

Tiền Chuộc Trái Tim

Contents

Tiền Chuộc Trái Tim	1
1. Giới Thiệu	2
2. Lời Mở Đầu	3
3. Chương 1	4
4. Chương 2	11
5. Chương 3	16
6. Chương 4	18
7. Chương 5	20
8. Chương 6	28
9. Chương 7	39
10. Chương 8	50
11. Chương 9	63
12. Chương 10	68
13. Chương 11	77
14. Chương 12	86
15. Chương 13	90
16. Chương 14	93
17. Chương 15	98
18. Chương 16	100
19. Chương 17	106
20. Chương 18	109
21. Chương 19	115
22. Chương 20	116
23. Chương 21	120
24. Chương 22	125
25. Chương 23	127
26. Chương 24	129
27. Chương 25	133
28. Chương 26	136
29. Chương 27	137
30. Chương 28	138
31. Chương 29	142
32. Chương 30	147

Tiền Chuộc Trái Tim



Giới thiệu

Amelia “Mia” Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo : công chúa của Genovia, đôi khi là 1 người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-chuoc-trai-tim>

1. Giới Thiệu

Khi tất cả những thiếu nữ chung quanh đều mặc váy phòng thướt tha, cố gắng có một diện mạo quyến rũ, xinh tươi và mục tiêu lớn nhất đời là lấy được anh chồng đẹp trai, sở hữu chút điền sản, thì Finnula Crais đi ngược lại tất cả những chuẩn mực ấy. Và vì thế, cô đã tạo nên một số phận đặc biệt cho chính mình.

Nàng tinh quái - Chàng lãng tử

Trong vùng đất thuộc sự cai quản của bá tước Stephensgate, cô nàng nổi tiếng bởi mái tóc đỏ rực, chiếc quần da ngộ nghĩnh như một cậu thiếu niên, tài sản bần, tính cách cương trực và lòng can đảm trong mọi tình huống, hiếm người đàn ông nào bì kịp. Là con gái của ông chủ cối xay, cô em trong gia đình có sáu chị em gái, số phận Finnula cũng đã trải qua một bước ngoặt vô cùng đặc biệt. Nhưng trước mắt, cô phải giải quyết một rắc rối to đùng, không hề do mình gây ra: Chị gái của cô sắp sửa có con với một anh chàng hát rong. Họ cần cưới gấp. Vấn đề là khoản hồi môn biết đào đâu ra. Vậy thì Finnula quyết định ra tay: Cô sẽ phải bắt cóc một kẻ giàu có nào đó để kiếm khoản tiền chuộc, làm hồi môn giúp cho người chị nông nổi của mình. Thật trớ trêu, người mà Finnula tóm được không phải là một hiệp sĩ tầm thường nào đó. Chàng là Hugo Fitzstephen, hay chính xác hơn - bá tước Stephensgate. Sau nhiều năm tham gia cuộc thập tự chinh ở Jerusalem, vị bá tước trẻ tuổi đang trên đường về lại cố hương. Một hiệp sĩ can trường, dạn dày kinh nghiệm như chàng, có lẽ không quá khó khăn để thoát khỏi một kẻ bắt cóc. Nhưng chàng vẫn tự nguyện làm tù nhân bắt cóc dĩ của mái tóc đỏ kiêu hãnh. Lý do đơn giản thôi: Đôi mắt chàng đã bị vẽ ngoài khác thường kia chiếm hữu. Trái tim chàng đã bị cá tính đặc biệt kia chinh phục. Bằng cách nào chàng bá tước tìm lại tự do cho trái tim? Sẽ ra sao nếu tình thế xoay chuyển, cô gái biến thành bá tước phu nhân, đồng hành và giải cứu chàng trên hành trình gian khó sau này?

Hài hước vs đam mê

Thông minh, hài hước và đầy đam mê là cảm nhận mà Tiên Chuộc Trái Tim mang lại cho bạn ngay từ những trang đầu tiên. Qua từng chương, các ấn tượng ấy càng đậm hơn, sắc nét hơn. Toàn bộ câu chuyện dựng lên trong bối cảnh một vùng đất châu Âu Trung cổ, nơi có những quán trọ lẩn khuất hiểm nguy, những con đường mòn rập rình thảo khấu, cánh rừng và mũi tên bay vút thành linh của các thợ săn, tòa lâu đài đồ sộ với những mối thù hận truyền đời. Trên phong nền cổ xưa ấy, chân dung các nhân vật hiện lên trong ánh sáng rực rỡ, với hành động và tâm lý vô cùng sống động. Lời thoại hóm hỉnh, khắc họa các nét tính cách đối lập rất đặc sắc. Nếu cô chị Mellana phù phiếm và hơi hợm bao nhiêu thì cô em Finnula tinh nghịch, trong sáng và nồng hậu bấy nhiêu. Nếu tay hát rong Jack làm cho bạn bật cười vì vẻ “tốt mã rã đám” thì bá tước trẻ Hugo chắc chắn sẽ khiến trái tim các cô gái say mê đến tan chảy bởi sự lãng tử, quyết đoán và đầy nam tính của anh chàng. Diễn tiến hành động được thể hiện với nhịp độ nhanh, sự đan xen giữa các yếu tố căng thẳng và gợi cảm, không ngừng mang đến ngạc nhiên cho người đọc. Một khi bạn đã lật mở trang đầu tiên, chắc chắn bạn sẽ không thể rời mắt khỏi Tiên Chuộc Trái Tim, nếu chưa đi đến dòng chữ cuối cùng. Không quá khó để nhận ra, dù “lý lịch” đặt trong bối cảnh nhiều thế kỷ trước nhưng các nhân

vật trẻ tuổi của Tiền Chuộc Trái Tim mang tính cách của những chàng trai cô gái thế kỷ 21. Tự do, khoáng đạt trong tình yêu. Vượt qua mọi rào cản địa vị, mọi thành kiến về giai cấp, mọi áp đặt toan tính về tài sản, họ yêu nhau bằng chính trái tim mình. Không chỉ đề cập đến âm mưu và tình yêu, Tiền Chuộc Trái Tim còn cài đặt vài thông điệp nho nhỏ thú vị về cuộc sống: Đám cưới không phải là kết thúc tốt lành, mà mới chỉ là nốt dạo đầu ột bản tình ca đẹp đẽ. Hoặc một thông điệp hiện đại khác dành cho các cô gái trẻ: Nếu bạn tự tin vào chính bản thân, lẽ nào bạn không dám mạo hiểm, mạnh dạn theo đuổi những điều mình tin là đúng. Chỉ khi ấy, bạn mới có thể gặp gỡ tình yêu đích thực của đời mình.

Ngồi bút người quen

Còn một bất ngờ khác, bên ngoài trang sách, đang chờ bạn: Nếu bạn là người quen của bộ truyện nổi tiếng Nhật ký công chúa với nhà văn MegCabot, bạn sẽ thật sự hài lòng khi cầm trên tay Tiền Chuộc Trái Tim. Thông qua hình thức truyện trong truyện, được xem như tác phẩm đầu tay của nàng công chúa Mia Thermopolis (nhân vật chính của Nhật ký công chúa), quyển sách Tiền Chuộc Trái Tim chính là một góc nhìn của công chúa về tình yêu hiện đại, quan niệm của nàng về nữ quyền và cả ước mơ của nàng về hình mẫu một người đàn ông đích thực. Có lẽ, chính vì được viết dưới góc nhìn trẻ trung ấy, Tiền Chuộc Trái Tim rất gần gũi với người đọc. Dù bạn là ai, ở đâu, bạn cũng có thể tìm thấy những thông điệp giúp bạn lạc quan, tự tin và thêm hạnh phúc khi đọc quyển sách hấp dẫn này.

*** Cuốn sách này được type ở đây để cho những ai không có điều kiện mua sách, còn những bạn nào có thể thì ráng ủng hộ nhà xuất bản nha ^^, vì mới xuất bản cách đây vài tháng nên mình sẽ không type ngay mà còn đợi 1 thời gian, nói chung căng sạp ở đây chờ trước @_@.

2. Lời Mở Đầu

Là người chịu trách nhiệm ghi chép lại những thăng trầm trong cuộc đời của Công chúa Mia Thermopolis, tôi rất hân hạnh khi được viết lời mở đầu cho tiểu thuyết Tiền chuộc cho trái tim này. Những ai vốn đã quen thuộc với các ghi chép của Công chúa xứ Genovia (được xuất bản dưới tên Nhật ký Công chúa, Quyển I-X) đều biết rằng từ lâu công chúa đã có một mơ ước thầm kín đó là trở thành một tác giả có sách được xuất bản.

Ngày đó cuối cùng đã tới. Tiền chuộc cho trái tim, cuốn tiểu thuyết lịch sử lãng mạn mà Công chúa Mia đã dành hai mươi một tháng để tìm hiểu và viết ra (giữa Nhật ký Công chúa quyển IX, Princess Mia, và Nhật ký Công chúa Quyển X, Forever Princess) cuối cùng đã được xuất bản.

Trong cuốn sách này, người đọc có thể nhận ra các nhân vật hay những tình tiết gợi nhớ tới cuộc đời của chính Mia - như là chi tiết chị gái Mellana của nhân vật nữ chính là một người làm bia có tiếng (bạn có nhớ kỷ niệm nhớ đời của Mia với cốc bia đầu tiên nàng uống trong Nhật ký Công chúa Quyển VII, Party Princess), hay con chó cưng của nhân vật nữ chính có tên là Gros Louis (Theo tiếng Pháp có nghĩa là Louie Béo, cũng là tên con mèo của Công chúa Mia).

Và tôi chắc chắn rằng công chúa sẽ không muốn các độc giả hiểu lầm rằng các chi tiết điều này có bất cứ ẩn ý gì... ví dụ như, khi xây dựng nên nhân vật nam chính, Hugo, Mia đang nghĩ tới một ai đó trong cuộc đời của nàng, đặc biệt là người có thể đã đi xa một thời gian dài, và rồi trở lại. (Tôi chắc chắn công chúa sẽ chỉ ra rằng nàng và Michael Moscovitz còn chưa hề hẹn hò vào thời điểm nàng viết cuốn sách này. Cho dù việc họ hiện đang ở bên nhau là điều độc giả có thể tự phát hiện ra trong Nhật ký Công chúa X, Forever Princess).

Cũng xin các bạn lưu ý rằng tất cả tiền thu được từ cuốn sách này sẽ được tặng cho tổ chức Hòa bình xanh, tổ chức bảo vệ môi trường mà công chúa rất yêu mến. Và mặc dù Mia sẽ không dành một năm sau khi tốt nghiệp trung học để làm việc cho tổ chức Hòa bình xanh đi thuyền cao su, ngăn chặn việc săn cá voi bằng lao móc như nàng từng mơ ước, nhưng toàn bộ số tiền thu được từ cuốn sách này sẽ giúp cho những người khác làm có thể làm việc đó.

Vậy là thông qua cuốn sách này, bạn sẽ hiểu thêm về những mơ ước chân thành của một nàng công chúa. Và chẳng phải sách là để làm điều đó sao? Để cho các độc giả có thể cùng sống với những giấc mơ có trong những cuốn sách đó?

Và với hàng triệu độc giả đã trải nghiệm cuộc sống của một nàng công chúa thông qua nhật ký của Mia, với cuốn sách Tiền chuộc cho trái tim này, các bạn sẽ có cơ hội biết về mơ ước của các nàng công chúa. Tôi hy vọng các bạn sẽ thích cuốn sách này!

Meg Cabot

Tháng Giêng 2009

3. Chương 1

Nước Anh, năm 1291

Con điều hâu đó đã trở lại.

Finnula nhìn thấy nó ngay khi nàng mở cánh cửa chớp phòng ngủ, ngó ra ngoài để xem ông quận trưởng* và người của ông ta đã cưỡi ngựa đi hay chưa. Con chim màu nâu to lớn nặng nề với cặp mắt xấu xa đó đang đậu trên mái chuồng gà lợp rạ. Tuần trước, nó đã giết hại hai con gà mái cứng của Mellana và giờ thì đang nhòm ngó Greta, con gà mái thứ ba của Mel** trong khi lũ gà đang bới những mẩu thức ăn thừa trên cái sân bùn trước cửa chuồng. Cho dù con điều hâu không hề động đây, bất chấp cơn mưa phùn mùa xuân lạnh giá đang rắc xuống lưng của nó, Finnula biết rằng nó chuẩn bị tấn công. [* Người đứng đầu một hạt, chịu trách nhiệm về việc thi hành luật pháp, giống như cảnh sát trưởng ngày nay; ** Cách gọi tắt, thân mật của người Anh. Mellana được gọi tắt là Mel, hay Finnula được gọi là Finn.]

Nhanh như chớp, Finnula tóm lấy cây cung và bao đựng tên treo trên cột giường và cho con chim săn mồi vào tầm ngắm. Kéo căng sợi dây cung đã mòn, Finnula tập trung toàn bộ tâm trí vào mục tiêu ở bên dưới, cái ức đang xù lên của con điều hâu ăn thịt gà. Nàng không nghe thấy tiếng bước chân của người chị gái đang đi lên căn phòng mà từng có thời cả hai người dùng chung, hay tiếng kéo kẹt của cửa phòng ngủ đang được mở ra.

“Finn!”

Giọng nói hoảng hốt của Christina khiến cho Finnula giật mình và buông sợi dây cung ra quá sớm. Với một tiếng tung đầy nhạc tính, mũi tên bay qua ô cửa sổ mở rộng, lượn vòng qua con mưa và hạ cánh yên ổn xuống cái mái rạ cạnh chân của con điều hâu, khiến cho con chim kêu quang quác đầy cảm phẫn giật mình bay thốc lên.

“Trời ơi, Christina!” Finnula nhảy dựng lên và chỉ ngón tay buộc tội về hướng mũi tên. “Đó là mũi tên cực kỳ tốt, chị nhìn mà xem! Làm sao em lấy nó lại được đây? Nó bị mắc kẹt trên nóc chuồng gà rồi!” Christina đứng tựa người vào khung cửa, khuôn mặt phúng phính của chị đỏ hồng lên sau nỗ lực leo cầu thang hẹp, một tay chị đặt lên bộ ngực đồ sộ trong khi chị cố gắng lấy lại hơi thở.

“Thật là xấu hổ, Finnula,” chị thở hổn hển. “Em đã nghĩ gì vậy hả? Ngài quận trưởng còn chưa đi được năm phút mà em đã lại giở trò rồi, lại còn bắn con chim tội nghiệp ấy nữa!”

“Tội nghiệp!” Finnula quàng cái quai da tơi tả của ống tên qua một bên vai gầy guộc. “Đó là con điều hâu đã giết gà của Mellana, em cho chị biết.”

“Có phải em mất trí rồi không vậy Finn? Nếu như ông quận trưởng ngoái nhìn lại và thấy mũi tên bay ra từ cửa sổ phòng ngủ của em, ông ấy sẽ quay lại và bắt em tại trận.”

Finnula khịt mũi về nhạo báng. “Không! Ông ấy sẽ chẳng bao giờ làm thế. Bất một thiếu nữ ngoan ngoãn như em ư? Ông ta sẽ nhanh chóng trở thành kẻ bị ghét bỏ nhất ở Shropshire.”

“Nhưng ông chú họ của ngài bá tước sẽ chẳng ghét ông ấy đâu.” Đang mang thai vào tháng thứ tám, Christina chẳng thể leo cầu thang tới phòng ngủ cũ của mình với sự nhanh nhẹn như mọi khi, giờ thì chị nằm vật xuống cái giường mà những cô em gái nhỏ của chị cùng ngủ và thở dài. “Em không thể biết điều một chút được sao Finn? Đức ông biết... chính là em săn trộm trong khu rừng của ngài...”

Finnula lại khịt mũi. “Hugo Fitzstephen chẳng biết gì đâu. Làm sao mà anh ta biết được chứ? Anh ta đã ở Đất Thánh* suốt mười năm qua. Chẳng ai nghe tin gì về anh ta kể từ dịp lễ thánh Misen**), khi lão quản gia bắn thủ của anh ta nhận được tin anh ta đã bị tội Saracen*** bắt.” [* Vùng đất ở bờ Đông của biển Địa Trung Hải, là đích đến cho các cuộc hành hương của tín đồ đạo Cơ đốc, đạo Hồi và đạo Do Thái; ** Lễ tổng lãnh thiên thần Misen, được tổ chức vào ngày 29/9 hàng năm; *** Tín đồ Hồi giáo giao chiến với quân Thập tự chinh Cơ Đốc trong thời trung cổ.]

“Em thật là... Finn, em không nên nói năng về bề trên thô thiển như vậy. Ông Reginald Laroche là chú họ của ngài Hugo và làm tổng quản ở thái ấp Fitzstephen khi Đức ông đi vắng. Sao em có thể gọi ông ấy là bắn thủ được? Em biết rõ chúng ta phải dành cho ông ấy sự kính trọng giống như ông ấy là ông chủ thực sự của chúng ta. Sao em có thể...”

“Tôn trọng ấy ạ?” Finnula trông như thể nàng sắp sửa nhỏ nước bọt. “Khi nào hần ta cư xử cho đáng kính trọng, thì em sẽ kính trọng. Trong khi đợi tới lúc đó, đừng có bảo em gọi hần là ông chủ. Bởi vì chẳng có ông chủ chân chính nào lại đối xử với nông nô của mình như vậy...”

Christina lại thở dài, lần này còn bực tức hơn, và chị cắt lời cô em ngang ngược của mình. “Được rồi, Finnula. Chị biết chẳng thể nói lý với em trong chuyện này. Nhưng em hãy suy nghĩ đi: Reginald Laroche đã nói với ngài quận trưởng rằng ông ta có lý do để tin rằng chính em đã săn những con thú tốt nhất của ngài Hugo. Giờ thì ông ta chỉ cần có bằng chứng là em sẽ đi thẳng tới nhà lao.”

Finnula cúi kính đá vào cái rương bằng gỗ đặt ở chân giường. Bên trong đó là những thứ vấy vốc điệu đà mà nàng tránh xa như dịch hạch. Nàng chọn inh thứ trang phục có lý hơn là chiếc quần da và một cái áo dài bằng len đã sờn.

“Có phải em làm chuyện đó cho vui đâu,” nàng cầu nhàu. Nếu Hugo Fitzstephen ở đây và thấy các nông dân của mình bị con quỷ Laroche đó đối xử tồi tệ như thế nào thì anh ta sẽ chẳng thấy khó chịu về khoản thịt săn mà em mang lại cho họ.”

Christina cảm thấy thật mệt mỏi. Đây là một cuộc tranh cãi kéo dài bất tận. Nó bắt đầu kể từ ngày, ông anh trai cả và duy nhất Robert nhặt được một cây cung nhỏ, và chủ yếu là để trêu đùa, đã dạy cho cô em Finnula bốn tuổi cách ngắm bắn. Lần thử đầu tiên trúng ngay vào móng của vú nuôi Aggie yêu quý, và kể từ đó trở đi, không ai có thể cạy cây cung ra khỏi đôi tay của nữ thợ săn xinh đẹp này nữa.

“Hơn nữa,” Finnula nói tiếp. “Ngài quận trưởng sẽ chẳng tìm được bằng chứng nào đâu. Em chẳng bao giờ bắn trượt, vậy nên ông ấy sẽ chẳng bao giờ tìm được mũi tên nào của em và lần ra em đâu. Lý do duy nhất để ông ấy tìm tới đây hôm nay là vì ông ấy phải lòng chị Mellana.”

“Không đâu. Ông Laroche đã kể với ngài quận trưởng de Brissac về chuyện một con hươu đực nữa của bá tước lại bị mất tích”.

“Nó có mất tích đâu,” Finnula nói, khoe miệng duyên dáng của nàng chọt cong lên thành một nụ cười.

“Con hươu đó vẫn ở đúng chỗ của nó là trên đất của thái ấp Stephensgate. Chỉ là hiện giờ nó đang nghỉ ngơi trong dạ dày mấy anh nông nô của ngài Hugo.” Christina nhún mày nhìn cô em gái bất trị của mình. Và cũng chẳng phải là lần đầu tiên chị nghĩ rằng nếu như Finnula chịu từ bỏ cái kiểu phục trang kỳ quặc này và mặc vào cái váy dài bằng lụa được mua vào dịp đám cưới đáng buồn của nó, và chải mượt mái tóc đẹp đẽ của nó thay vì tết lại thành một bím, thì con bé sẽ là một thiếu nữ thật xinh đẹp. Có lẽ con bé chẳng nhận ra điều này và cứ chối phắt nếu có ai đề cập đến chuyện đó, nhưng theo ý Christina, Mellana chẳng phải là lý do lôi kéo ngài quận trưởng tới nhà cối xay, mà chính là Finnula, và không chỉ bởi vì thói quen săn bắn trộm của con bé.

Christina thở dài lần thứ ba và cũng là lần chót. Bám vào cột giường để cố gắng đứng dậy, chị nói, “Chị đã nói hết nhẽ rồi. Robert sẽ không thể bảo là chị chưa cố hết sức.”

Finnula lại mỉm cười, và vỗ vỗ với vẻ yêu thương lên bờ vai chắc nịch của chị.

“Chị Christina tội nghiệp”, nàng nói ngọt ngào. “Em rất xin lỗi vì gây rắc rối cho chị và anh Bruce yêu quý của chị. Em không thể hứa là em sẽ thôi không làm thế nhưng em hứa với chị là em sẽ không bao giờ bị bắt hay làm gì để chị bị mất mặt với bố mẹ chồng của chị”.

Christina, quên bằng mất vị trí phụ nữ đã có chồng của mình - phu nhân của ông hàng thịt trong làng chứ có phải thường dân - chị khịt mũi một cái không phải là không giống với Finnula.

“Thôi được rồi,” chị cười, lắc lắc cái đầu xinh đẹp của mình. “Chị nghĩ em nên xuống nhà trình diễn lại màn thể thốt vừa rồi với Robert đi.”

“Robert ư?” Finnula gạt mấy lọn tóc xòa trên vàng trán trắng mịn của nàng. “Lúc này anh Robert làm gì ở nhà chứ? Chẳng phải anh ấy phải ở chỗ cối xay sao?”

“Lẽ ra là như thế nếu không có chuyến viếng thăm của người hâm mộ em nhất, ngài quận trưởng John de Brissac.”

Cặp mắt màu xám nhạt của Christina chợt lấp lánh. “Nhưng đó không phải là điều duy nhất khiến anh ấy phải phân tâm vào hôm nay. Rosamund ở đây, và hình như cô ấy và Robert có điều cần nói với em...” Finnula thở gấp. Khác với các chị em gái của mình, những chuyện như cưới xin hay váy vóc chẳng mấy hấp dẫn đối với nàng, nhưng bởi vì tình yêu thương sâu sắc dành cho người anh trai nên tin này khiến cho nàng vô cùng mừng rỡ. “Có phải ý chị là... cha của Rosamund cuối cùng đã đồng ý?”

Christina gật đầu, sự vui vẻ mà chị đã cố gắng che giấu trong khi dạy bảo cô em gái nhỏ cuối cùng đã lộ ra. “Đúng đấy! Em xuống mau đi, mau xuống chào mừng chị dâu tương lai đi. Cô ấy khá là bối rối vì sự có mặt của những người mang vũ khí trong nhà chồng tương lai của mình. Chị đã phải cam đoan với cô ấy rằng chuyện này không thường xuyên xảy ra...” Nhưng Finnula đã chẳng nghe thêm nữa. Nàng gần như là bay xuống các bậc thang dốc để xuống nhà, nơi một đám người đang tụ tập bên lò sưởi và thốt lên, “Quý thần ơi, Robbie! Sao anh không nói cho em biết?”

Đám đông nhỏ đó giãn ra và sự huynh Robert to lớn lao về phía cô em út nhỏ nhắn của mình. Ôm lấy em gái mình trong vòng tay rắn chắc như đá sau nhiều năm làm việc tại cối xay của Đức ông, Robert nhắc bổng Finnula lên trước khi đặt nàng trở lại mặt đất và vỗ mạnh vào lưng một cái khiến cho cô nàng trào nước mắt.

“Đồ quỷ tha ma bắt, Robert!” Finnula lùi xa ông anh. “Sao anh lại làm thế hả?”

“Vì con hươu đấy,” Robert trả lời với một vẻ nghiêm nghị hiếm thấy so với sự vui tính thường ngày của anh. “Nếu anh còn phải nói dối vì em thêm một lần nào nữa, Finn ạ, thì anh sẽ cho em liệt giường liệt chiếu, em hãy nhớ đấy.”

Đây khó có thể gọi là kiểu ăn mừng trong gia đình mà Finnula đã mong đợi. Chớp chớp vào trong những giọt nước mắt vì tức giận nhiều hơn là đau đớn, Finnula liếc nhìn giận dữ về phía người anh trai, cố gắng phớt lờ gương mặt nhỏ đang bối rối của chị dâu tương lai đang lấp ló gần cùi trỏ của anh.

“Anh thật vớ vẩn, Robert,” Finnula giận dữ bật lại. “Anh chẳng thể chứng minh là em bắn con hươu đó, cũng hệt như Quận trưởng de Brissac hay gã Reginal Laroche đáng ghét đó. Em đang định chúc mừng anh và Rosamund, nhưng giờ thì có lẽ em nên tới tìm ngài quận trưởng bảo ông ta hãy treo cổ em lên, bởi vì rõ ràng là người nhà của em cũng đâu có cần em...” Và cô nàng giận dữ hướng về phía cửa chính, biết thừa rằng mặc dù Robert đã cố gắng đưa nàng vào quy củ kể từ khi cha mẹ họ qua đời, nhưng anh cũng chẳng thể chịu được nếu em gái mình không được vui vẻ. Anh là anh trai duy nhất của sáu cô em gái, và mỗi người trong số họ đều biết điều khiến anh theo cách riêng của mình, nhưng cô út Finnula đã biến việc đó thành cả một môn khoa học. Các cô chị của nàng chỉ đứng nhìn với nụ cười thâm kín khi con giận của ông anh trai rõ ràng là đang tan chảy dưới cái nhìn giận dữ của Finnula. “Ta không nên để,” Robert mạo muội bày tỏ, “sự giận dữ làm hỏng ngày đặc biệt này...”

“Đúng rồi,” Rosamund nói xen vào, trông vẫn có vẻ hơi bị choáng trước màn biểu diễn bạo lực tại lễ đính hôn của cô. “Không nên như thế.”

Tại ngưỡng cửa, Finnula không tìm được nụ cười, nhưng rồi nàng cẩn thận lấy lại khuôn mặt với vẻ ăn năn trước khi quay lại.

“Ý anh là,” cô nàng nói lí nhí, “là anh sẽ tha thứ cho em?”

“Ừ.” Robert nói, và nghiêm trang gật đầu, cứ như thể anh đang ban lệnh ân xá ột tù nhân bị kết án vậy. “Chỉ lần này thôi đấy.”

Vừa hò la Finnula lại lao vào vòng tay anh một lần nữa. Cùng với nàng là Rosamund, cô con gái có khuôn mặt thiên thần của ngài thị trưởng Stephensgate, cô gái đầu tiên mà Robert không tán tỉnh được và vì vậy mà nàng đã trở thành tình yêu của đời anh. Thật dễ hiểu khi Rosamund cố phần miễn cưỡng khi gần gũi với gia đình chủ cối xay kỳ quặc này - Robert có sáu em gái, con số được nhiều người cho là không may mắn, nhưng lại là điều khiến cho bố mẹ anh vô cùng vui sướng, thưở họ vẫn còn tại thế. Nhưng tệ nhất là cô em gái út, suốt ngày đi lang thang trong bộ dạng như con trai và lấy làm tự hào vì cô ta là người bắn cung giỏi nhất ở Shropshire, mặc dù ở tuổi mười bảy chẳng phải cô ta đã quá già so với cái trò nông cuồng đó. Ấy là chưa kể lại còn chuyện Finnula đã từng có một cuộc hôn nhân bất thành...

Nhưng năm cô em còn lại thì có danh tiếng không thể chê trách được. Cô lớn nhất là Brynn, hai mươi lăm tuổi, nhỏ hơn Robert một tuổi, đã có một cuộc hôn nhân hạnh phúc với người thợ rèn trong làng. Cô đã có bốn cậu con trai, tất cả đều mang dáng vóc chắc nịch của cha và mái tóc đỏ rực của mẹ. Rồi tới Patricia, vợ của ông chủ quán trọ và mẹ của ba đứa con. Và còn Camilla, cô nàng đã tranh cãi và khóc lóc và khiến ọi người không thể chịu đựng nổi cho đến khi Robert đồng ý cho cô nàng kết hôn với một người làm rượu nho có số tuổi gấp đôi cô nàng. Rồi là Christina vừa mới thành hôn và rất yêu thương ông chồng Bruce bán thịt của mình, và cô con gái thứ năm là Mellana, vốn được coi là xinh nhất nhà, nhưng đã cặp kè sinh nhật thứ hai mươi, ấy vậy mà vẫn chưa tìm được một tấm chồng.

Nhìn chung thì cha của Rosamund chẳng có mấy lý do để phản đối gia đình của ông chủ cối xay. Kỳ thực thì ông thị trưởng sẽ chẳng phản đối tí nào hết bởi vì khó mà tìm được một chàng trai nhiều triển vọng hơn Robert Crais ở Stephensgate này. Nhưng ông có một chút lẩn tránh về cách cư xử độc lập và kỳ quặc của cô em út của anh, hành vi sẵn trộm của cô ta cũng như chuyện không may xảy ra giữa cô và ngài bá tước quá cố. Làm sao có thể bỏ qua sự thực rằng Finnula Crais, cho dù điều đó là không đúng đi nữa, đã từng bị buộc tội giết hại chính người chồng của mình?

Nhưng tình cảm Rosamund dành cho Robert rất sâu sắc, thậm chí cô nàng còn làm cho ông bố thị trưởng nghĩ theo cách của mình. Nếu như Finnula là điều duy nhất khiến ông phản đối thì cũng chẳng thể làm được gì. Cô ấy còn nhỏ và biết đâu một ngày nào đó cô ta sẽ đủ lớn để thôi đam mê mấy trò săn bắn và cả cái quần da mà cô ta cứ khăng khăng đòi mặc. Ít ra thì cô ta vẫn có đủ tỉnh táo để tránh xa đường lớn mỗi khi mặc nó. Và biết đâu ảnh hưởng tinh tế của Rosamund có thể giúp cho cô ta nhận ra lỗi lầm.

Tất cả nhà cối xay đang mãi ăm ỉ chúc mừng đám cưới sắp tới của Robert và Rosamund nên cũng dễ hiểu nếu chẳng ai nhận ra sự vắng mặt của một trong những cô em còn độc thân... ít nhất không phải là ngay lập tức. Finnula chính là người đã bỏ cốc bia xuống và hỏi to xem có chuyện gì đã xảy ra với Mellana.

Tuy nhiên chẳng có ai để ý tới lời của Finnula. Vậy là, đặt cốc bia xuống, nàng bỏ đi tìm người chị yêu quý, và thấy Mellana ở bên bếp lửa, đang chùi nước mắt bằng cái tạp dề.

“Mellana!” Finnula thốt lên. “Chị đau ở đâu vậy? Có phải bụng dạ lại có vấn đề không? Em lấy gì cho chị uống nhé?”

Xét từ cặp mắt đỏ và sưng mọng, hẳn Mellana đã khóc được một lúc rồi. Được rất nhiều người coi là hoa khôi trong số các cô con gái nhà cối xay, Mellana có vô số người hâm mộ nhưng lại chưa bao giờ nhận được lời cầu hôn thực sự. Finnula đã phải bó tay chẳng thể lý giải tại sao lại như vậy, khi mà chính bản thân nàng còn nhận được một lời cầu hôn, dẫu rằng chuyện đó thật bất hạnh, và chẳng bao giờ nàng nghĩ rằng mình có được vẻ đẹp như Mellana.

Với khuôn mặt đẹp và đường nét thanh tú, Mellana là người duy nhất thoát khỏi lời nguyền tóc đỏ của nhà Crais. Thay vào đó, nàng có những lọn tóc xoăn vàng óng ả bao lấy khuôn mặt hình trái xoan giống như một tấm khăn choàng vàng ánh đỏ. Mắt của nàng không phải là màu xám nhạt giống như các anh chị em mà là một màu xanh ngọc bích sâu thẳm và có những lúc trông gần như màu đen. Và sao đó,

Mellana đã không phải thừa hưởng kiểu nói năng bộc

trực của các chị em gái, mà lại là cô gái dịu dàng nhất trong tất cả, nấu ăn tài và nội trợ giỏi. Dường như cô nàng thoải mái khi ở bên những con gà yêu quý của mình hơn là với con người. Từng có thời, tin đồn lan ra trong làng rằng cô con gái áp út của nhà Crais là đồ đầu óc rỗng tuếch. Robert và Finnula đã nhanh chóng chấm dứt sự đồn đại này, một người bằng nắm đấm và một người bằng cung tên, và giờ thì chẳng ai dám dă động đến chuyện này, ít ra là trong tầm nghe thấy của ông anh cả và cô em út nhà Crais.

“Chị Mellana yêu quý, có chuyện gì vậy?” Finnula cúi xuống bên người chị yêu quý nhất của mình, cố gắng vén những lọn tóc vàng ra khỏi gò má ướt nước mắt của nàng. “Sao chị không ra vui cùng với mọi người?” Mellana nấc lên, khó khăn lắm mới thốt nên lời xuyên qua những tiếng sụt sịt. “Ôi Finn, giá như chị có thể kể với em!”

“Chị nói giá như nghĩa là sao? Chị có thể nói với em mọi chuyện mà”.

“Nhưng không phải chuyện này”. Mellana lắc đầu mạnh đến nỗi lọn tóc vàng đỏ quất vào má nàng. “Finnula ơi, chị thật xấu hổ quá!”

“Chị ấy à?” Finnula vuốt ve bờ vai của chị gái. “Cô gái ngoan hiền nhất trần đời thì có thể làm gì xấu hổ được chứ? Chị lo không có gì để mặc trong đám cưới à? Có phải vậy không?”

Mellana lấy tay áo chùi nước mắt. “Giá mà là vì chuyện đó, Finn ạ”, nàng nghẹn ngào. “Finn ơi, giá mà là vì chuyện đó! Thế nào em cũng sẽ khinh thường chị nếu em biết rằng...”

“Em ư, khinh thường chị?” Finnula thực sự kinh ngạc. “Không bao giờ! Chị biết là em chưa bao giờ gặp ai...”

“Chị bị chậm rồi,” Mellana nói hắt ra và rồi một cơn mưa nước mắt lại trào ra.

“Chị bị chậm à?” Finnula lặp lại, cặp lông mày mảnh mai của nàng nhíu lại vì bối rối. “Chị có bị chậm gì đâu. Lễ đính hôn chỉ vừa mới bắt đầu...”

Thấy Mellana lia lịa lắc đầu, tiếng nói của Finnula tắt dần. Chậm ấy à? Nàng nhìn chăm chăm vào cô gái đang khóc lóc, và rồi vỡ òa. Sự ngộ ra đó cùng với sự không-thể-tin-nổi khiến cho giọng nàng bỗng chốc trở nên khàn khàn.

“Chậm ấy à?” nàng hỏi lại, đưa tay ra lắc lắc cô chị gái. “Ý chị là chị bị... chậm?”

Mellana gạt đầu đau khổ. Thế nhưng Einnula vẫn chưa thể tin nổi sự thật. Đơn giản là nàng không thể tin vào điều mình vừa nghe thấy từ người chị xinh đẹp ngọt ngào của mình. “Mellana, chị đang nói là chị sắp có... em bé?”

“Ừ,” Mellana sụt sịt.

Finnula nhìn chăm chăm vào cái đầu vàng óng xinh đẹp và suýt tắc thở vì phải kiềm chế cái ham muốn được cho Mellana ngốc nghếch một trận. Nàng yêu chị gái của mình và sẵn sàng cho bất cứ kẻ nào dám coi thường chị mình một trận, nhưng sự thực thì Mellana chắc phải là cô gái nông cạn nhất và Finnula rất muốn tin rằng chuyện này xảy ra là do gã xỏ lá nào đó đã lợi dụng sự khờ dại đó.

“Tên hán ta là gì?” Einnula hỏi, tay nàng vô thức chạm vào cán của con dao dài đeo bên hông.

Mellana càng nức nở dữ dội hơn.

“Tên của hán ta, Mel,” Finnula lặp lại, giọng của nàng trở nên rất cứng rắn. “Gã khốn đó sẽ phải chết trước tối nay.”

“Chị đã biết ngay là không nên nói với em mà,” Mellana rên rỉ. “Finn, chị xin em, đừng giết anh ấy. Em không hiểu đâu. Chị yêu anh ấy!”

Finnula buông tay ra khỏi cán dao. “Chị yêu anh ta? Thật à Mel?” Khi cô chị gạt đầu trong nước mắt, Finnula cau mày. “Nếu thế thì lại khác. Em không thể giết anh ta nếu chị yêu anh ta. Nhưng sao chị lại khóc lóc thế? Nếu chị yêu anh ta thì hãy lấy anh ta đi.”

“Em không hiểu đâu,” Mellana chùi nước mắt. “Chị không thể lấy anh ấy!”

Những ngón tay của Finnula lần trở lại chuỗi dao găm. “Hắn ta có gia đình rồi phải không? Vậy thì được rồi. Robert và em sẽ treo cổ hắn trước khi chị kịp chớp mắt. Vụ đó sẽ hay lắm đấy.”

“Anh ấy chưa kết hôn.” Mellana khịt mũi.

Finnula ngồi sụp xuống nền lò sưởi, thở hắt ra mạnh đến nỗi làm bay mấy lọn tóc trên trán cô chị gái. Quả thực hôm nay nàng chẳng còn có đủ kiên nhẫn để xử trí với cô chị lãng đãng của mình. Lần theo một con lọn rùng còn để gấp mười lần việc phải nói ra ngô ra khoai với Mellana.

“Vậy thì có rắc rối gì nào? Nếu anh ta chưa kết hôn và chị yêu anh ta, vậy thì sao hai người không thể lấy nhau?”

“Là chuyện của hồi môn của chị, Finn ạ”.

“Của hồi môn à?” Finnula gục đầu vào hai bàn tay.

“Ôi Mel. Hãy bảo em không phải như vậy đi”.

“Chị buộc phải làm thế, Finn ạ! Năm đám cưới trong có mấy năm. Và chị chẳng có gì để mặc. Chị đã mặc cái váy gấm màu xanh vào đám cưới của chị Brynn, cái váy lụa màu oải hương thì trong đám cưới của Patricia, váy nhung đỏ tía chị đặt may tận Luân Đôn thì mặc trong đám cưới của Camilla, váy lanh màu hoa hồng trong đám cưới Christina, và váy gấm vàng kim trong đám cưới của em...” Mellana nhìn lên với vẻ hối lỗi, khi nhận ra rằng Finnula rất không thích nhắc tới đám cưới của chính nàng. “Chị xin lỗi, Finn. Chị chắc với em đó chỉ là chuyện lật vạt. Dù gì em cũng chỉ quan tâm tới cung tên chứ không phải là ruy băng và đồ trang sức. Nhưng mà chị sẽ trở thành trò cười cho cả cái làng này nếu chị xuất hiện tại đám cưới của chị em gái mình ưỡng một bộ váy đã mặc rồi...”

Finnula tự nhủ rằng làm gì có ai ở Stephensgate nhớ xem Mellana đã mặc gì trong các đám cưới của chị em mình, Stephensgate có phải là kinh đô thời trang của thế giới đâu cơ chứ. Nhưng nàng cố kìm nén không phát biểu điều đó thành lời. Thay vào đó Finnula nói, vẫn vùi đầu trong hai bàn tay, “Chị đang nói với em rằng chị đã tiêu toàn bộ tiền hồi môn của chị vào áo xống hả Mellana?”

“Không chỉ là áo xống,” Mellana cam đoan. “Cả váy nữa”. Và mặc dù Finnula thực sự nghĩ rằng Mellana đã cư xử ngu ngốc - chẳng khác gì hơn cô bạn khờ dại Isabella Laroché của chị, người có ông bố đang quản lý rất tệ điền trang của ngài Hugo trong khi ngài đi vắng - thì Finnula vẫn không khỏi cảm thấy tiếc cho chị mình. Dù sao thì việc có thai và chưa kết hôn cũng chẳng phải là một điều dễ chịu.

Khi Finnula ngược nhìn lên, mặt nàng chẳng có chút cảm xúc nào. “Chị có hình dung được rằng” nàng hỏi, “anh Robert sẽ làm gì khi anh ấy phát hiện ra chuyện chị đã làm không?”

“Chị biết chứ Finn! Chứ em nghĩ tại sao chị lại khóc lóc chứ? Và Jack chẳng có một mẫu vàng nào...”

“Jack à?”

“Jack Mallory”. Mặt Mellana đỏ bừng, mắt nàng sụp xuống. “Anh ấy là người hát rong. Em có nhớ anh ấy đã chơi đàn luyến tuyệt làm sao trong đám cưới của Christina...”

“Quý thần ơi,” Finnula thì thầm, mắt nàng nhắm lại vì kinh hoàng. “Một gã hát rong? Chị đã có bầu với một gã hát rong?”

“Phải, vì thế mà bọn chị không thể kết hôn nếu không có khoản hồi môn của chị, bởi vì tất cả những gì Jack có là chiếc đàn vi-ô-lông ba dây và vài quả bóng tung hứng. Và cả con lừa tên là Kate của anh ấy nữa. Em biết Robert sẽ chẳng bao giờ cho phép chị cưới một người chẳng có lấy hai bộ quần áo để thay đổi, chứ đừng nói tới một ngôi nhà để bọn chị chung sống...” Finnula thở dài, ước ao tận đáy lòng rằng một người chị nào khác chứ không phải nàng đã tìm ra Mellana khóc lóc bên bếp lửa. Brynn có thể sẽ cảm thông, Patricia có thể sẽ mắng mỏ, Camilla sẽ phá ra cười và Christina sẽ thở hỗn hển, nhưng tất cả bọn họ sẽ biết xử trí với tình cảnh này tốt hơn nàng. Finnula chưa bao giờ trải qua cảm xúc này, chẳng có lấy một khái niệm mơ hồ nhất về việc yêu một người tới mất trí như thế nào, như cách mà Mellana đang yêu Jack Mallory. Nhìn chung thì Finnula cảm thấy đó là lợi thế của nàng. Theo những gì mà nàng quan sát được, chuyện yêu đương có vẻ như khá đau đớn.

“Thay vì khóc lóc về chuyện đã rồi, sao chị không gom góp những gì chị kiếm được từ việc ủ bia...” Nàng dừng lại khi nhận ra rằng Mellana đang lắc đầu quầy quậy. “Có chuyện gì vậy?”

Cặp lông mi dài của Mellana long lanh nước. “Em không hiểu sao? Chị đã tiêu hết rồi.”

“Chị đã tiêu hết sạch rồi?” giọng của Finnula vỡ ra. “Nhưng đó là hơn năm mươi...”

“Chị cần có lược mới,” Mellana thì thầm trong nước mắt. “Và ruy băng buộc tóc nữa. Và người bán hàng rong tới đây hôm trước, ông ta bán những cái thắt lưng tuyệt trần đời...”

Finnula khó có thể kìm mình khỏi nguyên rửa, và nàng làm như vậy bất chấp cái nhìn quở trách của chị mình. “Chị tiêu tất cả số tiền ủ bia vừa rồi vào mấy cái đồ rẻ tiền đó à? Ôi Mellana, sao chị có thể làm thế? Số tiền đó là để mua mạch nha và hoa bia ủ bia mùa hè mà!”

“Chị biết! Nhưng một thiếu nữ không thể lúc nào cũng nghĩ tới bia được.” Mellana sụt sịt.

Hàm dưới của Finnula rút xuống, ừ thì chị của nàng không thông minh cho lắm nhưng chắc chắn đây là việc làm ngu ngốc nhất mà một phụ nữ từng làm trong lịch sử của Shropshire. Việc làm ăn của Mellana đang rất khá. Thứ rượu bia mà Mellana làm ra được coi là ngon nhất ở Shropshire và các ông chủ quán trọ ở làng lân cận cũng cất công tới tận Stephensgate để mua một hay hai thùng bia của cô Mellana đáng yêu. Nhưng giờ thì chẳng còn vốn để mua nguyên liệu vậy nên sự nghiệp nấu bia của Mellana chắc cũng chỉ cầm cự được trong ngày một ngày hai.

“Thiếu nữ ấy hả? Chị đâu còn là thiếu nữ nữa? Chị sắp có con rồi. Chị định lấy gì để nuôi nó đây? Chị không thể lúc nào cũng sống ở cối xay với anh Robert được. Anh ấy sắp cưới vợ rồi và dù Rosamund có tử tế đến mấy cũng không thể chịu nổi một cô em chồng với bộ óc của con gà, chưa nói tới chuyện có con không chồng cứ bám riết lấy...”

Ngay lập tức Finnula cảm thấy hối tiếc về những lời nàng đã nói. Mellana lại òa khóc thổn thức, “Em mà cũng dám nói cơ đấy! Em cũng chỉ đi lấy chồng được một đêm rồi lại trở về cối xay...”

“Em là góa phụ,” Finnula hét lên, cố gắng để không mềm lòng vì nước mắt của chị. “Chị nhớ chứ? Chồng em chết ngay trong đêm tân hôn.”

“Thế chẳng tiện quá còn gì. Em ghét ông ta lắm mà?” Nhưng ngay trước khi cơn giận dữ của Finnula bùng phát, Mellana đã nắm lấy tay nàng cầu khẩn với sự hối lỗi thành thực. “Finn, tha thứ cho chị! Lẽ ra chị không nên nói như vậy. Chị biết đó không phải là lỗi của em. Xin em đừng đi. Chị cần em giúp. Em thông minh còn chị thì ngu ngốc. Em hãy nghe chị nói đã được không? Isabella đã chỉ cho chị một cách để kiếm tiền nhưng chị nhút nhát quá chẳng dám làm.” Finnula không nghe hết những lời chị nói. Ở phòng ngoài đang vang lên tiếng đàn vui vẻ của anh chồng chị Camilla. Kèm với đó, Finnula nghe thấy tiếng anh trai mình đang gọi họ. Khốn thật! Anh ấy sẽ xuống đây ngay mà Mellana thì không biết nói dối. Sự thực sẽ lộ ra và sẽ chẳng có ăn mừng gì sất. Có án mạng thì đúng hơn. Einnula mong là Jack Mallory và con lừa quỷ quái của anh ta đừng có lãng vãng ở đâu đó gần Stephensgate.

“Nhưng em có thể làm được, Finn ạ!” Mellana đột nhiên chơi bài ngửa. “Em không nhút nhát. Em chẳng sợ gì cả. Và chuyện này cũng giống như đặt bẫy con cáo hay con hươu thôi. Chị chắc chắn đấy!”

“Chị chắc chắn chuyện gì?” Finnula vừa hỏi và ngược nhìn gương mặt đột nhiên thay đổi của chị mình. Nước mắt và mí mắt sưng mọng đã biến mất thay vào đó là cặp mắt xanh lấp lánh và đôi môi đỏ run lên vì phấn khích.

“Hãy nói là em sẽ giúp chị đi, Finn! Em nói đi!”

Đang bị phân tâm vì lo sợ trận lôi đình của ông anh trai, Finnula đáp bừa, “Tất nhiên là em sẽ giúp chị nếu em làm được. Nhưng em không hiểu chị sẽ thoát ra khỏi việc này bằng cách nào.”

“Cứ tin chị đi. Em hứa chứ?”

“Em hứa. Giờ hãy ra ngoài đó thôi. Mọi người đang gọi chúng ta. Đừng để họ nghi ngờ...”

Mellana vui sướng ôm chặt lấy cô em gái của mình. “Chị biết là em sẽ giúp chị mà. Em luôn tốt với chị. Chị không quan tâm những gì mọi người nói về em, chị không nghĩ em kỳ lạ. Với tài năng sẵn bản của em,

em thừa sức bắt được người giàu nhất ở Shropshire này!”

Finnula tò mò nhìn chị. “Chị đang nói cái gì thế?” Ngạc nhiên vì Finnula vẫn chưa hiểu ra, Mellana lại phải giải thích lại. Và Mellana phải dùng tới một lượng nước mắt đáng kể nữa trước khi Finnula cân nhắc tới việc thực hiện lời hứa mà nàng đã đưa ra trong một phút giây xao nhãng.

4. Chương 2

Có thể Hugo Fitzstephen đã ở Đất Thánh cả mười năm qua để chiến đấu vì quyền sở hữu Jerusalem, nhưng điều đó không có nghĩa chàng là người sùng đạo. Còn khuya ấy. Vì mấy chuyện hoa tình không thể gọi là vẻ vang, Hugo, con trai thứ hai của một vị bá tước, buộc phải tham gia cuộc Thập tự chinh. Một lựa chọn khác là ra nhập tu viện, và chàng khẳng khái từ chối mặc dù ước mơ lớn nhất của thân mẫu chàng là thấy chàng tìm được sự hòa hợp với Đức Chúa trời. Hugo thích tìm kiếm sự hòa hợp với phụ nữ hơn và chàng phát hiện ra có rất nhiều phụ nữ ở Jerusalem[6]. Và chỉ điều đó thôi đã đủ để khích lệ chàng ở lại Acre[7] gần một thập kỷ chàng rời xa nước Anh.

Tất nhiên việc bị quân Thổ bắt ở Acre không có trong kế hoạch của chàng, và tới khi chàng đã được trả tiền chuộc ra thì Hugo đã thực sự chán ghét Đất Thánh nói riêng và cuộc Thập tự chinh[8] nói chung. Vào lúc đó, chàng nhận được tin về cái chết của người anh trai, và ngay sau đó là cái chết bất bình thường của cha chàng, khiến cho Hugo trở thành Bá tước thứ bảy của Stephensgate. Vậy là chàng quyết định đã tới lúc về nhà để tận hưởng tước vị mới của mình.

Nhưng chưa kịp nhìn thấy những đồng cỏ xanh của Shropshire thì chàng đã sa vào rắc rối. Lần này không phải là tụi Saracen đuổi theo chàng, mà là gã chồng của một cô nàng tóc vàng xinh đẹp mà chàng gặp gỡ ở Luân Đôn. Nhưng tay chồng đó lại không coi đó là “gặp gỡ” và bắt chàng phải đền bù cả một gia tài cho sự “nhục nhã” hẳn phải chịu. Hugo ngờ rằng hai vợ chồng này phối hợp với nhau, mục vợ thì lôi kéo các hiệp sĩ giàu có, còn tay chồng “phát hiện” ra họ ở bên nhau và đòi đền bù cho cảm xúc của hắn bị tổn thương. Không đời nào Hugo để cho gã khốn đó được thỏa mãn.

Vậy là trên con đường về Stephensgate, Hugo và gã hộ vệ của chàng buộc phải tránh xa con đường lớn vì e ngại bị gã chủ quán trọ và đám bạn của hắn mai phục. Chẳng phải là Hugo sợ cảnh đánh chém, nhưng trong mười năm vừa qua, chàng đã chiến đấu đủ cho cả một đời rồi. Và giờ thì chàng chỉ muốn được trở về nhà để an hưởng tuổi già. Chàng gọi độ tuổi hai mươi lăm của mình như vậy đấy.

Tránh xa các nhà trọ và làng mạc, nơi gã chồng phản trắc đó có thể xuất hiện, Hugo và gã hộ vệ của chàng buộc phải ngủ ngoài trời. May thay, ngoại trừ mấy cơn đông bất chợt, còn lại thì thời tiết mùa xuân đẹp tuyệt vời. Hơn thế, chàng thả ngủ ngoài trời trong tấm áo choàng còn hơn trong những quán trọ nghèo nàn, tối tăm, đầy chất rận của vùng nông thôn.

Thế nhưng Peter, gã hộ vệ mới của chàng, vốn đã quen với sự tiện nghi của Luân Đôn thì lại than phiền đầy cay đắng về sự đối xử tệ bạc này, và rằng việc ngủ ngoài trời quả là một sự lãng mạ đối với hắn.

Vốn đã quen với những con phố đông đúc và mù sương của Luân Đôn, gã thấy sợ vùng nông thôn tối tăm của nước Anh, sợ rằng lũ sói hay tệ hơn là bọn cướp đường có thể tấn công họ bất cứ lúc nào.

Phát chán với những lời than phiền không ngớt của Peter, khi còn cách Stephensgate khoảng chừng 2 ngày đi đường, Hugo quyết định mạo hiểm dừng lại tại ngôi làng nhỏ Leesbury để mua lương thực. Chủ yếu là chàng lo cho con ngựa chiến của mình. Skinner đã cùng chàng trải qua bao thăng trầm và xứng đáng được đối xử tốt hơn là ngày ngày ăn cỏ. Nhưng Hugo cũng phải thừa nhận rằng chàng cũng thấy nhớ nhung món bánh mì và pho mát cho ra hồn đi kèm với đồ uống tuyệt vời mà chàng chẳng mấy khi được nếm hồi ở Jerusalem: bia. Và chẳng có cách nào khác để tới với bánh mì và bia ngoại trừ việc mạo hiểm vào thị trấn.

Peter tiến vào thị trấn với niềm hân hoan được trở lại với “nền văn minh” theo cách gọi của gã, mặc dù Hugo rất ngờ rằng Leesbury sẽ gây ấn tượng mạnh với gã. Sau khi bảo gã hộ vệ của mình không được gọi

Hugo là “ngài” ở nơi công cộng, chàng cùng với kẻ tùy tùng đặc biệt nhỏ con của mình tiến qua cổng làng tới ngôi nhà đầu tiên trông có vẻ tử tế.

Sau khi hào phóng cho thằng nhỏ coi ngựa một đồng tiền vàng, Hugo gật đầu với Peter và cả hai tiến vào quán Cáo và Thỏ rừng. Với chiều ột thước chín của mình, Hugo là người đặc biệt cao lớn, và chàng không chỉ phải cúi đầu khi đi qua ngưỡng cửa mà còn phải xoay nghiêng bờ vai rộng để lách người qua ô cửa hẹp. Ấy thế nhưng sự hiện diện của chàng chẳng gây mấy xôn xao trong nhóm khách hàng mù mịt ở bên trong, một số kẻ trông như thể đã lâu lắm chẳng biết nhà cửa là gì.

Nhưng ông chủ của quán rượu thì lại là chuyện khác. Màu da sẫm và bộ râu rậm rạp tố cáo chuyện chàng đã từng ở Đất Thánh, và ông của Cáo và Thỏ rừng biết rõ rằng chẳng ai từ Đất Thánh trở về với cái túi rỗng cả. Không phải là các thánh tích này nọ... không, những con người nhạy cảm này chẳng quan tâm gì tới các biểu tượng tôn giáo. Chính là mùi vị của kim cương, hồng ngọc, ngọc lục bảo, ngọc bích, ngọc trai, vàng bạc, ngọc lam, những kho báu của Byzantin[9] mà người ta có thể đánh hơi thấy ngay từ người mời từ cuộc Thập tự chinh trở về đã kéo ông chủ quán tới chỗ Hugo ngay lập tức.

“Xin kính chào quý khách. Mời ngài ngồi đây và thưởng thức một vai bia loại thượng hạng của cô em nhà tôi nhé?”

“Rất hân hạnh,” Hugo đáp lời và ra hiệu cho Peter ngồi xuống đối diện với chàng.

Peter sung sướng thả mình xuống chiếc ghế gỗ, cảm thấy đây mới đúng là cách cư xử dành cho hộ vệ của một bá tước giàu có và quyền lực. Vừa ăn những món ăn bốc khói bày đầy trên bàn, gã vừa liếc nhìn đám thực khách xung quanh, giống như ông chủ của gã đã làm ngay khi họ mới tiến vào, nhưng chẳng phát hiện ra điều gì đáng ngờ. Tợp một ngụm bia thật to, Peter lại ngả người vào lưng ghế tận hưởng hết mức sự sung sướng này.

Tuy nhiên Hugo thì không được thoải mái như vậy. Đã quá quen với trận mạc, chàng biết rằng kẻ thù có thể làm cho ta mất cảnh giác để rồi bất ngờ tấn công. Nhấp một ngụm bia mà tay chủ quán đưa đến, chàng phải thừa nhận rằng đã lâu lắm rồi mới được uống thứ bia ngon như thế này, ấy thế nhưng mắt chàng vẫn không rời khuôn mặt của những kẻ ngồi xung quanh cũng như ô cửa đang bỏ ngõ.

Vì thế mà chàng đã nhìn thấy ngay bóng hình xuất hiện trên ngưỡng cửa ngay sau khi họ tới. Ban đầu chàng tưởng lầm hình bóng nhỏ bé đó là của một cậu nhỏ. Chắc chắn chẳng có người đàn bà nào lại trơ trên đến mức mặc một cái quần da bó sát. Ấy thế mà lại đúng như vậy. Một cô nàng trẻ tuổi với khuôn mặt như của một thiên thần và một mái tóc đỏ rực được tết thành bím đuôi ngựa phía sau một cái eo nhỏ đến ngạc nhiên. Cô nàng mặc một chiếc áo rộng với cung tên đeo trên vai.

Chẳng ai có vẻ bất ngờ với sự xuất hiện này. Tay chủ quán còn chào đón nàng như với một người em gái, chỉ ghé cho nàng ngồi và ấn vào tay nàng một vai bia. Trong cả quán này chỉ có mỗi Peter chia sẻ với chàng sự ngạc nhiên trước hình ảnh kỳ lạ này. “Ôi trời ơi,” cậu chàng nhìn chằm chằm qua vai bia của mình. “Nhưng đó là một cô gái mà”.

“Và là một cô gái rất đẹp.” Hugo thấy thật nhẹ cả người khi thấy Peter cũng kinh ngạc như chàng. Mười năm trước, khi chàng rời nước Anh, phụ nữ không đi lang thang khắp nơi trong bộ đồ của nam giới như thế này và chắc chắn không vào quán trọ khi không có ai đi cùng. Cô gái này hẳn phải là một kẻ lập dị, cách cư xử kỳ lạ của nàng được mọi người chấp nhận bởi vì họ đã quen với điều đó. Có thể cô nàng là họ hàng gì đó với gã chủ trọ. Bọn họ say sưa nói chuyện về việc hi của ai đó tên là Robert.

Sau một hồi, gã chủ trọ chỉ về phía Hugo và nói gì đó bằng cái giọng thì thầm khiến cho cô gái phải quay đầu về phía Hugo.

Cái nhìn của cô gái chăm chú và thẳng thắn đến nỗi, thật không thể tin nổi, chàng cảm thấy má mình đỏ lên. Phụ nữ ở Acre chẳng bao giờ dám nhìn vào mắt của một người đàn ông xa lạ và chàng không quen với kiểu nhìn trực diện này. May mắn là bộ râu rậm rạp đã che đi gò má đang đỏ lên của chàng.

Cái nhìn của cô gái trẻ nhanh chóng chuyển từ chàng sang Peter, và anh chàng đã bị sặc bia vì cái nhìn của cô gái. Rồi gã chủ quán khốn kiếp tiến về phía họ.

“Tất cả vì những chiến sĩ chiến đấu vì chính nghĩa của chúng ta,” rõ ràng gã biết Hugo vừa từ Đất Thánh trở về. “Nếu tôi có thể làm gì để phục vụ ngài, xin hãy cho tôi biết.”

Hugo kéo gã chủ trọ cúi xuống và thì thầm vào tai hắn. Chàng nói bằng chất giọng mà chẳng kẻ nào dám không tuân theo, “Cô gái mặc đồ nam giới đó là ai?”

Gã chủ quán có vẻ ngạc nhiên. “Finn ấy à?” Gã liếc nhìn cô gái lúc này đang nhìn ra hướng khác. “Ngài muốn hỏi về Finnula? Em trai tôi có một quán trọ ở Stephensgate dưới kia và đã cưới chị của con bé. Ở đây ai cũng biết Finn Xinh đẹp, Finnula Crais, con gái ông chủ cối xay. Tay cung giỏ nhất ở Shropshire đấy.”

Đây khó có thể coi là một câu trả lời đáng hài lòng nhưng Hugo vẫn thưởng cho hắn ta một đồng vàng. Tay chủ quán vung về lui đi mắt ngó xuống đồng tiền trong tay với vẻ dè chừng. Đó là một đồng tiền vàng, thứ mà ông ta chưa từng thấy bao giờ. Trong lúc choáng váng, ông ta đi qua hai gã ngồi ở bàn gần đó, suýt nữa vấp phải chân cẳng đang thò ra của họ. Trong khi một gã khách hàng buông lời quở trách, ông chủ quán đã đứng vững được và ngỏ lời xin lỗi, cho họ xem đồng tiền. Hai gã say huyết sáo tán thưởng, nhưng chính là cô nàng đó sau khi thấy sự vụ này đã lại hướng cái nhìn chăm chú của mình vào Hugo một lần nữa.

Peter đá vào chân chủ bên dưới gầm bàn.

“Ngài nhìn kìa”, gã hộ vệ rít lên. “Cô ấy nhìn về hướng này hai lần liền. Tôi nghĩ cô ấy thích tôi!”

“Đứng lên đi,” Hugo nói với vẻ lạnh lùng. “Chúng ta đi thôi.”

“Nhưng chúng ta vừa mới đến mà!”

“Đi thôi,” Hugo nhắc lại. “Chúng ta thu hút sự chú ý như thế đủ rồi.”

Hugo tung mấy đồng tiền lên bàn, chẳng buồn nhìn kỹ xem là bao nhiêu rồi sải bước qua căn phòng, kiên quyết không nhìn về hướng cô gái nữa.

Nhưng chàng chưa kịp tới ngưỡng cửa thì một giọng nói cất lên, “Này ông? Hình như ông quên thứ gì đó.” Hugo không quay trở lại. Chàng đã nghe thấy tiếng xô đẩy đằng sau và cho rằng đó chỉ là gã chủ quán đang thục xuống để nhặt đồng tiền chàng quăng lên bàn. Nhưng hóa ra không phải vậy. vẫn không quay người lại, mắt chàng nhú lại với vẻ nguy hiểm, tay đặt lên đốc kiếm. “Thả nó ra.”

Đằng sau chàng, hai gã say tặc lưỡi. “Buông hắn ra ư, thưa ngài? Được thôi. Nhưng có giá của nó đấy.” Hugo thở dài và quay người lại. Chàng đã quá chán ngán bạo lực và chết chóc. Chàng đã thấy quá nhiều những cái chết vô ích trong cuộc Thập tự chinh đến nỗi dù phải giết một con bọ thôi cũng khiến chàng cảm thấy hối tiếc. Nhưng điều đó không có nghĩa là chàng sẽ không làm nếu buộc phải như vậy.

Hai gã đàn ông đã tới gần chỗ Hugo đang đứng, và tên to lớn hơn đang kẹp chặt lấy cổ Peter. Về phần Peter, với nỗ lực thoát khỏi cái kẹp cứng như sắt, khuôn mặt non trẻ của gã dần chuyển sang màu đỏ sẫm. “Đừng lo cho tôi, thưa ngài,” giọng Peter tắc nghẹn. “Ngài cứ đi đi. Tôi không đáng đâu...”

“Dick,” ông chủ trọ thốt lên, quắc mắt giận dữ. “Hãy để họ yên. Tôi không cho phép đánh nhau trong quán của tôi...”

“Nếu hắn ta chịu quăng cái ví của mình cho chúng tôi,” gã nhỏ con hơn, có vẻ là Dick, nhếch mép cười, “Sẽ không có đánh nhau gì đâu, Simon. Chúng tôi gọi đây là trao đổi công bằng, phải không Timmy?” Gã to con khịt khịt gì đó và lắc Peter thật mạnh. Ngay khi đó ba sự kiện xảy ra cùng một lúc. Đầu tiên là Peter, đột nhiên phát hiện ra rằng mình có sức mạnh, hay ít nhất là có răng, và cắn ngập chúng vào cánh tay của Timmy. Timmy rống lên và buông gã ra, ngay khi Dick, đang cố gắng minh họa cho Hugo thấy tình hình nghiêm trọng của vấn đề, đã đâm con dao găm sắc nhọn vào gã hộ vệ. Hugo nhìn thấy ánh thép của mũi dao, rút kiếm ra khỏi vỏ và lao vào Dick, và rồi bị vấp vào ông chủ quán Simon, người quyết định lao tới chop lấy đồng tiền vàng Hugo để lại trên bàn, trong một nỗ lực to lớn để nó không bị thất lạc trong cuộc ẩu đả.

Trong nỗ lực to lớn để không giết phải người vô tội, Hugo tránh đi và va thật mạnh vào cái bàn, làm nó gãy tan và đồng tiền văng đi, bay ngang qua phòng. Ngã đập lưng xuống đất, Hugo thấy mắt mũi choáng váng. Điều tiếp theo chàng biết là gã Dick mặt chồn đã đè cả hai cái đầu gối hèn hạ của hắn lên tay cầm kiếm

của chàng trước khi chàng có thể cầm vũ khí lên. Cặp mắt ti hí của hắn sáng lên đầy tham lam khi hắn ấn con dao vào cổ Hugo.

“Cú nhào lộn được đấy,” Dick khen ngợi chàng, nhe ra một mồm đầy răng đen xỉ. “Giờ thì nôn tiền ra...” Từ khoe mắt, Hugo nhìn thấy Timmy đã bắt lại Peter và đang giật tóc cậu vì tội đã dám cắn hắn. Khách hàng trong quán dạt ra khắp bốn hướng, ngoại trừ ông chủ trọ, vẫn đang lặn ngụp dưới sàn nhà tìm đồng tiền vàng của mình.

Hugo thở dài. Chàng vẫn còn con dao găm nhét trong ủng trái để dành cho những trường hợp hết như thế này. Chàng có thể cứa con dao đó vào cổ họng Dick trước khi gã ăn cướp đó kịp huyết sáo bài tạm biệt, nhưng Hugo không thích cái ý tưởng khiến cho áo choàng của mình bị dính máu. Sao mà chàng chán ghét chuyện giết chóc đến vậy.

“Được thôi.” Hugo lại thờ dài, giả dờ như đã đầu hàng. “Cứ lấy đi.”

Nhưng ngay khi bàn tay của Dick lần tìm cái ví ở thắt lưng của Hugo, một thứ gì đó bay vút qua má gã khốn đó và găm cánh tay của hắn xuống sàn nhà. Hugo đã kịp rút tay lại đúng lúc để tránh không bị nó đâm xuyên qua.

Hugo ngược nhìn lên vừa đúng lúc thấy cô gái mà ông chủ quán đã gọi là Finn chìa một mũi tên vào cái lưng to như tấm phản của Timmy. Lần này, nòng từ tốn cảnh báo nạn nhân của mình.

“Thả anh ta ra nếu không tôi sẽ bắn nát xương sống của anh.”

Gã khổng lồ cứng đờ người. Rồi hắn từ từ quay lại, với Peter đang quằn quại trong cánh tay, Timmy nhìn từ Finn sang đồng bọn của hắn đang bị kẹt cứng vào sàn nhà.

“Đừng bắn mà cô nương.” Gã đàn ông nuốt khan. “Dick và tôi không có ý gì đâu...”

Hắn thả Peter ra và cậu chàng lão đảo bước đi, hai tay ôm đầu gào thét, mà theo ý của Hugo thì hơi to hơn mức cần thiết.

Cô nàng tóc đỏ hạ thấp cây cung và bước tới chỗ Hugo, khuôn mặt xinh xắn của nàng thờ ơ như thể nàng chỉ vừa mới đi lấy đồ giặt về. Nàng phớt lờ Dick đang rên rỉ, và cũng chẳng thèm nhìn Hugo đến hai lần, khép những ngón tay thon thả quanh mũi tên và nhẹ nhàng kéo nó ra khỏi sàn gỗ nơi nó bị găm vào.

Trong khi nàng ở gần đến vậy, Hugo không thể cưỡng lại việc ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, với đôi môi hồng và làn mi cong dài. Thường thì chàng đâu có trở nên chết lặng khi có sự hiện diện của phụ nữ - còn lâu ấy - nhưng giờ đây chàng không thể nghĩ được điều gì để nói với cô gái trẻ, kể cả khi tay nàng gần như đã chạm vào chàng...

Ngay khi thoát ra được, gã Dick đen đui lồm cồm bò dậy, và vẫy vẫy cánh tay bị găm xuống sàn, mồm không ngớt chửi rủa.

Finnula Crais chẳng buồn nghe. Nàng nhét mũi tên trở lại trong ống và ném cho Hugo một cái nhìn đánh giá trước khi biến mất sau cánh cửa. Hugo bật dậy ngay lập tức nhưng khi chàng ra tới cửa, có thể chỉ sau cô gái một hay hai giây, nàng đã biến mất cũng đột ngột hết như khi mới xuất hiện. Chàng nhìn ngược xuôi con phố lát đá để tìm hình bóng của nàng nhưng không có gì cả.

Chàng đang lẩm bẩm chửi thề thì Peter đã tới ngay đằng sau. “Ngài có thấy không, thưa chủ nhân?” Gã hộ vệ hỏi với vẻ đầy phấn khích. “Tôi chưa từng thấy ai sử dụng cung tên như vậy cả. Cứ như thể nó là một phần của cánh tay cô ta vậy. Ngài có thấy không?”

Vẫn đang tìm kiếm cô gái trong con phố đông đúc, Hugo gầm gừ với vẻ đe dọa. Nhưng gã hộ vệ hoặc là không nghe thấy, hoặc là đã khinh suất tiếp tục cái chủ đề đó bất chấp sự cảnh cáo của ông chủ.

“Tôi nghĩ cô ấy đã cứu mạng chúng ta. Mà theo ngài tại sao cô ấy lại làm thế nhỉ? Lẽ ra chúng ta phải là người đi cứu các cô gái mới phải? Nhưng cô ta đã găm bàn tay của Dick...” Rồi thì bằng một giọng khác hẳn: “Thưa chủ nhân, sao trông ngài lại như vậy? Có chuyện gì à?”

Hugo lắc đầu. Có chuyện gì à? Cô gái Finnula Crais đó là ai mà lại có thể ném chàng vào trong sự hoảng loạn cảm xúc như thế này chỉ bằng một cái nhìn? Hàng trăm phụ nữ đã từng nhìn chàng và chàng đâu có

phản ứng như vậy. Cái cô nàng tóc đỏ ăn vận kỳ quặc đó có gì mà khiến chàng phải đuổi theo nàng như thế này?

Peter thốt lên phần khích. “Mau lên nào, thưa chủ nhân. Nàng chưa thể đi xa được đâu. Hãy để tôi đuổi theo nàng...”

Hugo giật gã hộ vệ lại. “Đừng làm thế. Đi lấy ngựa đi. Chúng ta sẽ đi khỏi đây ngay lập tức.”

“Sẽ dễ dàng tìm ra cô ta mà,” Peter cầu nhàu. “Một cô nàng tóc đỏ mặc quần da thì đâu có khó tìm. Ta có thể tìm ra cô ta trong chưa đầy một giờ đồng hồ. Mà chúng ta nợ cô ấy mạng sống của mình. Hay ít ra là ví tiền...”

Sự phản ứng duy nhất của Hugo là tiếng gầm gừ.

“Ngài bị làm sao vậy?” Peter hỏi rất thiếu khôn ngoan. Gã chẳng thể hiểu tại sao ông chủ của mình không muốn đi tìm người đã cứu giúp họ. “Có phải ngài nghĩ cô ta là một mụ phù thủy cần phải tránh càng xa càng tốt?”

Hugo tức giận nhìn gã hộ vệ xắc láo. “Không,” chàng sải bước dài về nơi giữ ngựa. “Nhưng cô ta quá quan tâm tới chúng ta, một kỵ sĩ vừa từ cuộc Thập tự chinh trở về và hộ vệ của anh ta”.

“Vâng,” Peter hòa theo ngay. “Tôi thích điều đó lắm”. “Ta thấy rồi.” Giọng của Hugo có âm sắc mỉa mai. “Nhưng những kẻ như chúng ta thì có gì khiến ột cô gái tỉnh lẻ quan tâm cơ chứ?”

Peter muốn trả lời rằng gã có sức hút với bất cứ cô nàng nào nhưng lại không muốn bị cho là kẻ khoe khoang. Trong thâm tâm gã chắc chắn rằng mình, chứ không phải là ông chủ, là người được cô nàng tóc đỏ để mắt tới. Làm gì có cô gái nào quan tâm tới một gã râu ria xồm xoàm già gấp đôi tuổi cô nàng và ăn mặc lù xì như vậy? Trong khi Peter đeo dây chuyền vàng sáng loáng ở cổ, và mặc một chiếc áo dài bằng nhung đắt tiền rõ ràng cho thấy địa vị gia nhân hoàng tộc của chàng ta. Còn chuyện cả hai thứ đó đều do ông chủ mới mua cho gã thì có làm sao?

Cô gái chẳng cần phải biết điều đó.

Nhưng giờ thì ông chủ của gã lại nói tiếp bằng cái giọng trầm oai vệ mà Peter vừa ghen tị vừa kính sợ. “Ta không muốn gây chú ý thêm nữa. Và chúng ta cũng đừng nên tìm cô ta làm gì. Bởi vì sự chú ý của ông bố hay sư huynh của các nàng trinh nữ là phiền phức nhất...”

Dù nói vậy nhưng suy nghĩ của Hugo không thể rời khỏi cô nàng tóc đỏ. Làm sao một cô gái có thể sử dụng cung tên như vậy? Và tại sao cô ta lại cứu chàng? Rõ ràng phụ nữ đã thay đổi nhiều kể từ lần cuối chàng còn ở nước Anh.

Cố gắng hết mức để thôi nghĩ về cái eo thon thả của Finnula Crais, Hugo buộc trí óc của mình tập trung vào chuyến trở về thái ấp Stephensgate. Thế nhưng đôi mắt màu xám đó vẫn cứ ám ảnh chàng, kể cả khi chàng đã lên ngựa và thúc nó đi tiếp. Nếu như ngoái nhìn lại phía sau, chàng sẽ thấy cặp mắt đó đang dán chặt vào lưng chàng trong khi Finnula đang nhắm tính nhanh chóng các kế hoạch của riêng mình.

Chú thích:

[6] Là thành phố cổ nằm trên lưu vực sông giữa Địa Trung Hải và Biển Chết, Jerusalem có ý nghĩa đặc biệt với ba tôn giáo là đạo Do Thái, đạo Cơ đốc và đạo Hồi. Bởi vậy trong lịch sử đã xảy ra những cuộc giao tranh khốc liệt giữa các tôn giáo này nhằm chiếm quyền kiểm soát Jerusalem.

[7] Là một thành phố nhỏ ở phía Tây Galilee thuộc miền Bắc Israel, nằm ven Địa Trung Hải.

[8] Thập tự chinh là một loạt các xung đột quân sự mang màu sắc tôn giáo do những người theo Kitô giáo tiến hành từ 1095 đến 1291, thường được ủng hộ bởi Giáo hoàng với mục đích giải phóng Jerusalem và vùng Đất Thánh khỏi sự thống trị của người Hồi giáo.

[9] Là một đế quốc tồn tại từ năm 330 đến năm 1453, đóng đô ở Constantinopolis và là một cường quốc đóng vai trò quan trọng ở châu Âu lúc bấy giờ.

5. Chương 3

Finnula biết mình phải làm gì. Nàng đã chọn ra con mồi và bảo vệ nó khỏi bị kẻ khác cướp mất và giờ thì nàng có thể đặt bẫy nó. Nhưng nàng thực hiện nhiệm vụ này với một trái tim nặng trĩu, chẳng phải vì thương xót gì cho con mồi, mà bởi vì bức tức với chính mình... và, dù nàng ghét phải thừa nhận điều đó, với cả Mellana nữa.

Lẽ ra nàng không bao giờ nên nhận lời làm cái việc lố bịch này. Nếu mà Robert biết chuyện này, mà thể nào anh cũng biết thôi, anh có thể sẽ khiến nàng liệt giường liệt chiếu lắm, như anh ấy luôn đe dọa. Dù không có tước vị hay đất đai gì, nhà Crais đã điều hành cối xay của Bá tước Stephensgate từ nhiều đời nay và là một trong những gia đình được kính trọng nhất trong vùng. Con gái của Phillip và Helene Crais mà lại đi làm cái việc... phổ biến như thế này... thì thật không thể tin nổi. Rồi mọi người sẽ nghĩ gì đây? Và Mellana thì khẳng khái rằng việc bắt cóc đàn ông để mua nguyên liệu làm bia là một thú vui nho nhỏ.

“Được rồi,” Finnula cầu nhàu. “Em sẽ bắt cho chị một gã, rồi mang hắn ta về đây, và chị có thể giữ hắn đòi tiền chuộc và dùng tiền đó để mua hoa bia hay làm của hồi môn hay bất cứ điều gì chị thích. Em chỉ cầu xin chị đừng để anh Robert phát hiện ra việc này. Finnula lắc đầu. “Anh ấy sẽ giết cả hai chị em mình.” Đôi mắt màu ngọc bích của Mellana lấp lánh niềm hân hoan chiến thắng. “Em cứ nói quá lên. Trong các chị em mình, Robert yêu em nhiều nhất. Em bảo sao anh ấy sẽ nghe vậy.”

“Chị không thấy anh ấy sau khi ngài quận trưởng đến đây thôi.” Finnula thở dài nhìn xuống những ngón tay mảnh dẻ của mình. “Bất mấy con thú thì em quen rồi, nhưng em phải đánh bẫy một gã đàn ông như thế nào đây?”

Sau khi đã đạt được những gì mình muốn, Mellana chẳng thấy hứng thú với các chi tiết vụn vặt của vấn đề. “Trời ạ, làm sao chị biết được,” cô nàng tuyên bố, vuốt lại mái tóc để ra tham dự buổi lễ của gia đình ở phòng bên cạnh. “Em chỉ cần chắc chắn là anh ta không phải người ở Stephensgate này.”

“Cái gì?” Finnula ngược nhìn lên, đôi mắt to màu xám của nàng chứa đầy sự tuyệt vọng. “Không phải ở Stephensgate? Chị muốn em bắt cóc một người lạ ư?”

“Tất nhiên. Isabella đã bắt cóc đòi tiền chuộc tất cả đàn ông trong làng này ít nhất là một lần. Và cả ở Shrewsbury và Dorchester nữa. Gia đình họ sẽ không trả tiền hai lần đâu. Cái gì làm nhiều quá thì sẽ mất thiêng đi...”

Finnula lại buột ra thêm vài câu chữ rửa hay ho nhất của nàng, và Mellana thực sự là bị sốc, giận dữ bỏ đi, để lại cô em gái nhìn chằm chằm vào những phiến đá lát nền.

Để bắt được một người lạ, Finnula cấu kính tính toán, nàng sẽ phải đi hai ngày tới ngôi làng lớn gần nhất. Nàng là khách quen ở Leesbury bởi vì thỉnh thoảng nàng lại đi săn trộm theo hướng đó, Simon, anh chồng của chị Patricia, có một quán trọ ở đó và anh ấy cũng không phải là người keo kiệt, nhưng nàng không tin tưởng rằng cư dân của cái làng có vẻ sầm uất hơn đó sẽ thấy việc bắt cóc đàn ông là hài hước. Cha đạo ở đó có thể sẽ không bằng lòng với việc mà ở Stephensgate và Dorchester được coi là một tục lệ thú vị.

Nhưng khi Finnula nhìn thấy đồng vàng mà vị lữ khách râu ria đó quẳng cho Simon ở quán Cáo và Thỏ rừng, nàng biết mình đã tìm ra con mồi lý tưởng. Rõ ràng không phải tới từ Leesbury, người đàn ông cao lớn đó có cả túi tiền và một gã hộ vệ, và với một chút quan sát nàng nhận ra rằng ông ta có cả một con tuấn mã nữa. Rõ ràng đây là một con người được số phận ưu đãi.

Vậy là nàng nảy sinh sự quan tâm tới người đàn ông này cũng ngang bằng sự quan tâm chàng ta dành cho nàng. Nàng thấy điều đó ngay lập tức mặc dù nàng biết rằng đó là vì một lý do hoàn toàn khác. Finnula không coi mình là người đẹp. Không, Mellana với thân hình quyến rũ và những lọn tóc vàng mới là người đẹp nhất nhà.

Nhưng Finnula không thể không để ý thấy gần đây, nàng đang thu hút ngày càng nhiều cái nhìn của cánh nam giới, và điều đó gây cho nàng sự khó chịu không ít. Sự biến đổi từ một con nhóc gầy đét thành một

thiếu nữ duyên dáng chính là căn nguyên cho sự khó chịu này của nàng. Dù sao thì đó là điều đã gây ra cuộc hôn nhân yếu mệnh của nàng.

Nhưng ngược lại, sự hấp dẫn với người khác giới mà nàng mới phát hiện ra đôi lúc cũng có chỗ dùng được. Nàng đã khiến cho ngài quận trưởng nhắm mắt bỏ qua bao nhiêu lần săn bắn trộm của nàng. Và chẳng có lái buôn nào trong làng lại không sẵn sàng trả khoản tiền hậu hĩnh cho con thú săn bất hợp pháp mà nàng bán cho họ, rồi khoe khoang với khách hàng của ông ta rằng con chim này do chính tay Finn Xinh đẹp bắn hạ. Giống như các nữ thần Diana và Artemis[10] ngày xưa, danh tiếng nữ cung thủ xinh đẹp của Finnula chính ra lại có ích trong nỗ lực giúp đỡ những người bị đói ở Stephensgate của nàng.

[10] Nữ thần săn bắn theo thần thoại La Mã, Hy Lạp.

Và tất nhiên, khi đã dần thân vào trong phi vụ săn người này, nàng định sử dụng sắc đẹp quyến rũ của mình làm mồi.

Trong đầu Finnula chẳng hề có một chút ý tưởng nào rằng người lạ râu ria đó sẽ không bị mắc lừa nàng. Nàng đã thấy cách ông ta nhìn nàng khi nàng bước vào quán trọ. Say đắm nhưng cũng có đôi chút thận trọng ở trong đó. Và khi nàng bám theo ông ta, nàng thấy rằng ông ta tránh xa đường cái.

Nhưng sự thận trọng đó lại làm hại ông ta bởi vì cứ bám theo đường mòn thay vì đi đường lớn, ông ta đang hướng thẳng tới địa bàn săn bắn chính của nàng, vùng đồi quanh Stephensgate, đặc biệt là phần đất của bá tước.

Khi người đàn ông đó và gã hộ vệ của ông ta vội vã rời khỏi Leesbury, họ không biết rằng có một kẻ thứ ba đang bám theo họ. Finnula bí mật bám theo sau các tán cây và thả lỏng cương cho con ngựa của nàng, một con ngựa cái trông rất bình thường mà nàng có từ hồi nhỏ và được huấn luyện tốt không kém bất kỳ con chiến mã nào. Violet, đó là tên Finnula đặt cho con ngựa của nàng, lúc này khoảng mười tuổi và biết cách bước đi nhẹ nhàng trên đám dương xỉ hay đứng yên như tượng khi chủ nhân của nó bám theo con mồi. Kết hợp lại, cả hai làm nên một đội cực kỳ án tượng mỗi khi làm việc hay thực hiện một phi vụ phi pháp.

Finnula quan sát những người lữ hành với sự quan tâm đặc biệt, để ý chi tiết về họ hết mức có thể. Cách phục sức của người đàn ông mà nàng nhắm tới hầu như không tiết lộ gì về ông ta. Như là bộ râu rậm rạp che đi đường nét khuôn mặt của ông ta, chiếc áo choàng đơn giản không hề có chút trang sức, bộ quần áo giản dị chẳng tiết lộ gì về kích cỡ của túi tiền mà ông ta đang đeo ở thắt lưng. Nhưng về dáng vóc của ông ta thì thật ấn tượng, ông ta có thể còn cao hơn Robert, người vốn đã cao hơn một thước tám. Còn gã hộ vệ thì khó mà có thể gọi là một đối thủ đáng gờm. Với chiều cao trung bình, hấn ta khoe khoang quá lố với áo dài nhung và bít tất sáng màu. Với hấn ta thì chỉ cần một cái bẫy đơn giản là đủ, nàng nghĩ vậy. Nhưng người đàn ông kia thì sẽ cần phải làm khéo léo hơn. Không giống như nhiều thợ săn khác, chính sự theo đuổi chứ không phải là giết chóc mới là điều Finnula thích thú nhất. Nàng chỉ bắn thú bởi vì nàng biết có những gia đình đang cần tới chúng. Chúa nhân từ đã ban cho nàng cánh tay rắn chắc và khả năng ngắm bắn chính xác, bởi vậy nàng cảm thấy mình có nghĩa vụ chăm sóc cho những người kém may mắn hơn đó.

Nhưng nàng không thích giết chóc và chỉ làm vậy khi thực sự cần thiết. Bám theo con mồi với nàng vui thú hơn và bắt chúng trong những cái bẫy vô hại của nàng còn thú hơn nữa. Ít người biết rằng nàng luôn thả ra những con thú mình bẫy được, và số người biết rằng nàng cũng thả cả những con thú ở trong bẫy người khác thì còn ít hơn nữa. Nàng đặc biệt không thích những cái bẫy sắt tàn bạo mà đám tiểu phu của bá tước đã đặt để bắt sói, và bất cứ khi nào bắt gặp một cái như vậy, nàng sẽ nhanh chóng chôn giấu chúng ở nơi mà chẳng ai có thể tìm ra được.

Có một điều phải nói về chuyện đuổi bắt và rình rập này, và dù nàng sẽ chẳng bao giờ thừa nhận điều đó với Mellana, nhưng Finnula nghĩ có thể nàng sẽ thấy thích việc bám theo con mồi đặc biệt này. Thật thú vị làm sao khi được săn đuổi một đối thủ có trí thông minh, chứ không phải là một con thú không biết suy nghĩ. Tất nhiên ông ta là nam giới và điều đó tự động biến anh ta thành kẻ kém thông minh hơn nàng, bởi vì Finnula chưa từng gặp một người đàn ông nào tài trí hơn nàng - kể cả ông chồng đã quá cố của nàng. Ấy thế nhưng đó vẫn là một thử thách xứng đáng với Finn Xinh đẹp, và nàng bám theo chàng ta với một trái tim đập rộn ràng vui sướng.

6. Chương 4

Hugo không chắc chàng có thể chịu được những lời rên rỉ không ngớt của gã hộ vệ của mình bao lâu nữa. Đầu tiên thì là về cô gái ở quán trọ, giờ thì chuyện con ngựa của hắn không khỏe như ngựa của Hugo và cần phải nghỉ ngơi. Tự tay Hugo đã chọn ngựa cho Peter và chàng biết nó cũng lực lưỡng như ngựa của chính chàng, tuy không được huấn luyện tốt bằng. Không, chính Peter mới là kẻ muốn nghỉ ngơi mặc dù giờ mới chỉ quá ngọ và thời tiết rất đẹp, và họ mới chỉ đi được có vài giờ. Hugo đã làm gì mà phải chịu sự hành hạ mà cái gã suốt mướt này đang gây cho chàng? Chẳng nhẽ nó không thể ngậm mồm lại mà đi tiếp sao?

“Chủ nhân,” gã hộ vệ gọi từ tít mãi đằng sau. “Chủ nhân, xin chờ đã. Chúng ta vẫn chưa ăn gì kể từ lúc ở Leesbury và tôi sắp xỉu vì đói rồi...”

Hugo cảm thấy chán nản. Thói háu ăn của gã, cũng giống như tính ưa buồn chuyện, thật là vô hạn.

“Có bánh mỳ và thịt muối trong túi của mày đấy,” Hugo gầm gừ theo kiểu đe dọa nhất. “Nhai tạm đi.” Hy vọng thằng hộ vệ đó sẽ tống đầy mồm chẳng thể nói năng gì nữa. Hoặc nếu may mắn hơn, biết đâu nó sẽ chết vì nghẹn...

Nhưng cuối cùng họ đã tiến vào đất của gia đình chàng, và Hugo chẳng cảm thấy khó chịu nữa. Họ vẫn còn đi khoảng hai ngày nữa mới tới thái ấp, nhưng đó là hai ngày trong lãnh thổ mà Hugo thuộc như lòng bàn tay. Thật tốt được trở về nhà sau cả một thập kỷ lang thang vô định.

Khi họ tới chỗ rẽ dẫn tới khối đá chồng bên trên suối Thánh Elias, Hugo chần chờ. Được ngâm mình trong suối nước nóng thì thật là thú. Những mùa hè thời niên thiếu, Hugo và anh trai chàng đã săn bắn tại những ngọn đồi này, tập bơi ở đây và nhảy xuống dòng suối từ khối đá cao chót vót này.

Bị lãng quên từ khoảng năm mươi năm về trước, hồ nước này tự do phát triển về đẹp trong sự hoang vắng của nó. Hoa dại nở trong các khe đá và những nhánh cây vươn ra sát mặt nước. Thật là một nơi tuyệt hảo để bơi lội sau một chuyến đi nóng nực và bụi bặm. Và đó chính là điều Hugo muốn. Tất nhiên Peter có những ý tưởng khác.

“Đi bơi ă?” hắn ta lặp lại với vẻ không tin nổi khi Hugo nói ra ý định của chàng. “Tôi á? Xin ngài đừng quên tôi được sinh ra và lớn lên ở Luân Đôn. Tôi biết gì về bơi cơ chứ?”

“Thật ngạc nhiên làm sao,” Hugo nói.

“Tôi nói thật đấy, thưa chủ nhân. Tôi rất vui lòng cho ngựa uống nước trong khi ngài bơi lội, nhưng ngài sẽ không thể bắt tôi nhảy xuống nước đâu. Hơn nữa, có gì hay với thứ nước mùa xuân lạnh như băng đó? Mới chỉ vừa sang tháng Năm, không phải tháng Bảy đâu thưa ngài. Không khí vẫn còn lạnh buốt...”

Không có tâm trạng để tranh cãi, Hugo xuống ngựa vào kéo con tuấn mã hướng về phía khối đá bên trên dòng suối, để chàng có thể ngắm nó toàn cảnh và xem nó có thay đổi nhiều trong mười năm qua kể từ lần cuối chàng nhìn thấy nó. Chàng bỏ lại gã hộ vệ đang rên rỉ ở đằng sau và tiến vào vùng cỏ xanh rì dọc theo con đường mòn và tiến vào sự tĩnh lặng của rừng.

Lơ đãng bỏ qua tiếng cành cây và lá gãy bên dưới gót giày của chàng, Hugo tiến về phía trước, lắng nghe tiếng chim gọi bạn trên vòm lá, tiếng thác nước đổ xuống suối và tiếng thét đột ngột của gã hộ vệ ở đằng sau. Chàng dừng lại trong chốc lát, tự hỏi không biết cái gã khờ đó lại bị làm sao rồi, nhưng lại cho rằng đó có thể chỉ là một trong những lời phàn nàn ngu ngốc của gã. Chàng tiếp bước tới mồm đá xám và nhìn xuống.

Ngoại trừ cây cối có vẻ cao và rậm rạp hơn, con suối vẫn hệt như lần cuối chàng nhìn thấy nó. Làn nước bên dưới trong như không khí, xanh lấp lánh trong ánh nắng vàng lọt qua kẽ lá trên đầu, mặt nước sáng như gương của nó chỉ bị xao động bởi dòng nước chảy xuống từ ngọn thác nơi chàng đang đứng. Trước kia, Hugo và anh trai của chàng từng dành hàng giờ nằm áp sát xuống trên gờ đá chàng đang đứng đây, vươn tay ra hứng những giọt nước mát lành.

Nhận thấy bình nước đã gần cạn đang treo ở cương ngựa, Hugo quyết định lập lại thói quen thời thơ ấu. Nằm dài trên mỏm đá ẩm áp ánh nắng mặt trời, chàng vươn tay ra để hứng vào trong bình thứ nước mát lành đó.

Chính vào lúc đó chàng nhận ra một màu sắc rất khác với màu xanh lá của khu rừng xung quanh chàng. Chàng nhìn xuống dưới suối và... chết đứng. Đó là cô gái trong quán trọ.

Chàng nhận ra nàng ngay lập tức, cho dù nàng chẳng còn mặc cái quần bó hay cái áo dài màu trắng nữa. Thay vào đó làn da trắng như ngà voi của nàng sáng lên khi nàng bước vào làn nước trong như pha lê.

Hugo nín thở bởi e sợ rằng chàng sẽ làm kinh động khoảnh khắc màu nhiệm này. Nằm sát trên mỏm đá, chàng không sợ bị cô gái nhìn thấy, nhưng chàng lo rằng mình có thể làm gì đó khiến cô gái nhận ra sự hiện diện của chàng và bỏ chạy mất.

Hugo ngẩng nhìn tạo vật đẹp dễ dàng rơi ở bên dưới, các suy nghĩ rối loạn ở trong đầu chàng. Đầu tiên là câu hỏi, Nàng là ai? mặc dù chàng đã biết câu trả lời. Finnula Crais, con gái của ông chủ cối xay.

Có một gia đình tên như vậy ở trong đám nông nô của cha chàng, Hugo nhớ như vậy. Vậy thì nàng hẳn là một trong những người con của họ. Nhưng ông chủ cối xay này kiểu gì mà để cô con gái vô phương tự vệ đi lại lang thang trong vùng đồng quê không có người hộ tống và ăn mặc một cách khiêu khích như vậy, hay là hoàn toàn không mặc gì, như trong trường hợp này?

Ngay khi về tới Thái ấp Stephensgate, chàng sẽ cho gọi ông chủ cối xay tới, để chắc chắn trong tương lai cô gái sẽ được bảo vệ. Chẳng lẽ ông ta không biết rằng thời buổi này đám lưu manh lang thang khắp đường xá, ăn cắp và trộm lột của những phụ nữ trẻ giống như cô gái này đây? Tất nhiên cô gái đã chứng tỏ dũng khí của mình ở quán trọ, nhưng Hugo biết rằng lũ tội phạm thực sự nguy hiểm đâu có ngu ngốc như Dick và Timmy. Cô gái này sẽ chẳng thể trụ nổi quá hai giây ở Luân Đôn và đây quả là phép màu khi cô nàng vẫn chưa gặp phải thảm họa gì ở Shropshire này.

Mãi suy nghĩ, Hugo không nhận ra rằng cô gái trẻ đã biến khỏi tầm nhìn của chàng. Đang ở nơi thác nước chảy xuống, cái hồ bên dưới nằm ngoài tầm nhìn của chàng. Chàng cho rằng nàng đã tới bên dưới thác nước, có thể để gội rửa tóc dài của mình. Hugo chờ đợi sự xuất hiện trở lại của cô gái. Chàng tự hỏi không biết có nên lên đi rồi gặp lại nàng trên đường, giả bộ như tình cờ, và đề nghị đưa nàng về nhà ở Stephensgate.

Vẫn còn đang quyết định nên làm thế nào, chàng nghe thấy một âm thanh nhỏ ở đằng sau, và rồi đột nhiên thứ gì đó rất sắc dẹt đâm vào cổ họng chàng. Phải cố gắng lắm Hugo mới có thể kiểm soát được phản ứng tự vệ đã trở thành bản năng của chàng. Sau khi đi lính trong suốt mười năm qua, phản ứng của chàng đã được mài sắc thành một cơ chế chiến đấu, và cho dù là tham gia vào một cuộc cãi lộn nơi quán rượu hay diệt trừ tụi Saracen, thì bản năng của chàng sẽ là chiến đấu trước, hỏi han sau.

Nhưng chàng chưa bao giờ cảm thấy một cánh tay mảnh mai như thế này ghì quanh cổ chàng, cũng chưa bao giờ đầu chàng bị ép chặt trong một vòng tay mềm mại như thế này. Khi sóng tóc đỏ đổ xuống chàng, mơn man khuôn mặt chàng và làm cho các giác quan của chàng tràn ngập với hương hoa hồng, chàng đã rất mừng vì mình không quay lại và kéo địch thủ xinh đẹp của mình xuống dưới, nơi nàng chắc chắn có thể bị vờ sọ vì bờ đá cứng ở bên dưới. “Đừng có động đấy,” kẻ bắt cóc chàng cảnh báo, và Hugo rất vui vẻ tuân lệnh nàng.

“Tôi đang kê dao vào cổ ông đây,” cô gái nói với chàng bằng chất giọng trẻ thơ của mình. “Nhưng tôi sẽ không dùng nó trừ khi tôi buộc phải làm như vậy. Nếu ông làm như tôi bảo, ông sẽ không bị đau đớn gì đâu. Ông hiểu chưa?”

Hugo cảm thấy mình cần phải kháng cự lại cho dù chàng không muốn làm bị thương cô gái. Vậy là chàng cố nhấc cánh tay vẫn đang nắm bình nước lên. Nhưng một cú giậm đau điếng vào cánh tay chàng đã khiến chàng buông chiếc bình rơi xuống dòng nước bên dưới.

“Thôi đi!” cô nàng ra lệnh bằng cái giọng rất hống hách. “Tôi đã bảo không được cử động!”

Hugo ngưỡng mộ bàn chân thanh tú, phần duy nhất chàng có thể thực sự nhìn thấy ở nàng, ngoại trừ đám mây tóc đang bao phủ cả hai người, và quyết định nói lời xin lỗi. Rõ ràng cô gái có quyền để tức giận, nàng tới suối nước này để tắm chứ đâu phải để cho kẻ khác dòm ngó. Vậy nên tốt hơn hết chàng nên làm cho cô

nàng đang tức giận này bình tĩnh lại. “Tôi thành thực xin lỗi, thưa tiểu thư,” chàng nói với chất giọng cố làm ra vẻ ăn năn hối lỗi, mặc dù thật khó cho chàng có thể nói mà không bật cười. “Tôi đã tình cờ ở đây trong lúc riêng tư nhất của cô, và vì điều đó, tôi xin tiểu thư thứ lỗi...”

“Tôi đã cho rằng ông là người đơn giản, chứ không phải là hoàn toàn ngu ngốc đấy,” đó là câu trả lời đầy ngạc nhiên của cô gái. Hugo ngạc nhiên khi thấy giọng nói của cô gái cũng chứa đầy sự thích thú trong đó.

“Tất nhiên là tôi cố tình để cho ông bắt gặp tôi”, cô nàng nói thêm. Và nhanh như chớp, con dao rời khỏi cổ họng của chàng, trong khi nàng trối ngoặt cổ tay chàng ra đằng sau.

“Giờ thì ông là tù nhân của tôi,” Finnula Crais nói, với sự hài lòng rõ rệt của một công việc đã thành công. “Để lấy lại tự do, ông sẽ phải trả tiền chuộc nó. Không ít đâu.”

7. Chương 5

Hugo hầu như không thể tin nổi vào tai mình. “Cái gì?” chàng hỏi lại một cách ngu ngốc.

“Ông nghe thấy rồi đấy. Ông là tù binh của tôi.”

Nói rồi, nàng buông tay ra khỏi cổ chàng. Một giây sau, kiếm của chàng, vẫn còn nằm trong vỏ, bị tháo rời ra khỏi thắt lưng chàng, tiếp theo là con dao mà chàng đã giấu kỹ trong ủng. Rồi thì cô gái trở lại.

“Cả gã hộ vệ của ông cũng vậy,” nàng nói như thể hai người đang có một cuộc trò chuyện hữu hảo. “Hắn ta cũng là tù nhân của tôi. Hắn ta giẫm phải cái bẫy của tôi khoảng mười lăm phút trước. Tôi ngạc nhiên là ông không nghe thấy hắn ta thét lên. Hắn có vẻ nóng tính ghê. Ông thì dễ dàng hơn nhiều.”

Hugo tiêu hóa lời khen đó cùng lúc hình dung chuyện gì đã xảy ra. Vậy ra cô nàng đã lên ra khỏi dòng suối và tới chỗ tảng đá nơi chàng đang nằm. Trên đường đi nàng đã kịp mặc quần áo vào, vậy nên nàng cũng chẳng phải là thiếu sự đứng đắn. Nhưng kiểu phụ nữ gì mà lại có hành động như vậy? Chàng đã lao vào cái thế giới gì thế này? Nơi mà, nhân danh Chúa, các cô nàng mặt quần da bắt giữ những người đàn ông trưởng thành để đòi tiền chuộc? Chàng biết rằng mình đã rời nước Anh một thời gian dài nhưng sao có thể thay đổi nhiều đến vậy trong thời gian đó? Chỉ mới mười năm trước, các cô nàng dụ dỗ chàng còn đồ ỉm mặt khi nói chuyện với một người lạ, họ không cởi quần áo trước mặt người ta rồi lên ra đằng sau và dí dao vào cổ người ta.

Rồi thì một ý nghĩ kinh khủng nảy ra trong đầu chàng, và chàng thốt ra trước khi kịp suy nghĩ kỹ. “Những gã ở quán trọ đó. Cô hợp tác với bọn chúng?”

Cô nàng khịt mũi nhạo báng. “Dick và Timmy ấy à? Chắc chắn là không rồi. Chẳng có cặp nào trên đời này có thể ngu ngốc hơn bọn họ. Nhưng tôi không thể để bọn họ lấy đi cái mà tôi nhắm ỉnh.”

“Ý cô là,” Hugo chậm rãi nói, “rằng tất cả những chuyện này là có mục đích?”

“Tất nhiên,” cô gái nói với đôi chút ngạc nhiên. “Tôi nhìn thấy ông ở quán trọ, và tôi cho rằng ông sẽ là một con tin rất khá. Tôi không biết rõ phải làm gì với gã hộ vệ của ông. Hắn ta đúng là đồ phiến toái, ông có nghĩ vậy không? Nhưng mà chúng ta sẽ nghĩ ra điều gì đó.”

Hugo khó mà dám tin nổi vận may này của chàng. Trước đây chàng đã được rất nhiều phụ nữ theo đuổi, những người đàn bà còn đẹp hơn Finnula Crais, những người phụ nữ tinh tế hơn và từng trải hơn, nhưng chưa có ai cuốn hút chàng ngay lập tức như cô gái này. Cô ta ngang nhiên tuyên bố rằng cô ta muốn bắt chàng vì tiền, và cô ta không ngại việc dùng mưu mẹo và sự quyến rũ để đạt được điều đó. Trò chơi của nàng là bất cóc, rất đơn giản và Hugo thấy thật buồn cười, chàng tưởng rằng mình sẽ cười to ngay lập tức.

Mọi người phụ nữ khác chàng từng biết đều chỉ có một mục đích duy nhất, đó là trở thành bà chủ của thái ấp Stephensgate. Hugo chẳng phản đối chuyện hôn nhân, nhưng chàng chưa bao giờ gặp một người phụ nữ mà chàng muốn ở bên cạnh trong suốt cả cuộc đời. Và đây là cô gái mà đã nói rất đơn giản rằng điều cô ta muốn ở chàng chỉ là tiền bạc. Cứ như thể có một cơn gió trong lành đang thổi qua chàng, làm mới lại niềm

tin của chàng vào nữ giới. “Vậy tôi là con tin của cô,” Hugo nói với tảng đá bên dưới chàng. “Điều gì khiến cô chắc chắn rằng tôi có thể trả khoản tiền chuộc cô đòi?”

“Ông nghĩ rằng tôi là con cóc chắt? Tôi đã thấy đồng tiền ông ném cho Simon ở quán Cáo và Thỏ rừng. Lẽ ra ông không nên khoe khoang gia tài của mình như vậy. May cho ông là tôi làm việc này chứ không phải mấy gã bạn của Dick và Timmy. Bọn họ có những đồng bọn không vừa đâu. Ông có thể gặp nguy hiểm thực sự đấy.”

Hugo mỉm cười. Trong khi chàng lo lắng về việc cô gái có thể gặp rắc rối trên đường trở về Stephensgate, chẳng thể nào ngờ nàng lại chia sẻ cùng lo lắng ấy cho chàng.

“Ông cười gì vậy?” cô gái hỏi và huých bàn chân, không quá nhẹ nhàng, vào người chàng. “Ngồi dậy đi và đừng có cười nữa. Chuyện tôi bắt cóc ông có gì đáng cười đâu. Trông thì không có vẻ như vậy nhưng tôi đã chứng tỏ ở Cáo và Thỏ rừng rằng tôi thực sự là tay cung giỏi nhất nước và rất mong ông sẽ nhớ cho điều đó.”

Hugo ngồi dậy và nhận ra rằng tay của chàng đã bị trói quặt ra đằng sau. Rõ ràng là cô nàng này đã được giáo dục rất tốt về cách buộc nút. Chàng bị trói không quá chặt đến mức làm nghẽn mạch máu, nhưng cũng không quá lỏng để chàng gỡ ra được. Ngược nhìn lên, chàng thấy kẻ bắt cóc xinh đẹp của mình đang quỳ gối cách chỗ chàng một khoảng ngắn, khuôn mặt xinh đẹp của nàng được viền trong một mái tóc đỏ lượn sóng, dài đến nỗi phần đuôi tóc hòa lẫn với đám hoa violet bên dưới đầu gối nàng. Một bên lông mày của chàng nhếch lên. Hugo nhận ra rằng cô gái hoàn toàn không nhận ra ảnh hưởng khủng khiếp của nàng gây ra với chàng.

Nàng bắt đầu nói bằng cái giọng khô khan không hề có chút tán tỉnh hay mơn trớn nào ở trong đó, “Tôi cho rằng, bởi vì chúng ta sẽ phải gặp nhau rất nhiều trong vài ngày tới, tôi nên giới thiệu về mình. Tôi là Finnula Crais.”

Chàng không thể kiềm chế được nụ cười, mặc dù chàng đã cố gắng che giấu sự vui thích của mình bằng cách giữ ột bên mép của mình cong xuống ra chiều bức tức. “Vậy cha cô có biết rằng cô đi lang thang ở vùng đồng quê, trói tay những người đàn ông vô tội và bắt họ phải trả tiền để chuộc tự do không, Finnula Crais?”

“Chắc chắn là không rồi,” nàng mau chóng bật lại. “Cha tôi mất rồi.” Khóe miệng đang cười của chàng cong xuống hòa hợp với cả khuôn mặt trong một cái chau mày. “Vậy ư? Vậy thì ai chăm sóc cho cô?”

“Tôi tự lo inh,” nàng nói với vẻ khoa trương. Rồi thì với khuôn mặt hơi có chút khô hài, nàng nói thêm. “Anh trai tôi là Robert cố gắng chăm lo cho tôi, tôi nghĩ vậy. Nhưng vì có tới sáu chị em...”

“Sáu gì cơ?”

“Sáu chị em. Và thật không dễ cho anh ấy...”

“Lạy Chúa tôi,” Hugo thốt lên. “Ý cô là có năm người nữa giống như cô ở nhà?”

“Tất nhiên là không. Tôi là em út. Bốn chị của tôi đã lấy chồng, còn chị thứ năm, Mellana cũng muốn như vậy, chỉ có điều...” Giờ thì cặp lông mày màu hạt dẻ, giống như những cánh chim trên vầng trán trắng mịn của nàng tụ lại thành một cái nhú mày. “Nghe này,” Finnula nói bằng cái giọng có vẻ rất bức bối. “Ông đừng hòng dò hỏi tôi. Ở đây tôi mới là người thẩm vấn. Cho tôi biết ông là ai đi.”

Hugo phải suy nghĩ mất một lúc. Rất có khả năng nếu chàng cho nàng biết sự thực, nàng sẽ hoảng sợ mà thả chàng ngay lập tức. Dù sao thì gia đình nàng cũng sống nhờ vào Bá tước Stephensgate. Nàng sẽ là một cô bé vô ơn và ngu ngốc nếu như bắt giữ chính ông chủ của mình để đòi tiền chuộc. Không, chàng sẽ không mạo hiểm cho nàng biết sự thực vội. Chàng quả là rất vui thú khi được một cai ngục xinh đẹp nhường này bắt giữ.

“Quý thần ơi,” Finnula chửi thề với đôi chút mất kiên nhẫn. “Tôi chỉ hỏi tên ông thôi mà. Nếu ông định nghĩ ra trò bịa đặt nào đó thì hãy nghĩ lại đi. Sự dối trá sẽ chỉ càng khiến ông khó lấy lại tự do mà thôi.”

“Hugh Fitzwilliam,” Hugo nói ngay lập tức, và chàng kể cho nàng nghe rằng chàng là con trai của một hiệp sĩ sống ở một thái ấp gần Caterbury, một ngôi làng ở ngay cạnh Stephensgate.

Finnula gật đầu với vẻ hiểu biết như thể nàng cũng đã đoán như vậy. “Và ông vừa trở về từ cuộc Thập tự chinh,” nàng nói tay chỉ vào cằm để ám chỉ rằng, tại vùng này, chỉ những người từ cuộc Thập tự chinh trở về thì mới để râu. Hugo đã định cạo râu rồi, nhưng vụ tranh cãi vì bà vợ tay chủ quán đã khiến chàng quá bận rộn. “Ồ đó ông có bị bắt giam không?”

Chàng gật đầu. “Ồ Acre. Khoảng hơn một năm.”

Nếu chàng hy vọng rằng giọng nói ủ rũ của chàng sẽ khiến cho cô gái thương cảm, thì chàng đã lầm to.

Dường như nàng chẳng hề sở hữu bất cứ thứ tình cảm nào mà chàng trông đợi ở phụ nữ, và lòng trắc ẩn là một trong số đó.

“Vậy thì,” nàng nói rất vui vẻ, ‘Tôi chắc vợ ông sẽ rất vui lòng trả tiền để đổi lấy tự do cho ông, khi mà ông đã về rất gần nhà rồi. Ông đừng lo, tôi sẽ không đòi bà ấy quá nhiều đâu.’”

Hugo lại cười. “Nhưng tôi không có vợ.”

Cô gái nhún vai. “Thì cha ông vậy.”

“Cha tôi chết rồi.”

Finnula trông có vẻ tiu nghỉu đến nỗi chàng muốn bật cười. Nàng đã phải chấp nhận tất cả các rắc rối để bắt cóc chàng, và giờ thì chàng lại chẳng có người thân nào để trả tiền chuộc cho chàng.

“Vậy thì tôi phải làm gì với ông bây giờ?” nàng hỏi với sự cộc cằn lộ rõ. “Tôi không thể đi lại loanh quanh với một gã đàn ông to lớn đàn độn cứ bám dính lấy gấu áo của tôi. Phải có ai đó trả tiền chuộc cho ông chứ. Hãy nghĩ đi. Chẳng nhẽ không có ai muốn gặp lại ông hay sao?”

Hugo trừng mắt nhìn nàng. Chàng đâu có muốn bị coi là “một gã đàn ông to lớn đàn độn”. Đó chẳng giống với một lời khen ngợi, mà chàng vốn đã quen nhận lời khen từ phụ nữ, thực ra là rất nhiều phụ nữ. Và nàng nói bám gấu áo nàng là ý làm sao? Nàng làm như thể nàng đã bắt cóc một kẻ khờ vô giá trị, chứ không phải là vị bá tước đẹp trai, oai hùng đời thứ bảy của Stephengate.

“Xin lỗi đã làm tiểu thư thất vọng,” chàng nói với vẻ cứng nhắc, và bởi vì chàng sẽ không để nàng nghĩ chàng chẳng là ai cả, chàng thận trọng nói thêm, “Tôi có một người em họ đã được hướng dẫn trước khi tôi tới Đất Thánh sẽ trả mọi khoản chuộc người ta đòi tôi...”

“Vậy thì tốt rồi,” Finnula nói, mặt mũi tươi tỉnh hẳn lên.

Và khi nàng thưởng cho chàng một nụ cười ảm áp như ánh mặt trời, chàng đã quên hết tất cả những cảm giác khó chịu với nàng. Chàng bị phân tâm đến nỗi không nghe thấy tiếng cành cây rạn gãy gần đó cho tới khi đã quá muộn.

Gần như là xuất hiện từ hư không, gã hộ vệ của chàng lao tới. Peter lao vào Finnula với một sức mạnh đáng kinh ngạc, làm cho cô gái ngã vật ra bên dưới trọng lượng đáng kể của gã. Peter thét lên, “Chạy đi, thưa chủ nhân! Cơ hội của ngài đây!”

Hugo chưa bao giờ cảm thấy sự giận giữ bao trùm con người chàng như thế này. Có bao nhiêu thời gian vậy mà gã hộ vệ bị thịt của chàng lại chọn đúng lúc này để chứng tỏ bản thân... và chống lại một cô gái yếu ớt! Hugo gầm lên một tiếng làm kinh động lũ chim trên các ngọn cây, khiến cho đôi tai con tuấn mã của chàng dựng đứng lên trên cái đầu cao quý của nó.

Peter ngẩng đầu lên khỏi cô gái đang nằm dài bên dưới, mắt nhắm nghiền, và trông như thể đang bèn lên.

“Buông cô ấy ra!” Hugo rống lên, cố gắng đứng dậy, và không hề dễ dàng bởi vì tay của chàng đang bị trói ngoặt ra sau lưng. “Ồ đồ ngốc, mày đánh cô ấy bất tỉnh rồi!”

Peter nhìn xuống thân hình nhợt nhạt đang nằm dưới đất và cắn môi. “Xin lỗi ngài, nhưng tôi tưởng ngài đang gặp rắc rối. Tôi giẫm phải một cái bẫy ở đằng kia, nó kéo giật tôi lên một cành cây cao gần hai thước, tôi chỉ vừa mới tự giải thoát được mình và tôi nghĩ...”

“Và mày nghĩ tao đang gặp nguy hiểm chết người vì cô gái đó ư? Ta bảo tránh xa cô ấy ra!”

Peter vung về tránh ra và Hugo quỳ sụp xuống bên cạnh nàng, lo lắng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của nàng. Không thấy dấu hiệu thương tích nào, vậy nên chàng đoán rằng nàng chỉ bị ngất vì lực đẩy quá mạnh và sẽ sớm tỉnh lại. “Mau lấy nước nhỏ lên mặt của cô ấy”, Hugo nói sáng, “và hãy mong là cô ấy sẽ sớm tỉnh dậy, nếu không mày sẽ phải trả giá bằng cái đầu ngu ngốc của mày đấy.”

Run sợ vì sự tức giận của ông chủ, Peter thi hành mệnh lệnh của chàng không chút chần chừ và nhẹ nhàng dùng nước thấm lên môi và má nàng. Ngay khi những giọt nước mát lành chạm vào làn da của người thiếu nữ, mi mắt nàng động đậy và sắc hồng bắt đầu trở lại trên má nàng.

“Nhưng tôi không hiểu,” Peter rầu rĩ nói. “Tôi thấy tay ngài bị trói, tôi thấy kiếm và dao găm của ngài vút trên mặt đất, tôi cứ tưởng những gã ở quán trọ đã bám theo chúng ta, và rằng cô ta là một tên trong bọn chúng...”

“Không,” Hugo đáp. “Tự tay nàng đã bắt ta một cách rất quang minh chính đại. Ta sẽ tôn trọng yêu cầu đòi tiền chuộc của nàng...”

“Tiền chuộc!” Peter lắc đầu đầy phân vân. “Tôi nghe thấy rồi nhưng tôi không bao giờ tin đó là sự thực...”

“Nghe thấy gì?” Hugo nóng nảy hỏi. “Nói ngay đi đồ khốn nếu không ta sẽ...”

“Hồi ở Luân Đôn tôi nghe nói,” Peter nói nhanh, “rằng bọn con gái ở thôn quê khét tiếng vì bắt đàn ông để đòi tiền chuộc để lấy tiền mua nguyên liệu làm bia...”

“Bia à!” Hugo lặp lại đủ to để cho Finnula rên rỉ khi nghe từ đó, như thể nó gợi nhớ tới một kỷ ức không lấy gì làm vui vẻ.

“Đúng đây, thưa ngài,” Peter nói nhỏ nhẹ. “Rồi họ bán bia để trả tiền cho đám cưới của mình, như là một dạng của hồi môn...”

“Ta chưa bao giờ nghe nói tới chuyện gì kỳ cục như vậy,” Hugo tuyên bố. Quả thực là lãnh địa của chàng đang trên con đường tới sự sụp đổ nếu như trò bắt cóc này thực sự thường xuyên xảy ra.

Peter đáp, “Tôi chẳng thể nghĩ ra lý do nào khác để cô gái này mạo hiểm bắt cóc những người xa lạ và đòi tiền chuộc...”

“Cô ấy đâu có phải mạo hiểm cho tới khi mày xuất hiện,” Hugo buộc tội. “Ta sẽ chẳng chạm đến nàng, và ta chắc nàng biết rõ điều đó.”

“Tôi vẫn không hiểu...”

“Tất nhiên là không rồi. Giờ thì nghe này, trước khi cô ấy tỉnh hẳn, nghe cho kỹ đây. Mày hãy tới Stephengate trước đi, và đợi tin của ta ở đó. Bảo viên quản gia của ta là ta bị chậm trễ, nhưng ta sẽ về ngay. Và nhất thiết không được để cho quận trưởng biết về...” Hugo dừng lời bởi Finnula đã tỉnh hẳn. Nàng chớp mắt nhìn chàng sửng sốt, đôi mắt to màu xám của nàng chứa đầy sự bối rối.

Rồi đột nhiên, nàng bật dậy, lao tới ghì chặt cổ Hugo từ phía sau và dí sát một con dao đi săn nhỏ vào cổ họng chàng. Hugo cao đến nỗi, dù đang quỳ, chàng cũng chỉ thấp hơn nàng một chút cho dù nàng đang đứng thẳng.

“Tôi biết lẽ ra phải kiểm tra xem có dao trong ủng của anh không,” nàng cúi kính nói với tên hộ vệ. “Nhưng tôi đã tưởng anh quá ngu ngốc, chẳng thể có dao dự phòng. Nhưng hóa ra không phải vậy và anh đã tự cắt đây, phải không?”

Lần đầu tiên kể từ khi theo hầu Hugo, Peter thực sự là câm khẩu. Gã gật đầu với vẻ đần độn.

Cánh tay của Finnula siết chặt quanh cổ Hugo, nhưng chàng nghĩ nàng không cố tình làm vậy, mà dường như bằng cách ghì chặt ông chủ của hẳn về phía mình, nàng có thể giữ cho tên hộ vệ tránh xa. “Đừng có lại gần đây, nếu không tôi sẽ cắt cổ ông ta.”

Đó rõ ràng là lời nói dối, mà chẳng ai nhìn vào gương mặt thiên thần của nàng lại có thể tin được, nhưng Peter nhớ lại mấy gã ở quán trọ và đứng yên. Hơn nữa hẳn đã nhận lệnh của chủ nhân và sẽ tuân theo. Hẳn sẽ chẳng bao giờ dám mạo hiểm khiến cho ông chủ tức giận nữa.

“Tôi s... sẽ làm theo... những gì cô bảo,” Peter nói lấp bắp. “Tôi xin lỗi vì đã... làm cô bị đau. Cô không... sao chứ?”

Finnula kẹp chặt Hugo hơn nữa, đến mức chàng nghĩ mình có thể bị tắc thở vì vòng tay của nàng. Thực sự thì cô gái này không biết rõ về sức mạnh của mình, vốn lớn hơn rất nhiều so với vẻ bề ngoài của nàng.

“Anh là hộ vệ của ông Hugh đây?” nàng hỏi, và Peter, dù bối rối vì sự thay đổi tên tuổi và tước hiệu đó, vẫn gật đầu.

“Tốt. Vậy thì hãy đi...” Nàng dừng lại, và quay mặt về phía con mồi của mình, “Ông nói là ông tới từ đâu nhỉ?”

“Mày biết là ở đâu rồi đấy, Peter,” Hugo nói. “Hãy tới đó ngay...”

“Và bảo họ rằng,” Finnula nói với theo, khi rõ ràng là Peter đã sẵn sàng chạy khỏi đó, “rằng sẽ có người liên hệ về vấn đề tiền chuộc. Và vì tính mạng của ngài Hugh, đừng có liên hệ với ông quận trưởng de Brissac, bởi vì ông ta không quan tâm tới chuyện vợ vẫn, và có việc quan trọng để làm hơn là những chuyện lật vạt như thế này.”

Hugo lắng nghe lời cuối này với sự quan tâm đặc biệt. Nó ám chỉ rằng cô gái này từng gặp rắc rối với quận trưởng de Brissac trong quá khứ và muốn tránh đụng độ thêm nữa. Hugo tự hỏi, cô nàng Finnula Crais này đã bắt cóc bao nhiêu người đàn ông rồi? Xét theo tuổi tác và sự thiếu kinh nghiệm sờ sờ của nàng, thì chắc là không nhiều lắm. Vậy thì có rắc rối gì có thể khiến nàng dính líu tới ông quận trưởng chứ?

“Rõ, thưa tiểu thư,” Peter bỏ đi không chút chần chừ. “Tôi sẽ đảm bảo để không ai nói năng gì với ngài quận trưởng, xin cô đừng sợ.”

“Vậy thì đi đi,” Finnula nói, vẫy vẫy con dao và Peter suýt thì ngã lộn cổ khi vội vã thực hiện ý muốn của nàng.

Finnula không buông Hugo ra cho tới khi gã hộ vệ đã đi xa và tiếng vó ngựa của hắn đã tắt hẳn. Rồi thì nàng buông tay khỏi cổ Hugo nhưng không vòng ra phía trước mặt chàng.

Chàng nghe thấy tiếng thở dài, và khi quay đầu lại, chàng thấy nàng đã ngồi sụp xuống, tựa vào một tảng đá. Nàng ngồi đó, được bao trùm trong mái tóc đỏ dày của nàng, không còn là nữ thần Diana dữ dội đã trối chàng lại như một con bê, mà là một thiếu nữ nhỏ bé, yếu ớt, đã phải cố gắng quá sức trong vài phút vừa qua.

“Cô có đau ở đâu không, thưa tiểu thư Crais?” chàng dịu dàng hỏi. “Tôi có thể làm gì cho cô được không?”

Nàng ngược nhìn lên, khuôn mặt nhăn lại vì đau đớn. “Không có gì đâu”, nàng nói cứng, giống như một đứa trẻ quá tự hào không thể để lộ điểm yếu của mình. “Rồi sẽ khỏi thôi”.

Khi đó Hugo biết rằng nàng đã bị thương nặng. Thật là một cô gái cứng đầu, không chịu thừa nhận mình bị đau cho dù có là vết thương nặng nhất.

“Cho tôi xem nào,” chàng nói.

“Không”. Nàng kiên quyết lắc đầu. “Tôi đã bảo là không sao cả. Đi thôi, chúng ta phải đi ngay để đến chỗ dừng chân trước khi trời tối. Đi lang thang tại đây sau khi trời tối thì không an toàn...”

Nàng cố đứng dậy nhưng cơn đau làm nhăn nhúm khuôn mặt đáng yêu của nàng và Hugo mất hết kiên nhẫn.

“Đồ ngốc, cô bị thương rồi. Cởi trói cho tôi và để tôi xem vết thương cho cô. Tôi sẽ không bỏ trốn bởi vì cô đã bắt được tôi rất quang minh chính đại. Tôi sẽ chơi trò chơi của cô cho tới cùng. Giờ hãy cởi trói cho tôi!”

Nàng bật lại. “Đừng có hét lên với tôi! Tôi không phải là nông nô của ông, đừng có bảo tôi phải làm gì. Ở đây, tôi mới là người ra lệnh, không phải là ông!”

Hugo choáng váng vì sự tức giận của nàng. Chàng chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào không hề suy suyển trước cơn giận của chàng. Chàng nhận ra nàng không hề sợ chàng và chàng không biết phải làm gì

tiếp theo. Chàng chưa bao giờ phải đối đầu với một cô nàng trái ngược như thế này. Việc cố gắng hăm dọa nàng cũng vô ích chứ đừng nói tới dụ dỗ. Cô nàng này có hiểu lý lẽ không vậy?

Hugo nóng vội bật lại, “Ồ cổ tôi có một sợi dây bằng lụa. Cô lấy nó ra đi”.

Nàng nhìn chàng như thể chàng đã mất trí rồi. “Tôi không làm việc đó đâu.”

“Kéo ra đi. Sợi dây đó buộc một viên đá quý chưa mài, có giá trị hơn mọi khoản tiền chuộc. Nó là do con gái của một vị Sultan[11] Ai Cập đã tặng tôi.”

[11] Chúc danh chỉ các vị vua ở các nước Hồi Giáo.

“Và chứa thứ chất độc ngoại quốc mà ông mong là sẽ giết được tôi chứ gì,” nàng nói vẻ khinh miệt.

“Cô cũng ngu ngốc hết như thằng hộ vệ của tôi vậy à? Không có chuyện đó đâu. Lấy nó ra đi! LẤY RA ĐI!”

“Đừng có bảo tôi phải làm gì”, nàng hét đáp trả cũng to tiếng chẳng kém. “Nếu ông còn hét vào mặt tôi nữa, tôi sẽ bịt miệng ông lại!”

Cho đến khi Hugo tưởng rằng mình sắp sửa nổ tung vì giận dữ, thì nàng mới chịu nhổm dậy kéo sợi dây màu đen từ trong áo của Hugo ra đúng như chàng đã bảo. Viên ngọc lục bảo lớn nặng nề rớt vào lòng bàn tay nàng.

“Của cô đây,” Hugo nói. “Cho tới khi nào tiền chuộc tôi đã được trả. Giữ lấy nó đi Finnula. Nếu tôi bỏ trốn thì cô có thể giữ nó, làm gì với nó tùy thích. Nó đáng giá,” chàng nói thêm, “rất nhiều hoa bia và mạch nha đấy”.

Finnula quá ngạc nhiên vì chàng đã nói toạc ra lý do thực sự của vụ bắt cóc này. “Làm sao ông biết...?”

“Cởi trói cho tôi đi.”

“Nhưng...”

“Làm ngay đi.”

Không hề rời mắt khỏi chàng, nàng cẩn thận đeo sợi dây có viên đá quý vào cổ. Rồi nàng với lấy con dao đeo bên hông và cắt rất gọn sợi dây đang trói cổ tay chàng. Đã được cởi trói, Hugo đứng thẳng dậy và nhìn xuống nàng. Finnula chỉ cao quá khuỷu tay của chàng một chút nhưng lại chẳng lấy gì làm lo lắng, một điều hiếm khi xảy ra với Hugo, người gây ra nhiều sợ hãi cũng ngang bằng ngưỡng mộ trong tim của rất nhiều phụ nữ chàng quen biết.

“Cho tôi xem cô bị thương ở đâu nào,” chàng nói, cố giữ cho giọng của mình được bình tĩnh. Có điều gì đó ở nàng khiến cho chàng có phần không được thoải mái. Chàng không rõ mình muốn đánh nàng hay hôn nàng nữa.

Nàng lại ngồi sụp xuống và nhìn chàng vẻ khinh bỉ. “Ông biết gì về chăm sóc vết thương hả?”

“Thì cô có sự lựa chọn nào khác chứ?” chàng đáp lại không chút nhượng nhịn. “Tôi có thấy cô chị nào của cô ở đây đâu?”

Finnula nhượng bộ và kéo áo lên đủ để cho chàng thấy một vết bầm đã chuyển sang thâm tím. Hugo cẩn thận đặt tay lên vết bầm thâm tím sau cú tông của Peter và dù trông rất ghê gớm nhưng xương không bị gãy. Hugo có nhiều kinh nghiệm với các vết thương sau bao năm chinh chiến và chàng cũng rất thông thạo về nghề y.

“Khi thở cô có thấy đau không?” chàng hỏi.

“Một chút thôi. Sườn của tôi có vấn đề à?”

“Đúng vậy.”

“Có bị gãy xương không?”

“Tôi nghĩ là không,” chàng nói cố hết sức để cho giọng nói của mình được nhẹ nhàng. “Chỉ bị bầm thôi. Nhưng một vết thương nhẹ thế này chắc chẳng là gì với một phụ nữ phi thường như cô...”

“Ông đang giấu cọt tôi đây ư, thưa ông?” nàng hỏi.

“Tôi mà lại dám giấu cọt một thợ săn tài ba như cô sao?”

Gò má nhợt nhạt của nàng bỗng chốc hồng lên.

“Ông sẽ phải hối tiếc vì đã coi thường kỹ năng săn bắn của tôi khi tôi ăn món thịt thỏ nướng vào tối nay, và kệ ông tự lo ình”.

“Trách nhiệm của người bắt cóc là đảm bảo cho tù nhân của cô ta được ăn uống đầy đủ”. “Và cả chỗ ngủ nữa...”

“Ông sẽ có chỗ ngủ tử tế, thưa ông,” nàng mỉm cười. “Cùng với lũ ngựa”.

Hugo mỉm cười với nàng, “Giờ thì nếu cô cho phép, tôi sẽ băng nó lại”.

Nàng nghiêng đầu tỏ vẻ đồng ý với vẻ tự hào chẳng khác gì nàng công chúa đã tặng chàng viên đá quý mà nàng đang đeo trên cổ, có khi lại còn kiêu hãnh hơn. Dù gì thì con gái của viên Sultan có một sắc đẹp tuyệt vời... nhưng lại chẳng hề biết bắn cung.” Chàng xé toạc tấm áo choàng và lấy nó băng quanh xương sườn cho nàng. Như thế này là được rồi, chàng tự nhủ. Và bỗng nhiên bên trong chàng dâng tràn cảm giác tức giận đối với ông anh trai của nàng, kẻ đã không quan tâm chăm sóc cho cô em gái của mình, mà lại để cho nàng đi lang thang khắp núi rừng, mặc quần da và chẳng có khả năng tự vệ. Khi nào trở về thái ấp, chàng sẽ phải cho cái anh chàng Robert Crais này một trận. Có thể chàng sẽ tống anh ta vào trại giam một ít lâu cũng nên.

“Mặt trời đang lặn đây,” nàng nói bằng giọng khàn khàn, “và chúng ta vẫn còn một đoạn đường dài phải đi nếu muốn tới Stephensgate vào tối mai...”

“Rồi sao,” Hugo hỏi nàng một cách nghiêm túc, “ta sẽ ở lại Stephensgate à?”

“Tất nhiên,” nàng nói như thể chàng là người khờ khạo nhất từng tồn tại trên đời này. “Tôi sống ở đó mà. Tôi phải đưa ông về cho Mellana.”

“Mellana? Cô Mellana nắm giữ số phận của tôi trong tay này là ai vậy?”

“Mellana là chị gái của tôi. Tôi đã hứa sẽ bắt một người đàn ông cho chị ấy, để chị ấy có thể đòi tiền chuộc...”

Hugo cảm thấy hơi bị lo âu khi nghe điều này. “Ý cô là cô không định bắt tôi cho chính cô?”

Nàng nhăn mũi tỏ vẻ chán nản. “Tất nhiên là không rồi!” Nàng nói như thể chàng đã xúc phạm nàng bởi ý nghĩ đó. “Khi cần tiền, tôi có cách khác có lý hơn để kiếm ra nó”.

Trước cái nhìn dò hỏi của Hugo, nàng nhún vai, “Tôi chỉ săn một vài con hươu thôi, rồi bán cho các quán trọ trong vùng. Họ luôn cần thịt thú rừng, mà các khu rừng của Bá tước Stephensgate lại có vô khối thú...” Rồi nàng nói thêm như một đứa trẻ đọc thuộc lòng, “Không phải tôi giết hươu nai của ngài bá tước, như thể là săn trộm. Mà săn trộm thì rất là sai”.

Đột nhiên Hugo hiểu rõ lý do vì sao nàng miễn cưỡng phải gặp gỡ với ngài quận trưởng, nhưng chàng phớt lờ chuyện đó và chỉ nói “Chắc cô phải yêu quý chị Mellana của mình nhiều lắm thì mới làm bao nhiêu chuyện rắc rối này vì cô ấy”.

Finnula trả lời, “Ai cũng yêu chị ấy cả. Mellana là người đẹp nhất trong nhà...” Hugo thấy điều này khó mà tin được bởi vì khó mà có thể vượt qua được sắc đẹp của Finnula. “Chị ấy không biết dùng cung tên, chị ấy là một thiếu nữ trong trắng. Hoặc ít ra là như vậy, trước khi chị ấy gặp cái tên hát rong khốn kiếp đó.”

“Gì cơ?”

Thay vì trả lời, Finnula chỉ thở dài. “Nhưng chị ý ủ bìa ngon nhất trần đời...”

“Vậy tôi có được ném thử bìa của cô ấy không?” Hugo hỏi.

Nàng nói với vẻ lầu lỉnh. “Tôi sẽ thu xếp để ông được thử một vài vại bìa trước khi Mel thả ông ra”.

“Và vì cô ấy mà cô bắt cóc tôi?”

“Ồ vâng,” Finnula vẫy tay với vẻ khó chịu. “Tôi đã hứa trong một lúc yếu lòng. Tôi bị phân tâm vì đám cưới của Robert...”

“Anh trai cô sắp kết hôn?” Hugo tự hỏi liệu điều này có thể biện hộ cho việc anh chàng đó phớt lờ cuộc sống của cô em út không, và chàng quyết định là không.

“Vâng, với con gái của ông thị trưởng. Đây sẽ là đám cưới của năm. Nhưng nó sẽ là đám ma nếu Robert phát hiện ra chuyện về gã hát rong khốn kiếp...”

“Đây là lần thứ hai cô nhắc tới con người không may đó. Anh ta đã làm gì để phải nhận cái danh xưng đó?”

Nàng cau mày. “Đừng để ý. Tôi đã hứa với Mellana trước khi tôi biết chị ấy muốn tôi làm gì và giờ tôi chết tắc với việc này, và ông cũng vậy. Và mong ông không để bụng về việc tôi dí dao vào cổ ông. Chỉ là trình diễn thôi mà. Có vẻ tôi đã dọa gã hộ vệ của ông một mẻ ra trò đấy nhỉ?”

Hugo mỉm cười vì sự trẻ trung ngây thơ của nàng. Nhưng rồi chàng nhận ra rằng có thể nàng còn biết nhiều điều hơn những gì nàng để lộ ra. Nàng đã biết trước chàng sẽ tới con suối đó, sẽ nhìn qua mồm đá đó và thấy nàng đang tắm... nhưng như thế nào?

Khi được hỏi, nàng nhún vai, “Nhìn con đường ông đã chọn là tôi biết ông hiểu rõ mảnh đất này,” nàng miễn cưỡng thú nhận. “Không ai từng ở đây lại có thể cưỡng lại việc đi tới con suối đó. Hơn nữa... Ông khiến tôi nhớ tới một người, tôi đã gặp ông ta hết như cách tôi gặp ông... chỉ là không có mũi dao thôi.”

Rồi thì cho dù chàng gắng hỏi thế nào, nàng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ khẳng khái rằng họ phải lên đường ngay, và rằng chàng vui lòng quay người để nàng trối tay chàng trở lại.

Hugo không thể tin nổi. “Tôi tưởng ta đã giải quyết xong việc này. Tôi chăm sóc vết thương cho cô, còn cô cưỡi trói cho tôi...”

“Nhưng tôi không thể mạo hiểm để ông cưỡi ngựa trốn đi được,” nàng tuyên bố. “Là một người lính, ông hiểu rõ điều đó mà.”

Hugo nhìn nàng chằm chằm, cố gắng nghĩ ra một điều gì đó để đáp lại lý lẽ đó. Và rồi chàng nảy ra một ý. Nàng có thể cưỡi cùng một ngựa với chàng, và khi đó chàng sẽ chẳng thể chạy trốn được. Chàng đưa ra đề nghị đó một cách hợp lý đến nỗi dù ban đầu nàng từ chối nhưng chàng biết đó chỉ là giả bộ mà thôi. Sau một hồi tranh cãi, cầu nhàu về việc lẽ ra phải bịt mồm chàng ngay từ đầu và rằng nàng chưa bao giờ gặp phải một hiệp sĩ nào lảm lời như chàng, cuối cùng Finnula đã đầu hàng.

Và nàng hỏi với vẻ hờn dỗi hết như Peter trước đây, khi cẩn thận đặt kiếm và dao găm của chàng lên yên ngựa của mình, “Trong khi ăn ông có cái lộn và chửi thề và quăng xương cho chó của mình không đấy?”

“Chắc chắn là không,” Hugo tuyên bố. “Mỗi hiệp sĩ là một hình mẫu của đạo đức, mục đích theo đuổi duy nhất của chàng ta là công lý và sự tốt đẹp của thế giới.”

Finnula khịt mũi. “Tôi chưa bao giờ gặp một hiệp sĩ nào như vậy.”

“Đó là cô không may thôi. Tôi đã gặp nhiều người như vậy,” Hugo nói dối.

Finnula lại khịt mũi. “Tôi đã từng có lần ngồi cùng bàn với một vị quý tộc và tất cả những gì tôi nghe được là tiếng ợ. Mà ông ta là một bá tước cơ đấy.” Hugo nhìn nàng vẻ tò mò. “Cô đã từng ăn cùng một vị bá tước ư?”

“Không có gì đâu,” Finnula cau có nói. “Ông có một thói quen thật khó chịu là cứ tìm cách khai thác tôi. Tôi thì là chưa bao giờ thấy một chiến binh lảm lời đến như vậy.”

Finnula đặt một chân lên bàn đạp, rồi khéo léo đu người lên yên cương, phần bên sườn bị thâm tím có vẻ như chẳng hề làm phiền tới nàng.

“Thế nào,” nàng nói với vẻ mắt kiên nhẫn, nhìn xuống chàng, “Ông có đi hay không đấy?”

Hugo liếc nhìn con ngựa của cô gái. “Còn ngựa của cô thì sao? Chúng ta có nên buộc nó vào con Skinner của tôi không?”

“Không cần đâu, Violet sẽ đi theo sau.”

Một bên lông mày của Hugo nhíu lên. “Violet ấy à?” chàng lặp lại với vẻ giễu cợt.

“Phải, tên nó là Violet, và tôi sẽ rất biết ơn nếu ông bỏ cái kiểu cười mỉa đó đi. Nó giỏi chẳng kém con tuần mã nào đâu, mà lại còn thuần tính hơn ấy. Tôi có nó từ khi còn nhỏ và sẽ chẳng đổi nó lấy bất cứ thứ gì.”

Hugo mỉm cười vì sự phẫn nộ trong giọng nói của Finnula. “Từ khi cô còn nhỏ à?” Chàng cười. “Vậy giờ thì cô lớn rồi chắc? Trông cô chắc chưa thể quá tuổi mười sáu được”.

Nhìn Finnula mím chặt môi, quyết tâm không để cho chàng khiến nàng mất bình tĩnh, chàng lại cười. Chàng nhảy lên yên, đằng sau cô gái đang phẫn nộ và vòng tay qua người nàng để với tới dây cương, nhưng ngay lập tức nhận được một cái tát rất mạnh vào tay.

“Tôi sẽ cầm cương,” Finnula nói cộc lốc. “Ông có muốn làm thì cũng vô ích thôi, ông còn chẳng biết đường.”

Hugo nhún vai và đặt tay lên hông cô gái. Lần này chàng nhận được một cú huých cùi chỏ giáng trời vào bụng.

“Quý thần ơi, cái cô này,” chàng chửi thề. “Cô làm cái quái gì vậy?”

“Nếu tay ông còn sờ mó lung tung nữa, tôi sẽ trói ngoặt nó ra đằng sau, tôi thề là tôi sẽ làm đấy.”

“Cô cũng đối xử như thế với các tù binh trước kia của cô à...”

Giọng của Finnula lí nhí đến nỗi chàng phải nghiêng người về phía trước để nghe câu trả lời.

“Trước kia tôi chưa bao giờ làm việc này,” nàng thì thầm. “Ông là người đầu tiên tôi từng... tôi chưa bao giờ...” Bỗng nhiên nàng bùng nổ với vẻ chán nản rõ rệt. “Trời ạ,” rồi thúc khá mạnh vào sườn con ngựa của Hugo. “Đi nào!”

Hugo toét miệng cười ở phía đằng sau yên cương, lấy làm thỏa mãn về sự việc diễn ra trong ngày hôm nay. Ai mà có thể ngờ rằng, khi chàng thức dậy sáng nay trên một đồng cỏ khô, với rơm trong tóc và sương ướt đầm quần áo, rằng buổi tối chàng sẽ trở thành tù nhân của một kẻ bắt cóc hấp dẫn nhường này? Chàng không thể tưởng tượng được rằng nhiều năm trước đó, khi chàng rời khỏi nước Anh, chàng đã cười ngựa đi qua cối xay của cha chàng và chẳng hề may mắn có một ý tưởng rằng cái ngôi nhà lợp mái rạ đó lại là nơi trú ngụ của một tạo vật hấp dẫn như là Finnula Crais. Chàng đang có chuyến trở về nhà thú vị hơn mọi điều chàng có thể tưởng tượng được, nhờ vào cô nàng Valkyrie[12] tóc đỏ đang ngồi ở trước chàng đây. Chàng tặc lưỡi vui vẻ với chính mình, chẳng buồn quan tâm xem cô gái đó có nghĩ chàng đã phát điên rồi hay không.

[12] Trong thần thoại Bắc Âu, Valkyrie là các trinh nữ bắt tử, theo lệnh của thần Odin, tới chiến trường để chọn ra những chiến binh dũng cảm nhất đã tử trận và đưa họ gia nhập đội quân của những linh hồn.

8. Chương 6

Gã hiệp sĩ không thể chịu đựng nổi này có vẻ rất lấy làm hờn hỷ, và điều đó làm cho nàng tức điên. Chẳng phải là nàng hy vọng sẽ làm con mồi của mình sợ chết khiếp, nhưng là một nữ thợ săn thành thạo và được vũ trang đầy đủ, nàng thực sự đã mong sẽ nhận được sự kính trọng nào đó.

Nhưng cái ông Hugh này liên tục thể hiện rằng ông ta chẳng hề coi nàng là mối đe dọa thực sự. Nàng chẳng cảm thấy mình là người kiểm soát cho dù chính nàng đang giữ con dao găm. Uy thế của nàng đã bị mất, đầu tiên là khi cái gã hộ vệ đầu đất đó húc nàng bất tỉnh, và rồi khi nàng buộc phải cưỡi trói cho Hugh để ông ta có thể xem vết thương cho nàng.

Và nàng thừa nhận nàng đã sai lầm khủng khiếp vì không tước vũ khí của tên hộ vệ khi có cơ hội. Nhưng khi đó nàng đã cảm thấy thương hấn, gào thét giữa không trung, hai tay chới với. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng hấn ta có đủ đầu óc để giấu một con dao trong ủng chứ đừng nói là tự giải thoát ỉnh. Đó là một cú rơi

từ hơn hai thước xuống. Nhưng hắn đã thoát ra được và nàng phải trả giá cho sự thiếu nhìn xa trông rộng của mình.

Lén lút ấn tay vào chỗ sườn bị thương và cảm thấy nó đang tê đi khá tốt, Finnula chắc mình phải cảm tạ thánh Elias vì đã mang lại cho nàng một tù binh khéo léo nhẹ nhàng đến vậy. Cái ông Hugh này, bất chấp thân hình to lớn và một bộ râu rậm rạp đáng báo động, đã làm nàng ngạc nhiên với sự nhẹ nhàng của ông ta. Điều đó cho thấy một phần khác trong bản chất thực của ông ta, cái phần không bị bọc trong sự giấu cọt đầy khó chịu.

Thế nhưng nàng vẫn sẵn sàng đổi tất cả sự nhảy cảm đó của ông ta để lấy một con tin lịch sự hơn và ít si tình hơn.

Không chỉ việc ông ta hoàn toàn chẳng thấy sợ sệt gì khiến cho Finnula cảm thấy bức mình. Có điều gì đó về cách nhìn như đang đánh giá trong đôi mắt của tay hiệp sĩ này, rồi cái nhếch mép giấu cọt, bị che khuất một nửa sau bộ râu rậm rạp của ông ta, khiến cho nàng bồn chồn, ngượng ngịu. Finnula không phải là một cô gái nhút nhát và nàng không hiểu cái ông Hugh này đã làm gì khiến cho nàng cảm thấy như vậy. Và nàng bức mình với hắn ta về việc đó.

Rất, rất bức.

Nhưng bất chấp sự thực rằng kế hoạch của nàng không diễn ra đúng như dự tính, Finnula cảm thấy hài lòng vì nàng đã bắt được một tù nhân để mang về nhà cho Mellana. Đúng là hắn ta quá hay mĩa mai và quá tự phụ so với thị hiếu của Finnula, nhưng hắn ta sẽ mang lại một món tiền chuộc lớn, đủ để bù đắp cho khoản hồi môn của chị nàng, và đó mới là điều quan trọng. Nàng không buộc phải giết hắn ta. Nàng chỉ phải đưa hắn ta về cho Mellana. Không chút dễ. Tất nhiên, phần khó khăn nhất là phải kiềm chế bản thân không tát cho hắn ta một cái. Hắn ta đáng bị như vậy lắm, cái đồ hư hỏng đó. Làm sao nàng có thể chịu đựng cái kiểu cư xử như vậy trong suốt hai ngày đêm liền?

Họ cứ đi như vậy trong gần hai giờ đồng hồ, chủ yếu là trong im lặng, ngoại trừ lúc Hugo hỏi dò về gia đình và đời sống riêng tư của nàng, mà Finnula đã từ chối trả lời trong sự thích thú của chàng ta. Khi vầng mặt trời từ từ lặn xuống ám chỉ rằng đã đến lúc tìm chỗ nghỉ đêm, Finnula thúc ngựa của Hugo tiến vào một đồng cỏ đã chuyển sang màu tím trong lúc chạng vạng, về phía một kho cỏ khô.

“Chỗ ngủ đêm của chúng ta đây sao?” Hugo hỏi với sự hy vọng không lẫn đi đâu được trong giọng của chàng.

Finnula thở dài mệt mỏi. “Đúng đấy” nàng đáp, cố gắng làm cho giọng nói của mình có màu sắc của sự đe dọa. “Tôi quen với ông chủ của cánh đồng này và ông ấy cho phép tôi ở qua đêm bất cứ khi nào tôi muốn...”

“Tử tế quá nhỉ,” Hugo ôn tồn nói. Finnula mím chặt môi.

“Đổi lại, tôi giúp đuổi sói ra khỏi khu đất của ông ấy,” Finnula thực sự không thích cái kiểu bóng gió của anh ta. Ở phía sau, nàng nghe thấy tù nhân của mình tặc lưỡi.

“Thì tôi đã nói là ông ta thật tử tế mà...”

“Tôi nghe thấy ông nói gì rồi,” Finnula bật lại. “Xuống ngựa đi”.

Hugo nhìn quanh đồng cỏ vốn đã bắt đầu trở nên lạnh giá khi mặt trời lặn xuống sau rặng cây ở cuối chân trời.

“Cái gì, ở đây à?” Chàng hỏi.

“Phải, ở đây.” Finnula đợi cho tới khi chàng đã xuống hẳn mặt đất rồi mới trượt xuống bên cạnh chàng.

Một lần nữa, dáng hình cao vọt của chàng lại làm nàng mất vui. Nàng đi về phía Violet, lắc lắc đầu tự hỏi chẳng nhẽ thực sự từng có thời những người khổng lồ sống trên mặt đất này.

Finnula tới bên yên ngựa của mình, rút ra một sợi dây dài và quay về phía chàng kỵ sĩ khổng lồ. “Xin ông hãy ngồi ở bên đồng cỏ khô để tôi có thể trời ông lại.”

Hugo nhìn nàng với vẻ hoàn toàn không hiểu gì cả, “Cô đang nói gì vậy?”

“Tôi còn phải đốt lửa và tìm thức ăn cho chúng ta, và tôi không thể vừa làm tất cả những việc đó vừa trông chừng ông...”

Sự thấu hiểu bừng lên trên khuôn mặt Hugo, chàng ngửa đầu ra cười. “VẬY cô định buộc tôi vào đồng cỏ? Ôi, an toàn quá nhỉ.”

Finnula lườm chàng. “Chuyện đó chẳng có gì buồn cười cả. Có gì đảm bảo rằng ông sẽ không trốn đi trong khi tôi đi săn chứ?”

“Nếu cô không biết, thì tôi cũng sẽ chẳng cho cô biết đâu,” Hugo vừa cười vừa tuyên bố. Finnula gườm gườm nhìn chàng. “Này, đừng có nhìn tôi như thế, thưa quý cô nhần tâm. Tôi thề với cô tôi sẽ ở nguyên đây. Cô đang giữ viên ngọc lục bảo của tôi, cô nhớ chứ?”

Finnula sờ tay vào viên đá quý vẫn đeo trên cổ nàng. Tất nhiên ông ta sẽ chẳng dám bỏ trốn khi mà nàng vẫn đang giữ một thứ quý giá như thế này. Tuy nhiên ông ta vẫn có thể lên tới từ phía đằng sau nàng và cướp lại nó bằng vũ lực. Nhưng nàng chắc rằng nếu định làm điều đó thì ông ta đã làm từ lâu rồi. Chúa biết ông ta đã có thể dễ dàng trốn đi khi gã hộ vệ húc nàng bất tỉnh. Dù nàng không muốn phải thừa nhận, nhưng rõ ràng ông Hugh Fitzwilliam này có chút ít danh dự. Ông ta là loại người làm gì là làm đến cùng, cho dù chỉ là để có thú vui được cười nàng thêm chút nữa.

“Tôi sẽ đốt lửa,” Hugo đề nghị, “trong khi cô đi tìm thức ăn. Tôi thực sự rất mong muốn được chiêm ngưỡng kỹ năng săn bắn siêu việt mà tôi đã được nghe nói tới rất nhiều.”

Finnula nhìn xuống sợi dây trong tay nàng. Nàng thật mong muốn được trói hắn ta lại, nhét giẻ vào mồm nữa, và có một vài giờ hạnh phúc không phải cảm thấy sự hiện diện của hắn ta làm sao. Sự hiện diện của gã thật khó chịu. Nhưng chẳng có cách nào khác. Nàng chỉ phải chịu đựng ông ta thêm bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa. Bốn mươi tám tiếng chẳng là gì cả. Nếu may mắn, nàng có thể tiêu mười sáu tiếng trong số đó vào việc ngủ.

Nếu như nàng có thể ngủ khi có sự hiện diện của một người đàn ông như thế này.

Nhún vai, Finnula quay trở lại chỗ Violet và cắt sợi dây đi, thay vào đó lấy ra cung và ống tên của nàng. Nàng cố gắng phớt lờ sự thực rằng nàng có thể cảm thấy ánh mắt của người tù bám chặt lấy nàng trong suốt thời gian nàng quay lưng lại với ông ta. Điều gì đã thu hút ánh mắt của ông ta về phía nàng liên tục như vậy? Không thể nào có chuyện ông ta thích nàng sau khi nàng đã cư xử với ông ta rất khó chịu trong suốt cả buổi chiều.

Nhưng ông ta cũng chẳng có đủ tế nhị để nhìn đi chỗ khác khi nàng bắt được ánh nhìn của anh ta và nhìn lại đây về thách thức.

“Hy vọng là ông thích ăn thịt thỏ,” nàng nói càu nhàu. “Bữa tối nay chỉ có món đó thôi.”

Hugo cúi chào như thể nàng nói sẽ chuẩn bị món thịt lợn hầm ăn kèm sốt nấm. Finnula tức muốn bốc khói và đi tới bụi cây gần đó, lăm bằm một mình. Tại sao mà cái gã đàn ông khó chịu này lại cứ chọc tức nàng như vậy? Thường thì nàng rất biết kiềm chế.

Thường thì nàng chẳng hề thấy phiền khi người ta cười nàng. Isabella Laroche cười mỉa nàng suốt nhưng điều đó chưa bao giờ khiến nàng khó chịu. Nhưng điều gì đó trong việc trở thành đối tượng giải trí cho cái gã này khiến nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Việc bám theo một con thỏ rừng đặc biệt lâu cá trong ánh chiều nhập nhoạng đã làm Finnula bình tĩnh lại đôi chút. Nàng bỏ qua vài con thỏ cái vì lo rằng sẽ khiến cho con của chúng trở thành mồ côi và đuổi theo một con đực. Nàng tận hưởng chút thời gian được tránh xa gã tù nhân đáng ghét đó, để cho con mồi trốn thoát vài lần trước khi quyết định chấm dứt cuộc đuổi bắt bằng bắn một mũi tên gọn gàng xuyên qua đầu của con thỏ. Nó chẳng bao giờ biết rằng thứ gì đã tấn công nó.

Sau khi làm thịt con thỏ, nàng quay trở lại, nửa mong muốn rằng cái ông Hugh đó đã trốn đi, mang theo cái điệu cười mỉa và những lời lẽ bóng gió của hắn ta. Ấy thế nhưng ông ta đã nhóm lửa và thậm chí trên đó còn có một cái nồi với thứ gì đó đang sôi lục bục vui vẻ, tỏa ra mùi hẹ tây không lẫn vào đâu được.

Mặt trời đã lặn, và ngoại trừ ánh sáng tỏa ra từ ngọn lửa mà chàng ta nhóm lên, toàn bộ đồng cỏ đã chìm trong bóng tối. Ánh lửa làm nổi bật lên những đường nét khuôn mặt vốn bị bộ râu của chàng che khuất, và Finnula nhận ra rằng, từ nhân của nàng thực ra trông cũng tạm được. Và vô lý thay, cả điều này cũng khiến nàng bực mình.

“Tôi thấy là ông đã lục lọi đồ đạc của tôi khi tôi đi vắng,” nàng lạnh lùng nói.

Hugo nhún vai, nêm thêm chút gia vị vào món súp bằng chỗ gia vị Finnula cất ở cái túi bên yên ngựa. “Tôi luôn nói người ta cần phải hiểu rõ kẻ thù của mình”. Chàng mỉm cười, chẳng có tí gì lo lắng về sự cáu kỉnh của nàng. “Cô có kho đồ nấu nướng khá thật đấy. Tôi đã ôi ít hẹ tây và củ cải vào đây. Cô không phiền chứ? Chỉ cần cho thêm thịt thỏ vào và để nổi sôi âm ỉ qua đêm, sáng mai chúng ta sẽ có một món cháo đặc rất ngon”.

Finnula cố gắng giấu đi sự ngạc nhiên. Chẳng lẽ trên đời lại có một người đàn ông biết nấu nướng?

Robert còn chẳng phân biệt được củ cải đỏ với củ cải vàng. Sự tò mò vượt quá cả sự khó chịu, Finnula hỏi với vẻ sững sốt, “Ông học nấu ăn ở đâu vậy?” Hugo thở dài, khuấy món súp bằng một cái que chàng tước ở trên cây. “Ăn thức ăn Ai Cập không phải lúc nào cũng an toàn. Tôi từng thấy nhiều người gục xuống vì ăn thức ăn ôi thiu hơn là vì gươm đao. Chúng tôi phải học cách tự nấu ăn ỉn”. Chàng tặc lưỡi vì ký ức đó, rồi liếc nhìn con thỏ rừng mà nàng đã mang về.

“Món chính đây rồi.” Chàng đứng dậy, tiến tới xem xét kỹ con thỏ rồi nhìn nàng với vẻ tán thưởng.

“Cú bắn gọn ghê đấy,” chàng nói với vẻ ngưỡng mộ lộ lộ. “Cô làm thế với cây cung ngắn này à?”

Finnula bất giác cảm thấy mãn nguyện kỳ lạ trước sự tán thưởng này. “Vâng,” nàng nói. “Tôi chỉ cần có thế này. Một cây cung dài thì cồng kềnh quá.”

Hugo thành thạo uốn cây cung. “Cung tốt lắm. Cô tự làm lấy à?”

“Vâng”. Thật kinh ngạc, Finnula cảm thấy má mình đang đỏ lên. Sự tán thưởng của chàng khiến nàng thỏa mãn vượt xa mức cần thiết. Nhưng mà tại sao nàng phải quan tâm xem ông ta nghĩ gì về nàng cơ chứ? Ông ta chỉ là một hiệp sĩ, mà cũng chẳng phải là kiểu nghĩa hiệp gì lắm. Ông ta chẳng là gì đối với nàng.

Tất nhiên, được ngưỡng mộ vì bề ngoài cha sinh mẹ đẻ thì khác xa với những lời tán thưởng về kỹ năng của ta. Finnula tự hào về khả năng săn bắn của mình hơn rất nhiều so với những lời khen về vẻ đẹp của nàng. Nói nhanh để che đi sự ngượng ngịu, Finnula chỉ vào vết khía mà nàng đã khắc vào các mũi tên của mình, mà nàng cho rằng sẽ tăng đường lượn của mũi tên.

“Cho dù nó có làm cú bắn của cô đi xa hơn, nhưng nó cũng khiến cho các mũi tên của cô đặc biệt dễ bị nhận dạng.”

Finnula nhún vai, chưa hiểu ngay ý nghĩa điều chàng muốn nói. “Vâng, nhưng nó có tác dụng...” “Và quận trưởng de Brissac chưa biết cách nhận ra mũi tên của cô sao?”

Đột nhiên cảm thấy khó chịu với sự chuyển hướng của cuộc nói chuyện, Finnula lấy lại mũi tên và hướng sự chú ý của nàng vào bữa tối. “Tôi sẽ ướp anh bạn này bằng thảo mộc,” nàng nói, cố tình chuyển chủ đề. “Nếu may mắn, cậu ta sẽ sẵn sàng trong khoảng nửa giờ...”

Hugo tặc lưỡi. “Tôi hiểu rồi. Rắc rối của cô với ông quận trưởng không phải là việc của tôi?”

“Tôi không có rắc rối gì với ông quận trưởng,” nàng nói vẻ lạnh nhạt. Rồi liếc nhanh về phía người hiệp sĩ, nàng lẩm bầm, “Dù sao thì ông ta cũng chẳng chứng minh được gì đâu.”

Hugo ngồi xuống cạnh nàng trên nền đất cứng. Chàng ngồi đủ xa để đùi của họ không chạm vào nhau, nhưng đủ gần để cho khả năng điều đó xảy ra là rất lớn. Finnula thận trọng coi chừng chàng nhưng điều duy nhất chàng làm là nghiêng người về phía trước và khuấy món súp lên.

“Tôi hiểu rồi,” người tù nói, “Nhưng ông ta chỉ cần tìm được một mũi tên là...”

“Tôi không để tên của mình rơi vung vãi đâu,”

Finnula nói như thể đó là một điều hiển nhiên. “Nhưng cũng phải có lúc cô bắn trượt chứ...”

Finnula khịt mũi “Tôi không bắn trượt”.

“Không thể lúc nào cũng bắn trúng tâm được...”

“Có đấy,” nàng bật lại. “Ông nghĩ rằng vì là phụ nữ nên tôi không đủ khả năng để làm một thợ săn chăng? Cho ông biết, tôi là thiện xạ giỏi nhất ở Shropshire này. Tôi còn có một mũi tên đầu bịt vàng thắng được ở hội chợ Dorchester để chứng minh rằng...”

“Tôi chỉ đang nói là ai cũng phải có lúc sơ suất...”

“Tôi không bao giờ bắn trượt”. Finnula nhìn chàng phần uất, quên cả việc quay xiên thịt. “Tôi chẳng bao giờ nhằm vào sườn của con hươu nào lảng vảng trên đất của bá tước cả. Tôi giết chúng bằng một mũi tên, tránh để chúng phải đau đớn”.

“Và cái ông bá tước này, người mà cô đang săn trộm thú của ông ta...”

Quá muộn, Finnula nhận ra sai lầm của nàng. Đến bao giờ nàng mới học được cách ngậm miệng cơ chứ? Quả thực là tay hiệp sĩ này có thể moi tin từ nàng dễ dàng như một kẻ buôn chuyện bậc thầy.

“Tôi đâu có nói là tôi săn trộm,” Finnula lầm bầm, “Không à?” Âm sắc cười cợt rung lên trong giọng nói của Hugo. “Tôi tưởng cô đã nói rằng đó là nguyên nhân rắc rối của cô với quận trưởng de Brissac”. Finnula cau có xoay xiên thịt. Khi mùi hương của món súp và thịt bốc lên trong không khí, nàng bỗng nhận ra mình đang đói cồn cào. Nàng đã chẳng ăn một miếng nào kể từ khi ở quán trọ tại Leesbury.

“Đó không phải là săn trộm,” nàng miễn cưỡng giải thích. “Những con thú mà tôi giết chưa bao giờ thực sự ra khỏi đất đai của bá tước...”

“Ý cô là sao?” Cái nhìn của chàng về phía nàng sắc bén đến khó chịu. Trong ánh lửa, cặp mắt đổi màu của chàng đã chuyển từ vàng sang hổ phách. “Vậy thì cô làm gì với nó?”

Sự chăm chú trong cái nhìn của chàng thật không thể chịu nổi. Finnula cụp mắt xuống và tự nhiên nàng nhận ra cổ họng mình khô khốc.

“Thú săn của bá tước ấy”. Hugo nhắc lại, “Cô đã làm gì với chúng nếu không đưa chúng ra khỏi đất của ông ta?”

Cái gã thích chọc tức này. Finnula nhăn mặt. Chẳng thể nào lảng tránh vấn đề với hắn ta được, cho dù nàng có cố gắng đến thế nào. Nàng sẽ phải kể cho hắn ta nghe. Nàng chỉ có nước tự trách mình vì đã khơi gợi sự nghi ngờ của gã.

“Ông bá tước quá cố, ngài Geottrey đã qua đời hơn một năm trước, vì vậy điền sản này do quản gia của ngài trông coi...”

“Ngài Geottrey đó không có người thừa kế nào sao?” Hugo chẳng dám ngược nhìn nàng. Cái nhìn của chàng bám chặt vào xiên thịt đang quay.

“Có đấy.” Finnula khịt mũi khó chịu. “Chỉ là chẳng ai biết ông ta ở đâu. Bị bắt khi đang chạy rông ở Đất Thánh, cũng giống như ông đấy...”

“Chạy rông!” Hugo lặp lại trong tiếng thở.

“Đúng vậy đấy, đâu có cách gọi nào khác chính xác hơn, phải không?” Nàng liếc nhanh về phía chàng. “Biết đâu ông lại biết ông ta đây? Ý tôi là con trai của ngài Geottrey, bá tước của Stephengate...”

Hugo chỉ vào xiên thịt. “Cô nên xoay nó đi, sắp cháy rồi”. Sau khi Finnula xoay xiên thịt, chàng nói, “Vậy là vì không ai biết con trai ngài Geottrey ở đâu, điền sản này không có người cai quản đã một năm rồi?” “Gần như thế. Và tay quản gia là một người em họ của ngài Geoffrey, tên ông ta là Riginald Laroche, ông ta và cô con gái rượu sống trong thái ấp...” Finnula còn định chêm thêm mấy câu bình phẩm nữa nhưng lại thôi khi nàng nhớ ra rằng tù nhân của mình không phải là người lạ ở Shropshire, và biết đâu có thể quen biết với Riginald Laroche.

Nhưng có vẻ như chàng ta chẳng hề biết gì về tay quản gia này, bởi vì chàng hỏi đầy tò mò, “Tôi thấy là cách thức làm việc gã Laroche này không vừa ý tiểu thư?”

Finnula xoay xiên thịt, so vai với vẻ không thoải mái. Nàng biết mình không nên than phiền về những kẻ bề trên, nhưng sao đó, dù nàng chỉ là con gái của ông chủ cối xay, nàng vẫn nghĩ rằng mình có thể quản lý điền sản của ngài Hugo tốt hơn con gà mái Reginald Laroche đó.

Và bất chấp bên sườn bị bầm tím của mình, Finnula đang cảm thấy khá dễ chịu với cảnh đêm yên lặng bao quanh họ như một tấm chăn, với những ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời, và cả bữa tối thơm ngào ngạt này nữa. Người đồng hành của nàng cũng chẳng làm phiền nàng thêm nữa. Có vẻ ông ta đã có thái độ cư xử bớt thô thiển và chưa hề cười nàng trong hơn nửa giờ đồng hồ. Có thể nàng sẽ thực sự cảm thấy thích đi cùng ông ta trước khi chuyển đi này kết thúc...

“VẬY còn cái gã Laroche đó,” Hugo nhắc nàng.

“Phải rồi.” Finnula thở dài. Nàng nghĩ chắc cũng chẳng hại gì nếu nàng nói xấu họ hàng của ngài bá tước với người dân ông này. Mặc dù có một chút ít khả năng là cô nàng Isabella, người có một khả năng phi thường trong việc đánh hơi ra những anh chàng độc thân giàu tiềm năng từ xa hàng dặm, có thể sẽ tìm cách tiếp cận vị hiệp sĩ này, nhưng khó mà có khả năng ông Hugh đây sẽ gặp gỡ người cha của cô ta.

“Reginald Laroche cảm thấy rằng các khoản đóng góp mọi người phải nộp cho thái ấp Stephensgate phải nhiều gấp đôi so với khi Ngài Geoffrey còn sống,” Finnula giải thích. “Vậy nên thay vì làm việc ba ngày trên các cánh đồng của Đức ông và bốn ngày cho chính mình, những người nông dân buộc phải làm sáu ngày cho Laroche và chỉ còn một ngày để nuôi thân. Nhưng điều đó chưa là gì so với mức thuế mà Laroche đã ban ra. Tôi nghĩ thế này là chín rồi, ông thấy sao?”

Hugo đang nhìn nàng chăm chú, cặp mắt nâu của chàng lại chuyển sang màu vàng trong ánh lửa. Finnula phải vẩy vẩy xiên thịt trên ngọn lửa để thu hút sự chú ý của nàng.

“Ông thấy thế này được chưa?”

Chàng chuyển cái nhìn từ khuôn mặt nàng sang con thỏ đã được quay chín. “Được rồi đấy,” chàng nói và cầm lấy xiên thịt từ tay Finnula, thổi vào xiên thịt đang bốc khói. “Khoản thuế đó,” chàng hỏi giữa các lần thổi, “Ông ta đã tăng thuế phải không?”

“Tăng lên một phần ba. Chuyện đó cộng với thêm ba ngày lao động đã gây nên sự bức tức trong giới nông nô”. Nàng cầm lấy xiên thịt mà Hugo đưa cho rồi cắt một miếng. “Ngon đấy.”

“Các nông nô đó không than phiền với ai sao?” Hugo hỏi.

“Có chứ, với quận trưởng de Brissac. Ông ấy là một người tốt,” nàng thừa nhận, “cho dù ông ấy có muốn tống tôi vào tù, nhưng ông ấy không thể làm gì cả. Reginald Laroche đã thao túng ngài Geogffrey kể từ trước khi ông ấy qua đời. Hẳn ta sẽ được thừa kế tất cả nếu như ngài Hugo không bao giờ trở về, và khi đó chỉ biết mong chờ Chúa phù hộ cho chúng tôi”.

“Vậy ý cô là gã Laroche đó làm cho người dân của Stephensgate chết đói dần?”

“Ít ra thì là các nông nô,” Finnula sửa lại. “Anh trai tôi, và những người dân tự do trong làng không bị ảnh hưởng quá nhiều. Còn những nông dân làm việc cho Đức ông thì phải chịu đựng nhiều nhất...”

Hugo bắt đầu nhìn nàng chăm chú đến nỗi Finnula lại cảm thấy khó chịu. Có điều gì đó rất quen thuộc trong ánh mắt chàng nhưng Finnula không thể nói rõ được. Finnula hiếm khi tới Caterbury nhưng có thể nàng đã gặp người bà con nào đó của chàng ở đó. Hoặc có thể ông chú của chàng đã tới Stephensgate để nếm thử món bia của Mellana. Nó thực sự khá nổi tiếng và vào ngày Chủ nhật Mở-Thùng của mỗi tháng Mười, ngày duy nhất có thể bán bia mà không cần giấy phép, cối xay đồng chặt đàn ông từ rất xa tới đây chỉ để nếm món bia của Mellana.

“Vậy là cô giết thú săn của bá tước và đem nó tới cho nông nô của ông ta, để họ không bị chết đói?” Mắt Finnula mở to và tí nữa thì bị nghẹn vì miếng thịt thỏ nàng vừa nuốt. “Cái gì, ông nói gì cơ?”

“Đừng có giả bộ ngây thơ với tôi, thưa quý cô. Vì thế mà cô nói rằng những con thú săn đó không rời khỏi đất của bá tước. Tất cả đều nằm trong dạ dày của các nông dân làm việc trên đất của...”

Finnula không biết chắc chắn nhưng có vẻ như ông Hugh này đang bức tức về điều gì đó. Finnula nói với vẻ ngoan ngoãn, “Nếu tôi không làm thế, họ sẽ chết đói trong mùa đông này. Trời rất lạnh...”

“Khốn kiếp!”

Sự bùng nổ của Hugo khiến cho Finnula giật mình, suýt nữa thì đánh rơi miếng thịt thả vào trong đồng lửa. Nàng choáng váng nhìn người tù của mình quăng miếng thịt xuống đất và đứng bật dậy. Chàng sai bước vào trong đồng cỏ tối tăm và chỉ trở lại vài giây sau đó, tay chàng siết chặt lại thành nắm đấm. Nàng không thể hiểu nổi vì sao một người lạ không sống ở Stephensgate lại có thể bực mình đến vậy vì sự khốn khổ của nông nô ở đây. Vậy nên nàng cho rằng cơn giận của chàng là vì nàng, vì sự vi phạm trắng trợn luật cấm săn trộm của nàng. Hình phạt cho tội săn trộm rất khắc nghiệt, những ai bị bắt khi đang săn bắn bất hợp pháp thú săn của một lãnh chúa có thể bị chặt một tay hay một chân vì tội đó, và chuyện một kẻ săn trộm phải trả giá bằng tính mạng của chính mình cũng không phải là chuyện lạ.

Finnula ngay lập tức cảm thấy hối tiếc vì đã nói chuyện săn bắn với người lạ này. Biết đâu hẳn ta có thể là một đặc vụ của Đức vua được phái tới đây để điều tra sự biến mất bí ẩn của thú săn trong khu rừng Fitzstephen. Vì sao nhà vua lại quan tâm tới khu rừng Fitzstephen thì nàng không hình dung nổi, nhưng rõ ràng đó là lời giải thích duy nhất cho cách cư xử kỳ lạ của ông Hugh này. Đó là nếu Hugh thực sự là tên của ông ta.

Finnula không biết phải làm gì tiếp theo. Giả như Isabella rơi vào tình cảnh này thì cô ta sẽ bắt đầu khóc, dùng nước mắt làm vũ khí để chống lại cơn giận của người đàn ông to lớn này, và nếu có thể thì Finnula đã giả bộ ân hận. Nhưng nàng không cảm thấy hối lỗi về những gì nàng đã làm và nàng sẽ bị nguyên rửa nếu lại giả bộ như vậy. Vậy nên nàng chỉ trút phần còn lại của bữa tối vào cái nồi đang treo trên ngọn lửa, bởi vì sự ngon miệng đã đột ngột rời bỏ nàng. Rồi nàng yên lặng chờ đợi gã đàn ông to lớn đó trút cơn giận của anh ta lên nàng.

Nhưng khi cơn bão buộc tội đó không xảy ra, Finnula sốt ruột đứng dậy liếc Hugo một cái rồi nhanh chóng cụp mắt xuống. Chàng đang đứng cách đó vài thước, tay khoanh trước ngực và với ánh mắt khó hiểu trố mắt nhìn nàng.

Khi cuối cùng Hugo đã cất lời, giọng của chàng không có sự giận dữ mà chỉ có vẻ mệt mỏi mà theo Finnula thì cũng không có gì là lạ với một người đàn ông ở vào độ tuổi của chàng. Dù gì thì chàng ta cũng đã phải trải qua một ngày dài mệt mỏi.

“Sao cô lại làm điều đó?” chàng hỏi.

Finnula ngạc nhiên vì câu hỏi đó. Thường thì Robert mắng mỏ nàng vì chuyện săn trộm nhưng anh chưa từng một lần hỏi xem tại sao nàng lại làm việc đó. Và việc người lạ này hỏi nàng như vậy thì quả là khác thường.

Nàng ngược nhìn lên để thăm dò vẻ mặt của chàng nhưng tất cả đường nét của chàng chìm trong bóng tối bởi vì chàng đang đứng quá xa đồng lửa.

“Tôi đã nói rồi mà. Nếu không có ai đó hành động gì cả, họ sẽ không trụ được qua mùa đông này. Họ không có đủ thức ăn với mức thuế à Laroche định ra...”

“Nhưng tại sao lại là cô?”

Finnula cau mày, chuyển ánh mắt về phía đồng lửa. Nàng không thể cho chàng biết sự thực. Nhưng nàng có thể kể cho chàng nghe một phần trong điều đó.

“Chúa cho tôi một tài năng.” nàng nhún vai. “Sẽ là có tội nếu tôi không sử dụng nó. Mẹ tôi thường bảo như vậy”. Khi không thấy chàng nói gì, nàng nghĩ câu trả lời đó không thỏa mãn chàng, nhưng đó là tất cả những gì nàng có thể chia sẻ.

“Cô đã mạo hiểm mạng sống của mình,” Hugo chậm rãi nói, “vì các nông nô.”

Quên mất rằng mình đã quyết định giữ yên lặng, Finnula sửa lại lời chàng. “Có thể với ông thì họ là nông nô. Còn với tôi họ là những người bạn, những người tôi đã quen từ khi còn bé, họ gần như là gia đình. Nếu ông chủ của họ không quan tâm tới họ, thì tôi sẽ làm. Đây là việc làm đúng đắn mà”.

Chàng không đáp lời, và vì chàng vẫn đang đứng trong bóng tối, nàng còn chẳng chắc chàng đang nhìn về phía mình.

“Nhưng ông không thể chứng minh được gì đâu”, nàng nói tiếp với vẻ khinh suất. “Ngay cả Quận trưởng de Brissac cũng không thể tìm ra bằng chứng gì chống lại tôi. Cứ việc hỏi các nông nô của ngài Geottrey đi. Họ sẽ chẳng hé răng đâu. Vậy nên ông hãy trở về gặp Đức vua Edward và tâu với ngài rằng nếu có kẻ sẵn trộm ở rừng Fitzstephen thì ngài cũng không thể buộc tội được vì thiếu bằng chứng”.

Nàng run rẩy trong suốt thời gian nói bài diễn thuyết vừa rồi, nhưng không phải vì sợ hãi. Chúa ơi, chẳng trách hẳn ta lại thân thiện thế khi bị bắt làm con tin. Hẳn ta đã mong mọi được từ nàng một lời thú tội, và hẳn đã thành công ở một mức độ nào đó. Nhưng hẳn ta vẫn chẳng có bằng chứng nào.

“Nhân danh Chúa, cô đang nói về cái quái gì vậy?” Hugo hỏi và bước tới ngồi xuống bên cạnh nàng. Finnula nhận thấy giờ đây ánh mắt của chàng đã chuyển sang màu xanh lục. Thật là bực mình khi mà mắt của ông ta cứ liên tục chuyển màu như vậy. Finnula trừng mắt nhìn chàng ta, mong có thể dọa được chàng với cặp mắt màu xám hoa diên vĩ đáng buồn là không thể thay đổi màu của nàng. “Tôi biết ông là ai”.

Hugo trông có vẻ sững sờ. Trong vài giây chàng chỉ nhìn nàng chăm chăm, miệng chàng mấp máy rất kỳ lạ trước khi chàng lặp lại lời nàng bằng một giọng điệu có vẻ chân thật quá mức, “Tôi là ai ấy à? Cô đang nói gì vậy?”

“Đừng giận với tôi nữa,” Finnula gầm gừ. Dường như chàng ta có vẻ thấy vui thú hơn là cảnh giác trước sự giận dữ của nàng, nhưng điều đó không ngăn được nàng thuyết giảng bài diễn văn mà chàng ta xứng đáng phải nhận. “Tôi nghĩ thật hổ thẹn khi ông lại lợi dụng tôi theo cách như vậy. Dù gì tôi cũng chỉ là một thiếu nữ vô tội. Ông phải thấy hổ thẹn vì hành vi của chính mình”.

Hugo phá lên cười. “Thiếu nữ thì có thể, thưa cô Finnula Crais, nhưng tôi rất nghi ngờ về cái khoản vô tội đó. Cứ xét theo cái cách thức cô đã dùng để làm tôi phân tâm tại suối Thánh Elias...”

Ký ức đó làm nàng đỏ bừng mặt, nhưng Finnula quyết không để sự xấu hổ đó làm phân tâm. “Chuyện đó không liên quan. Nhưng khi nào anh trai tôi phát hiện ra, anh ấy sẽ thưa lên nhà vua về cách cư xử bất lịch sự của ông đối với tôi...”.

“Cách cư xử bất lịch sự của tôi đối với cô?” cặp lông mày màu vàng kim của Hugo xé lên trong sự không tin nổi. “Chẳng phải chính tôi là kẻ bị trối, mà như cô đã rất tế nhị chỉ ra, là giống như một con lợn? Chẳng phải sự sống của tôi đã bị đe dọa bằng mũi dao?”

“Sao ông có thể tỏ ra phẫn nộ như vậy khi chính ông là kẻ lén lút và dối trá”, nàng rít lên, “Những gã đàn ông như ông chẳng hơn gì lũ giun đang bò dưới chân tôi ngay lúc này đây...”

Hugo nhìn xuống, trông chờ sẽ thấy mặt đất bị đào bới bởi những kẻ bò lổm ngổm ban đêm đó. “Tôi xin lỗi, thưa tiểu thư”, chàng bắt đầu rất cẩn thận, “nếu tôi đã làm điều gì xúc phạm tới cô...”

“Xúc phạm tôi à!” Finnula cười chẳng có vẻ gì là hài hước. “Việc bắt giữ tôi sẽ là một sự xúc phạm, đúng vậy đây. Một sự xúc phạm tới mọi điều thiêng liêng trong mảnh đất này...”

“Bắt cô ư?” Ông Hugh có vẻ kinh ngạc, và Finnula chắc chắn đó là sự giả đò mặc dù nó thuyết phục đến nỗi nàng gần như tin lời chàng. “Sao tôi lại bắt cô cơ chứ?”

“Ôi!” nàng thốt lên, “Và ông vẫn giả ngu giả ngốc cơ đấy!” Nàng chìa ngón tay về phía chàng với vẻ nóng nảy. “Chẳng phải ông là một đặc vụ của đức vua được cử tới đây để xử lý tôi sao?”

Trước sự ngạc nhiên của nàng, tay tù nhân phá lên cười ha hả. Phản ứng này bất ngờ đến nỗi trong một khoảnh khắc, Finnula chẳng thể làm gì ngoài việc há hốc miệng ra nhìn chàng. Chàng tiếp tục cười đến vài phút liền, âm ỉ đến nỗi Finnula, dù đánh giá ột trò đùa hay nhưng lại không thích là đối tượng của trò cười đó, trở nên mất kiên nhẫn.

“Chuyện này không buồn cười đâu,” nàng nhấn mạnh.

Nhưng Hugo không thể ngừng cười. Trong cơn giận giữ, Finnula phăm phăm đi tới trước mặt chàng, tay chống nạnh, mắt nàng rực lên hệt như ngọn lửa đang cháy.

“Được rồi,” nàng gầm gừ. “Cứ cười thoải mái đi. Để rồi xem ông sẽ buồn cười như thế này khi anh trai tôi tóm được ông. Nắm đấm của anh ấy to như bao bột, và anh ấy sẽ không nhẹ tay đâu nếu ông trối tôi lại dẫn về cối xay”.

Nỗ lực này chỉ khiến cho gã hiệp sĩ đó cười dữ dội hơn nữa. Finnula dậm chân với vẻ nóng nảy. “Tôi có các anh rể nữa, bốn người đây, và Bruce làm nghề mổ thịt. Tay anh ấy còn to hơn thân cây...”

Trước khi nàng nhận ra điều gì đang xảy ra, thì một cánh tay của ông Hugh, mặc dù không to hơn thân cây, nhưng cũng là cánh tay dài nhất và cơ bắp nhất nàng từng thấy, đã vươn ra và kéo nàng vào trong lòng. Finnula không thể kiềm chế được, thốt lên một tiếng vì ngạc nhiên.

Nhưng trước khi nàng có thời gian để phản đối cách cư xử thô lỗ của anh ta... thì sự phản đối của nàng đã bị dập tắt bởi một đôi môi rất quyết đoán. Trước kia Finnula đã từng hôn, đó là sự thực, nhưng rất ít người đã thử làm điều đó vẫn còn sống để mà hối tiếc về việc này, bởi vì nàng sử dụng nắm đấm cũng mau lẹ như dùng cung vậy. Thế nhưng có điều gì đó về đôi môi đang ép chặt vào môi nàng khiến cho nàng không cảm thấy một chút mảy may oán giận. Điều mà nàng đang cảm thấy khó có thể mô tả được, nó thật mới lạ với nàng. Nhưng nàng biết chắc rằng cảm giác này ngọt ngào đến mức nàng khó lòng thuyết phục bản thân cần lại gã hiệp sĩ trơ tráo này.

Tù nhân của nàng là người hôn rất thành thạo. Cái hôn của chàng giống như thể đang hỏi một câu hỏi mà chỉ có mỗi mình nàng, Finnula, mới có câu trả lời. Chẳng có gì phải nghi ngờ về kiểu cách của anh ta; anh ta đã ra đòn đầu tiên và nhận thấy rằng sự phòng ngự của Finnula đã sụp đổ. Vậy là anh ta tấn công không thương tiếc. Đối với Finnula, nụ hôn này giống như một cú đánh choáng váng, như một điều thật khác thường và nàng không thể kiểm soát tình huống này như ý nàng mong muốn. Mặc dù nàng đã cố gắng chống lại cuộc tấn công choáng váng và đột ngột này, nhưng nàng không thể thoát khỏi đôi môi như thôi miên của chàng giống như chàng chẳng thể thoát ra khỏi sợi dây trói của nàng. Nàng như tê dại đi trong vòng tay chàng, như thể nàng sắp sửa tan chảy ra, ngoại trừ đôi tay, như thể làm theo ý muốn riêng của chúng, vòng quanh cổ chàng, luồn vào mớ tóc mềm mại bên dưới chiếc mũ áo choàng của chàng.

Nhưng nàng bỗng nhận ra mình phải ngăn chàng lại, bởi vì nàng không phải là Isabella Laroche, người có thể thoải mái đùa giỡn với những gã đàn ông mà cô ta không yêu hay không định kết hôn. Nàng là Finnula Crais, người có một danh tiếng cần phải giữ gìn. Tất nhiên danh tiếng đó không hẳn là không có tỳ vết nhưng đó là tất cả những gì nàng có. Hơn nữa, nàng sẽ không để mình lâm vào tình trạng giống như Mellana, người mà vì chị ấy nàng đã gặp phải bao nhiêu rắc rối như thế này...

Dứt ra khỏi cặp môi của chàng, Finnula ngược lên nhìn chàng với đôi mắt buộc tội và giật mình bởi những gì nàng nhìn thấy. Không phải là nụ cười mỉa mai hay ánh mắt giễu cợt vốn trở nên quen thuộc với nàng, mà là một cái miệng đầy khao khát và cặp mắt xanh chất chứa... điều gì nhỉ? Finnula không thể nói rõ về thứ nàng nhìn thấy trong đôi mắt đó, nhưng nó cũng vừa đáng sợ vừa làm cho nàng phấn khích. Nàng phải chặn sự điên rồ này lại trước khi mọi việc đi quá xa. “Ông mất trí rồi à? Thả tôi ra ngay lập tức.” Hugo ngẩng đầu lên, vẻ mặt chàng đờ đẫn như một người vừa mới ngủ dậy, nhưng đôi tay chàng vẫn không có ý định buông nàng ra.

“Tôi không nghĩ là tôi mất trí đâu, mà là tôi đã đánh mất trái tim rồi, thưa tiểu thư Crais”, chàng nói.

“Ông nghĩ tôi là con ngốc chắc?” nàng hỏi. “Rằng tôi sẽ mềm lòng vì những lời lẽ bay bướm của ông và cầu xin ông hãy yêu tôi đi?” Nàng cười chẳng có tí hài hước nào cả. “Không có chuyện đó đâu.”

“Đây sẽ là một đêm dài đấy”. Hugo thở dài. “Dài và lạnh lẽo. Sẽ ấm áp hơn nếu chúng ta có thể ở bên nhau...”

Finnula đẩy mạnh chàng hiệp sĩ. Hugo bị bắt ngờ bèn buông nàng ra.

“Đừng có ép tôi phải làm hại tới ông,” Finnula hét lên, “Tôi đã hứa sẽ trả ông về cho gã hộ vệ của ông lành lặn nếu ông trả đủ tiền chuộc, và sẽ thật mất mặt nếu tôi giao hàng bị hư hại...”

Hugo chỉ đứng nhìn nàng, tất cả sự khao khát đã biến khỏi khuôn mặt chàng, và ánh mắt chàng lại giễu cợt trở lại.

“Hãy nhắc tôi nhớ đừng bao giờ dây dưa với một trinh nữ cả.”

Finnula rít lên. “Ông phải tự trách mình ấy. Tôi chưa bao giờ làm gì tỏ ý mời gọi ông cả.”

“Phải rồi. Thế còn chuyện ở tuổi nước nóng thì sao?”

“Đó là một cái bẫy.”

“Phải rồi. Mỗi nhữ ột con vật dốt nát. Và tôi đã mắc lừa, phải không? Tôi phải thừa nhận rằng tôi hơi ngạc nhiên vì cô, người có vẻ tôn trọng sự thành thực tới vậy, lại sử dụng cái mẹo lừa kiểu đàn bà như thế...”

Finnula giậm chân trên lớp cỏ mềm. “Tôi đã bảo ông rồi. Chị của tôi...”

“Phải rồi”. Anh chàng đảo tròn mắt. “Chị cô cần tiền. Và có chuyện gì mà cô ta cần tiền đến vậy? Phải chăng cô ta đã làm việc gì đến mức không thể trì hoãn được nữa?”

Khi Finnula chết điếng vì chàng ta có thể dễ dàng đoán ra điều nàng đang cố gắng giấu, Hugo cười buồn bã.

“Ra là vậy! Nàng Mellana xinh đẹp có khuôn mặt của một thiên thần và đức hạnh của một con điếm...” Finnula giận giữ lao về phía chàng, “Ông hãy rút lại lời nói đó ngay! Sao ông dám?”

“Và điều đó cũng lý giải lời lẽ khó chịu của cô về cái gã hát rong bất hạnh đó. Anh ta là ông bố phải không? Chẳng trách Mellana xinh đẹp lại cần tiền đến vậy. Sư huynh Robert có biết chuyện này không? Tôi chắc là không...”

Finnula giận giữ đến nỗi nàng khó khăn lắm mới kiềm chế được mình không lao vào bóp nghẹt cái cổ đáng ghét đó.

“Mellana không phải là đồ lẳng lơ,” Finnula đành phải thỏa mãn bản thân bằng cách rít lên. “Thằng khốn hát rong đó đã lừa chị ấy!”

“Vậy à? Lừa lấy mất sự trong trắng của cô ấy? Giá mà tôi quen biết với một tay hát rong, để tôi có thể học lấy mánh khéo khiến cho các cô nương phẩm hạnh tự nguyện ban phát tình yêu của họ. Tôi có biết một cô gái mà tôi có thể dùng cái mánh khéo đó...”

Finnula nghĩ tới việc xuyên con dao của nàng qua người hắn ta, nhưng điều đó có vẻ hơi cực đoan. Giết người, ngay cả trong trường hợp này, sẽ khiến nàng bị treo cổ.

Nhưng nàng không thể chịu đựng việc đồng hành với gã đàn ông này thêm hai mươi tư giờ được nữa. Hắn ta là kẻ phóng đảng hèn hạ và sẽ chẳng có gì khiến nàng vui sướng hơn là khỏi phải nhìn thấy cái mặt lông lá của hắn thêm lần nào nữa...

“Đây,” nàng hét lên, moi từ trong áo ra sợi dây có buộc viên ngọc lục bảo của Hugo rồi ném nó vào đám cỏ dưới chân chàng. “Hãy lấy lại cái thứ khốn kiếp đó. Tôi phóng thích cho ông! Ông không còn là tù nhân của tôi nữa. Lấy ngựa rồi biến đi. Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt ông nữa!”

Giận dữ tới mức gần như phát khóc, Finnula quay đi, có phần thỏa mãn khi nhìn thấy sự suy sụp trên khuôn mặt chàng. Nàng bước tới chỗ Violet và lục tìm áo choàng trong chiếc túi đeo bên yên cương.

Rồi nàng nghe thấy chàng gọi tên nàng, bằng một chất giọng nàng chưa từng nghe thấy chàng dùng bao giờ, nhưng nàng không quay trở lại. Thay vào đó nàng hét lên, to đến mức khiến cho Violet cụp tai xuống, “Tôi đã bảo ông rồi, ông được tự do! Biến đi! Bẩn mặt ông khiến tôi phát ón!”

Choàng chiếc áo khoác lên người, nàng tuyên bố với cái yên ngựa của mình, “Tôi muốn ông đi ngay đi và để tôi yên.”

“Tôi không thể làm thế,” ông Hugh nói.

Rõ ràng là chàng đang đứng ngay đằng sau nàng. Nàng có thể cảm nhận hơi thở của chàng sau gáy, và hơi ẩm tỏa ra từ người chàng khiến nàng cảm thấy ấm áp.

“Ông nói không thể là có ý gì?” Hít một hơi thở sâu, Finnula quay lại đối mặt với chàng, và hơi giật mình khi thấy chàng đang đứng còn gần hơn là nàng nghĩ. Finnula cắn môi. Nàng là con ngốc, một con ngốc mù quáng mới đồng ý làm việc này. Khi nào về nhà, nàng sẽ cho Mellana ngốc nghếch biết tay dù chị ấy có thai hay không cũng mặc.

“Tôi không thể để cô một mình ở nơi đồng không mông quạnh thế này,” Hugo từ tốn nói. “Cô không biết rằng những kẻ trộm lộn và cướp đường đầy rẫy vùng đồng quê sao? Chúng tìm kiếm những cô gái khờ khạo như cô để giăng bẫy đấy.”

Finnula nói về kinh khinh. “Như là Timmy và Dick ấy à? Cứ để bọn chúng thử xem. Tôi sẽ thích có một cơ hội khác để đùa giỡn với hai gã đó...”

“Còn tệ hơn hai gã đó. Hãy tin tôi đi Finnula, cho đến giờ cô đã quá may mắn...”

“May mắn ư?” nàng hỏi với vẻ hoài nghi. “Phải đi chung với những kẻ như ông thì còn lâu mới gọi là may mắn!”

Hugo nói tiếp như thể chưa hề bị nàng cắt ngang.

“Lương tâm tôi sẽ bị dằn vặt nếu tôi nghĩ rằng nguy hiểm có thể xảy ra với cô. Dù gì tôi cũng là một hiệp sĩ mà.” Rồi chàng cười nhảu nói thêm, “Trách nhiệm của tôi là phải bảo vệ những phụ nữ trong trắng và tôi cho rằng cô cũng được liệt vào loại đó, bất kể tài thiện xạ của cô.”

Finnula sụp mắt xuống, hy vọng ánh lửa sẽ không để lộ khuôn mặt đang đỏ lên của nàng. Tại sao một lời khen vớ vẩn nhất từ hân ta cũng khiến cho nàng đỏ mặt như một cô nàng vắt sữa bò?

“Tôi xin lỗi đã gọi chị của cô là gái điếm,” Hugo nghiêm túc nói bằng chất giọng trầm của chàng. “Xin hãy tha lỗi cho tôi. Và vì tôi sẽ đi cùng hướng với cô, dù có là tù nhân hay không, thì có lý do gì mà chúng ta không đi cùng nhau? Tôi hứa sẽ không chạm tay vào cô. Cô phải tha lỗi cho phút giây sai lầm của tôi đây.”

Rồi không nói thêm lời nào, chàng đeo viên ngọc lục bảo trở lại trên cổ nàng. Finnula nhìn xuống viên đá khi nó lấp lánh trong ánh lửa.

Nàng biết phải làm sao bây giờ? Làm sao để tổng khứ được ông ta đây? Ông ta giống như một thằng nhóc mà nàng đã biết từ lâu lắm rồi, kẻ cứ đi theo nàng suốt ngày cho đến khi nàng không có sự lựa chọn nào khác buộc phải ẩn mặt cậu ta xuống bùn cho tới khi cậu ta hứa sẽ để nàng được yên.

Nhưng nàng sẽ chẳng bao giờ thắng được ông Hugh Fitzwilliam này, ít ra là về mặt đấu sức. Nàng đã cố gắng tỏ ra cục cằn, nàng đã đe dọa dùng đến bạo lực. Nhưng tất cả đều vô tác dụng. Hân ta là loại người gì thế này?

“Hẹn gặp lại cô vào bữa sáng mai,” Hugo cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng. Chàng bỏ nàng đứng đó và đi tới cái nồi đang bắc trên ngọn lửa. “Cô đi ngủ đi.” Finnula chỉ có thể đứng nhìn chàng với vẻ sững sốt cực độ. Nàng đã thả hân ta đi, vậy mà hân lại không đi! Hân là cái kiểu người gì vậy? ít ra là một kẻ cứng đầu. Nàng sẽ phải vất vả nghĩ ra một cách để tổng khứ hân ta đi. Biết đâu nếu nàng dậy sớm, nàng có thể chuẩn bị trước khi hân ta thức giấc. Phải rồi, đó là một kế hoạch tuyệt vời! Nàng có thể đã đi xa hàng dặm trước khi hân ta kịp trở mình!

Nhưng như vậy thì nàng đã không hoàn thành nhiệm vụ với Mellana. Nếu nàng đã có thể thoát khỏi gã hiệp sĩ dai như đĩa này vậy thì, nhân danh thánh Elias, nàng sẽ phải bắt ai làm con tin tiếp theo đây? Dù nàng không muốn phải thừa nhận, nhưng nàng cần tay hiệp sĩ này. Nàng liếc nhìn, hân ta có vẻ như không hề nhận thấy sự ác cảm của nàng và đang cho thêm muối vào món súp. Chúa ơi, sao hân ta có thể khiến nàng khó chịu đến vậy! Đồ đàn ông cứng đầu!

Nhưng điều mà Finnula không nhận ra là tù nhân của nàng chẳng hề cứng đầu hơn tẹo nào so với người đã bắt giữ chàng ta. Thay vì để ý tới lời khuyên của chàng ta và chuẩn bị đi ngủ, nàng lặng lẽ đi vòng ra sau đồng rơm và trèo vào trong đó, chân nàng lún tới đầu gối trong đồng rơm mềm. Từ trên cao này, nàng có thể quan sát chàng ta, và nàng làm điều đó trong một lúc liền, tự hỏi hân ta là kiểu hiệp sĩ gì mà vừa có thể có cách cư xử thật nhẹ nhàng như thế nhưng lại có bề ngoài bù xù như vậy. Chắc chắn hân ta cũng không quá tệ nếu cạo bộ râu đó đi. Có phải hân ta đang lẩn trốn điều gì, hay ai đó, mà phải nguy trang bằng bộ râu như vậy?

Sau một lúc dăm chiêu như vậy, Finnula nghĩ sẽ thoải mái hơn nếu nằm xuống, vậy là nàng nằm nghiêng về phía bên sườn không bị đau, cổ bên dưới người nàng mềm mại và thơm ngọt. Nàng thậm chí nghĩ khi đang quan sát ông Hugh đó khuấy nồi súp, có lẽ ông ta đang chạy trốn khỏi một phi vụ tình ái bất hạnh nào đó. Biết đâu viên ngọc lục bảo mà vị con gái của Sultan tặng cho ông ta là một biểu tượng của tình yêu. Rất

có thể cha của nàng ta không cho phép bọn họ lấy nhau bởi vì sự khác biệt về niềm tin tôn giáo. Nàng tự hỏi liệu ông Hugh này có phải đã tìm cách chạy trốn cùng với nàng công chúa, và rồi vị Sultan đã tìm ra bọn họ và đưa họ trở lại cung điện để xử tử. Chắc hẳn may mắn lắm ông Hugh này mới thoát chết được. Chẳng trách ông ta lại phản đối việc bị trói tay đến vậy. Có thể điều đó gợi lại những ký ức đau đớn trong hầm ngục của Sultan...

Tay mân mê viên đá quý, Finnula trở mình nằm ngửa để ngắm nhìn những ngôi sao. Chúng tỏa sáng lấp lánh hệt như viên ngọc lục bảo, nhưng ánh sáng của chúng lạnh giá, còn bất cứ khi nào nàng nhìn vào viên đá quý đeo trên cổ, nàng thấy ánh lửa ở tâm của nó, không phải là không giống với ánh lửa nàng đã thấy trong mắt của người tù khi nàng ngược nhìn chàng, sau khi họ hôn nhau. Liệu ánh mắt của ông Hugh có thiêu đốt như vậy khi ông ta hôn những phụ nữ khác, hay ánh lửa đó chỉ dành cho nàng, chỉ riêng nàng?

Quay đầu sang bên, nàng ngắm nhìn tù nhân của mình qua những sợi cỏ. Ông ta vẫn đang mãi mê với món súp, không hề hướng đôi mắt xanh đỏ về phía nàng. Ánh lửa bao trùm lên khuôn mặt chàng khiến nàng nhớ lại cảm giác mãnh liệt khi họ hôn nhau. Nhìn chàng chẳng ai nghĩ chàng có thể khiến ột người phụ nữ có thể choáng váng vì sự khát khao đến thế. Chắc chắn nàng chẳng bao giờ nghĩ điều đó có thể xảy ra. Nếu không nàng đã chọn một con mồi hoàn toàn khác.

Finnula hoàn toàn chẳng tự tin rằng nàng sẽ có thể từ chối chàng lần thứ hai. Không, nàng sẽ phải tìm cách ngăn chặn chuyện này.

Đó là một ý nghĩ đầy động viên và nàng vui vẻ tập trung vào nó cho tới khi, bất chấp sự nỗ lực làm ngược lại của nàng, giấc ngủ xâm chiếm nàng. Thế nhưng hình ảnh cuối cùng nàng nhìn thấy trước khi chìm vào giấc ngủ là tù nhân của nàng đang quỳ chân bên đồng lửa. Nàng còn chẳng thể rũ bỏ những hình ảnh chàng dường như đã khắc sâu vào đằng sau mi mắt của nàng. Thật là mất mặt!

9. Chương 7

Ngài Hugo Fitzstephen, bá tước thứ bảy của Stephensgate đang cúi nhìn cô gái đang nằm cuộn tròn bên cạnh mình và tự hỏi làm thế quái nào mà chàng lại dính dáng vào một trò đánh đố kỳ cục như thế này.

Chàng đã dính dáng vào rất nhiều các câu chuyện ái tình hồi ở Jerusalem, nhưng chàng không nhớ mình đã bao giờ từng phải đương đầu với một trinh nữ đặc biệt như thế này chưa, vấn đề rắc rối là ham muốn được ở gần bên Finnula của chàng hơi vượt quá mức thông thường. Nhưng đêm qua, Finnula Crais đã thể hiện rất rõ ràng chàng không thể nào đi quá giới hạn. Hugo biết vấn đề không phải là nàng không khao khát chàng. Là người từng trải trong nghệ thuật yêu đương, chàng đã nếm thấy sự khao khát trên đôi môi nàng. Finnula là một người phụ nữ với sự đam mê sâu xa khôn lường. Nhưng, rất có thể là vì chuyện đã xảy ra với cô nàng Mellana quý quýet kia, đã khiến cho việc thăm dò những độ sâu đó thành ra không thể.

Ấy thế nhưng sau khi chàng tới nằm trên đồng cỏ khi Finnula đã ngủ say, thận trọng để không làm nàng thức giấc, nàng cứ rúc sát vào người chàng như thế này, thì chàng không chắc mình có thể chịu đựng như thế này được bao lâu nữa. Nhưng đợi đã. Không. Giờ chàng đã là chúa tể của thái ấp này, và các bá tước không thể đi tìm những vui thú tầm thường. Chắc chắn cha của chàng có các tình nhân và rồi Hugo cũng sẽ phải tìm ình một người tình, một sự rắc rối. Các cô tình nhân sẽ cần có nhà riêng, bởi vì họ thường quá đòi hỏi bởi vậy nên khó có thể sống chung trong thời gian dài cùng với họ.

Và cô ta sẽ còn đòi những món quà đắt giá như đá quý hay tiền bạc. Nhưng đó không phải là vấn đề bởi vì Hugo có rất nhiều cả hai thứ đó.

Nhưng thứ chàng không có là thời gian. Nếu điều Finnula nói với chàng tối qua là sự thực, và chàng không thể hình dung Finnula có thể nói điều gì không phải là sự thực, thì thái ấp Stephensgate đã trở nên tồi tệ khi ở trong tay cha chàng, và còn tồi tệ hơn kể từ khi ông chết bởi sự chỉ định người làm tổng quản đầy sơ suất của ông. Hugo biết ông chú họ Reginald Laroche này rất rõ và có thể dễ dàng hình dung gã ta ăn cắp từ ngân khố của thái ấp. Một ít cho hắn ta, một ít cho ông thị trưởng để ông ta có thể nhắm mắt bỏ qua,

và Laroche sẽ sớm có một hũ đầy vàng để dành cho lúc nghỉ hưu, khi người thừa kế của ông chủ quá cố trở về.

Nhưng làm sao hẳn ta có thể bỏ đói nông dân thì lại vượt quá khả năng lý giải của Hugo. Các gia đình này đã làm việc trên cánh đồng của thái ấp Stephensgate hàng thập kỷ và họ xứng đáng được nhận hơn những gì mà cha của Hugo đã từng ban cho họ, mức thuế ông ấy đưa ra đã vào loại cao nhất ở Shropshire này. Nhưng để một kẻ chỉ muốn làm đầy cái túi của hẳn nâng mức thuế vốn đã cao đến lố bịch này lên thêm nữa thì... Reginald Laroche sẽ phải giải thích rõ ràng khi Hugo trở về nhà, và việc đó sẽ phải được thực hiện từ trong nhà lao.

Hugo không hề muốn trở về nhà và gây chia rẽ. Nhưng nếu buộc phải làm thế thì chàng cũng sẽ không chần chừ. Việc kiếm tiền nhân sẽ buộc phải chờ cho tới khi giải quyết xong các vấn đề khác. Sẽ đơn giản hơn biết bao, Hugo thở dài, nhìn xuống người đồng hành đang ngủ của chàng, nếu như Finnula Crais không quá ngại thơ đến thế...

Một giọt mưa lớn rơi xuống từ bầu trời vốn đã âm u từ lâu, trúng ngay vào cái mũi thanh tú của Finnula. Nàng bừng tỉnh, một tay che trước mặt, tay kia nắm lấy cái dao. Hugo nằm yên và khi đôi mắt to màu xám hướng về phía chàng với vẻ ngái ngủ và ngạc nhiên, chàng giương ra kiểu cười giấu cợt nhả có thể.

“Chào buổi sáng, tôi chắc là cô đã ngủ rất ngon. Như thế này cô thấy đủ ấm chứ?”

Finnula giận dữ bật dậy nhưng trước khi nàng có thể thốt ra lời nguyên rủa nào thì mặt nàng đã nhăn lại vì đau. Ngay lập tức Hugo cảm thấy hối lỗi. Chàng biết rõ rằng vết thương gĩa hộ vệ của chàng gây ra cho nàng không phải là nhẹ, và sức chịu đựng của nàng quả là rất đáng khâm phục. “Đau lắm à?” chàng nhẹ nhàng hỏi rồi lại tự trách mình vì câu hỏi đó. Tất nhiên là đau rồi.

Finnula ngược nhìn chàng, mắt nàng chứa đầy sự giận dữ và gần như có màu giống hệt bầu trời u ám trên đầu. “Không,” rõ ràng là nàng đang nói dối. “Tôi không sao.”

“Để tôi xem nào,” Hugo đề nghị.

Nàng lắc đầu, “Không, tôi đã bảo ông là tôi không sao...”

Nhưng Hugo nhất quyết làm bằng được. Đã quá nhiều lần chàng chứng kiến những người phớt lờ các vết thương nhỏ để rồi chúng mưng mủ và dẫn đến chết người, khi mà đáng ra có thể chữa lành chúng rất dễ dàng.

“Để tôi xem nào,” Hugo nói, kẹp chặt cánh tay nàng trong những ngón tay bằng thép. May thay, cái kho cổ ẩm cứng này lại thật chặt trội, chẳng có mấy cơ hội để trốn thoát. Và thân hình đồ sộ của Hugo chiếm gần hết không gian, vậy nên nàng chẳng có cách nào khác ngoài việc buông xuôi để cho Hugo xem vết thương cho nàng.

Hugo cúi người xuống xem vết thương, và hài lòng thấy rằng phần rìa bên ngoài vết bầm đã chuyển sang màu vàng nâu, như thế nghĩa là nó đang lành.

Vết thương có thể không nhẹ nhưng không chết người.

Ngẩng người ra phía sau, Hugo nói với vẻ hài lòng,

“Tốt hơn rồi đấy. Tôi sẽ băng nó lại...”

“Tốt hơn à?” Finnula lặp lại với vẻ thiếu tin tưởng. “Nhưng tôi còn thấy đau hơn ngày hôm qua!”

“Phải, nhưng nó khá quan hơn nhiều rồi. Hơn nữa ngày hôm qua cô đã phải trải qua nhiều vất vả, phải cười ngựa và đi săn và tỏ ra khinh miệt tôi...”

Finnula quay ra nhìn chàng. “Tôi không hiểu sao ông vẫn còn ở đây”.

Chính Hugo cũng chẳng hiểu tại sao, nhưng chàng đã dùng một lời châm biếm nhẹ nhàng để giải thích nó. “Tôi đã bảo cô rồi, tôi là một hiệp sĩ. Tôi có trách nhiệm giữ cho các cô gái trẻ không bị xâm hại...” Finnula khịt mũi, mà chàng biết là nàng sẽ làm thế. “Ngoại trừ bởi chính ông, đúng vậy không?”

Hugo phớt lờ điều đó, “Giờ thì ăn sáng thôi”, chàng nói, cảm thấy vô cùng hài lòng, dù chẳng biết rõ là tại sao. “Xem món súp của chúng ta thế nào rồi.”

Chàng trèo xuống khỏi đồng cỏ và chìa tay ra đỡ nàng. Và đúng như chàng dự đoán, nàng phớt lờ chàng, tự trèo xuống không cần sự giúp đỡ. Hugo cúi xuống để nếm món súp của chàng. Lửa đã tắt đêm qua nhưng than vẫn còn hồng. Hugo hơ tay trên ngọn lửa, cảm thấy mừng là vẫn còn chút nhẹ nhõm trong buổi sáng u ám này. Đây có vẻ sẽ là một ngày xám xịt, và họ sẽ phải dầm mưa cho đến tối. Món súp hóa ra còn ngon hơn mức Hugo kỳ vọng. Thứ gia vị mà Finnula mang theo trong cái túi bên yên cương đã tạo nên sự khác biệt lớn. Chàng đã rất ngạc nhiên về số lượng và sự đa dạng của những thứ chàng tìm thấy trong những cái túi đó vào hôm qua. Mọi thứ từ gia vị cho tới bàn chải và lược, từ những mũi tên dự phòng cho tới một cái váy dài nhún nhúm làm bằng thứ vải lạnh mềm nhất. Mọi thứ nàng mang theo đều phẳng phất mùi hoa hồng và chàng đã tìm thấy rất nhiều nụ hồng khô ở dưới đáy cái túi da. Sự đối lập giữa một cô gái có thể bắn tên trúng mắt một con thỏ rừng từ cách xa năm mươi bước và một cô nàng để nụ hồng khô trong túi để ướp hương cho váy áo khiến cho Hugo phải lắc đầu ngạc nhiên thích thú.

Sau khi nàng từ suối rửa mặt trở về, sự sạch sẽ của Finnula khiến cho Hugo tự hỏi về bề ngoài của mình trông như thế nào nhỉ, với mái tóc rối bù và bộ râu rậm rạp. Chàng sẽ phải sửa sang lại vẻ bề ngoài bởi vì có đôi khi chàng bắt gặp Finnula nhìn chàng với vẻ chán nản, một phản ứng mà chàng thấy rất không quen. Thường thì vẻ bề ngoài của chàng thu hút cái nhìn ngưỡng mộ từ các phụ nữ đáng yêu, chứ không phải là cái bĩu môi như thế này.

“Đây,” Hugo ấn nồi súp còn đang ấm vào tay nàng rồi bước ra suối. Chỉ liếc mắt một cái về bóng hình của mình phản chiếu dưới nước đã cho thấy rõ điều mà chàng đã nghi ngờ. Trông chàng hết như một ẩn sĩ già điên dại. Mặc dù chẳng hề có một sợi bạc nào trong mái tóc vàng của chàng, trông chàng già đến cả chục tuổi so với tuổi tác thực sự của mình. Thế nhưng giờ thì chàng chẳng thể làm gì cả. Chàng không thể cạo râu trong mưa, cho dù chàng thực sự đã cố hết sức để chải bộ râu và mái tóc dài đến vai. Chàng chẳng biết tại sao việc cô con gái của ông chủ cối xay nghĩ gì về chàng lại quan trọng đến vậy, ngoại trừ việc nàng thu hút chàng hơn bất cứ người phụ nữ nào chàng từng gặp. Chàng chắc đó là bởi vì chàng biết mình không thể có được nàng. Trái cấm luôn luôn là thứ ngon nhất, chàng đã nghe nói như vậy.

Khi chàng trở lại kho cỏ, Finnula ngược nhìn lên với cái thìa đang đưa lên môi. Và nếu như nàng có nhận ra nỗ lực sửa sang của chàng thì mặt nàng cũng chẳng hề biểu lộ gì cả. Thay vào đó nàng chỉ vào cái nồi, “Món này ngon đây. Ông muốn ăn nữa không?” Hugo cầm lấy cái nồi và thìa từ tay nàng. “Ngày hôm nay sẽ tẻ lắm đây,” chàng tuyên bố giữa hai lần nuốt. “Có nghĩ sao nếu chúng ta tìm một nhà trọ và sưởi ấm bên đồng lửa ấm áp?”

“Không.”

“Chỉ thế thôi à? Không cần nhắc gì ư?”

“Tôi đã cân nhắc rồi”. Finnula nhún vai. “Và tôi không chấp thuận ý tưởng đó. Tôi phải tới Dorchester trước buổi tối...”

“Sao phải vội vậy?” Hugo hỏi. “Mellana bắt đầu lộ bụng bầu rồi ư?”

Nàng ban cho chàng một cái nhìn đầy căm giận. “Không phải như vậy. Chỉ là nếu tôi đi quá lâu Robert sẽ nghi ngờ...”

“Nghi ngờ chuyện gì?” Hugo nhướn mày. “Tôi thì thấy anh ta cần phải lo lắng cho cái cô em đang ngồi đợi ở nhà bên lò sưởi ấy...”

“Vâng”, Finnula thừa nhận với đôi chút cay đắng. “Robert chẳng bao giờ chú ý nhiều tới Mellana. Tôi mới là người luôn khiến anh ấy bức bối. Mellana chẳng bao giờ gây rắc rối cho bất cứ ai. Còn tôi thì luôn bị ngài quận trưởng đe dọa tống vào ngục.”

“Có thể nếu sư huynh Robert để ý tới cô em Mellana nhiều hơn một chút thì cô ấy đã chẳng lâm vào tình cảnh như hiện nay”.

Finnula ngược nhìn chàng chăm chú, như thể chàng là một người vừa câm vừa điếc bỗng đột nhiên cất lời nói. “Vâng”, nàng nói. “Có thể như vậy thật”. Rồi nàng thở dài, gạt những giọt mưa nặng hạt trên

mất. “Nhưng dù thế nào thì trong hôm nay tôi vẫn phải đi được ít nhất là tới Dorchester, để có thể tới Stephensgate vào ngày mai. Tôi nên đi thôi.”

“Tôi à?” chàng lặp lại. “Tôi nên đi thôi? Cô không quên ai đấy chứ?”

Nàng vênh mặt lên trong khi nhìn chàng với vẻ mỉa mai. “Không, tôi chẳng quên gì cả. Ông sẽ không đi cùng với tôi.”

“Ý cô là sao?” Hugo có vẻ bị tổn thương sâu sắc. “Tôi vẫn là tù nhân của cô, chẳng phải thế sao?”

“Không phải như thế nữa. Tôi đã phóng thích cho ông vào đêm qua, nhớ chứ?”

Chàng bỗng cảm thấy một sự thất vọng thật vô lý. Chàng đã hy vọng rằng nàng sẽ quên đi chuyện tối qua. “Nhưng còn Mellana thì sao?” chàng hỏi nhanh. “Cô ta sẽ đào đâu ra khoản tiền mua hoa bia và mạch nha khi không có món tiền chuộc của tôi?” Finnula nhìn chàng chăm chú, và rồi trước sự ngạc nhiên của Hugo, nàng cúi xuống và cầm lấy cái nôi rỗng từ tay chàng. Cuộc tranh cãi có vẻ như đã kết thúc, nhưng chàng không chắc ai đã chiến thắng. Chẳng nói chẳng rằng, nàng bỏ ra chỗ con suối. Chàng cho rằng nàng coi đó như một sự phân chia công việc công bằng, chàng làm món súp còn nàng rửa nôi. Cử chỉ mang tính gia đình đó khiến cho chàng cảm động bởi vì chàng chưa bao giờ hình dung Finnula là kiểu người sẽ làm các công việc nội trợ như một người vợ đảm đang. Rồi thì chuyện gì sẽ xảy ra với nàng? Chàng tự hỏi. Dù sao thì nàng cũng đã tới tuổi lập gia đình. Nàng không thể mong chờ tìm được một người chồng sẽ chấp thuận cho thú vui săn bắn và những cái quần da hay những chuyến đi lang thang khắp vùng đồng quê của nàng. Không đâu, trừ khi nàng lấy được ai đó đủ giàu có để người vợ không cần phải làm các công việc nội trợ thông thường.

Ai đó giống như chàng chẳng hạn.

Chàng lắc lắc đầu khiến cho những giọt nước mưa bay lên, Hugo tự mắng nhiếc bản thân. Chàng đang nghĩ gì vậy? Chàng không thể và sẽ không lấy Finnula Crais. Kết hôn với con gái người thợ cối xay ư? Cha chàng sẽ đội mồ sống dậy mất. Không, Hugo sẽ kết hôn với một bà góa giàu sụ nào đó và làm tăng sự giàu có và điền sản của Fitzstephen. Điều duy nhất mà Finnula Crais có thể đem lại cho chàng là những đứa con - mà chắc chắn là sẽ có mái tóc đỏ- và thịt thú rừng cho bữa tối hàng ngày.

Thế nhưng khi Finnula từ con suối trở về, Hugo không thể cưỡng lại việc đề nghị nàng trói tay chàng trở lại, với hy vọng nàng sẽ bắt chàng làm tù binh một lần nữa, một đề nghị mà Finnula héch mui lên từ chối. Nàng cũng không đồng ý đề nghị của chàng là họ sẽ cùng cưới trên con ngựa của chàng, như họ đã làm ngày hôm trước, để tránh cái lạnh và mưa. Nàng nhấn mạnh, với không ít sự châm biếm, rằng chàng không còn là tù binh của nàng nữa, và bởi thế nàng chẳng cần ngăn chàng bỏ trốn. Thực tế thì chàng cứ việc cưới ngựa đi bất cứ khi nào chàng muốn và nàng chúc chàng mọi điều tốt đẹp.

Hugo biết chuyện này thật lố bịch, nhưng chàng khó chịu lắm rồi. Chàng đã mong chờ được cưới ngựa cùng nàng một lần nữa. Nàng là một người đồng hành rất thú vị, khi nàng không dùng cùi chỏ thúc vào người chàng. Nàng chẳng bao giờ khiến chàng buồn chán. Sự trái ngược của nàng thật dễ chịu so với những sự quan tâm đầy nịnh bợ chàng thường nhận được từ những phụ nữ chàng quen biết.

“Điều tôi không hiểu là,” Hugo nói, khi họ kết thúc việc dọn dẹp chỗ cắm trại và lên ngựa đi khỏi kho cỏ, “là cô sẽ giúp đỡ tài chính cho chị của cô thế nào khi mà cô đã thả tôi ra”. Finnula đang cúi mình bên dưới chiếc áo choàng, chớp mắt khi những giọt mưa bắn vào. Nàng dường như cố tình phớt lờ chàng, ngoại trừ khi chàng chắn trước tầm nhìn của nàng. “Quý thần ơi,” nàng chửi thề, nhưng không rõ là với chàng, cơn mưa hay điều chàng vừa nhắc tới. “Tôi không biết nữa. Chắc tôi sẽ phải tìm một ai khác.”

“Một ai khác?” Hugo cho ngựa đi lại gần bên cạnh con ngựa của nàng, không chắc chắn chàng đã nghe đúng điều nàng nói. “Cô đang nói là cô sẽ tìm một ai đó khác?”

“Vâng”. Khuôn mặt nhìn nghiêng của nàng lấp ló bên dưới chiếc mũ áo choàng trông có vẻ buồn nản. “Dù tôi không biết phải tìm đâu ra một con tin tiềm năng như ông. Isabelle Laroche đã bắt hết tất cả đàn ông ở quanh đây làm con tin ít nhất là một lần. Tôi e là gia đình họ sẽ không chịu trả tiền lần thứ hai. Ít ra là không trả hậu hĩnh”.

Hugo giục ngựa lại gần đầu của Violet hơn nữa. “Cô định nhằm vào ai vậy? Bởi vì tôi có ý này”.

“Vậy à?” Nàng nhìn chàng, đôi lông mày thanh mảnh nhướn lên dò hỏi. “Chuyện này hay đây. Ông có ý gì?”

“Đừng sử dụng cái mảnh cô đã dùng với tôi. Cô cần phải nghĩ tới danh tiếng của mình chứ. Cô không thể để cho toàn bộ nam giới ở Shropshire thấy cô không mặc gì cả. Như thế sẽ khó mà kiếm được một tấm chồng, khi đến lúc cô phải lấy chồng.”

Một nụ cười thoáng lướt qua khuôn mặt nàng nhưng chàng đã kịp nhận thấy. “Vậy ra lời khuyên của ông là như thế đấy?”

“Vâng. Và tôi khuyên cô nên chọn ai đó trẻ hơn tôi.” Nàng nói với vẻ hiểu biết. “Vậy là ông thấy vai trò con tin quá khắc nghiệt với một người có tuổi như ông, phải vậy không?”

“Chắc chắn không phải như vậy rồi,” Hugo bật lại vẻ khó chịu. “Tôi chỉ có ý là một người trẻ tuổi hơn có thể dễ điều khiển hơn, và sẽ ít có khả năng gây rắc rối cho cô hơn.”

“Ý ông là ít có khả năng tìm cách tán tỉnh tôi hơn.”

“Tôi đâu có nói thế...”

“Ông không cần phải nói gì đâu. Sự lo lắng ông dành cho tôi thực cảm động, thưa ông Hugh, thật đấy, nhưng tôi tin là tôi có thể tự lựa chọn con tin trong tương lai...”

“Nếu tôi có thể giúp gì cô, xin cô đừng ngại hỏi.”

“Cảm ơn ông, nhưng công việc này truyền thống chỉ là vấn đề của con gái. Tôi không cần tới sự giúp đỡ của ông đâu.”

Hugo không hề nản chí vì giọng điệu khẳng khái của nàng. “Nếu cô đồng ý, tôi rất vui lòng được đề nghị cô chọn Peter, gã hộ vệ của tôi, làm nạn nhân tiếp theo của cô.”

Nàng nhìn chàng với đôi mắt mở to trước khi bùng nổ trong một trận cười. Hugo nhìn nàng chẳng hiểu có gì buồn cười trong đề nghị đó.

“Peter thì làm sao hả?” chàng hỏi. “Nó là người của tôi. Tôi rất vui lòng trả bất cứ cái giá nào cô đề nghị...”

“Tôi không chắc lắm về chuyện đó,” Finnula cười khúc khích. “Tại sao à, tên hộ vệ của ông còn phiền hà hơn ông đấy! Tôi sẽ phải trói và bịt mồm gã, chỉ để ngăn mình không giết chết gã, và tôi ngờ rằng sẽ có ai đó, bao gồm cả ông đấy, sẽ chịu trả tiền để có lại hắn ta...”

Hugo chẳng hề thích thú khi bị gọi là phiền hà.

“Hơn nữa,” Finnula nói tiếp, chẳng hề nhận thấy sự cáu giận của chàng. “Gã Peter của ông chính là người đã làm tôi bị thương. Tôi khó mà có thể thích bắt hắn ta làm con tin. Có thể lần tới hắn ta sẽ giết chết tôi. Phong cách hiệp sĩ là điều ông chưa dạy cho gã hộ vệ của mình, thưa ông.”

“Vậy thì cô sẽ bắt ai tiếp theo đây?” Hugo nóng nảy hỏi. “Một gã thợ rèn tay chân lực lưỡng, kẻ sẽ phải lòng cô đến nỗi anh ta sẽ bám dính lấy cô như là một con chó con ngay cả khi anh ta đã được chuộc ra?” Hugo thở phào khi nàng không chỉ ra rằng, sự thực đó chính là điều chàng đang làm.

“Chuyện đó thì có gì không hay?” Finnula hỏi.

“Vậy ra cô thấy chuyện đó không có gì là không hay. Tôi không thể hình dung cô sẽ là vợ của một gã thợ rèn ngực đầy lông, nhưng nếu đó là tương lai cô chọn ình thì tôi đâu dám ngăn cản.”

Tiếng cười lạnh lạnh như chuông của Finnula khiến cho Hugo cảm thấy buồn buồn nơi xương sống.

“Tôi đang tìm kiếm một con tin, chứ không phải là một ông chồng,” nàng nhắc nhở chàng bằng một nụ cười trịch thượng khiến chàng điên tiết. Huých nhẹ vào sườn Violet, nàng thúc nó chạy nước kiệu vượt lên vài thước so với Hugo và con ngựa của chàng. “Hơn nữa,” nàng nói vọng qua vai, “Ông không nên nói bằng cái giọng khinh khỉnh như vậy về thợ rèn. Họ làm những công việc rất quan trọng trong làng. Tôi sẽ rất vinh hạnh được làm vợ một người thợ rèn.”

Hugo trợn mắt nhại lại nàng với vẻ chế giễu. “Tôi sẽ rất vinh hạnh được làm vợ một người thợ rèn,” chàng lẩm bẩm đủ to để nàng nghe thấy. “Để rồi xem cô sẽ cảm thấy vinh hạnh như thế nào khi cô mang bầu đứa con thứ mười ba và chồng cô bò về từ quán rượu trong làng, bốc mùi bia và bảo cô làm bữa tối cho hắn. Phải rồi, để rồi xem Finn Xinh đẹp sẽ cảm thấy vinh hạnh đến thế nào vào lúc đó.”

Khi nàng chẳng hề quay đầu lại, chàng nói tiếp, “Nhưng mà mùi bia đó chắc chẳng làm phiền khứu giác nhạy cảm của cô, bởi vì cô đã quá quen với mùi đó khi mà chị gái cô làm nghề nấu bia, hay tôi nên nói là bà mệnh phụ làm bia?”

Finnula lại huých vào Violet và đột nhiên nàng cho nó chạy với một tốc độ không thể coi là khôn ngoan trong bùn và mưa như thế này. Hugo thúc con tuấn mã của chàng chạy theo, nhưng con ngựa lớn không thể chạy nhanh trong thời tiết khủng khiếp thế này. Vài phút sau, khi Finnula liếc nhìn qua vai và thấy chàng vẫn đang đuổi theo, nàng mới cho ngựa của mình chạy chậm lại. Khi Hugo bắt kịp, chàng mệt đứt hơi và rất không hài lòng.

“Rõ là ngu ngốc,” chàng buộc tội nàng. “Cô nghĩ gì mà lại đặt ngựa của cô vào nguy hiểm như vậy? Nó có thể bị trượt và gãy chân.”

Finnula chẳng nói chẳng rằng. Nàng kéo mũ áo choàng lên đầu để che mưa và chàng chỉ có thể nhìn thấy chòm mũi của nàng.

“Không thêm nói chuyện với tôi hả?” Hugo gạt nước mưa trên trán chàng. “Tôi nói đúng quá phải không, khi gọi chị cô là bà mệnh phụ làm bia ấy?”

Finnula hướng cặp mắt xám giận dữ về phía chàng. “Sao ông không để cho tôi yên?” nàng hỏi. “Sao ông cứ bám riết lấy tôi, lằng mọ và giễu cợt tôi như vậy? Tôi đã trả tự do cho ông, tôi đã bảo ông đi đi. Sao ông cứ phải dày vò tôi như thế?”

“Thứ nhất là cô vẫn đang giữ viên ngọc của tôi. Thứ hai là tôi không hiểu tại sao cô cứ khẳng định vào một lời nói dối như vậy?” chàng đáp trả.

Nàng chuyển sự chú ý trở lại con đường bùn lầy đằng trước họ. “Tôi không hiểu ông đang nói gì,” nàng nói.

“Cô chị Mellana của cô. Cô ta đang lợi dụng cô đấy.” Finnula gạt một lọn tóc ướt nước mưa khỏi mắt.

“Không phải vậy,” nàng nói vẻ cao ngạo. “Tôi không hiểu ông có ý gì.”

“Cô hiểu chính xác ý tôi là gì mà. Cô quá thông minh để không nhận ra điều đó. Cô ta đã lừa cô nhận làm cái việc lố bịch này. Cô ta chính là người để mình bị mang thai, thế nhưng cô là người đang cưỡi ngựa trong mưa lạnh với một người đàn ông xa lạ trong khi cô ta yên ấm ở nhà. Và thế mà cô vẫn nói rằng cô ta không lợi dụng cô?” Chàng cười ngẩn.

Finnula nhìn chàng. “Chị ấy là chị của tôi,” nàng nói, qua hàm răng đã sắp sửa va lập cập vì giá lạnh. “Chị em thì giúp đỡ nhau, ông không hiểu điều đó đâu.”

“Tôi hiểu quá rõ ấy chứ. Tôi cũng có một anh trai, cô biết không.”

Câu nói đó khiến nàng chú ý. “Vậy ư?”

“Đúng vậy. Một ông anh trai là người thừa kế chính của cha tôi. Anh ta có mọi thứ mình muốn. Tôi thì là con thứ. Người ta mong chờ tôi vào tu viện...” Finnula bật cười to đến nỗi khiến cho con ngựa của Hugo giật mình hí lên. Khi cô gái đã bình tĩnh lại, Hugo tiếp tục. “Phải, có thể cô thấy điều đó đáng ngạc nhiên, nhưng mơ ước lớn nhất của mẹ tôi là thấy tôi trở thành một tu sĩ.”

Finnula cười đến nỗi trào nước mắt. “Ông ấy à!” nàng khúc khích. “Tu sĩ hả! Chúa rủ lòng thương!”

“Buồn cười nhỉ?” môi chàng cong lên nhạo báng.

“Dù sao thì đó cũng là ý định của mẹ tôi. Tôi đã cầu xin mẹ tôi, và cả cha tôi nữa, hãy suy nghĩ lại nhưng họ chẳng buồn để tâm. Tôi phải trở thành tu sĩ bởi vì họ sẽ không chi tiền cho bất cứ việc gì khác, đặc biệt là tham vọng trở thành người lính của tôi.”

Finnula nói với giọng điệu ầm áp hơn trước đây, Hugo nghĩ vậy, “Thế là sai rồi. Nếu ông muốn trở thành một người lính, họ nên để ông làm điều đó. Dù gì thì đó cũng là cuộc đời của ông.”

“Tôi cũng nghĩ hệt như vậy. Vậy là tôi cầu xin anh tôi, lúc đó đã tới tuổi trưởng thành và nhờ anh ấy giải thích với bố mẹ tôi rằng tôi không thể vào tu viện được. Và cô có biết anh ấy đã làm gì không?”

Finnula lắc đầu, một giọt mưa rơi xuống chóp mũi của nàng.

“Anh ta đã thuê mấy thằng kẻ cướp lên vào phòng tôi vào buổi tối và đưa tôi tới một tu viện địa phương.”

“Không thể như vậy được!” Finnula thốt lên.

“Ấy thế mà như vậy đây. Khi tôi đánh bại lũ khốn đó, chúng đã khai như vậy. Vậy là tôi thu dọn đồ và đi tới Luân Đôn ngay đêm hôm đó. Và tôi không quay trở về nhà kể từ đó.”

Khuôn mặt Finnula trở nên nghiêm trang. “Anh trai ông đã đối xử rất không tốt với ông, nhưng ông nên bỏ quá khứ lại phía sau và dàn hòa với ông ấy.”

“Tôi sẽ không làm hòa với anh ấy,” Hugo nói. “Anh ấy chết rồi.”

“Ồi!”

“Tất cả bọn họ đều đã chết. Mẹ và anh trai tôi chết vì một cơn sốt vài năm trước, còn cha tôi mới qua đời năm ngoái.”

Finnula lặng lẽ nói, “Vậy giờ ông chỉ có một mình.”

“Phải. Và là người thừa kế nữa, bất chấp các nỗ lực ngăn cản của anh trai tôi. Vậy nên đừng có nói với tôi rằng anh chị em thì không thể làm hại nhau. Chị gái cô đang lợi dụng cô và cô đang để cho cô ta làm như vậy.”

Finnula nhìn xuống đôi bàn tay đi găng da của mình.

Trông nàng thật khổ sở, buồn bã và lạnh cóng đến nỗi Hugo cảm thấy tiếc vì đã nói năng cay nghiệt với nàng như vậy.

“Có chuyện gì với khoản hồi môn của chị cô vậy?” chàng hỏi và hy vọng là giọng mình đã mềm mỏng hơn.

“Chị ấy tiêu sạch,” Finnula nói buồn rầu. “Để mua váy và đồ nữ trang. Tôi chắc đúng là Robert chưa quan tâm đến chị ấy đúng mức.”

Sư huynh Robert, Hugo nghĩ, là một gã ngốc có thể sẽ tới tham dự cùng Reginald Laroche trong nhà ngục khi mình trở lại thái ấp.

“Nhưng cho dù chị ấy có sử dụng tôi hay không, Mellana vẫn là chị gái tôi, và tôi phải giúp đỡ chị ấy nếu tôi có thể. Và tôi có thể. Vậy nên tôi sẽ làm.” Nàng nhún vai đơn giản.

Hugo ngắm nhìn nàng. Nàng trông thật nhỏ bé trên lưng con ngựa đốm của nàng, lọt thỏm trong một cái áo choàng quá rộng, và lọn tóc đỏ bết vào hai bên đầu nàng. Thật đáng kinh ngạc khi nghĩ rằng tạo vật nhỏ bé này có thể chứa đựng biết bao đam mê mà chàng đã cảm thấy được khi hôn nàng vào đêm trước, nhưng đó là sự thực và đột nhiên chàng biết rằng chàng sẽ bị nguyên rửa nếu để người đàn ông nào khác lấy mất nó.

“Tôi không hiểu vì sao cô không thể tiếp tục giữ tôi làm con tin,” chàng nói cẩn thận giữ cho giọng nói của mình không biểu hiện tình cảm gì. “Tôi tưởng tôi là một người tù được đầy chữ.”

Nàng nhìn chàng và cười một nụ cười như tỏa nắng khiến cho chàng sững sờ.

“Vâng,” nàng nói, hướng cái nhìn trở lại con đường. “Ông cũng có những lúc không tệ.”

“Tôi chẳng bao giờ tìm cách bỏ trốn, đúng không nào? Tôi có thể dễ dàng áp đảo cô, nhưng tôi vẫn kiềm chế bản thân...”

“Hầu như là mọi lúc,” nàng sửa lại.

“Tôi không nghĩ là cô đặc biệt khó chịu về cái lần tôi đã áp đảo cô đó...”

Lại một nụ cười, nhưng lần này không hướng về chàng và kèm theo đó là màu hồng trên má. Nàng nói, rõ ràng là miễn cưỡng, với đôi tay của mình, “Bởi vì ông sẽ không bỏ tôi một mình...”

“Tình thần hiệp sĩ của tôi không cho phép điều đó,” chàng nói nhanh. “Tôi sẽ đưa cô về tận cửa.”

Nàng cau mày như thể đó chính là điều nàng lo sợ. “Thôi thì, bởi vì chúng ta đi cùng một hướng...”

“Caterbury còn xa hơn Stephensgate nửa ngày đường,” chàng nhấn mạnh thêm.

“Tôi nghĩ là việc này cũng có lý...”

“Và như thế cô sẽ tiết kiệm được khối thời gian. Đó là chưa kể nếu cô định cưỡi đồ trong thời tiết thế này, để có thể bắt được một con tin khác, thì rất có thể cô sẽ bị cảm lạnh...”

“Được rồi.” Nàng bật cười. “Tôi đành giữ ông làm tù nhân của tôi. Nhưng lần này ông phải hứa sẽ không quá... gây khó chịu.”

“Tôi chưa bao giờ có ý gây khó chịu cho cô,” chàng nói với một cái cười ranh mãnh. Chàng hiểu rõ ý nàng là gì khi nói về chuyện gây khó chịu đó mà. “Tôi chỉ là chính mình thôi.”

Nàng thở dài thành thật. “Đó chính là điều tôi lo sợ đấy.”

Hugo nhún vai như thể điều đó chẳng quan trọng với chàng, nhưng chàng không thể không cảm thấy hài lòng với chiều hướng phát triển của sự việc. Phải mất gần hai giờ đồng hồ nhưng chàng đã có thể xóa bỏ sự tức giận của nàng với chàng. Một người đàn bà có thể giận một người đàn ông không quá hai giờ đồng hồ quả là khó kiếm. Chàng trầm ngâm nghiên cứu ý nghĩa của phát hiện này.

Có điều gì đó rất không ổn. Thường thì, nếu một người đàn bà biểu lộ sự thờ ơ đối với chàng, và dù rất hiếm nhưng điều này đã xảy ra một đôi lần trong quá khứ của Hugo, chàng sẽ ngay lập tức mất hứng thú với cô ta. Nhưng cô gái này, với đôi mắt to màu xám và con dao rất sắc, lại hấp dẫn chàng cũng nhiều như làm chàng bức tức vậy. Chàng đã có cơ hội hoàn hảo để rời bỏ nàng, thế nhưng chàng đã ở lại. Tại sao ý nghĩ nàng sẽ bắt một người nào đó khác làm tù binh lại khiến chàng bức tức đến vậy? Chàng đâu phải là loại người hay ghen tuông. Tại sao ý nghĩ phải chia sẻ người phụ nữ này lại khiến chàng bứt rứt đến vậy, khi mà nàng ta đâu có phải thuộc về chàng?

Chàng có rất nhiều thời gian để nghiền ngẫm những chủ đề này, bởi vì đường đất ngập trong bùn sâu và mưa đổ xuống mặt họ không ngớt. Cuộc hành trình thật chậm chạp và ngay cả Finnula dù quyết phải tới Dorchester trước khi mặt trời lặn, bắt đầu nhìn với vẻ mong mỏi về phía những cụm khói bay lên từ ống khói của các trang trại nhỏ họ đi qua.

Khi họ cưỡi ngựa qua một cánh đồng đang được cày xới thì một giọng nói bỗng cất lên, phá vỡ tiếng mưa đều đặn. Finnula giật cương ngựa có vẻ giật mình.

“Thưa nệnh bà!”

Finnula ngồi cứng đờ trên yên ngựa, mắt mở to và trông nàng như thể một pho tượng. Hugo quay đầu lại và thấy một người đàn ông đang điều khiển con bò đực và cái cày hướng về phía họ qua lớp bùn dày, tay vẩy vẩy cái mũ.

“Thưa nệnh bà!”

Đó là một người trẻ tuổi, không quá hai mươi và mặc dù quần áo của anh ta dính đầy bùn đất - chẳng thể khác được khi làm đồng trong thời tiết này - nhưng đó là loại vải tốt, không hề cũ kỹ hay vá vúi.

“Tôi đã nghĩ đó nà nệnh bà mà,” người nông dân thốt lên và nhe răng cười với Finnula đang trông có vẻ choáng váng. “Tôi đã nói với Evan nà, Evan, hình như là nệnh bà Finnula, nàng Finn xinh đẹp đang đi qua...”

Sự kinh ngạc của Finnula đã rút đi đủ để nàng mỉm cười với người nông dân và người giúp việc ình. Cậu ta dường như quá bên lên chẳng dám ngửa đầu lên.

“Xin chào anh Matthew Fairchild,” Finnula nói với sự dè dặt nàng chưa bao giờ dùng với Hugo. “Chào Evan nữa. Ngày hôm nay mà đi cày thì mệt quá.”

“Cưỡi ngựa cũng chẳng tốt hơn,” anh nông dân Fairchild nói thêm. “Tôi đã nói với Evan nà, nếu đó đúng nà nệnh bà Finnula, thì hãy để nữ chim sáo cướp hết đồ ăn của tôi nếu tôi không mời cô ấy ghé qua dùng bữa...”

Mặc dù Hugo khó khăn lắm mới theo được những câu mà anh nông dân đó nói, nhưng Finnula hiểu rất rõ. Nàng đã bắt đầu lắc đầu từ chối từ trước khi lời mời đó được nói xong. “Matthew, anh thật tử tế quá, nhưng tôi phải tới Dorchester trước khi mặt trời lặn...”

“Mặt trời nào?” Matthew tắc lưỡi. “Cô hãy còn nhiều thời gian mà. Hãy vào trong nhà sưởi ấm chút đã, rồi làm một chén...”

“Một chén à?” Hugo hỏi bởi vì điều này nghe có vẻ hứa hẹn.

“Vâng, một ly rượu táo của Mavis nhà tôi. Rượu táo của Mavis nà ngon nhất đời. Mí nạicô ấy sẽ không vui nếu biết cô đi qua mà không ghé vào thăm bé con...”

Finnula, ướt sũng tới tận da, buồn bã nhìn con đường phía trước họ, và Hugo gần như có thể thấy nàng làm một phép tính nhẩm nhanh trong đầu để xác định xem họ có thể ở lại trong bao lâu, và khi nào phải ra đi. Rồi thì nàng thở dài dù đang mỉm cười rất tươi tỉnh.

“Cảm ơn Matthew,” nàng nói. “Ông Hugh đây và tôi rất hân hạnh được ghé thăm anh chị.”

Matthew tắc lưỡi vui vẻ và lấy mũ đập nhẹ vào đầu Evan, “Chạy đi bảo bà chủ nà có khách tới, nhớ nói rõ đó nà nệnh bà Finnula. Tao sẽ đưa Goliath về. Nệnh bà biết đường rồi chứ ạ?”

“Tôi biết,” Finnula nói và hướng Violet đi về phía con đường mòn nhỏ, rẽ khỏi đường chính ngập trong bùn đất. Hugo giục Skinner đi theo.

“Lệnh bà à?” chàng không thể kìm được. “Thưa lệnh bà, tôi rất xin lỗi vì đã làm phiền, nhưng có phải có điều gì đó quý bà còn chưa kể cho tôi biết?”

Finnula mím môi dứt khoát. “Cứ lo việc của ông ấy, thưa ông.”

Sự khinh khỉnh của nàng không làm cho Hugo bối rối. “Nếu tôi biết trước là mình đang du hành cùng với một nhân vật quý tộc, thì tôi đã bắt cô phải đưa tôi tới một nhà trọ, chứ không phải là cái kho cỏ đó...”

“Họ gọi như vậy chỉ vì lịch sự thôi,” nàng nói, mắt tập trung vào con đường mòn họ đang đi. “Tôi đã bảo họ đừng gọi như vậy, nhưng họ không nghe. Chuyện này thật là ngốc nghếch. Nhưng Matthew là người rất tử tế...”

“Anh chàng Matthew này có vẻ biết cô rõ quá nhỉ,” Hugo nói và ngạc nhiên vì sự gắt gỏng trong giọng nói của mình. “Anh ta đã bao giờ là tù nhân của cô chưa vậy?”

Finnula quắc mắt nhìn chàng, sự giận dữ trong ánh nhìn của nàng đủ để làm nóng tay chàng. “Tôi đã bảo ông rồi, ông là người duy nhất tôi từng...”

“Vậy anh chàng Matthew này là gì với cô? Có vẻ như là một người theo đuổi cuồng nhiệt nhỉ.” Giọng chàng trở nên khay khắt khiến cho Finnula phải nhướn mắt nhìn. Tự nguyện rửa bản thân - tại sao chàng không thể cư xử vô tư khi liên quan tới cô gái này nhỉ? - chàng làm dịu lời buộc tội bằng cách nói thêm, “nếu cô không phiền khi tôi hỏi như vậy.”

Finnula lắc đầu. “Là một hiệp sĩ, ông quả là có một trí tưởng tượng phong phú. Matthew là người tự do và làm việc trên mảnh đất ven đường như ông đã thấy. Năm ngoái, anh ấy phải lòng Mavis Poole, con gái một nông nô của Bá tước Stephensgate. Khi anh ấy hỏi cưới cô ấy, Laroche yêu cầu phải trả một khoản tiền cao đến nỗi bạch thì mới giải phóng cô ấy...”

“Để tôi đoán nhé,” Hugo nói. “Cô kiếm khoản tiền cần thiết bằng cách bán thịt săn trộm từ đất đai của bá tước.”

Finnula nhìn đi chỗ khác. “Tôi không hiểu ông muốn nói gì.”

“Ha!” Hugo khịt mũi. “Chẳng trách họ gọi cô là lệnh bà. Cô làm cho họ nhiều hơn bất cứ nữ chủ nhân nào của Stephensgate từng làm...”

Finnula phớt lờ chàng. “Mavis đã sinh con đầu lòng cách đây không lâu. Sẽ là bất lịch sự nếu đi qua mà không ghé vào thăm họ.”

Hugo lắc đầu. Chẳng lẽ tài năng của cô gái này là vô tận hay sao? Nàng nhắc Hugo nhớ tới câu chuyện hồi bé chàng được nghe về chàng lục lâm Robin Loxley huyền thoại. Chỉ có điều là cô nàng tội phạm này không chỉ là một tay cung thiện xạ, chuyên lấy của người giàu chia cho kẻ nghèo, mà còn là một bà mối nữa. Và tất cả điều đó có trong một thân hình mảnh mai và mái tóc đỏ tuyệt vời nhường này.

Hugo thấy ngạc nhiên khi nhà Fairchild hiện ra trước mắt họ. Thay vì túp lều tồi tàn mà chàng hình dung, chàng thấy một ngôi nhà nhỏ xinh xắn với mái lợp rạ và một cái sân nhỏ, ba bề bao bọc bởi những cây thông cao vút. Khói cuộn lên từ ống khói trông đầy vẻ hứa hẹn và mùi bánh mỳ nướng thơm phức khiến cho dạ dày của Hugo nhộn nhạo. Đã một lúc lâu rồi kể từ món cháo thỏ đó, và chàng đang đói như cồn. Matthew Fairchild có vẻ thu xếp cho gia đình rất khá. Anh ta còn có chuồng riêng giành cho gia súc, một điều hiếm thấy trong các trang trại. Thường thì các nông dân và gia đình anh ta ở cùng nơi với lợn và cừu của họ.

Finnula xuống ngựa và dẫn Hugo tới kho cỏ để buộc ngựa và đổ thức ăn vào máng. Đến khi đã lo cho lũ ngựa ổn thỏa, Finnula mới cởi cái áo choàng ướt sũng nước ra và giữ một cái, tạo thành một loạt nước mưa bắn về phía Hugo.

Giơ tay để tránh làn nước bất ngờ đó, Hugo hét lên, “Cẩn thận đấy!” Khi Finnula cười, chàng hạ thấp tay xuống và lườm nàng. “Cô cố tình làm thế.”

“Tôi ấy à?” Đôi mắt xám của Finnula mở to giả đồ ngây thơ. “Ông là tù binh của tôi, nhớ chứ? Tôi thích đối xử với ông thế nào là quyền của tôi. Mà tôi thấy ông đúng là người đang cần đi tắm một cái...”

“Tôi sẽ cho cô biết đi tắm là thế nào,” Hugo tuyên bố và lao vào nàng, chỉ có điều nàng quá nhanh so với chàng. Cúi người tránh, Finnula vừa cười vừa chạy qua cơn mưa tới cửa ngôi nhà nhỏ. Rồi nàng đứng đó trêu cười bộ dạng vụng về đuổi theo của chàng. Vừa lúc đó cánh cửa bật mở, và một người phụ nữ thốt lên. “Lệnh bà Finnula!”

Mavis Fairchild là một phụ nữ có gò má đỏ hồng, tuổi tác cũng xấp xỉ Finnula với mái tóc và mắt sẫm màu. Chị mở rộng vòng tay vào ôm Finnula thân ái.

“Thật là vui được gặp cô trong một ngày u ám thế này. Nhưng mà cô ướt hết rồi. Mau vào nhà hong khô người đi...”

Nhận thấy Hugo đang lê bước về phía mình, bà Fairchild dừng lại, ngay cả biểu hiện của chị cũng cho thấy quá rõ vẻ bề ngoài của Hugo thăm hại đến mức nào với râu tóc bù xù và cái áo khoác dính đầy bùn.

“Chị Fairchild,” Finnula nói với một điệu cười tự mãn mà Hugo đã không bỏ sót. “Đây là ông Hugh Fitzwilliam ở Caterbury. Ông ấy vừa trở về sau khi bị bắt giữ ở Acre.”

Khuôn mặt của bà Fairchild sáng lên. “À! Một hiệp sĩ vừa trở về từ Đất Thánh! Chẳng trách.” Hugo đứng trong mưa đưa mắt nhìn hai phụ nữ đang đứng trên bậc cửa khô ráo ngắm nhìn chàng với vẻ thương hại. Mavis cắn môi. “Nếu cô sửa sang cho ông ta một chút thì thì chắc cũng không đến nỗi đâu.”

Finnula nhìn với vẻ nghi ngờ. “Tôi chắc vậy.”

“Ông ta to lớn quá nhưng mà nếu cắt tóc gọn gàng và bỏ cái bộ râu và thứ quần áo khủng khiếp đó đi, thì chắc ông ta trông cũng ổn.”

Finnula nhăn mũi. “Chị thật là rộng lượng, Mavis ạ.” Bà Fairchild thì thầm, đủ to để Hugo nghe thấy hết những lời mình nói, “Không phải là ông ta cứ định đứng trong mưa như vậy chứ?”

Finnula thở dài. “Tôi e là như vậy.”

Hugo coi đó là sự xúc phạm. Chàng hắng giọng. “Thưa phu nhân Fairchild,” chàng nói với chất giọng ẩn tượng nhất, “Tôi không phải là loại người đơn giản hay thô lỗ. Liệu tôi có thể vào nhà và sưởi ấm bên ngọn lửa của bà, như chồng bà đã đề nghị với tôi chăng?”

Mắt Fairchild mở to. “Tất nhiên, thưa ngài.” Chị đứng sang một bên để một Finnula đang cười khúc khích lách qua bước vào nhà.

Hugo đi theo, gật đầu lịch sự với nữ chủ nhân khi đi qua cửa. Chàng phải cúi đầu khi bước vào nhà, nhưng khi đứng thẳng lên chàng thấy ngôi nhà gọn gàng và hứa hẹn hơn chàng nghĩ. Nhà Fairchild có sàn gỗ, một điều hiếm thấy ở Shropshire, và căn nhà nhỏ của họ được chia thành hai phòng, nơi mà Hugo đang đứng là phòng khách và có một phòng ngủ ở phía sau. Họ thậm chí còn có vài thứ đồ đạc bao gồm một cái bàn gỗ, ở trên đặt vài ổ bánh mì.

Trong lò sưởi là một ngọn lửa lớn đang vui vẻ nhảy múa và Finnula lập tức đi tới đó, trải áo choàng ướt ở đằng trước, rồi tháo đôi găng tay ẩm ướt ra để hơ tay trên ngọn lửa đang nhảy nhót. Hình ảnh đó thật thú vị và khi Hugo tới cạnh nàng hơ tay bên ngọn lửa, chàng không thể không liếc nhìn nàng. Du hành cùng một bạn đồng hành nữ cho đến giờ đang chứng tỏ là thú vị hơn Hugo có bao giờ có thể hình dung.

“Đây, chắc các vị phải lạnh thấu xương đấy nhỉ.” Mavis Fairchild ấn những cái vại to bốc khói vào tay họ, và khi Hugo đưa cái vại lên môi, chàng nhận ra ngay đó là thứ rượu táo rất mạnh, cay nóng với mùi đinh hương. Chàng uống ừng ực và lập tức cảm thấy trong người ấm rực lên.

Finnula thì cư xử văn minh hơn một chút. Nàng cảm ơn bà chủ nhà trước khi ném thứ rượu táo đó, và chúc mừng sức khỏe của cháu bé. Điều đó đã mở đường ột làn sóng những lời lẽ liến thoắng của bà Fairchild mà Hugo khó có thể theo kịp, và chàng chỉ có thể đoán rằng chị ta đang ba hoa về đứa con của mình. Chỉ một cái liếc mắt đủ để chàng thấy rằng đứa bé được nói tới bụ bẫm và mạnh khỏe, tất cả những điều có thể đòi hỏi về một người thừa kế, và vậy là chàng hết quan tâm ngay lập tức và thay vào đó chàng tập trung quan sát kẻ bắt cóc xinh đẹp của chàng khi nàng đang nựng đứa bé trong ánh lửa vàng rực.

Sự xuất hiện bất thần của ông chủ nhà và cậu Evan bối rối đã cắt ngang cái nhìn ngưỡng mộ của Hugo, nhưng nó lại đẩy nhanh sự xuất hiện của bữa trưa. Như thể từ trong không khí, những bình pho mát kem xuất hiện, cùng với dưa chua, và bánh mì còn ấm, hứa hẹn một bữa ăn trưa thịnh soạn hơn mức Hugo đã trông đợi.

Finnula dường như có vẻ rất thoải mái với những con người này, và cách cư xử của nàng chẳng hề thay đổi khi trò chuyện với những người ở tầng lớp xã hội kém hơn nàng nhiều. Từ những gì Hugo có thể nhớ được, gia đình nhà Crais từ lâu đã là người tự do, được một cụ tổ của Hugo giải phóng vì hành động dũng cảm nào đó mà tổ tiên của Finnula đã thực hiện.

Điều Hugo thấy lạ là sự kính trọng của Matthew và vợ anh ta dành cho cô gái trẻ. Nhưng chàng cho rằng đó là vì bọn họ nợ nàng hạnh phúc không thể phủ nhận hiện nay. Dù điều đó khiến nàng không thấy thoải mái, nhưng chàng thực sự thấy thích thú khi họ gọi nàng là lệnh bà và vài ba lần chàng đã bắt gặp ánh mắt nàng và nháy mắt với nàng. Finnula chỉ lấp liếm bằng một nụ cười và nhìn đi.

Khi bà Fairchild mời họ vại rượu táo thứ ba, và Hugo đã cảm thấy sự buồn ngủ dễ chịu từ hai vại trước đó, Finnula đứng dậy và lịch sự từ chối lời mời, khẳng khái rằng họ phải đi thôi. Mặc dù cả Matthew và vợ của anh ta đều cố nài họ ở lại qua đêm, khẳng khái rằng mưa to thế này không đi được đâu và rằng họ khó có thể tới Dorchester trước buổi tối được, thế nhưng Finnula quyết không từ bỏ kế hoạch ban đầu của mình. Ngay cả cái nhìn đầy khao khát về phía lò sưởi của Hugo cũng chẳng làm nàng thay đổi ý định, và họ ra đi trong những lời hứa hẹn rằng họ sẽ sớm trở lại thăm.

Hugo cảm thấy đặc biệt hài lòng khi chàng có thể băng qua cái sân lầy lội tới kho cỏ, bên ngoài tầm nhìn của ông bà chủ nhà, trước khi nắm lấy tay của Finnula và kéo nàng về phía chàng.

“Cái gì...?” nàng hỏi, mi mắt chớp chớp nhìn chàng vẻ kinh ngạc. Nhưng trước khi nàng có thể thốt nên lời, Hugo đã ép chặt môi chàng vào môi nàng. Trong khi nàng cố gắng lùi xa khỏi chàng, hai điều đã xảy ra cùng một lúc ngăn cản kế hoạch trốn thoát của nàng. Đầu tiên là nàng lùi vào sát cái sườn của Violet. Con ngựa chỉ nhìn lại họ, điềm tĩnh nhai vài cọng rơm và chẳng hề xê dịch. Thứ hai là cánh tay của Hugo vòng quanh nàng, nhắc Finnula lên khỏi mặt đất trong khi vẫn không rời môi nàng ra. Finnula thốt lên một tiếng kêu phản đối nhưng sự phản ứng của nàng nhanh chóng bị dập tắt. Hoặc Finnula là một người phụ nữ biết đánh giá một cái hôn tử tế, hoặc là nàng thích chàng, dù ít dù nhiều. Bởi vì một giây sau khi môi hai người chạm vào nhau, nàng ngả đầu vào vòng tay chàng, môi nàng mở ra như một đóa hoa. Đôi tay

này, trước đó còn đang cố gắng tìm cách đẩy chàng ra, đột nhiên vòng quanh cổ chàng để kéo chàng lại gần hơn... và rồi nàng mở mắt ra và nhìn thấy...

... anh chàng Evan cảm như hén đang đứng trước ngưỡng cửa kho cỏ, hàm dưới của cậu ta rớt xuống, tai đỏ bừng như lửa khi cậu ta nhìn chăm chăm vào họ.

Finnula thốt lên một tiếng kinh hãi và huých cùi trỏ rất mạnh vào người Hugo. Chàng buông nàng ra và lấy tay ôm lấy bụng trong khi Finnula nhanh chóng chỉnh lại quần áo.

“C... cô quên mất g... găng tay,” Evan lấp bắp tay cầm đôi găng cưỡi ngựa của Finnula. “B... bà chủ bảo tôi m... mang chúng lại cho...”

Finnula lao về phía trước và giật lấy đôi găng từ tay Evan.

“Cảm ơn bà chủ hộ tôi nhé, Evan?” nàng nói không ra hơi. “Thật là vui được gặp lại cậu.”

“Vâng,” Evan nói và ném về phía Hugo một cái nhìn tò mò cuối cùng trước khi quay đi và bước trở lại trong mưa.

“Quý tha ma bắt,” Finnula rên lên ngay khi cậu ta vừa đi khỏi. Nàng vùi khuôn mặt đỏ bừng vào bờm của Violet. “Ông đã làm cái gì vậy?”

Hugo ấn tay vào bụng mình. “Tôi chắc cô đã làm tôi bị nội thương rồi,” chàng nói.

Finnula ngược đầu lên khỏi bờm ngựa với sự kinh hoàng bao trùm khuôn mặt. “Cậu ta sẽ nói ra! Evan sẽ kể với Matthew và rồi Matthew sẽ nói gì đó với một trong các ông anh rể của tôi, và rồi họ sẽ nói lại với Robert, và rồi không biết bao giờ chuyện này mới chấm dứt!”

Hugo nhìn nàng với sự khao khát. Điều kỳ diệu đã xảy ra, khiến cho nàng rơi vào vòng tay chàng, thế nhưng giờ đây nàng trông như thể sắp thụi một cú vào mặt chàng chứ đừng nói là hôn chàng lần nữa. Nhặng xỉ buộc cương cho Violet, nàng tỏa ra sự bức bối như thể Evan đã bắt gặp họ đang làm gì đó ghê gớm hơn nhiều việc hôn hít đó.

Hugo thở dài. Chàng tha thiết ước rằng họ đã tới Stephensgate rồi! Chàng muốn được ở bên cạnh người thiếu nữ này hơn bất cứ điều gì trên đời, thế nhưng giờ đây nàng lại tìm cách xa lánh chàng. Trong một sự giận dữ đột ngột bùng nổ, Hugo nhấc chân lên và đập thật mạnh vào cánh cửa nhà kho. Finnula giật mình ngược nhìn lên. Mắt nàng mở to giận dữ khi thấy điều Hugo đã làm. Chính chàng cũng có chút ngạc nhiên và đứng lì lại tự hỏi điều gì đã xui khiến chàng làm vậy.

“Tại sao ông lại làm như thế?” nàng hỏi giận dữ. “Đó đâu phải là lỗi của nhà Fairchild...”

Hugo thọc tay vào trong túi áo choàng và lấy ra một đồng vàng.

“Đây,” chàng nói thô lỗ, ném mạnh đồng vàng vào trong máng nước uống của ngựa. “Chừng này đủ để làm cả một nhà kho mới. Có hài lòng chưa?”

Finnula nhảy lên yên ngựa. “Thưa ngài,” nàng nói vẻ kiêu căng, “ngài đã trở nên hóm hỉnh quá rồi đấy.”

10. Chương 8

Kể từ lúc đó trở đi, Finnula cố gắng hết sức để phớt lờ người bạn đồng hành của mình. Và đó chẳng phải là một việc dễ dàng.

Cứ như thể ông Hugh đã quyết tâm biến mình thành kẻ quấy rầy càng khó chịu càng tốt. Ông ta cứ liên tục để ngựa của mình dịch về phía đường đi của Violet, khiến cho cô nàng giật mình hí lên. Hay là ông ta cọ đầu gối vào chân của Finnula và rồi thốt lên những lời xin lỗi không thành thật một chút nào hay còn tệ hơn là để cổ tình chòng ghẹo nàng.

Và nàng cũng không biết mình đã làm gì để phải nhận cái nhìn trừng trừng từ bên dưới chiếc mũ trùm đầu của chàng. Có phải chàng đã giận dữ vì nàng thúc cùi chỏ vào chàng? Đó hoàn toàn là một phản ứng mang tính bản năng. Cũng giống như việc hôn chàng vậy. Trong đời mình, Finnula chưa từng gặp người nào có thể kích động phản ứng của nàng đến như vậy. Cứ như thể nàng khao khát được đánh chàng cũng nhiều như muốn được hôn chàng vậy, cho dù nàng nhận ra việc hôn chàng thì thú vị hơn rất nhiều...

Nhưng cũng không hẳn như vậy.

Má nàng đỏ bừng khi nhớ lại lúc họ ôm nhau trong chuồng ngựa nhà Matthew Fairchild. Mavis sẽ nghĩ gì đây khi Evan mách lại chuyện của nàng? Bởi vì Finnula chắc chắn rằng cậu ta sẽ làm như vậy.

Mavis là một phụ nữ tử tế nhưng chắc chắn chị ấy sẽ sốc, chắc cũng phải gần bằng Finnula tự cảm thấy. Tại sao à, chẳng phải nàng đã hôn một gã đàn ông đó sao! Sự thực rằng ông Hugh có vẻ khá là thích thú chuyện đó thì cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Cái gã Hugh đó dường như thích tất cả những thứ gì không phải phép, ông ta đã hôn nàng và Finnula đã muốn như vậy! Chắc chắn Mavis Fairchild sẽ chẳng bao giờ hiểu được điều đó. Nhưng có lẽ cô ấy sẽ hiểu.

Nhưng Robert chắc chắn sẽ chẳng bao giờ hiểu được.

Mà với tính cách của Mavis, thể nào cô ấy cũng cho rằng Finnula phải lòng cái gã hiệp sĩ nhếch nhác này, một điều không thể nào sai trái hơn. Làm sao Finnula có thể phải lòng cái con người khó ưa, xấu tính đó? Ông ta có khi phải đáng tuổi cha nàng, và đủ độ cực cần để làm anh trai nàng. Người mà nàng yêu chắc chắn sẽ không nghĩ tới chuyện hôn hít nàng trong một cái chuồng ngựa. Người mà nàng yêu sẽ phải tỏ tình với nàng một cách đứng đắn, bằng thơ và hoa và những món quà nhỏ, như là ruy băng buộc tóc chẳng hạn. Cho dù Finnula chẳng bao giờ dùng tới thứ đó.

Nhưng đó không phải là chuyện chính yếu.

Không, nàng không yêu ông Hugh Fitzwilliam, mặc dù nàng phải thừa nhận rằng nàng ngưỡng mộ ông ta về mặt ngoại hình. Tất nhiên là không phải khuôn mặt ông ta, Chúa ơi, không. Nàng còn chẳng nhận ra các đường nét trên mặt ông ta đằng sau bao nhiêu râu tóc đó.

Nhưng ông ta có một cặp mắt khá là đẹp, nàng thừa nhận, cho dù chúng có liên tục đổi màu. Khi ông ta nháy mắt với nàng ở nhà của Fairchild, mắt của ông ta có màu xanh lục thật dịu dàng, chứa đầy sự vui vẻ và thân thiện. Khi đó nàng cảm thấy có chút thiện cảm với ông ta bởi vì đã chịu khó lắng nghe các câu chuyện buồn tẻ của nhà Matthew với sự kiên nhẫn đến như vậy, đã tỏ ra quan tâm tới Geoffrey Fairchild đến vậy, và vì đã tử tế với tất cả mọi người, bao gồm cả nàng nữa, trong một lần thật hiếm hoi.

Nhưng nếu Finnula thành thực với chính mình, nàng sẽ phải thừa nhận rằng nàng chắc chắn là thích cánh tay của ông ta. Chàng ta mặc một cái áo len bó bên dưới áo chùng và các bắp tay của chàng ta hiện ra lồ lộ bên dưới ống tay áo. Bắp tay của chàng ta phải to bằng con gà mái hoa mơ cứng của Mellana. Với một người nhiều tuổi mà có những cơ bắp phát triển như vậy, Finnula buộc phải thần phục ông ta về điều đó. Chân của chàng ta cũng không khăng khịu như một số người khác mà nàng đã để ý thấy. Chân của ông Hugh chắc chắn như những thân cây, dài nhưng lại duyên dáng đến ngạc nhiên. Ngay cả khi ông ta phải vấp và xoay sở trong cái sân đầy bùn đất ở nhà Fairchild, nhưng nàng nhận thấy trông chàng chẳng hề có vẻ vụng về. Nàng tự nhủ đó là vì chàng là một người lính, và là người lính chàng ta không thể vụng về, bởi vì điều đó có thể khiến chàng ta mất mạng như chơi.

Không, ông Hugh Fitzwilliam là một người đàn ông đẹp đẽ, một con người mà bất cứ phụ nữ nào cũng tự hào được gọi là chồng, tất cả phụ nữ, ngoại trừ Finnula.

Tại sao nàng lại cư xử như vậy khi nàng hôn ông ta, nàng cũng chẳng biết nữa. Dường như việc nàng hôn lại ông ta là một việc đương nhiên. Chỉ có Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Evan không đột ngột cắt ngang bọn họ. Có phải Mellana đã mang thai như vậy không? Finnula tự hỏi. Đầu tiên Jack Mallory hôn hít chị ấy, và rồi chẳng có Evan nào cắt ngang bọn họ? Finnula chẳng thể nào chê trách sự ngốc nghếch của chị gái mình được nữa, bởi vì nàng đã bắt đầu hiểu rằng việc cưỡng lại cảm dỗ khó khăn như thế nào.

Ném một cái nhìn về phía người tù cẩu kính của mình, Finnula thấy chàng ta lại đang quắc mắt giận dữ về phía nàng. Trông chàng thực sự là khổn khổ, ướn như chuột lột. Và chắc chắn rằng trông nàng cũng chẳng

khác gì. Tất cả sự ẩm áp có được trước lò sưởi nhà Fairchild đã biến mất sạch, và nàng phải khó khăn lắm mới chịu được cái mùi ẩm ướt bốc ra từ quần áo của mình.

Trời đã mưa không ngớt trong suốt cả ngày, mặt trời chẳng hề lộ ra khỏi các đám mây lấy một lần. Trong khi tháng Năm lẽ ra phải là tháng của ánh mặt trời và hoa, nhưng thế này thì hoa cũng chẳng nở nổi. Giờ thì bóng tối đang sập xuống, trời ngày càng lạnh hơn, và thật khó tin là mùa đông đã qua rồi.

Cố gắng nặn ra một nụ cười phấn khởi rất thiếu thuyết phục, Finnula nói qua tiếng mưa rít lên không ngừng, “Ông Hugh này, chúng ta có nên dừng lại tìm chỗ ngủ không? Tôi biết một cái lán của một vị linh mục không xa đây lắm.”

Hugo bật ra một tiếng cười cẩu kính. “Lán của linh mục à. Cô coi tôi là gì hả, một con vịt chắc? Tôi sẽ không dừng lại cho tới khi ta tới Dorchester, và ở đó tôi sẽ tìm một phòng trong nhà trọ.”

Finnula cảm thấy máu nóng nổi lên nhưng nàng cố kìm mình lại. Dù sao thì hẳn ta cũng là một gã đàn ông, nàng tự nhủ. Chẳng mong hẳn ta ngoan ngoãn được.

“Chúng ta không thể ở nhà trọ,” Finnula nhẹ nhàng trình bày. “Tôi chẳng có tiền thuê phòng.”

“Thì tôi sẽ trả,” Hugo tuyên bố.

Finnula liếc nhìn chàng rồi nhún vai. “Tôi sẽ ở cùng lũ ngựa.”

“Đừng có hòng,” Hugo bùng nổ. “Cô sẽ ở trong nhà trọ với tôi như là một phụ nữ tử tế, biết kính sợ Chúa, chứ không phải một nữ thần sẵn sẵn loạn trí nào đó...”

Finnula cảm thấy má nàng lại đỏ bừng, nhưng nàng không chắc đó là vì phần nộ hay xấu hổ. Nàng quyết định sẽ coi đó là sự giận dữ và chọn cách nói cho phù hợp tâm trạng.

“Tôi không ở cùng phòng với ông, thưa ông Hugh,” nàng tuyên bố. “Tôi thà ngủ với lũ ngựa còn hơn.”

Hugo liếc nhìn nàng với vẻ hài hước đáng ngạc nhiên so với người vừa mới đây thôi hãy còn tỏ ra rất giận dữ. “Vậy thì ở khác phòng vậy. Cô nhớ chốt cửa cho chặt. Với những đám du thủ du thực thường rình mò ở các nhà trọ thời buổi này, tôi khó mà có thể nghĩ cô sẽ an toàn hơn khi ở một mình so với ở với tôi. Và tôi không hiểu sao cô lại thích chia sẻ cái lán của linh mục với tôi hơn là một căn phòng ấm cúng...”

“Ở Dorchester thì không được, mọi người ở đó đều biết tôi!” Cái gã này có đàn độn thật không vậy? “Có thể ông không nghĩ gì tới danh tiếng của tôi, nhưng tôi cam đoan với ông là tôi có nó đấy, và nó sẽ bị hoen ố không thể cứu chữa nổi nếu tôi ở cùng phòng trong nhà trọ với một hiệp sĩ lang thang.”

Người đồng hành của nàng tủm tỉm cười, khiêu hài hước của anh ta đã được phục hồi một cách thần bí.

“Vậy thì ở riêng phòng như tôi vừa nói vậy. Lạy Chúa, nhưng các trinh nữ nhiều khi cũng phiền phức lắm.”

Finnula thúc Violet chạy nước kiệu, nhưng cái gã hiệp sĩ đáng ghét vô ý vô tứ đó vẫn bám theo nàng. “Tôi mặc xác chúng ta sẽ ở đâu, miễn là tôi có thể trút bỏ quần áo ướt và tắm nước nóng.”

Finnula liếc nhìn chàng ta qua bóng chiều đang đổ xuống. “Tắm tấp mắt thêm tiền đấy,” nàng không thể không nhắc nhở chàng ta.

“Tôi nghĩ tôi có thể lo được.” Ông Hugh, dù là một lính chiến dày dạn, dường như đã trở nên mềm yếu vì tuổi tác. “Tôi phát ốm vì mưa và bùn lầy. Tôi đã quên mất rằng nước Anh mùa xuân lầy lội đến thế nào...”

Finnula nghĩ tốt nhất là im lặng sau chuyện này, để tránh phải nhận một dòng thác những lời ca thán mà gã hiệp sĩ này cứ lăm lăm bấm trong hơi thở.

May thay họ chỉ còn cách Dorchester chừng năm hay sáu dặm. Con đường hoang vắng mà họ đi ngày càng trở nên đông đúc hơn, bởi vì bất chấp mưa gió, người dân vẫn phải qua lại vì công chuyện của họ. Họ phải đi dự buổi cầu kinh chiều, phải chuẩn bị bữa tối, còn phải tán chuyện với làng xóm.

Mưa không hề giảm bớt khi họ đi qua cánh cổng của ngôi làng trù phú, nhưng trái tim của Finnula đã trở nên phơi phơi trở lại. Triển vọng về bữa ăn nóng sốt và một cái giường mềm mại thật là dễ chịu, và nàng cũng chẳng thấy phiền nếu có một gã đàn ông xa lạ trả tiền cho nàng. Nàng tự nhủ rằng sau những sự bề mặt mà hẳn ta gây ra cho nàng tại nhà Fairchild, ít nhất thì ông Hugh cũng nợ nàng một bữa tối ra hồn.

Thế nhưng hy vọng của nàng sớm trở nên tan nát. Sau khi Hugo bước vào quán Lò sưởi và Thỏ rừng, để mặc cho Finnula giữ ngựa, chàng ta lại xuất hiện trở lại với vẻ mặt đầy vẻ thất vọng.

“Họ không còn hai phòng,” chàng ta bảo với nàng, chẳng buồn rào đón. “Chỉ có một thôi”.

Finnula vẫn đang nắm cương ngựa, nàng bèn hướng chúng về phía chuồng ngựa, nước mưa trút xuống vai nàng.

“Chúc ngủ ngon,” nàng nói với qua vai. “Tôi sẽ gửi lời chào của ông tới lũ rệp...”

“Finnula!”

Hugo bước mạnh chân trên con đường rải sỏi về phía nàng, kéo nàng về phía ông ta theo một cách gợi nhớ tới cái lúc trước ở trong kho cỏ của nhà Fairchild. Chỉ có điều lần này Finnula nghĩ ông ta sẽ không hôn nàng.

“Finnula, nghe tôi nói này.” Mắt của chàng trong ánh sáng mờ mờ hắt ra từ ngọn đuốc ở cửa chuồng ngựa, lại có màu xanh lục trở lại. “Tôi chẳng thấy có lý do gì mà chúng ta không thể ở chung phòng. Tôi sẽ không chạm tới cô đâu. Tôi hứa đấy.”

“Ha!” Finnula vẫn đang giữ cương ngựa, giật tay ra khỏi tay chàng, “Ông đã từng hứa với tôi rồi, nhớ không? Không, tôi sẽ ngủ với Violet, có thể nó không thơm tho cho lắm nhưng còn an toàn hơn nhiều so với ai đó.”

Bằng qua sân, Finnula đẩy tung cánh cửa chuồng ngựa, kéo lũ ngựa vào chuồng. Nàng chỉ mới bắt đầu đỡ yên ngựa ra thì ông Hugh đã theo nàng vào trong chuồng ngựa tối mờ mờ. E sợ rằng chuyện đã từng xảy ra vào lần cuối hai người cùng ở trong một cái chuồng ngựa sẽ lại xảy ra, Finnula lẩn ra sau Violet, để cho con ngựa trở thành hàng rào giữa hai người. “Finnula,” chàng hiệp sĩ nói, “Cô đang cư xử rất lố bịch đấy.”

“Không hề,” nàng bật lại.

“Có chứ. Nghe cô kìa, rằng cô đang va lập cập đấy.”

“Không phải.”

“Đúng đấy. Và có phải là cô vừa khịt mũi đấy không?”

Finnula lấy ống tay áo quệt ngang mũi, “Không phải.”

“Và cô đang đau. Cứ nhìn cách cô cử động là biết.”

“Không phải,” Finnula nói dối, nghiêng rằng vì chỗ đau ở bên sườn bị bầm tím.

“Cô có thể ngủ trên giường. Tôi sẽ nằm dưới sàn nhà.”

Finnula khịt mũi.

“Được rồi, vậy thì cạnh lò sưởi vậy. Finnula, tôi không thể để cô ngủ ở chuồng ngựa. Bản chất hiệp sĩ của tôi không cho phép tôi làm điều đó.”

“Vậy thì để cho tôi dùng cả phòng đó đi.” Finnula ngược lên để xem anh chàng phản ứng thế nào với đề nghị đó, và nhìn thấy sự thích thú lướt qua khuôn mặt chàng.

“Cái gì?” Anh chàng tắc lưỡi. “Tôi trả tiền phòng cho cô, trong khi tôi ngủ đêm cùng với lũ ngựa ư? Không, cảm ơn. Bản chất hiệp sĩ của tôi không sâu sắc đến mức đó đâu.”

“Vậy thì câu trả lời vẫn là không.”

“Cô sợ cái gì chứ?” anh chàng hỏi bằng chất giọng trầm thực sự khiến cho sống lưng của Finnula gai gai.

“Tôi sợ gì à? Đầu tiên là ông anh Robert của tôi.” Trông chàng chẳng có vẻ gì cho rằng đó là câu trả lời chàng mong đợi.

“Su huynh Robert thì liên quan gì đến chuyện này?” chàng hỏi.

“Liên quan đến tất cả mọi chuyện”. Finnula nói với hàm răng phản chủ thực sự là đang va lập cập. “Nếu Robert nghe nói tôi đã qua đêm cùng với một người đàn ông, thì đảm bảo anh ấy sẽ không bao giờ cho tôi bước chân ra khỏi nhà nữa. Hoặc ít ra là cố gắng làm như vậy.”

“Nhưng đêm qua cô đã qua đêm với một người đàn ông rồi,” chàng nhắc cho nàng nhớ.

“Phải, nhưng có ai biết đâu? Còn ở Dorchester này, tôi là người nổi tiếng. Tôi từng bán thịt thú rừng cho nhà trọ này...”

Hugo ném về phía nàng một cái nhìn nghiêm khắc qua sườn con ngựa. “Thú rừng của ngài bá tước?”

Finnula không thể không đỏ bừng mặt. “Vâng, cũng thỉnh thoảng, vấn đề là sẽ có ai đó kể cho Robert, và anh ấy sẽ biến đời tôi thành địa ngục. Anh ấy sắp kết hôn, và... và anh ấy đã phải rất cố gắng mới có được cô ấy, và nếu tôi làm gì khiến cho cô ấy hay cha mẹ cô ấy bức mình thêm nữa... tôi không nên làm cho anh ấy lo lắng nữa.”

Hugo lẩm bẩm gì đó. Finnula không nghe rõ nhưng khi nàng hỏi chàng vừa nói gì, chàng nhìn nàng chằm chằm và hỏi với chất giọng không có ngữ điệu, “Đó là tất cả những gì cô lo sợ à? Rằng sư huynh Robert sẽ phát hiện ra?”

Finnula giương cằm ra với vẻ can đảm. “Phải,” nàng nói dối. “Chứ tôi còn sợ gì khác chứ?”

“Sợ tôi chẳng hạn.”

Chàng nói với vẻ thờ ơ, nhưng nhìn ánh mắt thiêu đốt của chàng, Finnula hiểu rằng câu trả lời của nàng quan trọng với chàng, có thể còn hơn mọi điều khác mà nàng đã nói tối nay. Nàng không thể nhìn vào mắt chàng. Có phải nàng sợ chàng? Đúng như vậy, nhưng không phải theo cách mà chàng nghĩ. Nàng không sợ rằng chàng có thể làm đau nàng, hay sợ rằng chàng có thể sẽ tìm cách quyến rũ nàng. Nàng khá chắc chắn rằng chàng sẽ làm điều đó và cũng chắc chắn hết như việc nếu nàng muốn, nàng có thể ngăn chàng lại. Và đó chính là vấn đề.

Nàng không chắc mình có muốn ngăn chàng không. Và rồi thì nàng sẽ đi tới đâu? Tối cùng rắc rối như Mellana.

Nhìn chằm chằm vào bàn tay đi găng của mình, Finnula nhún vai và nói dối với tất cả những sự hiên ngang mà nàng có thể huy động được, “Ông ư? Ông chẳng làm tôi sợ được đâu.”

“Vậy thì tốt”, Hugo nói, “Bởi vì tôi biết một cách để chúng ta có thể ngủ yên ấm tối nay mà không làm hư hại tới danh tiếng của cô, hay khiến cho sư huynh Robert biết chuyện”.

Finnula cố gắng tỏ vẻ thờ ơ, “Vậy ư?” May mắn thay, giọng nàng không rung lên.

“Phải. Thực ra rất là đơn giản”. Chàng mỉm cười với nàng, và nàng nhận thấy rằng chàng khá là đều đặn và trắng. Và hàm răng đẹp đó không đáng bị che giấu dưới bộ râu xù xì.

“Mọi người ở quán trọ Lò sưởi và Thỏ rừng đều biết Finnula Crais,” chàng nói. “Nhưng không ai ở đây biết tôi. Và chẳng ai ở đây biết vợ tôi cả.”

Finnula ngược nhìn chàng, đột nhiên miệng nàng khô khốc. “Vợ ư?” nàng lặp lại.

“Phải, vợ tôi.”

Không hiểu được cái cười mà chàng đang dành cho nàng, Finnula tiếp tục nhìn chằm chằm, đột nhiên cảm thấy, mà thật là lỗi bịch, cảm thấy như nàng sắp phát khóc.

“Nh... nhưng...” nàng lắp bắp. “Nhưng khi tôi hỏi ông ngày hôm qua, ông đã bảo là ông chưa có vợ...”

“Và đúng thế,” Hugo nói, nụ cười của chàng chuyển thành một cái cười rạn rở. “Nhưng người chủ của quán Lò sưởi và Thỏ rừng không biết điều đó, phải không?”

Finnula không thể thôi nhìn chàng. Bản thân nàng bối rối không thể quyết định liệu chàng có phải đã vượt qua ranh giới của sự điên rồ, hay là nàng đang trở thành kẻ chậm hiểu không thể tin nổi. Chắc hẳn chàng ta đã thấy sự bối rối của nàng, bởi vì chàng bước tới và đặt tay lên vai nàng.

“Cô không hiểu sao, Finnula?” chàng ta hỏi vẫn với cái nụ cười xảo trá đó. Khi nàng im lặng lắc đầu, không đủ tin tưởng vào bản thân mình để cất lời, chàng ta buông nàng ra và đi tới bức tường tháp nơi nàng để yên ngựa. “Đây,” chàng nói, “để tôi chỉ cho cô thấy”.

Và không nói thêm lời nào, chàng mở cái túi đeo ở yên ngựa của nàng, lấy ra lược và ghim cài và rồi là cái váy dự phòng mà nàng luôn mang theo. “Mọi người ở Lò sưởi và Thỏ rừng biết Finn Xinh đẹp mặc quần da,” Hugo nói, giữ giữ cái váy để các nếp nhăn trên váy phẳng ra. “Nhưng nếu tôi không nhầm thì, họ chưa bao giờ gặp vợ tôi, phu nhân...” Chàng dừng lại. “Phu nhân gì nhỉ?”

Giờ thì đã vỡ lẽ, Finnula lắc đầu. “Không,” đó là tất cả những gì nàng nói.

“Tại sao không?” Hugo nhìn xuống cái váy chàng đang cầm. “Nếu họ quen nhìn cô mặc quần da, họ sẽ chẳng thể nhận ra cô trong thứ này. Cô chỉ cần chải tóc lên, và đội mũ trùm đầu, họ sẽ nghĩ cô là bà vợ khiêm nhường của ông Hugh Fitzwilliam...”

“Tôi đã bảo là không,” Finnula nhắc cho chàng ta nhớ. “Tôi phải lặp lại bao nhiêu lần thì ông mới nghe ra hả? Không, không, không...”

“Tôi tưởng cô nói cô không sợ tôi.”

Finnula lại hást cầm ra lần nữa. “Tôi không sợ. Nhưng...”

“Tôi tưởng cô nói là điều duy nhất cô lo sợ là Sư huynh Robert biết chuyện.”

“Phải rồi, nhưng...”

“Có lẽ là,” Hugo nói, ném cái nhìn thê lương về phía cái váy màu kem, “Nàng Finn Xinh đẹp không can đảm như tôi tưởng”.

“Có mà”, Finnula khẳng khẳng. “Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Đôi mắt xanh sáng đó xoáy vào nàng đầy giễu cợt. Một bên lông mày của chàng nhếch lên với vẻ hoài nghi, và Finnula biết rằng, với một cảm giác nôn nao, rằng mình đã thua.

“Thôi được rồi,” nàng bật lại với vẻ dằn dỗi, bước tới và giật lấy cái váy trong tay chàng. “Nhưng ông hãy đợi ở bên ngoài trong khi tôi thay đồ”.

“Tôi sẽ còn làm tốt hơn thế,” Hugo tuyên bố, thưởng cho nàng một nụ cười dịu dàng mà nàng cảm thấy mình không xứng đáng được nhận. “Tôi sẽ đi thuê phòng, và lo chỗ tắm rửa cho cả hai chúng ta. Và tôi sẽ trở lại ngay để hộ tống cô, thưa phu nhân...” Chàng nhìn nàng, lông mày nhếch lên với vẻ giễu cợt hơn là hoài nghi và nói, “Tôi sẽ nghĩ việc đó khi quay trở lại.”

“Hãy xéo đi đã”, Finnula ra lệnh và chàng bật cười tuân theo.

Một mình trong chuồng ngựa, chỉ có lũ ngựa và một con bò đơn độc quan sát nàng thay đồ, Finnula thở dài. Nàng không thể hiểu nổi nàng đã tự đưa mình vào tình cảnh này như thế nào. Đây là Finn Xinh đẹp, đang cởi bỏ bộ quần áo ướt sũng để rồi mặc vào cái váy mà nàng đã không mặc đến kể từ khi - nàng không thích nghĩ tới lần cuối cùng nàng đã mặc nó - và vào vai vợ của một người đàn ông xa lạ, tất cả chỉ để nàng có thể ngủ qua đêm trong cùng một nhà trọ cũng với người đàn ông xa lạ đó...

Thế này là quá nhiều. Chuyến phiêu lưu này là vụ việc phức tạp nhất nàng từng gặp phải. Nàng đổ lỗi chuyện này cho Mellana, và rồi sửa lại quyết định đó, nàng đổ lỗi cho Jack Mallory. Nếu Mallory không quyến rũ người chị ngây thơ của nàng, khiến cho chị ấy có thai, thì Finnula đã chẳng phải thay đồ trong một cái chuồng ngựa, chuẩn bị để ngủ qua đêm với một người đàn ông mà hầu như nàng chẳng biết tí gì về ông ta.

Không phải là nàng sẽ ngủ cùng với ông ta. Nàng sẽ chỉ qua đêm trong cùng một căn phòng với ông ta, nhưng chắc chắn là sẽ không có chuyện chung giường. Nếu phải chọn thì nàng sẽ ngủ ở trên ghế. Hay cạnh lò sưởi như ông ta đề nghị, ôi không, nếu có điều gì nàng đã học được trong vài ngày vừa qua, thì đó là phải ở vào tình cảnh của Mellana điều tệ hại nhất trên đời, chưa kết hôn và có thai. Gần tệ bằng, nàng nghĩ khi đang cởi cái quần da ra, bằng việc kết hôn và có thai.

Không phải là Finnula có gì phản đối với chuyện hôn nhân. Nhưng khi Hugo trêu ghẹo về ông chồng thợ rèn của nàng, thì chàng cũng chẳng nói quá lên về cái khung cảnh mái ấm gia đình đó: người vợ béo và lại đang mang bầu, ông chồng say xỉn và nhặng lên đòi bữa tối. Finnula nghĩ hóa ra hầu hết các cuộc hôn nhân không phải là không giống với sự hình dung đó, có thể các chị của nàng thì ngoại lệ. Nhưng các chị nàng đều thông minh, và chọn những người chồng mà họ có thể bắt nạt được. Finnula không nghĩ rằng nàng có thể kính trọng một người đàn ông mà nàng có thể bắt nạt được.

Nhưng ngược lại, kết hôn với một người có thể áp đảo nàng thì cũng chẳng hay ho gì.

Làm sao nàng có thể cưới ngựa và đi sẵn với một đứa bé cứ bám nhùng nhằng ở trong bụng? Chắc sẽ chẳng được đâu. Vậy thì nàng biết làm gì trong suốt chín tháng? Nàng không biết may vá và căm ghét việc nhà. Ừ thì nàng cũng biết nấu nướng đôi chút, nhưng nàng thích việc săn thú cho bữa ăn đó hơn nhiều.

Không, tốt nhất là tránh xa cái viễn cảnh đó, nàng quyết định như vậy.

Đứng trong cái chuồng ngựa lạnh cóng, nàng trùm cái váy mềm mại qua đầu và cảm thấy lúng túng trong lớp vải bó sát. Cái váy dài đến nỗi nàng phải nhấc nó lên để gấu váy không quét lớp rác trong chuồng ngựa, nhưng khi buộc phải dùng hai tay để buộc tóc lên, nàng đành phải buộc túm phần gấu váy lên trên đầu gối. Bởi vì không có gương, nàng không thể đánh giá hiệu quả mà kiểu tóc bới bừa mà nàng mới tạo ra, nhưng khi Hugo trở lại chuồng ngựa một lúc sau đó, điệu nhạc vui vẻ mà chàng đang huýt sáo nhanh chóng tắt lịm khi chàng nhìn thấy nàng, vậy nên nàng biết trông mình chắc là tồi tệ lắm.

Trong chuồng ngựa rất lạnh, mặc dù là ấm hơn ở bên ngoài, nhưng khi không có áo choàng, Finnula cảm thấy lạnh thấu xương, đặc biệt là cái gáy thon thả đang để trần của nàng. Nhưng Hugo đã nhanh chóng cởi áo choàng của chàng ra và nhẹ nhàng khoác nó lên vai nàng.

“Áo của tôi khô hơn một chút đấy,” chàng nói như một cách giải thích về cử chỉ nghĩa hiệp này. Chàng phải hắng giọng bởi vì dường như có thứ gì đó cứ mắc lại ở trong đó.

Một tay Finnula giữ chặt cái áo khoác với vẻ biết ơn, còn tay kia nâng váy của mình lên. Cái áo khoác của ông Hugh quả là khô hơn của nàng thật, và đắt tiền hơn, bởi vì nó dày dặn hơn nhiều cái áo khoác cũ sờn của nàng. Hugo đưa tay ra cho nàng như cách Finnula đã thấy các vị cận thần ở Hội chợ Dorchester làm với các quý cô của mình.

“Xin cho phép tôi,” chàng nói, và mặc dù Finnula đã tìm kiếm điều đó, nhưng nàng chẳng thể tìm thấy một dấu hiệu nào của sự giễu cợt trên khuôn mặt của chàng. Cảm thấy không thoải mái vì sự thay đổi thái độ của Ngài Hugh đối với nàng, Finnula đặt tay lên tay chàng, nhưng vẫn nhìn chàng với vẻ cảnh giác. Dường như chàng không nhận ra điều đó.

Thay vào đó, chàng nhấc cái túi lên và dẫn nàng đi qua những đồng rác rưởi nằm vương vãi trên sàn chuồng ngựa, rồi họ trở lại trong cơn mưa và băng qua cái sân để tới nhà trọ.

Finnula đã ở trong sảnh của quán trọ Lò sưởi và Thỏ rừng không biết bao nhiêu lần, nhưng chỉ tới khi nàng bước vào đó cùng với vị hiệp sĩ này, nàng mới thấy một sự yên lặng bao trùm lên phòng ăn đông đúc đó. Tất cả bạn bè của nàng ở đó, bao gồm cả ông chủ trọ Pitt, đang vận vôi rượu, cũng như hầu hết những gã đàn ông nàng đã từng hạ gục trong trò đấu rượu vào ngày thứ Bảy. Và cả các cô gái điếm trong làng là Mary Alice và Kate, đứng tựa vào quầy rượu, đang hướng về nàng với sự thù địch không thêm giấu diếm. Thường thì họ đối xử với Finnula với sự thân thiện thoải mái. Điều gì đã khiến tình bằng hữu trở thành thù địch như thế này?

Điều đã xảy ra là chẳng ai nhận ra nàng cả. Chưa ai trong số họ từng nhìn thấy Finnula mặc váy bao giờ, và với khuôn mặt nàng bị che khuất trong mũ trùm đầu, nàng thực sự trông giống như, như ông Hugh đã cam đoan với nàng, giống như một cô dâu khiêm nhường của một vị hiệp sĩ giàu có. Nàng đã nghi ngờ chàng ta, nghĩ rằng bạn bè nàng sẽ nhận ra nàng trong bất kể tình huống nào, nhưng giờ thì nàng đã phải thừa nhận rằng chàng nói đúng. Chẳng có lý do nào trên đời này có thể khiến cho bọn họ nghi ngờ rằng đó là Nàng Finn Xinh đẹp đang ẩn bên dưới cái áo choàng kia. Bà Pitt, vợ của ông chủ quán, là người đầu tiên đã phá vỡ lời nguyên im lặng mà sự hiện diện của Finnula dường như đã gây ra cho tất cả mọi người ở đây. Người đàn bà đẩy đà bước vội tới từ đằng sau quầy, ở nơi mà, xét từ đôi bàn tay và cái tạp dề dính đầy bột, rõ ràng là

bà ấy đang nhào bột. Vuốt vuốt những lọn tóc đen rũ xuống khuôn mặt tròn trịa, bà khẽ nhún người chào Finnula.

“Thưa phu nhân, xin mời vào, chắc cô đã phải hứng một trận mưa tồi tệ...” Bà Pitt, người luôn bất bình vì cái quần da của Finnula và từng có lần đe dọa sẽ đốt nó nếu bà có cơ hội, đang rất lo lắng cho sức khỏe của người vợ trẻ của vị hiệp sĩ giàu có.

“Tôi đã chuẩn bị bồn tắm nước nóng cho cô ở trong phòng của chính tôi. Phu quân của cô đã nói rằng cô rất muốn được tắm rửa sau cả ngày dầm mình trong mưa. Phải quá đi rồi. Cô cần được tắm rửa và ăn một bữa tối nóng sốt rồi đi ngủ. Bữa tối đã sẵn sàng trong lò, và tôi sẽ ang lên phòng để hai vị có thể thưởng thức ngay trước lò sưởi, sau khi đã tắm rửa...”

Cái mũ trùm đầu của ngài Hugh sụp xuống quá sâu khiến cho Finnula khó có thể thấy mình đang đi đâu. Vậy nên nàng chỉ nghiêng đầu để có thể ném một cái nhìn ác ý về phía chàng, nhưng chàng chỉ mỉm cười và nói, “Phu nhân Fitzwilliam rất cảm kích vì sự quan tâm của bà, thưa bà Pitt. Xin bà thứ lỗi nếu cô ấy có vẻ hơi ít lời, nhưng chúng tôi vừa mới kết hôn, vậy nên cô ấy còn thấy ngỡ ngàng...”

“Con cừu non tội nghiệp,” bà Pitt thì thầm, vỗ vỗ vào vai Finnula. Bà đã từng có lần gọi Finnula là đứa con của quỷ vì tội để rớt máu hươu lên cái sàn bếp bà vừa mới cọ rửa. Thật thú vị bởi vì bây giờ nàng là con cừu non tội nghiệp, trong khi trước đó là đứa con của quỷ.

“Mời cô đi cùng tôi... Không, xin ngài đừng lo, thưa ngài Hugh, cô ấy sẽ được chăm sóc chu đáo. Bồn tắm của ngài cũng đã sẵn sàng ở trên gác, thưa ngài.” Nắm lấy bàn tay lạnh giá của Finnula, bà Pitt bắt đầu hướng nàng xuống một hành lang ngắn, tới khu vực riêng tư của bà trong quán trọ. “Tôi sẽ trả lại cho ngài một cô dâu ấm áp và sạch sẽ...”

Trong suốt chiều dài lịch sử của quán Lò sưởi và Thỏ rừng, Finnula không thể nào hình dung đã từng có bao giờ nhà Pitt chuẩn bị hai bồn tắm riêng biệt trong cùng một tối, và nàng tự hỏi chính xác thì ngài Hugh đã buộc phải trả bao nhiêu để nhận được sự cù cun tận tụy như thế này.

Và thế là bà chủ quán trọ vẫn đang ba hoa đó kéo nàng vào một phòng ngủ dễ chịu với một cái thùng tắm bằng gỗ đặt ở chính giữa phòng. Khi đó, Finnula nhận ra rằng đó chính là cái bồn tắm xa hoa của nàng. Nhưng khi xem xét kỹ hơn, nàng nhận ra rằng nước sạch và đang bốc khói, và cái thùng sâu đến nỗi nàng có thể ngâm mình ngập đến tận cổ. Có lẽ đó chính là sự xa hoa. Nàng đoán rằng đó là thùng tắm của chính bà Pitt, bởi vì chẳng thể nào họ đun sôi được nhiều nước đến như vậy trong thời gian ngắn đến thế.

“Dầu thơm cho cô đây, thưa phu nhân, và cả xà phòng và quần áo sạch nữa, và rất nhiều nước... cô đừng lo về việc gội đầu, Peggy sắp mang tới hai xô nước nữa. Tôi mang đồ ướt của cô đi giặt nhé?” Nhưng khi bà Pitt bắt đầu kéo cái áo choàng của ông Hugh ra, Finnula lắc đầu và lùi lại, tìm nàng đập thành thịch. Cứ hình dung người đàn bà này sẽ nói gì khi phát hiện ra rằng bà ấy đang hy sinh cái thùng tắm của mình cho Finnula Crais.

“À,” bà Pitt nói, với một tia lấp lánh trong ánh mắt.

“Cô là người nhút nhát mà. Chồng của cô không nói quá lên, phải không cừu non? Không sao đâu, hồi mấy tháng đầu mới cưới tôi cũng như thế mà. Nhưng không cần phải thế đâu, bởi vì ai cũng thấy rằng cô xinh đẹp như ngọn nến lung linh vậy. À, Peggy mang thêm nước tới rồi đây...”

Một cô bé mà Finnula không biết vội vã bước vào phòng, khuôn mặt của cô bé thực sự nghiêm trọng khi kéo theo hai xô nước đang bốc hơi nữa. Cô bé để hai cái xô cạnh thùng tắm và vụng về nhún chân chào Finnula, rồi thì biến mất sau khi được sự chấp thuận của bà Pitt.

“Nếu cô tự lo được thì thôi vậy”. Bà Pitt chỉ vào một cái then ở phía sau cửa. “Không ai vào đây đâu, nhưng để cho an toàn, cô kéo chốt sau khi tôi đi nhé.”

Sẽ chẳng có ai làm phiền cô đâu. Bọn họ là một lũ thô lỗ nhưng mà tốt bụng. Hầu hết là như vậy.” Finnula thở hắt ra vài lời cảm ơn, mà có vẻ làm cho bà Pitt hài lòng ghê lắm, bởi vì người phụ nữ ấy cười tươi rói rồi khi ra đi. Bà Pitt ít khi tươi cười, và Finnula chắc bà ấy vui là bởi vì thấy khách hàng của quán Lò sưởi và Thỏ rừng đã tiến tới một tầm ới. Cứ đà này, nhà Pitt sắp sửa được phục vụ khách hoàng gia cũng nên!

Sau khi bà chủ quán đã đi khỏi, Finnuala kéo chốt cửa rồi gạt mũ trùm đầu ra cùng với tiếng thở dài khoan khoái. Quá nhiều chuyện ồn ào chỉ vì một cái thùng tắm và một cái giường! Nếu làm theo cách của Finnuala, thì giờ họ đang ngủ dưới mái che, sử dụng yên ngựa làm gối và tắm trong nước mưa.

Thế nhưng, khi nàng bước vào trong thùng nước tắm ấm áp, nàng phải thừa nhận rằng ông Hugh đã đúng. Như thế này vẫn minh hơn nhiều. Và nếu người ta có tiền thì sao lại không cơ chứ? Finnuala tự hỏi không hiểu ông Hugh có bao nhiêu tiền. Dường như là quá nhiều so với một hiệp sỹ bình thường. Nhưng mà ông ta được thừa kế điền sản, theo như điều ông ta đã kể với nàng. Và ông ta đã ở đất thánh một thời gian dài. Vị linh mục tại giáo xứ của Finnuala đã kể cho các giáo dân nghe những câu chuyện về các kho báu ở Ai Cập và những xứ sở quanh đó.

Các câu chuyện về những hầm mộ chứa đầy vàng và đá quý. Finnuala tự hỏi liệu ông Hugh có bao giờ tới một trong những ngôi mộ như thế chưa. Nàng không hoàn toàn tin chắc về câu chuyện viên ngọc lục bảo mà ông ta tặng cho nàng là món quà của con gái một vị Sultan. Nàng khá chắc rằng nếu nàng là con gái của một Sultan, nàng có thể dễ dàng tìm được ai đó hấp dẫn hơn ông Hugh Fitzwilliam để ban tặng viên đá quý giá nhất của mình. Mặc dù nếu ông ta đã có bao giờ hôn nàng công chúa đó, Finnuala có thể hiểu cô ta có thể bị dao động vì ông ta...

Dù ngâm mình trong nước thật dễ chịu, nhưng nước lạnh đi rất nhanh bắt chấp ngọn lửa rực rỡ trong lò sưởi ở ngay gần đó. Thêm nữa, Finnuala thấy đói và đang rất mong chờ món bìa của Mellana mà nàng biết có trong kho của Lò sưởi và Thỏ rừng.

Nàng nhanh chóng tắm gội và lau khô người bằng cái khăn vải lanh mà bà Pitt đã để lại cho nàng, và rồi Finnuala bắt đầu cảm thấy mình lại giống như một con người. Nàng nhận ra rằng vết thương của mình đang lành, chỗ bầm đã nhạt màu, da không còn bị đau nhói khi sờ vào. Nàng đang mặc lại cái váy vào người thì có tiếng gõ rụt rề ở ngoài cửa.

Sợ rằng ai đó có thể nhận ra giọng của mình, Finnuala không đáp lời mà chỉ rút chốt, mở cửa hé hé, trong khi tay kia siết chặt con dao săn của nàng. Nhưng đó chỉ là Peggy, cô bé hồi hộp cúi chào và nói, “Bà chủ bảo em tới xem chị có cần gì không”. Finnuala lắc đầu với mái tóc còn ướt. Peggy nhìn thấy và hơi tươi lên một chút, “Em có thể chải đầu cho chị, nếu chị muốn. Bà chủ bảo em làm việc đó giỏi lắm”.

Đây dường như là một điều vô hại bởi vì Peggy không biết nàng là ai, vậy nên Finnuala vẫy cô bé vào trong phòng, rồi cài chốt cửa lại.

Peggy giỏi đúng như cô bé nói. Cô bé chải tóc của Finnuala với sự tập trung cao độ của một người thợ rèn, và mặc dù không nhẹ tay lắm, nhưng em đã xoay sở thuần phục được những lọn tóc ướt, chải suôn những chỗ rối và rồi tết mớ tóc dày thành một cái đuôi sam duy nhất ở sau lưng Finnuala.

“Xong rồi đây,” Peggy nói với vẻ hài lòng lộ lộ về công trình của mình.

Rồi cô bé nhồm dậy khỏi giường nơi họ đang ngồi và tiến tới cái rương của bà Pitt, lấy ra một mẫu kính nhỏ để chứng minh cho Finnuala thấy.

“Nó là cái gương soi đấy,” Peggy giải thích đầy cung kính, bởi vì Finnuala dường như chẳng biết phải làm gì với nó. “Nó đắt lắm đấy. Cả làng này chỉ có một cái thôi.”

Finnuala hiếm khi nhìn thấy hình bóng của mình. Với mái tóc ướt bị chải ra sau nàng cứ tưởng trông mình sẽ ghê gớm lắm, nhưng hóa ra một vài lọn tóc đã khô và uốn lượn quanh khuôn mặt của nàng, tạo nên vẻ mềm mại hơn mức nàng vốn quen thuộc. Finnuala gạt đầu và đưa cái gương lại cho cô bé, để cô bé trả nó về vị trí danh dự trong cái rương của bà Pitt. “Bà chủ bảo bây giờ em đưa chị về phòng”. Finnuala suýt lẫn ra cười vì vẻ nghiêm trọng của cô bé nhưng thay vào đó nàng nói lời cảm ơn khi nhận ra rằng cô bé đó chỉ vô cùng mong muốn làm cho nàng được hài lòng. Vớ lấy cái áo choàng của Ngài Hugh, Finnuala trùm cái mũ lên đầu và đi theo cô bé tới cầu thang, nơi tiếng cười và tiếng chuyện trò của đám đàn ông vắng vắng tới từ tiệm rượu.

Peggy dừng lại ở cánh cửa cuối hành lang và rụt rề gò. Một giọng nói cộc cằn phát ra thông báo là chờ một phút. Nhưng khi cánh cửa mở tung một giây sau đó, nàng thấy một người chắc chắn không phải là ông Hugh, mà là một người đàn ông trẻ hơn nhiều và đẹp trai hơn nhiều.

Vẫn đang cúi trần, kẻ xa lạ mảy râu nhẵn nhụi đó đang nhìn nàng chăm chăm bằng đôi mắt màu xanh lục không thể nhầm lẫn của ông Hugh, nhưng khuôn mặt thì là của ai đó hoàn toàn khác. Cái hàm vuông mạnh mẽ của anh ta đúng là điển hình của một hiệp sĩ, anh ta có cái cằm rộng và chẻ. Cái miệng có vẻ quen thuộc nhưng hấp dẫn hơn rất nhiều so với ông Hugh, với đôi môi đầy đặn và gợi cảm. Đó là đôi môi đầy hứa hẹn, những điều mà chỉ mới gần đây thôi Finnula mới bắt đầu hiểu ra. Nàng tự hỏi liệu đó có phải là đôi môi, mà chỉ vài giờ trước đó thôi, đã bám riết lấy môi nàng? Không, không thể nào...

Và đây là khuôn mặt và cơ thể của một người trẻ hơn ông Hugh rất nhiều! Anh ta chẳng thể nhiều tuổi hơn anh Robert của Finnula, người chỉ mới hăm sáu, và được coi là một ứng cử viên hàng đầu cho việc kết hôn. Và anh ta thật là đẹp trai, đẹp trai đến ngạt thở, chắc chắn sẽ khiến cho Isabella Laroche thêm nhỏ dãi. Sự thực là nhìn thấy anh ta đã khiến cho Finnula giật mình lùi lại cho đến khi nàng chạm vào tường, hơi thở của nàng đột ngột ngắn lại.

“Tôi xin lỗi,” nàng thì thầm, không thể nào dứt mắt khỏi cánh tay vạm vỡ của người xa lạ kia. “Chắc chúng tôi vào nhầm phòng.”

“Không đâu”, Peggy khẳng định. “Đây là phòng bà chủ đã bảo với em...”

“Không,” Finnula nói, cảm thấy màu đỏ đang dồn hết lên má nàng. “Không, chắc có nhầm lẫn gì đó...”

Kẻ xa lạ đẹp trai nhìn cô gái nhỏ và mỉm cười, nhưng chẳng hề có dấu hiệu vui vẻ nào trong cử chỉ đó. “Em thấy điều gì xảy ra chưa?” Đó chính là giọng nói của ông Hugh nhưng phát ra từ một con người chẳng có tí nào dính dáng đến ông ta cả. “Một người chỉ cần cạo râu là vợ anh ta đã không nhận ra rồi. Lại đây nào, phu nhân yêu quý...”

Cánh tay dài của chàng vươn ra, nắm lấy cổ tay của Finnula và kéo nàng vào vòng tay chàng. “Chào em yêu,” chàng nói, đôi mắt lấp lánh vẻ tinh quái. “Em đã tắm rửa sạch sẽ rồi đấy chứ?”

Sự kinh ngạc của Finnula nhanh chóng chuyển thành hoảng sợ. Trước kia nàng đã lo lắng rằng có thể nàng sẽ không thể cưỡng lại được nếu ông Hugh cố tình quyến rũ nàng. Giờ thì sự lo lắng đã chuyển thành báo động khi nàng hít vào hơi thở lạ lẫm và rung động khi chạm vào làn da trần của chàng ta.

Quá đủ rồi. Nàng phải thoát ra khi vẫn còn có thể. Quá hoảng loạn, Finnula đang chuẩn bị tháo lui cùng với Peggy với một lời giải thích vớ vẩn là nàng để quên thứ gì đó. Rồi thì nàng sẽ đóng cửa Violet và lên ngựa về thẳng nhà, mưa hay không cũng mặc.

Nhưng có lẽ ông Hugh đã cảm nhận được phần nào sự hoảng loạn của nàng bởi vì chàng ta siết chặt nàng vào trong lòng hơn nữa. Và dù nàng cố gắng để vùng ra, nhưng chàng ta vẫn bình thản nói với Peggy, như thể chẳng hề có một cô gái đang vùng vẫy trong vòng tay chàng.

“Cảm ơn sự giúp đỡ của em rất nhiều, cô bé thân mến,” chàng nói, đặt một đồng tiền vào lòng bàn tay của cô bé. “Vợ anh thực sự cần được chăm sóc rất nhiều.”

Peggy đồng tình, liếc nhìn cô dâu mới với vẻ thương hại. “Bà chủ nói chị ấy sẽ vượt qua được thôi.”

Peggy cam đoan với chàng, và chàng hiệp sĩ cảm ơn cô bé một lần nữa với sự lịch sự như thể chàng đang nói chuyện với một nữ hoàng.

Ngay khi cô bé đã đi khỏi tầm nghe thấy, Hugo cúi xuống và rít vào tai Finnula, “Cô làm cái quái quỷ gì thế? Cô suýt thì làm hỏng tất cả...”

Finnula cũng chẳng thể nghĩ được gì khác ngoài việc thoát khỏi vòng tay của chàng và chạy vụt đi. Nhưng sao đó, nàng lại đi nhầm cửa! Thay vì chạy ra hành lang, nàng lại đâm thẳng vào phòng ngủ! Và ở đó, nàng thấy rõ ràng những cái bẫy quyến rũ nàng đã được đặt sẵn. Ngọn lửa đang reo tí tách trong lò sưởi, soi rõ một cái bàn nhỏ dành cho hai người. Một tấm da gấu dày dặn phủ lên sàn, và ở trên cái giường rộng đủ cho ba người, chất cao những cái gối đệm mềm mại. Những cây nến sáp đất tiền khiến cho bầu không khí tăng thêm phần lãng mạn, bởi vì chúng không hề cần thiết khi có ánh sáng rực rỡ phát ra từ lò sưởi, và căn phòng ngập tràn mùi của thịt nướng, đang kêu xèo xèo trong cái nồi đặt trên bàn.

“Cô bị làm sao vậy?” Hugo hỏi, đóng cửa lại. “Trông cô hoảng sợ như một con mèo hen vậy”, chàng ta gầm gừ rồi túm lấy cái áo trắng đặt trên giường và trông qua đầu mình. “Có chuyện gì vậy? Bà Pitt nhận ra cô

à?”

Đột nhiên, đầu gối của Finnula run rẩy, và nàng ngồi sụp xuống bên lò sưởi.

Hugo nhìn nàng, mái tóc vàng xù lên trên cái đầu đẹp đẽ của nàng. “Cô không sao chứ, Finnula? Cô lại bị đau à? Tôi chưa bao giờ thấy cô yên lặng như vậy,” chàng bình luận và chăm chú nhìn nàng với vẻ thích thú. Bước về phía cái bàn thấp, chàng nhắc một cái cốc lên và đưa cho nàng. Nàng cầm lấy mà không hề suy nghĩ, chỉ mong chàng không nhận thấy các ngón tay đang run rẩy của nàng.

“Thứ này sẽ giúp cho lưỡi cô bớt cứng hơn một chút,” chàng nói với vẻ thoải mái. “Không phải là sữa rồng đâu, mà là thứ họ gọi là Bia của Mel. Đó là chị gái Mellana của cô phải không?”

Finnula đưa cái cốc vại lên môi. Phải rồi, đó đúng là bia của Mellana. Chỉ một chút thôi đã khiến nàng dễ chịu hơn đôi chút. Ít ra trong phòng này vẫn còn thứ quen thuộc với nàng.

“Tôi nghĩ chuyện này suôn sẻ đấy, phải không?” Hugo cười, ngồi xuống trên chiếc ghế thấp mà bà Pitt đã xếp quanh bàn và cầm lấy một cái bánh mì giòn. “Họ không hề nghi ngờ gì cả. Tôi đã bảo cô như vậy mà. Cô trông chẳng hề giống Finn Xinh đẹp. Xét ra thì trông cô cũng khá đấy.”

Nàng nhìn chàng với vẻ cau gắt. “Xét ra cái gì?” Nàng ngạc nhiên nhận ra rằng giọng của mình khá bình tĩnh.

Hugo hắng giọng. “Thì xét theo những điều chúng ta đã phải làm. Một cái váy nhàu nát, một cái lược và nhìn cô này. Rất ra dáng vợ của một hiệp sĩ. Cô hoàn toàn có thể đóng vai một bá tước phu nhân với tất cả những thứ đó...”

Finnula suýt thì đánh rơi cái cốc vại. Anh ta biết chăng? Làm sao anh ta có thể biết được?

Nhưng chàng ta không hề để ý tới nàng, chỉ lấy bát đựng phó-mát ở giữa bàn lên và hoàn toàn không nhận ra sự căng thẳng của nàng.

“Cô đói không?” chàng ta hỏi, nhắc những cái nắp đẩy lên và nhìn vào trong nồi. “Bởi vì có rất nhiều thức ăn ở đây. Thứ này trông như là thịt nai hầm. Và củ cải và cà rốt và rất nhiều bánh mì. Và thứ này trông như là củ cải vàng, và...”

Finnula hỏi, cố gắng giữ giọng trầm để che đi nỗi sợ của nàng, “Sao anh lại cạo râu?”

Chàng ngược lên khi nghe thấy câu đó và Finnula ước gì nàng cứ ngậm mồm lại. Nàng hoàn toàn không thấy thoải mái khi ánh mắt sáng của chàng nhìn nàng.

“Tại sao tôi cạo râu à? Bởi vì tôi đã chán cảnh tôi trông như một ẩn sĩ loạn trí. Sao hả? Cô không thích tôi trông như thế này à?”

Finnula uống một ngụm lớn bia. “Anh cứ làm như trước đây tôi thích anh vậy”.

“Đúng thế,” Hugo tặc lưỡi đồng ý. Chàng cắn một miếng củ cải. “Nhưng tôi thực sự có cảm giác rằng cô thích tôi, khi chúng ta ở trang trại nhà chàng nông dân Fairchild”.

Finnula nóng bừng mặt, và lấy làm mừng vì sức nóng tỏa ra từ ngọn lửa đã giúp nàng giấu đi điều đó. “Tôi cứ tưởng anh già hơn thế này nhiều”, là tất cả những gì nàng có thể đáp lại.

“Vậy sao? Chắc trông tôi như thế thật. Nhưng sao có vẻ như cô thất vọng vậy”.

Nàng nhún vai và vươn tay lấy một miếng cà rốt.

“Cô thất vọng thật rồi”. Hugo đặt vại bia của mình xuống và nhìn nàng. “Chúa ơi, cô thích tôi như trước kia hơn, với tất cả thứ râu ria đó!”

Finnula cẩn thận không nhìn chàng và lắc đầu. “Không, trông anh rất ổn khi không có râu,” nàng nói với vẻ lịch sự. Nhưng điều nàng không nói ra là rằng chàng là kiểu người mà nàng sẽ tránh ra vào lúc nàng sẵn tìm con tin. Ai lại muốn bắt đòi tiền chuộc một người đẹp trai một cách nguy hiểm như chàng. Không đời nào, một vụ bắt cóc như thế có thể dẫn tới toàn chuyện rắc rối. Thực ra thì đúng là như thế rồi. Hãy thử nghĩ tới tình cảnh của nàng lúc này mà xem! Nàng đang ăn tối cùng bàn, ở cùng phòng trọ với... một người

đàn ông đẹp dễ đến nỗi nàng chỉ muốn vươn người qua bàn mà ngấu ngiến anh ta. Nàng phải cố gắng lắm để ngăn mình không làm điều đó.

“Tệ thật đấy,” Hugo nói và nàng tưởng như đã nhận ra sự buồn rầu trên khuôn mặt chàng. “Cô thích tôi khi có bộ râu đó hơn”. Rồi thì chàng tươi tỉnh trở lại. “Rồi nó sẽ mọc lại được mà”.

“Tôi không nghĩ chúng ta sẽ gặp nhau nhiều nữa đâu,” nàng nói nhẹ nhàng, “khi mà người ta đã trả tiền chuộc anh”.

“Tôi hiểu,” chàng nói với vẻ khó chịu.

“Ý tôi là rất hiếm khi tôi đi tới tận Caterbury”, nàng vội vàng giải thích. “Và tôi không chắc anh sẽ có nhiều thời gian rảnh để đi tới Stephengate, khi mà anh còn bận quản lý điền sản của cha anh”.

“Phải,” Hugo nói, “Tôi chắc là cô nói đúng”.

Finnula không hiểu điều gì khiến chàng ta có vẻ khổ sở như vậy. Chẳng nhẽ anh ta thực sự nghĩ rằng họ có thể là bạn bè sau những chuyện này? Tất nhiên nàng có rất nhiều những bạn bè nam giới tử tế, nhưng không ai trong số đó trông giống như chàng. Nàng không thể đánh bạn với một người đàn ông điển trai đến như thế này. Nàng không thể nào tập trung vào điều gì khác ngoài trừ việc nàng muốn hôn chàng đến thế nào. Hoặc là chàng hoàn toàn mù tịt về tác động mà vẻ ngoài của chàng đã gây ra cho nàng, hoặc chàng quả là một kẻ ngờ nghệch.

“Tôi chắc vậy là cô sẽ cưới chàng thợ rèn của cô”. Hugo uống một ngụm bia thật lớn.

Đến lượt Finnula nhìn chàng chăm chăm. “Chàng thợ rèn nào?”

“Chàng thợ rèn ở làng. Người mà sẽ có với cô mười ba đứa con...”

“Ôi,” Finnula nói. “Cái kẻ say sưa bết nhè, và đòi hỏi tôi làm bữa tối và sẽ đánh tôi nếu tôi không làm cho anh ta hài lòng phải không? Không, tôi không nghĩ mình sẽ cưới một anh chàng thợ rèn. Tôi đã từng thử một lần rồi đấy”.

Nàng thực sự hài lòng khi thấy chàng đánh rơi con dao. Ít ra nàng đã làm chàng sưng sốt hết như chàng đã khiến nàng choáng váng vậy.

“Cô đã thử gì cơ?” chàng hỏi, cúi người để nhặt con dao lên.

“Kết hôn.” Finnula nhấp một ngụm bia nữa. Nàng chưa bao giờ thích nói về chuyện đó, nhưng nàng cũng chưa bao giờ nói chuyện cùng ai đó đẹp trai như thế này. Hugo nhìn nàng chăm chăm, mắt chàng chuyển sang màu nâu sẫm. “Cô đã từng kết hôn?” chàng chậm rãi hỏi.

Nàng gật đầu. Chứa ơi, nàng ghét cái chủ đề này làm sao. Nhưng nàng nghĩ mình phải cho chàng biết sự thực. “Cũng được một lúc”.

“Tôi không tin,” chàng nói. “Cô bịa ra chuyện đó để làm tôi khó chịu”.

“Ước gì được như vậy,” Finnula nói. “Không may đó đúng là sự thực”.

“Tôi không hiểu,” Hugo bực bội tuyên bố, rồi ghé sát mặt vào mặt nàng. “Cô bao nhiêu tuổi?”

Nàng nhướn mày. “Gần mười tám. Chuyện đó thì có liên quan gì?”

Trông chàng có vẻ lo lắng. “Cô đã kết hôn trong bao lâu?”

“Một ngày.”

Chàng bật cười và ngã người về phía sau, có vẻ nhẹ nhõm đáng ngạc nhiên. “Tôi cũng nghĩ vậy. Có chuyện gì vậy? Sư huynh Robert buộc cô hủy hôn khi nghe nói về chuyện hôn nhân đó à?”

Nàng cau có. “Không, không phải như vậy”.

“Vậy thì chồng cô đâu? Chắc chắn chẳng có ai, một khi đã xoay sở để có được Finn Xinh đẹp, lại tình nguyện để cô ấy ra đi”.

“Nhưng người này thì có đấy. Ông ta chết rồi.”

“Chết à?” Hugo ngồi thẳng người lên. “Cô nói anh ta chết là sao?”

“Ông ấy chỉ chết, thế thôi. Và đó chẳng phải là một kỷ niệm thú vị với tôi. Vậy nên tôi sẽ không thử làm điều đó một lần nữa”.

“Thử cái gì cơ? Kết hôn à?” Giọng nói cũng như nét mặt của Hugo đầy vẻ hoài nghi. “Không bao giờ ư?”

“Không bao giờ”. Nói rồi nàng uống một ngụm bia thật lớn và đột nhiên sự ngon miệng quay trở lại với nàng, và nàng ăn ngấu nghiến, biết thừa rằng vị hiệp sĩ kia đang nhìn nàng, nhưng cố gắng phớt lờ anh ta. Và điều đó thật chẳng dễ dàng.

“Lạ thật đấy,” Hugo nói sau một khoảnh khắc im lặng đáng kể. “Tôi không bao giờ nghĩ những cái quần da đó lại là đồ tang của một quả phụ đấy”.

“Tại sao tôi phải khóc thương cho ông ta chứ?” nàng hỏi vừa ném món pho mát. “Tôi không yêu ông ta”.

“Rõ ràng là không rồi! Ai là người không may đã chết ngay trong ngày anh ta cưới một người phụ nữ không yêu mình vậy?”

“Ông ta không phải là một người thợ rèn,” nàng thừa nhận.

“Tôi cho là như vậy. Vậy đó là một đám cưới được sắp đặt ư?”

“Nếu ý anh là tôi không có quyền quyết định trong chuyện này thì đúng vậy. Sao tôi lại muốn cưới người tôi không yêu cơ chứ?”

Chàng ngược nhìn lên trần nhà. “Người ta kết hôn vì nhiều lý do hơn là tình yêu, Finnula ạ.”

“Tất nhiên rồi. Những người như anh”. Khi nhận thấy biểu hiện có vẻ bị tổn thương của chàng, nàng vội vàng giải thích. “Ý tôi là các chủ đất. Các anh kết hôn vì tài sản hay sự giàu có. Nhưng với những người như tôi hay anh chị của tôi, chúng tôi kết hôn vì tình yêu”.

“Và cô nghĩ rằng cô sẽ không bao giờ yêu ai đó ư, Finnula?” Câu hỏi nhẹ nhàng đó đi kèm với một nụ cười thật tha thiết đến mức trong một khoảnh khắc Finnula cảm thấy mình như nghẹn thở. Sao người đàn ông này, kẻ đã khiến nàng khó chịu và khổ sở trong suốt hai ngày, đột nhiên lại có thể khiến nàng đỏ mặt với mỗi từ chàng ta nói? Có phải là nàng đã yêu anh ta? Nàng cảm thấy sợ hãi sự đụng chạm của chàng bởi vì nàng muốn có nó làm sao, và nàng biết mình sẽ chẳng thể cưỡng lại nếu chàng hôn nàng lần nữa. Chàng là kẻ khiến nàng bực bội nhất trong số những người đàn ông nàng từng gặp, nhưng chàng cũng khiến cho nàng vui thích hết như vậy. Phải chăng đó là tình yêu?

Nàng đẩy câu hỏi về phía người đã hỏi nó. “Thế còn anh? Anh sẽ kết hôn chứ?”

“Gần như chắc chắn”, chàng nói. “Duy trì dòng dõi Fitz, à, William là bổn phận của tôi”.

“Và anh sẽ kết hôn vì tình yêu hay vì tiền?”

“Chuyện đó còn phải để xem sao”. Mắt chàng rạng rỡ. “Tôi nghĩ mình cũng có khá đủ tiền rồi”.

“Có vẻ như anh đang vung tay hơi quá đấy,” Finnula đồng ý.

“Vâng, đó là thói quen xấu của tôi. Khi thấy thứ gì tôi muốn, tôi có thể tiêu tất cả những gì tôi có để có nó”. Chàng nhắc cái bình đựng bia lên. “Bia nữa chứ?” Finnula gạt đầu và giơ cái cốc của mình ra. Giờ đây khi đã ăn uống, nàng cảm thấy thoải mái hơn. Nàng đã dần quen với bề ngoài của ông Hugh và không cảm thấy nó đáng đe dọa nữa. Cả việc trò chuyện với chàng cũng góp phần thêm vào. Chàng vẫn là cái gã đàn ông khó chịu như trước kia, chỉ là với một khuôn mặt hấp dẫn hơn.

Hugo rót nốt chỗ bia vào cốc của Finnula, và nàng hớp lớp bọt bia trong khi quan sát chàng ăn nốt chỗ thức ăn trên đĩa. Chàng còn ăn ít hơn nàng trong khi to gấp đôi nàng. Nàng tự hỏi có điều gì đang dẫn dắt chàng vậy.

“Anh thấy thế nào?” nàng hỏi chàng về bia.

Hugo mỉm cười. “Nhìn chung là được. Không quá nặng. Tôi rất vinh dự khi được bắt cóc để giúp duy trì món bia này”.

Finnula khúc khích cười. Nàng nhận ra mình không nên uống quá nhiều như vậy với một cái dạ dày trống rỗng.

“Chỗ bị thương của cô thế nào?” Hugo hỏi.

Finnula mỉm cười mơ màng với chàng. “Tôi ổn”.

“Cô có muốn tôi băng lại chỗ đó trước khi ta đi ngủ không?”

Trước khi ta đi ngủ. Nghe thân thiết chưa kìa! Cứ như thể họ là một cặp vợ chồng già tối nào cũng trèo lên giường cùng nhau vậy. “Không, cảm ơn,” Finnula nói. Tối nay nàng đã đổ mặt quá nhiều lần, chắc chàng ta sẽ nghĩ rằng mặt nàng lúc nào cũng hồng hào như vậy.

“Finnula,” chàng nói, nhưng khi nàng ngược nhìn chàng, thì khuôn mặt chàng không thể nào dò được. Chàng nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. “Không có gì”.

Chàng đứng dậy. “Bà Pitt bảo là cứ để bát đĩa ở ngoài hành lang”.

Finnula đặt cốc bia xuống. “Cứ để tôi”.

“Không, tôi sẽ làm,” ông Hugh nói với đôi chút cáu gắt, nàng nghĩ vậy.

Chàng hiệp sĩ thu dọn bát đĩa và mang ra ngoài hành lang. Chàng phải đi vài chuyến nhưng chẳng nói với nàng một lời nào nữa. Finnula tự hỏi mình đã làm gì khiến cho chàng bực mình. Có lẽ nàng không nên nói với chàng về cuộc hôn nhân yếu mệnh của mình. Đó là một chủ đề mà thường thì nàng rất ghét phải nói tới. Việc nàng nói chuyện đó với chàng khiến cho chính nàng ngạc nhiên. Dường như chàng có khả năng moi ra ở nơi nàng những chủ đề mà thường thì nàng không muốn đụng chạm tới. Có lẽ đó là một trong các lý do khiến nàng thích chàng: Nàng có cảm giác rằng nàng có thể nói mọi điều với chàng, cho dù điều đó gây sốc đến mức nào, và chàng cũng sẽ không nghĩ xấu về nàng.

Nhưng rõ ràng là nàng đã làm điều gì đó khiến chàng bực mình, bởi vì chàng kiên quyết tránh ánh nhìn của nàng. Nếu chàng muốn hờn dỗi, thì xin mời. Finnula nhún vai, rời khỏi lò sưởi và đi tới giường. Cái giường có vẻ chắc chắn nhưng không phải là không thoải mái. Finnula cảm thấy họ thật may mắn khi có được một căn phòng trống trong một đêm khủng khiếp như thế này, cho dù là họ phải dùng chung đi nữa.

Khi cửa đóng và chốt đã được cài, Finnula không hề nhúc nhích, quan sát cử chỉ của ông Hugh. Trái tim nàng đập mạnh. Nàng biết chuyện gì sắp sửa xảy ra. Nàng cũng biết mình cũng không có ý định ngăn việc đó lại. Chúa cứu giúp, giờ thì nàng hiểu chính xác tại sao Mellana cư xử như một con ngốc với gã hát rong vớ vẩn đó. Dường như chẳng có điều gì ngăn nàng hành xử giống hệt như vậy với gã hiệp sĩ đẹp trai đến nín thở nhưng cũng rất khó chịu này. “Finnula”, chàng nói và nàng nhận thấy sự tha thiết trong giọng nói của nàng. Nó hợp với sự tha thiết nàng cảm thấy trong trái tim của chính mình, trong mạch máu của nàng. “Tôi đã hứa là tôi sẽ không động tới cô, nhưng...”

Finnula không chắc chuyện tiếp theo xảy ra như thế nào. Dường như trong một phút nàng đã ngược nhìn chàng, tự hỏi bao giờ chàng mới dừng nói và cứ làm đi thôi...

11. Chương 9

Hugo cảm thấy rất buồn cười khi vào sáng hôm sau Finnula từ từ tỉnh dậy bên cạnh chàng, trở nên cứng nhắc và cố gắng tránh khỏi chàng, như thể giữa họ chẳng có gì thay đổi. Nắm lấy cánh tay nàng, chàng kéo nàng lại bên mình và nhắc cho nàng nhớ rằng đêm qua họ đã hạnh phúc đến mức nào.

Chưa bao giờ Hugo gặp một người phụ nữ vừa đam mê vừa ngây thơ hơn Finnula Crais. Ngắm nhìn làn da trắng gần như trong suốt của nàng trong ánh nắng mai rạng rỡ xiên qua cửa sổ, chàng thề rằng đó sẽ là điều chàng muốn được thấy mỗi sáng, trong thời gian càng lâu càng tốt. Khép đôi tay quanh người nàng, Hugo thán phục cơ thể đẹp đẽ của nàng và tự nhủ chàng sẽ chẳng bao giờ có thể hết khát khao nàng, và đây là một suy nghĩ hoàn toàn nghiêm túc.

Sau rớt thì chàng đâu phải là Hugh Fitzwilliam, một hiệp sĩ tầm thường nào đó ở Caterbury. Chàng là Hugo, bá tước Stephensgate, và cô gái này là con gái ông chủ cái cối xay của chàng. Finnula Crais, cho dù nàng không nhận thức được điều này, là người của chàng, và chàng có bốn phận đã định sẵn là phải bảo vệ và chăm sóc cho các nông nô của mình. Đành rằng cha của chàng đã áp bức những con người mà chàng đã thể sẽ bảo vệ họ, nhưng Hugo không phải là cha chàng, và chàng sẽ sửa lại tất cả những sai lầm của ngài Geoffrey ngay khi chàng về tới Stephensgate.

Nhưng điều đó không làm thay đổi sự thực rằng chàng đã lấy đi sự trong trắng của cô gái này, và điều đó sẽ khiến cho nàng không thể kết hôn với một người đàn ông nào khác. Dù sao thì Hugo cũng sẽ chẳng bao giờ cho phép một cuộc hôn nhân như vậy xảy ra. Không, Finnula Crais và số phận của nàng chính là trách nhiệm của chàng, và lo lắng duy nhất của chàng là làm sao để nàng từ bỏ cái quần da đó. Tất nhiên nàng mặc thứ đó trông rất quyến rũ nhưng chàng chắc chắn sẽ không cho phép vợ mình ăn mặc như một cậu thanh niên, để bất cứ gã đàn ông nào cũng có thể nhòm ngó. Không, nàng sẽ phải mặc những cái váy dài, như cái nàng đã mặc đêm trước, cái váy đã làm nổi bật những đường cong quyến rũ của nàng.

Bên cạnh chàng, Finnula duỗi người như một con mèo và nói, “Nếu muốn tới Stephensgate trước khi trời tối, chúng ta phải đi ngay thôi.”

Hugo nhe răng cười với nàng. “Giờ anh có còn là tù nhân của em nữa không đây?”

“Đừng có nghĩ rằng có điều gì đã thay đổi,” nàng tựa đầu vào ngực chàng. “Giờ em đã hiểu về Mellana hơn một chút rồi,” Finnula nói với vẻ tự lự.

Hugo nhìn cặp lông mi dài và cái miệng nhỏ biều cảm của nàng. “Ý em là làm sao mà cô ấy có thai?” “Vâng. Trước kia em không thể hiểu nổi sao chị ấy có thể làm những việc như vậy, nhưng giờ em hiểu là chuyện đó có thể xảy ra. Nếu Jack Mallory có thể làm chị ấy hài lòng bằng một nửa những gì anh đã làm”

Trong một khoảnh khắc, Hugo đã muốn kể cho nàng nghe về thân phận thực sự của chàng. Dù sao thì bây giờ Finnula cũng có thể bị đánh bầu giống như chị gái mình, và Hugo muốn chắc chắn rằng nếu điều đó xảy ra, thì nàng không cần phải lo lắng về số phận của đứa trẻ. Nhưng sau đó chàng nghĩ rằng việc tiết lộ sự thực chàng là bá tước của Stephensgate có thể làm hỏng một trong những buổi sáng đẹp nhất trong ký ức của chàng. Vậy là chàng im lặng.

Một lần nữa Finnula lại vào vai trò một người vợ ngoan ngoãn, khi họ rời khỏi quán trọ hướng về Stephensgate. Vào lúc họ rời khỏi Dorchester, mặt trời đã lên cao ở phía Đông Nam, tất cả những đám mây nặng nề của ngày hôm trước đã bị thổi đi, bầu trời lại là một cái vòm màu xanh ngắt khổng lồ ở trên cao.

Tâm trạng của Finnula tốt đến nỗi nàng đồng ý ngồi phía trước trên con ngựa của chàng và vui vẻ trò chuyện về việc họ đã may mắn làm sao khi không ai nhận ra nàng hay con ngựa của nàng, bởi vì rõ ràng ở đó Violet cũng nổi tiếng chẳng kém gì chủ nhân của nó vậy. Nhưng Hugo chỉ lắng nghe một cách mơ màng vì chàng còn đang bận ngưỡng mộ ánh sáng tạo ra những điểm nhấn óng ả trên các lọn tóc xoắn của nàng. Hugo bỗng cảm thấy mình bản thân ghen tị với viên ngọc lục bảo đang nằm nơi ngực của nàng, lấp lánh trong ánh mặt trời.

Chàng tự nhủ những ý đó thật ủy mị và kinh tởm, và chàng không hiểu tại sao mình vẫn ngần ngại vì cô gái này khi mà chàng đã được ở bên nàng. Thường thì chàng sẽ thôi ngưỡng mộ một người đàn bà ngay sau khi chàng đã ngủ với cô ta, nhưng sự đam mê của chàng dành cho cô gái này dường như tăng lên theo từng giờ. Và chàng cảm thấy nuối tiếc khi nhận ra rằng chỉ có một cách để chữa trị căn bệnh này.

Họ cứ đi như vậy trong một thời gian cho tới khi Finnula than phiền vì sự khó chịu khi phải ngồi nghiêng một bên trong bộ váy rắc rối đó, và nhất quyết đòi dừng lại để nàng có thể thay cái quần ưa thích của nàng. Hugo trợn tròn mắt, ước gì chàng đã đốt cái thứ đó ở quán trọ trong khi nàng đang ngủ. Nhưng đó là rắc rối duy nhất trên đường đi của họ và vài giờ sau đó Stephensgate đã hiện ra trước mắt.

Finnula tự hào chỉ cho chàng thấy ngôi làng của nàng và các vùng đất đai quanh đó, và Hugo, sau mười năm chưa trở về nhà, thực sự vui thích lắng nghe lời giới thiệu của nàng. Ngôi làng dường như nhỏ hơn khi chàng rời đi, thay vì lớn lên, mà chàng vốn biết phải như thế. Vào mùa xuân, cây cối dường như phát triển lớn hơn nhưng các túp lều nhỏ hơn và con người già đi, già đi rất nhiều. Chàng đã sốc khi nghe những lời lẽ không lấy gì làm tôn trọng lắm của Finnula rằng Fat Maude, người đã dạy cho chàng về nghệ thuật ái tình,

vẫn đang làm công việc đó tại túp lều của chị ta ở đầu kia của ngôi làng. Nhưng chàng còn sốc hơn khi họ vòng qua một khúc quanh và tới nhà cối xay nằm bên một con sông chảy êm đềm và trông không khác gì mười năm trước đây, khi Hugo đi qua nó và không hề may mắn nghĩ tới những người sống ở đó. Ấy thế mà một người trong số đó đang ngồi trên lưng ngựa cùng với chàng đây.

Lúc này đang có rất đông những người đàn ông và ngựa của họ tụ tập ở trong sân trước của một ngôi nhà hai tầng giản dị, trong số đó bao gồm cả, theo lời Finnula thì thầm vào tai chàng, ông quận trưởng. “Ồi không,” Finnula rên rỉ, vui mặt vào trong hai bàn tay. “Và tất cả các anh rể của em nữa. Không biết họ nghĩ em đã làm gì cơ chứ?”

Hugo siết chặt cái eo thon nhỏ của nàng, hướng dẫn Skinner chậm rãi đi về phía ngôi nhà, nơi đám đàn ông đang tụ tập bên ngoài, tất cả đều chỉ tay và quắc mắt về phía họ.

“Dù có là chuyện gì, anh cũng biết rằng em vô tội,” chàng nói và cố không để lộ ra trong giọng nói của mình sự vui thú mà chàng đang thực sự cảm thấy. “Em đã ở bên anh suốt ba ngày qua. Trừ khi đó là chuyện em làm từ trước lúc đó...”

Nhưng sự quả quyết của Hugo bị phá vỡ bởi một tiếng thét như sấm. Một người đàn ông lao ra từ đám đông đó và phăm phăm tiến về chỗ họ. Hugo nhận ra anh ta nhờ vào mái tóc đỏ rực và thái độ giận dữ. Sư huynh Robert. Không còn nghi ngờ gì nữa.

“Finnula!”

Anh ta cao đáng ngạc nhiên, gần như cao bằng mình, Hugo bình tĩnh đánh giá. Và anh ta cũng rất khỏe nữa. Bờ vai của anh ta trông rất lực lưỡng sau bao nhiêu năm kéo các bao tải lúa mì và bột. Khi Hugo giật Skinner dừng lại trước máng nước của cối xay, sư huynh Robert và khoảng nửa tá đàn ông nữa đã nhanh chóng kéo đến, mặt họ đầy vẻ giận dữ. Hugo cảm nhận thấy sự hoảng loạn của nàng, như thể nàng là một con ngựa con đang lo sợ, chàng ra hiệu cho nàng yên lặng.

“Anh không hiểu đâu,” nàng bực dọc. “Anh ấy sẽ giết em mất!”

“Anh ta sẽ không thể chạm vào em được,” Hugo cam đoan với nàng.

Sư huynh Robert dừng lại cách máng nước khoảng nửa thước, và gườm gườm nhìn Hugo bằng đôi mắt màu xám giống hệt em gái của anh, “Có phải là thằng khốn này không Fairchild?”

Từ trong đám đông các ông anh rể, Matthew Fairchild bước ra, lo lắng cầm cái mũ đã sờn của anh trong tay.

“Đúng rồi, anh Robert,” anh ta nói lấp bắp. “Đúng là gã tôi đã kể với anh.”

“Buông em gái tao ra, thằng kia,” Robert gầm gừ, “và xuống ngựa ngay. Tao có việc phải giải quyết với mày...”

“Anh Robert!” Finnula thốt lên, tất cả sự lo sợ của nàng biến đi hết khi nàng vội vàng bảo vệ cho Hugo. “Sao anh dám nói năng như vậy với ông Hugh! Anh xin lỗi ngay đi!”

“Tao là đồ đáng nguyên rủa nếu xin lỗi hần,” Robert tuyên bố, bàn tay to lớn của anh cuộn lại thành nắm đấm. “Tên của hần chẳng phải là Hugh, và chẳng có ngài nghiếc gì cả. Mày có buông em gái tao ra không, hay tao phải tự lôi nó xuống?”

Hugo không còn cảm thấy buồn cười nữa. Sự hiện của Matthew Fairchild chỉ có thể có một ý nghĩa: rằng gã nông nô Evan đã kể điều cậu ta nhìn thấy trong nhà kho của nhà Fairchild... chỉ có điều cái hôn vụng trộm của Hugo đã bị những người giám hộ của Finnula diễn giải thành chuyện gì đó nghiêm trọng hơn nhiều.

“Anh nói tên anh ấy không phải Hugh nghĩa là sao?” Finnula cau kỉnh. “Anh không biết mình đang nói gì đâu. Tên anh ấy là Hugh Fitzwilliam, và anh ấy là một hiệp sĩ vừa trở về từ cuộc Thập tự chinh. Anh ấy sống ở Caterbury...”

“Không phải đâu, Finnula,” một người đàn ông bệ vệ, to gần bằng Sư huynh Robert đứng bên cạnh nói ào lên. Từ thứ quần áo đắt tiền mà ông ta đang mặc, Hugo đoán người đàn ông này chính là Quận trưởng de

Brissac, người mà Finnula lo sợ. Ông ta dường như có một sự quan tâm nhất định tới cô gái. “Cô xuống đây đi Finn, rồi vào nhà với các chị gái của cô nhé?”

Hugo ngược nhìn về phía ngôi nhà. Đứng túm tụm ở cửa ra vào của nhà cối xay là năm phụ nữ, với mái tóc đỏ như lửa, ngoại trừ một người với những bím tóc màu vàng nhạt. Chàng đoán người này chính là Mellana, bởi vì cô ta đang khóc lóc rất thảm thiết, “Là lỗi tại chị! Finn ơi, xin em hãy tha lỗi cho chị”.

“Tôi không đi đâu cả,” Finnula ương bướng tuyên bố, luồn sâu tay vào trong cái bờm của Skinner, “cho tới khi có ai cho tôi biết chuyện này là sao”.

Hugo cúi người thì thầm vào tai nàng. “Finnula, tốt nhất em nên làm như ngài quận trưởng đã nói. Chuyện này cứ để cánh đàn ông giải quyết với nhau. Vào nhà với các chị của em đi.”

“Chẳng có chuyện gì cần giải quyết cả,” Finnula nóng nảy tuyên bố. Cặp mắt xám của nàng quét qua đám đàn ông cho tới khi nó dừng lại ở một người. “Matthew Fairchild, anh đang phát tán câu chuyện gì về tôi vậy?”

“Tôi chỉ nói sự thực thôi, thưa lệnh bà,” người nông dân lo lắng khẳng định. “Cậu nhóc Evan đã nhìn thấy tất cả...”

“Evan chẳng thấy gì cả,” nàng nói với vẻ bức dọc và khá là trơ tráo, xét theo sự thực rằng điều nàng đang nói rõ ràng là dối trá.

“Không phải! Cậu ta nói đã thấy gã này hôn em,” Robert tuyên bố, chìa một ngón tay giận dữ về phía Hugo, “và sau đó em đánh hắn ta cố gắng thoát khỏi hắn ta. Nhưng vài phút sau khi Evan đưa Matthew tới đó, em đã bị thằng khốn đó cưỡng ép bắt đi...”

“Đó là sự dối trá lộ bịch nhất em từng nghe”, Finnula nói. “Đúng là bọn em đã hôn nhau, nhưng không phải là em bị bắt buộc, và còn về việc bị bắt đi...”

“Finnula,” ngài quận trưởng nói với vẻ bình tĩnh. “Sáng nay tôi đã tới Caterbury. Chẳng có ai là ngài Hugh Fitzwilliam sống ở đó cả. Quanh đây hàng dặm chẳng có nhà Fitzwilliam nào cả.”

Hugo cảm thấy, nhiều hơn là nghe thấy, Finnula thở gấp. Nàng dờ ra như tượng trên yên cương phía trước chàng. Chàng biết, chuyện này tệ rồi. Rất, rất tệ.

Tệ với chàng.

“Giờ thì hãy ngoan nào,” viên quận trưởng nói tiếp, “xuống ngựa đi, để tôi có thể nói chuyện riêng với anh ta.”

Hugo huých nhẹ Finnula. “Làm như ông ấy bảo đi. Anh sẽ giải thích hết với em sau, nhưng giờ thì hãy vào với các chị của em đi.”

Finnula mang trên khuôn mặt một cái mặt nạ của sự đau khổ đến mức Hugo chỉ muốn ôm nàng vào lòng và an ủi nàng.

Nhưng chàng không chắc chắn rằng vào khoảnh khắc đặc biệt đó, một cử chỉ như vậy sẽ được đón nhận. Bàn tay của Finnula đã lần tới chuôi con dao nàng đeo bên hông. Bị giằng xé bởi sự trung thành, nàng ngần ngại, đưa mắt nhìn đầu tiên là anh trai nàng, rồi đến Hugo.

“Đi đi mà,” chàng thúc giục. “Mọi việc sẽ được thu xếp ổn thỏa, anh hứa với em.”

Finnula đảo mắt rồi nhẹ nhàng tụt từ lưng ngựa xuống đất. Nàng còn chưa kịp đứng thẳng người lên thì Robert Crais đã tới bên nàng, cơn giận giữ khiến cho anh ta thô bạo túm lấy vai nàng.

“Chuyện điên rồ này là sao hả?” anh hỏi, lắc lắc cô gái mỏng manh. “Mày nghĩ cái gì vậy hả, cái đồ con gái ngu ngốc này?”

Đó là những lời cuối cùng mà Robert Crais có thể thốt ra. Điều tiếp theo ông chủ cối xay nhận ra là Finnula đã bị kéo ra khỏi tay anh ta và một lưỡi kiếm dài đang dí sát vào cổ họng của anh ta. Hugo đã rút kiếm và xuống ngựa trước khi có ai đó có thể nhúc nhích, phản ứng của chàng giống như là một bản năng thứ hai,

được tôi luyện sau một thập kỷ chinh chiến. Đẩy Finnula ra phía sau, chàng đứng chắn giữa hai anh em, thanh kiếm lỏng lẻo trong tay chàng, nhưng nụ cười trên khuôn mặt chàng thì thật nguy hiểm.

“Anh cứ việc trút giận lên tôi tùy thích, Sư huynh Robert,” Hugo nói, giọng của chàng tỏa ra sự bình tĩnh chết người. “Nhưng đừng có động vào cô ấy. Cô ấy không có lỗi gì hết, và người duy nhất có thể động tới cô ấy là tôi đây.”

“Tuồng tào sẽ nghe lời mày à,” Robert bùng nổ với một tinh thần đáng khen ngợi so với một người đang bị gươm kề cổ. “Nó là em gái tao!”

“Cô ấy sẽ trở thành vợ tôi,” Hugo cho anh ta biết. Đằng sau chàng, Hugo nghe thấy Finnula thở rít với vẻ phản đối, nhưng vào lúc này mắt chàng chỉ chăm chú nhìn vào ông chủ cối xay. Chàng nhìn thấy cặp mắt màu xám của người đàn ông trẻ tuổi này chứa đầy sự giận dữ, đến mức chàng gần như cảm thấy tiếc cho anh ta. Chàng tự nhủ quả là một điều kinh khủng khi phải để mất một cô em gái vào tay một kẻ hoàn toàn xa lạ. Nhưng Hugo cũng chẳng thấy rằng người đàn ông này đáng được cư xử tốt hơn. Dù sao thì, anh ta cũng chính là người đã để cho Finnula mặc cái thứ quần da đáng nguyên rửa đó, chỉ tổ rước lấy đủ loại thảm họa. May cho Sư huynh Robert là những nguy hiểm lớn hơn chưa bao giờ xảy đến với nàng.

“Chà, chà,” quận trưởng de Brissac vỗ tay. “Đó thì lại là chuyện khác. Cường bức là một tội. Nhưng kết hôn thì lại là chuyện đáng ăn mừng. Rút kiếm lại đi, anh bạn trẻ. Robert sẽ chẳng động gì đến cô gái đâu... Phải không, Robert?”

Robert trông như thể người duy nhất anh muốn động tới là Hugo. “Tôi sẽ không làm gì nó,” anh nói.

“Nhưng hẳn muốn cưới nó thì phải bước qua xác của tôi.”

“Chuyện đó có thể thu xếp được mà, anh Crais.” Hugo nói, tra kiếm vào vỏ.

“Em...” Finnula bắt đầu nói, nhưng Quận trưởng de Brissac xen vào, đứng giữa hai người đàn ông và đặt tay lên vai họ. “Nói năng nặng lời quá, không nên nói vậy khi mà hai anh có thể sẽ trở thành anh em. Tôi tin là có cách rất đơn giản để giải quyết tình huống này mà.”

Nhìn xuống Finnula, viên quận trưởng mỉm cười. “Finnula này, hãy cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra đi. Người này có cường bức cô không?”

Finnula lắc đầu. “Không, nhưng...”

“Anh ta có làm gì hại đến cô không?”

“Không, nhưng tôi...”

“Vậy thì được rồi.” Quận trưởng de Brissac buông tay khỏi vai anh chàng chủ cối xay nhưng vẫn giữ chặt lấy vai của Hugo. Hugo cũng chẳng lấy làm phiền, bởi vì chàng bắt đầu thấy thích con người chấp pháp béo tốt này, người đã không để cho Finnula bộc phát ra sự bùng nổ mà chàng nhận thấy đang tích tụ. “Tôi tin rằng câu hỏi duy nhất còn lại là anh là ai?”

Hugo bình tĩnh nhìn Finnula khi chàng nói, với sự đường bệ, “Tôi là Hugo Geoffrey Fitzstephen, bá tước đời thứ bảy của Stephensgate. Tôi trở về đây sau khi bị bỏ tù ở Acre để coi sóc điền sản mà người cha quá cố của tôi để lại.”

Sự im lặng mà lời tuyên bố này gây ra đột nhiên bị phá vỡ bởi một tiếng thét giận dữ mà Hugo nhận ra ngay nó xuất phát từ Finnula.

Khi chàng quay ra nhìn nàng, điều mà chàng chẳng bao giờ nghĩ tới là sẽ thấy nàng vỡ òa với những giọt nước mắt giận dữ. Nhưng đó chính xác là điều đã xảy ra. Finn Xinh đẹp, không hề run sợ trước con người hay dã thú, khóc lóc đầy giận dữ và khi Hugo gọi tên nàng và bước về phía nàng, nàng quay đi, bỏ chạy như một con nai nhỏ về phía các chị của mình. Các mệnh phụ tóc đỏ đó ôm lấy nàng, quăng về phía chàng cái nhìn căm ghét không thể nhầm lẫn, và sập cửa trước mặt chàng.

Quận trưởng de Brissac là người đầu tiên phá lên cười. Ngay sau đó là các anh rể của Finnula, rồi tới Matthew Fairchild, và cuối cùng, và âm ỉ nhất, là Robert Crais. Hugo đứng ở giữa sân, nhìn chăm chăm vào

cánh cửa đóng kín, và tự hỏi thế quái nào mà chàng lại trở thành ông chủ của một ngôi làng toàn những kẻ điên như thế này.

Quận trưởng de Brissac là người đầu tiên lấy lại được bình tĩnh sau trận cười đầy nhạo báng.

“Nhưng mà chuyện này hay thật.”

Hugo trừng mắt nhìn ông. “Ồ đây không có ai tin lời tôi nói sao?”

“Có chứ, thưa ngài. Tất cả chúng tôi đều tin. Ngài còn có thể là ai khác được cơ chứ? Đó không phải là điều khiến chúng tôi thấy buồn cười.”

“Vậy thì các vị có thể khai sáng cho tôi biết chính xác thì điều gì khiến các vị thấy vui nhộn đến vậy không?”

“Nếu ngài muốn biết thì chính là việc ngài nghĩ sẽ kết hôn với Finnula.” Ý nghĩ đó dường như suýt lại dồn Quận trưởng de Brissac tới một trận cười nữa, nhưng chắc hẳn ông ta đã để ý thấy vẻ khó chịu của Hugo, vậy nên ông ta cố gắng kiềm chế. “Xin ngài thứ lỗi. Thực sự ngài không biết gì sao?”

Hugo không nhớ nổi chàng đã bao giờ cảm thấy giận dữ như thế này trong đời chưa. Cần phải có một nỗ lực siêu nhiên mới có thể kiểm soát được ham muốn của chàng là băng qua cái sân đó, phá cửa và lôi vị hôn thê tương lai đang khóc lóc của chàng ra.

“Tôi thực sự không biết,” chàng nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Có lẽ ngài biết rằng trước kia Finnula đã từng kết hôn?”

“Có,” Hugo nói và nhún vai. “Chuyện đó thì sao?”

“Và cô ấy không kể với ngài rằng cô ấy đã lấy ai?”

“Cô ấy không nói.”

“Chắc chắn rồi. Đó hẳn là ngày tồi tệ nhất trong đời cô ấy.” Đến lúc này thì tất cả đám đàn ông đã thôi cười, và nhìn Hugo chăm chăm với những biểu hiện rất khác nhau, từ điệu cười tự mãn của Robert Crais cho tới sự lo lắng với vẻ thương cảm của anh nông dân Fairchild. Thương cảm? Hugo muốn giáng nắm đấm của mình vào thứ gì đó.

“Thế nào hả?” Hugo hỏi. “Các vị có cho tôi biết cô ấy đã cưới gã quái nào không đây?”

Quận trưởng de Brissac trông gần như là hối lỗi khi ông ta là người phải cho chàng biết tin.

“Là cha của ngài, thưa bá tước.”

12. Chương 10

Finnula cau có nằm trên chiếc giường mà nàng và Mellana đã dùng chung gần như trong suốt cuộc đời của họ. Nàng đã khóc tới mười lăm phút rồi, các chị gái thì đang cục ta cục tác quanh nàng như những con gà mái, nhưng Finnula chưa bao giờ là người thích khóc lóc và không thể giàn giụa nước mắt lâu được.

Vậy là sau khi cam chịu những vỗ về của Brynn, né tránh lời mắng mỏ của Patricia, và để cho Camilla và Christina thay áo ình - “những cái quần da này thật là mất mặt quá!” - và - “em có những cái váy dài đẹp như thế này, sao em không mặc nó?” - nàng ngược đầu lên khỏi cái gối ẩm ướt và nín hắt. Finnula cau có dựa vào thành giường trong khi các chị gái nàng nói chuyện xung quanh.

“Anh ta đã dở trò thật bẩn thỉu với em, Finn,” Christina nói và đưa cái lược vào mái tóc dày của cô em gái khi chị ngồi cạnh nàng trên cái giường khung gỗ. “Nhưng em không thể trách anh ta...”

“Phải rồi, làm sao anh ta biết về em và ngài Geoffrey được?” Brynn thở dài. “Tội nghiệp anh ta...”

“Tội nghiệp cái gì.” Patricia, bà chị hay gắt gỏng nhất trong nhà, chẳng hề vừa lòng với Finnula hay ngài bá tước. “Lẽ ra hẳn ta phải nói cho nó biết, nếu như hẳn ta không quá thích thú với ý tưởng bị một cô nàng tóc đỏ xinh đẹp giữ làm con tin...”

“Patricia!” Chị Brynn lúc nào cũng dịu dàng cảm thấy bị sốc. “Sao em có thể nói ra một điều như vậy?”

“Làm sao à? Bởi vì đó là sự thực, thưa bà chị ngây thơ.”

“Nhưng anh ta là một bá tước!”

“Và bá tước thì không phải là đàn ông chắc? Chúng ta đều biết rõ là, từ chuyện của Finnula với ngài Geoffrey quá cố, rằng các bá tước đầu tiên là đàn ông, sau đó mới tới quý tộc...”

“Thật lố bịch khi cho rằng anh ta không nói với nó bởi vì anh ta thích việc bị nó bắt làm con tin,” Christina nói, vừa gỡ gỡ một chỗ tóc rối của Finnula. “Hoàn toàn lố bịch.”

Patricia khoanh tay trước ngực. “Rõ ràng là anh ta thích việc đó, nếu không anh ta đã tìm cách trốn đi.”

“Anh ta chẳng thể trốn được,” Brynn nói. “Chính Finn đã bắt anh ta, em nhớ chứ? Finn sẽ chẳng bao giờ để cho con tin trốn thoát. Vì thế mà Mellana mới nhờ nó làm việc này...”

“Ôi,” Mellana rên rỉ từ cái góc xa trong phòng nơi các chị gái khác đã xua đuổi chị vào đó. “Tất cả là lỗi của em!”

“Chứ còn gì,” Patricia bật lại, không mấy may thương cảm cô em áp út. “Chuyện này hoàn toàn là lỗi của mày, Mel ạ. Chẳng có ai phủ nhận điều đó cả. Cứ thử nghĩ mà xem, ai đòi lại tiêu toàn bộ của hồi môn vào đồ nữ trang. Đã từng ai nghe nói điều gì như thế chưa? Tao thật xấu hổ khi phải thừa nhận tao có quan hệ huyết thống với mày. Mày cứ ngồi yên đấy cho tới khi bọn tao quyết định xong phải làm gì với mày.”

Mellana rên rỉ thêm một lúc nữa, và Finnula giận giữ nhìn chị mình. Nàng vẫn chưa hở ra lý do đằng sau nhu cầu khẩn cấp phải bù đắp cho khoản hồi môn của Mellana, nhưng nàng đã quyết định rằng nếu mọi việc còn trở nên tồi tệ hơn nữa, thì nàng sẽ nói. “Ôi Finnula.” Brynn cắn môi lo lắng. “Chị không biết phải nói sao, nhưng, Finnula này, giữa em và bá tước không... Ý chị là, không có gì... không đúng phép tắc... xảy ra trong khi em đi cùng ông ta đấy chứ?”

Finnula chỉ càng thêm cau có.

“Đừng có ngốc thế, chị Brynn,” Christina khuyên bảo. “Ngài bá tước sẽ chẳng bao giờ có những hành vi thiếu đứng đắn đối với các nông nô của ngài đâu.” “Có đấy nếu anh ta định lấy con bé, như anh ta đã tuyên bố lúc trước,” Patricia lạnh nhạt nói.

“Có phải thế không Finn?”

“Phải rồi, Finn. Anh ta có làm gì em không?”

“Em cứ nói cho bọn chị biết. Bọn chị sẽ không kể với Robert đâu. Anh ta có làm gì không?”

May thay, tiếng bước chân đi lên cầu thang đã giải cứu cho nàng. Camilla lao vào phòng, cặp mắt xinh đẹp của chị sáng rực. Là cái loa phóng thanh trong nhà, Camilla đã được cử xuống nhà để do thám đám đàn ông, và cứ nhìn về mặt của chị thì chắc chị đã nghe được rất nhiều điều.

“Finn ơi,” chị thốt lên, chạy tới giường và nhảy lên đó như một đứa trẻ nghịch ngợm. “Em sẽ không thể tin nổi ngài Hugo của em đang làm náo loạn như thế nào đâu! Anh ta đòi đưa em xuống đó ngay lập tức, và đe dọa Robert bằng cái cọc rào! Chuyện này cực kỳ thú vị!”

Các chị gái của Finnula tụ tập lại bên giường.

“Anh ta nói sao?”

“Anh ta vẫn muốn cưới con bé chứ?”

“Robert không thể từ chối anh ta...”

“Làm sao anh ta có thể cưới vợ góa của chính cha mình được chứ?”

“Cho bọn chị biết em nghe được gì đi Camilla!”

“Phải đấy, kể đi!”

Camilla giơ hai tay lên, ra hiệu im lặng. Là một nghệ sĩ kịch bẩm sinh, chị hạ thấp giọng đầy vẻ kịch tính và thì thầm, “Khi em tới phòng chính, Bruce đang đứng gác ở đó, và anh ta dám cả gan nói, ‘Lên gác cùng với các chị em của cô đi. Đồ ba hoa nhà cô không có việc gì ở đây đâu.’ Thế là em bảo...”

“Chẳng ai quan tâm Bruce nói gì cả,” Patricia chế giễu nhận xét, và rồi nói thêm, với một nụ cười hơi có vẻ hối lỗi. “Xin lỗi Christina...”

Christina vẫy tay ra hiệu bỏ qua, và Camilla tiếp tục. “Khi quận trưởng de Brissac kể cho ngài Hugo nghe về việc Finnula và cha anh ta đã gặp nhau như thế nào...”

Finnula rên rỉ và vùi đầu xuống dưới gối.

“Quận trưởng de Brissac kể cho anh ta à?” Brynn bối rối. “Sao Robert không tự kể cho anh ta?”

“Robert không nói năng gì với anh ta cả. Chỉ nhìn chăm chăm vào vại bia của anh ấy...”

“Vại bia à?” Brynn bị sốc. “Họ có thể uống vào thời điểm như thế này?”

“Chính ngài Hugo đã yêu cầu mở một thùng bia của Mel. Chị để em nói hết được không?” Camilla thật nóng lòng được tiếp tục vai diễn của mình. “Vậy là khi quận trưởng de Brissac mô tả cảnh ngài Geoffrey đã bắt gặp Finn đang bơi ở suối nước nóng Thánh Elias như thế nào và trở nên mù mịt vì con bé ra sao, rồi bám theo nó về tận Stephensgate” - một lần nữa Finnula lại rên rỉ ở bên dưới gối - “Mặt ngài Hugo đỏ bừng lên, và rồi anh ta nói, ‘Lão quỷ già đó,’ về chính cha của mình. Rồi quận trưởng de Brissac kể Robert đã làm mọi việc có thể để ngăn Finnula khỏi phải lấy con dê già đó, - đó là lời của ông ấy, không phải em tự nói - bởi vì con bé chẳng thể làm gì ngoài việc khóc lóc về cái viễn cảnh hôn nhân đó, nhưng chẳng có gì ngăn được ông bá tước già, và cuối cùng ngài Geoffrey đã ban ra một mệnh lệnh tàn ác, báo cho Robert biết rằng nếu anh ấy không giao Finn ra thì ông ta sẽ lấy đi cái cối xay...”

Ở bên dưới gối, Finnula lại rên rỉ, và rồi đá chân vào giường cho tới khi Patricia mất kiên nhẫn giữ chặt hai mắt cá của nàng.

“Yên nào, cái đồ hư hỏng. Bọn chị đang nghe.”

Finnula nói lí nhí hầu như không nghe được, bởi vì nàng đang nói qua cái gối lông, “Mọi người có thể đi hết đi để cho em được yên không?”

“Không,” Patricia bật lại. “Kể tiếp đi Camilla”.

“Vậy là ngài Hugo đã quá sốc khi nghe nói cha mình đã sử dụng quyền lực của mình vào những việc như vậy, bởi vì anh ta đã phun cả bia ra, tí nữa thì trúng mặt Matthew Fairchild...”

“Không thể nào!” Patricia quá sốc vì kiểu cư xử rất không quý tộc này.

“Đúng thế đấy. Nhưng khi anh ta hỏi lại, quận trưởng de Brissac cam đoan với anh ta rằng đó là sự thực, và rằng Finnula đã chuẩn bị cho ngày cưới như thể đó là đám tang của con bé...”

Finnula lại đá chân vào giường, và Camilla nói, “Chị xin lỗi Finn, chị quên mất là em không bao giờ muốn nghe nói tới chuyện đó nữa. Nhưng lần này cần thiết phải nhắc tới, em hiểu không. Dù sao thì, quận trưởng De Brissac đã kể về chuyện Finn và ngài Geoffrey đã làm đám cưới như thế nào, với cả làng tới tham dự, rồi sau đó có tổ chức tiệc trong đại sảnh của thái ấp, rồi Finnula và ngài Geoffrey vào động phòng, và rồi...”

Finnula gạt cái gối ra khỏi đầu và ngồi dậy. “Khi đó ngài Hugo nói gì hả chị Camilla?” Finnula hỏi, nắm lấy cổ tay mảnh dẻ của người chị. “Khi mà ông quận trưởng kể với anh ấy về chuyện đó?”

Camilla lấy làm thỏa mãn vì ít ra cũng có một trong số các khán giả tỏ ra kích động vì bài tường thuật của chị, vuốt vuốt những lọn tóc xoắn và ngắm nghía một chiếc nhẫn kim cương to tướng mà ông chồng nấu rượu của chị vừa tặng vào tuần trước. Rồi khi nhận ra rằng cả bốn chị em của nàng đều đang nhìn mình không chớp mắt, chị vỗ hai tay vào nhau.

“Ừ thì! Quận trưởng de Brissac kể rằng Finnula đã thét lên trong buồng ngủ như thế nào, tóc của con bé xo tung và trông như thể đang bốc cháy - em thích đoạn tóc con bé trông như một ngọn lửa - và thét lên rằng ngài Geoffrey đã chết. Giá mà các chị thấy mặt của ngài Hugo lúc đó. Trắng bệch ra và miệng của anh ta há ra. ‘Chết ư?’ anh ta lặp lại, và ông quận trưởng de Brissac gật đầu. ‘Phải. Chết.’ Và rồi quận trưởng kể tiếp mọi người chạy lên gác như thế nào và ngài bá tước nằm duỗi ra trên sàn, chết cứng như một con lừa, và Finnula trong cơn cuồng loạn thề rằng nó chẳng làm gì ông ta, và Reginald Laroche đã buộc tội con bé tội đầu độc ông ấy, và...”

“Anh ấy nói sao?” Finnula lại nắm lấy cổ tay của Camilla. “Ngài Hugo nói gì về chuyện đó?”

“Anh ta nhìn vào mắt của viên quận trưởng và nói, bằng chất giọng trầm - Ôi, Finnula, anh ta đẹp trai thật đấy, ngài Hugo của em ấy. Và giọng của anh ta thật trầm và mạnh mẽ, như là tiếng sấm vậy. Nó khiến cho chị lạnh cả gáy...”

“Bỏ qua chuyện đó đi. Ngài Hugo đã nói gì?”

“Anh ta nói, ‘Không ai có thể tin rằng Finnula Crais có thể đầu độc bất cứ ai, cho dù đó là một kẻ đáng ghét như cha tôi đi nữa,’ và quận trưởng de Brissac nói rằng ông ấy luôn tin rằng em vô tội, và đó là một chuyện rất tồi tệ đã xảy ra...”

“Ông ấy nói thế nghĩa là sao?” Finnula tự hỏi.

“Chị không rõ. Nhưng quận trưởng bảo với ngài Hugo rằng họ chẳng tìm thấy thuốc độc gì cả và cũng không có ai khác bị chết vào đêm hôm đó, và chúng ta đều ăn cùng một loại thức ăn, vậy nên ông ấy cho rằng cái chết của ngài Geoffrey là hoàn toàn tự nhiên - dù sao thì, ông ta cũng đã gần lục tuần...”

“Còn chồng của cô thì bao nhiêu tuổi, Camilla?”

Patricia hỏi với vẻ thâm hiểm.

Camilla lườm chị. “Thôi đi, Patricia. Gregory mới chỉ có năm mươi...”

“Ngài Hugo nói sao?” Finnula nôn nóng hỏi.

“À thì anh ta nói, ‘Tất nhiên chẳng ai thực sự tin rằng Finnula lại làm một việc như thế,’ và ngài quận trưởng nói chỉ có nhà Laroche tin chuyện đó... Em nhớ con khốn Isabella đã nói thế nào đây, gọi bọn chị là chị em của một con điếm sát nhân ấy?”

Ở góc nhà, Mellana phát ra một âm thanh và Camilla ném cho cô một cái nhìn miệt thị.

“Chị không quan tâm Isabella có phải là bạn của em không. Trên đời này chưa bao giờ có ai nhẫn tâm hơn nó. Em có nhớ cha nó đã giận dữ thế nào không khi quận trưởng không bắt Finnula vì tội giết người? Nhưng khi cha Edward tuyên bố đám cưới đó không có hiệu lực, bởi vì giữa hai người đó chưa trải qua đêm tân hôn, Laroche thôi than phiền và thế là hết chuyện. Đến lúc đó ngài Hugo nói một điều rất lạ.”

“Gì vậy?” Mặt Finnula trắng bệch như vải trải giường. “Anh ấy nói sao?”

“Anh ta nói, ‘Ý ông là Finnula không có quyền thừa kế?’ và viên quận trưởng nói, ‘Cuộc hôn nhân đó không được thừa nhận,’ và ngài Hugo nói, ‘Nghĩa là toàn bộ điền sản rơi vào tay Laroche,’ và quận trưởng đồng ý, nói rằng, ‘Ngài thì đang bị giữ ở Acre, và khi đó mọi người đều nghĩ rằng ngài sẽ chết ở đó.’”

Patricia huých Finnula thật mạnh. “Chàng Hugo của em nghĩ rằng Reginald Laroche đã sát hại cha của anh ta và sắp đặt sao cho trông như thể chính em đã làm chuyện đó, để em thì đi tới giá treo cổ còn hân ta được toàn bộ gia sản. Hãy nhớ tới lời chị, rồi sẽ có máu đổ đây.”

Finnula lườm chị gái mình, xoa xoa vào chỗ sườn nơi chị gái huých vào. “Ôi.”

“Em có nghe chị nói không đấy?”

“Em nghe rồi. Đừng huých em như thế, em bị thương ở đó.”

“Ngài Hugo không thể chứng tỏ rằng Reginald Laroche có liên quan tới cái chết của ngài Geoffrey hơn những gì ngài quận trưởng de Brissac đã làm đâu,” Christina nói, lắc lắc đầu.

“Rồi sau đó thế nào?” Finnula hỏi Camilla, cố gắng không lộ ra sự háo hức của mình.

“Ngài Hugo còn nói gì đó nữa mà chị không hiểu. ‘Vậy ra vì thế mà họ gọi cô ấy là lệnh bà,’ còn ngài quận trưởng cười, nói rằng Finnula đã thực hiện lời thề bảo vệ các nông nô của ngài Geoffrey sốt sắng đến thế nào, và ngài Hugo nói rằng có vẻ như Finnula không bao giờ dừng thực hiện bốn phận của bà chủ Thái ấp Stephensgate và đó cũng là điều hay bởi vì khi anh ta lấy nó thì nó cũng không cảm thấy bị thay đổi đột ngột...”

“Cái gì?” Finnula thốt lên.

“Anh Robert cũng nói hết như vậy. ‘Cái gì?’ Anh ấy đứng bật dậy khỏi ghế và hét lên, ‘Ông không thể vẫn đòi lấy con bé!’ và ngài Hugo trả lời, ‘Nếu cô ấy đồng ý lấy tôi,’ và rồi ngài quận trưởng lại cười và Robert lao qua bàn, như thể muốn giết chết ngài bá tước, nhưng Bruce đã ngăn anh ấy lại, nhắc cho anh ấy nhớ rằng anh ấy đang nói chuyện với một vị bá tước, chứ không phải là một gã hát rong lang thang nào đang hỏi cưới em gái của anh ấy...”

Ở trong góc, Mellana bật lên tiếng khóc thút thít.

“Và Robert nói rằng anh ấy không quan tâm, anh ấy thà thấy Finnula chết còn hơn để cho nó cưới một người nhà Fitzstephen khác, bởi vì con bé đã phải khóc biết bao ngày khi phải cưới kẻ đầu tiên, và giờ thì con bé đã ở trên gác khóc lóc vì ý nghĩ phải lấy con trai của ông ta. Và rồi, các chị sẽ không tin được đâu, ngài Hugo đe dọa tống Robert vào ngục vì cái tội láo xược! Anh ta còn gọi anh trai của chúng ta là kẻ ngỗ ngược phiền phức, và rồi trách mắng anh ấy đã để Finnula đi lang thang một mình khắp vùng. Khi đó Robert đáp lại, ‘Nếu ngài nghĩ có thể quản lý con bé tốt hơn, thì xin cứ việc!’ Và ngài Hugo nói ‘Cảm ơn,’ và quận trưởng de Brissac đề nghị mọi người nâng cốc chúc mừng cho đôi uyên ương!”

Christina lắc Finnula đầy phấn khích. “Em nghe thấy chưa, Finn? Em nghe thấy chưa?”

Finnula choáng váng gật đầu, ngồi trở lại và cảm thấy mình mất hết sức lực. Tất nhiên anh ta phải nói rằng anh muốn cưới nàng, sau tất cả những chuyện đó! Nhưng đó chắc chắn không phải là điều anh ta muốn. Anh ta làm thế chỉ vì vấn đề danh dự. Và Finnula sẽ không lấy một người chỉ để thỏa mãn cái khoản danh dự của anh ta. Nàng sẽ làm điều đúng đắn và bảo anh ta không cần phải làm như vậy. Nếu nàng lỡ mà có thai, thì nàng sẽ đi một nơi nào đó, tới một tu viện, nàng chắc vậy. Nàng có thể bảo mọi người nàng sẽ đi hành hương để thanh lọc tâm hồn. Dù nàng ngờ rằng sẽ chẳng ai tin vào điều đó. Và nàng sẽ sinh con và trao nó lại ột cặp vợ chồng hiếm muộn nào đó, rồi trở về nhà.

Phải rồi, như thế còn tốt hơn một cuộc hôn nhân không tình yêu...

“Finnula, em bị làm sao vậy?” Brynn hỏi. “Em không vui sao? Em không thích anh ta sao?”

“Em đã từng nghĩ anh ta là một người lạ... một hiệp sĩ không may tới từ Caterbury, và giờ em biết anh ta là con trai của ngài Geoffrey? Em phải cảm thấy thế nào đây?” Nếu mà biết trước điều này nàng sẽ không bao giờ ngủ với anh ta! Hãy xem nàng rơi vào tình cảnh rắc rối thế nào này!

“Thế thì có gì khác đâu?” Camilla hỏi. “Anh ấy vẫn là người đàn ông dễ thương nhất chị từng thấy...”

“Bọn đàn ông không dễ thương,” Patricia đập lại.

“Thì đẹp trai vậy. Finnula, hãy nghĩ rằng làm bà chủ của thái ấp Stephensgate với ngài Hugo, còn hơn là ở bên cha của anh ta. Nếu ai đó mang anh ta cho chị thì chị cũng chả từ chối...”

“Camilla, em còn lằng nhằng hơn cả Isabella Laroche,” Patricia tuyên bố.

“Finnula,” Brynn cắn môi. “Em nghĩ mà xem. Chuyện này có hại gì tới ai đâu? Có vẻ như là anh ta yêu em đấy... Anh ta quan tâm tới em mà. Nếu không sao anh ta lại phải đấu tranh để có được em?”

Finnula chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ khi ánh chiều chạng vạng đã buông xuống bên ngoài. Anh ta muốn cưới nàng chỉ vì anh ta đã lấy đi sự trinh trắng của nàng, và anh ta cảm thấy mình nợ nàng điều đó.

“Tất nhiên là nếu lấy anh ta, em sẽ phải hy sinh một số chuyện,” Brynn chậm rãi nói.

“Phải rồi,” Patricia đồng ý. “Không được mặc quần da nữa.”

“Không đi sẵn nữa,” Camilla nói.

Chỉ nghe những gì các chị nói thôi cũng đủ khiến cho Finnula cảm thấy nàng đã chết đi một ít.

“Nhưng hãy nghĩ đổi lại em sẽ nhận được những gì,” Camilla thốt lên, cặp mắt màu xám của chị lấp lánh. “Hãy nghĩ tới đồ trang sức đá quý và váy vóc! Rồi em sẽ có người hầu chải tóc cho em và đổ nước cho em tắm và nấu ăn cho em ăn! Em sẽ là người phụ nữ giàu có nhất ở Stephensgate...”

“Isabella Laroche sẽ chết vì ghen tỵ,” Patricia hoan hỉ nói.

“Em phải cưới anh ta, Finn ạ,” Camilla nói. “Em sẽ học được cách yêu anh ta. Cứ nhìn chị và Gregory thì biết.”

Patricia khịt mũi. “Khó có thể nói đó là một cuộc hôn nhân lý tưởng.”

“Nhưng đúng thế mà. Ban đầu là chuyện làm ăn. Gregory mê một em, và em đồng ý cưới anh ấy nếu có thể đáp ứng được những điều kiện nhất định...”

“Như cái vòng này à?” Patricia hỏi gay gắt.

“Đúng đấy,” Camilla đáp lại, đặt tay lên viên hồng ngọc chị đeo trên cổ. “Đó là một trong những điều kiện. Và dần dà, Finnula ạ, chị bắt đầu để cao những điểm tốt khác của Gregory...”

“Như là gì?” Patricia cười. “Anh ta đủ tuổi để làm bố...”

Một tiếng hét âm như sấm cắt ngang cuộc nói chuyện của họ. Đó là giọng của Robert và anh ấy đang gọi, “Finnula! Xuống đây ngay!”

Finnula ngược nhìn các chị gái với đôi mắt mở to.

“Ôi không. Chắc ngài Hugo đã đi rồi. Và giờ thì Robert sẽ vịn cổ em! Nhanh lên... Em phải chui qua cửa sổ...”

Christina vội tới bên cửa sổ nhỏ và khom người nhìn xuống sân. “Không, ngựa của ngài bá tước vẫn còn ở đây.”

“Chắc anh ấy muốn biết câu trả lời của em về lời cầu hôn của ngài Hugo,” Brynn nói. “Finnula này, em phải xuống thôi.”

Nhưng Finnula vẫn ngồi ì bên đồng gối, khuôn mặt nàng là một chiếc mặt nạ của sự bướng bỉnh nổi loạn. “Không đâu,” nàng cương quyết nói. “Em sẽ không bước chân ra khỏi phòng này chừng nào anh ta còn ở đây. Em nói thật đấy.”

Brynn và Camilla nhìn nhau. “Finnula.” Người chị cả ngăn ngại. “Em chắc là không có chuyện gì... không hay xảy ra khi em đi cùng ngài Hugo chứ?”

Finnula nhìn chị chăm chăm. “Sao chị lại hỏi như vậy?” Liệu việc mất đi sự trong trắng có biểu hiện ra ngoài không? Trước kia Finnula chẳng hề phát hiện thấy có sự thay đổi gì ở bề ngoài của Mellana mà chị ấy còn đang có thai đấy thôi!

“Chị thấy là em có vẻ cáu giận anh ta một cách quá vô lý vì đã nói dối em. Dù sao thì điều đó cũng có gì lạ đâu. Có thể anh ta chưa bao giờ cho phụ nữ biết rằng anh ta là một bá tước, vì sợ rằng điều đó sẽ khiến bọn họ thích anh ta vì vì tiền chứ không phải là bản thân anh ta...”

Điều đó nghe rất giống với ông Hugh tự cao tự đại - hay là bây giờ nàng phải gọi anh ta là bá tước Hugo. Nàng đã thật ngu ngốc mù quáng làm sao! Một người đàn ông và gã hộ vệ từ cuộc Thập tự chinh trở về, và hướng về Stephensgate... lẽ ra nàng phải biết rằng đó chẳng thể là ai khác ngoài Đức ông Hugo đã vắng mặt từ lâu. Và rồi anh ta chỉ thay đổi tên họ của mình một chút xíu - Hugo Fitzstephen thành Hugh Fitzwilliam - vậy mà nàng vẫn không nhận ra!

Và câu chuyện về anh trai anh ta, chẳng phải ai khác ngoài Henry, đứa con trai cả được yêu quý nhất của ngài Geoffrey. Đó cũng là một câu chuyện rất nổi tiếng trong làng của nàng, vậy mà nàng vẫn chẳng có sự liên tưởng nào cả! Chàng ta hẳn phải nghĩ rằng nàng là đứa con gái tồi tệ nhất vùng này. Nàng đã để ý

thấy chàng có điểm gì đó quen quen khi ở tuổi nước nóng, nhưng chưa bao giờ nhận ra sự quen thuộc đó là vì Hugo có nét hơi giống cha của chàng.

Chàng đã cho nàng thấy nàng là một đứa con gái ngốc nghếch, gàn dở như thế nào và nàng đã cảm ơn chàng vì điều đó. Lần tới gặp một người đàn ông nào đó, nàng sẽ ít tin tưởng hơn nhiều.

“Finnula!” Robert gầm lên, lần này giọng nói của anh gần như làm rung cả xà nhà.

“Tốt nhất chị xuống nói với anh ấy đi,” Finnula bảo Brynn, “bảo anh ấy là mặc dù em rất hiểu sự vinh hạnh to lớn mà ngài bá tước đã ban cho em, em không có ý định lấy ông ấy, và rằng ngài Hugo có thể về nhà được rồi đấy.”

Brynn miễn cưỡng nhồm dậy. “Finnula, chị nghĩ em đang mắc sai lầm đấy. Đừng để cho lòng kiêu hãnh chắn mất con đường tới hạnh phúc của em...”

“Cảm ơn lời khuyên của chị,” Finnula ương bướng nói. “Nhưng hạnh phúc của em là ở đây, tại nhà cối xay này.”

Brynn thở dài rời khỏi phòng để đi truyền đạt lại thông điệp của Finnula. Patricia đang đi đi lại lại trong căn phòng nhỏ, đột ngột dừng lại trước mặt Mellana và lạnh lùng nói, “Hy vọng là em thấy vui. Em đã nghĩ gì vậy mà lại bảo Finnula đi làm cái việc lỗ bịch ấy? Bắt một gã đàn ông cho em để làm con tin. Chị thấy là em đã dành quá nhiều thời gian để chơi bời với con khốn Isabella đó. Chị đã định bảo Robert không để cho em qua lại với nó nữa. Em thấy sao hả?”

“Em không quan tâm.” Mellana lấy vạt áo chùi nước mắt. “Dù sao thì em cũng chẳng bao giờ muốn gặp nó nữa.”

“Giờ thì em tỉnh ra rồi đấy. May cho em là Finnula đã bắt cóc một hiệp sĩ. Giả dụ như con bé bắt phải ai đó giống như Reginald Laroche thì sao? Trong trường hợp đó em có nghĩ nó sẽ được một vị bá tước cầu hôn không? Không đâu, nó sẽ mất đi sự trong trắng và giờ có thể là đã có bầu rồi cũng nên...”

“Patricia!” Finnula thét lên. “Để Mel yên đi.”

“Em biết đó là sự thực mà.”

Lại một tiếng gọi nữa vang lên, và lần này kèm với nó là tiếng bước chân rầm rập đi lên cầu thang. Bởi vì tầng hai của nhà cối xay chủ yếu dành cho các cô con gái nhà Crais, họ không quen khi nghe thấy tiếng bước chân nam giới trên cầu thang, và cả năm người bọn họ cứng đờ, mắt dán vào cửa.

“Finnula!”

Lần này tiếng gọi âm âm như sấm đó không phải là của anh trai Robert mà là của Đức ông Hugo...và có vẻ như anh ta đang đứng ngay sau cánh cửa phòng ngủ của nàng. Finnula trao đổi cái nhìn kinh ngạc với các chị mình nhưng không hề nhúc nhích.

“Finnula,” ngài Hugo nói với vẻ hăm dọa. “Em có mở cửa ra không hay để anh phá vỡ nó đây?”

Mellana nhồm dậy khỏi cái góc nhà và lao tới cửa. Khi cô mở tung cánh cửa nặng nề thì một ngài Hugo trông có vẻ cáu kỉnh đã đứng sẵn ở đó. Mellana nhún người duyên dáng và lắp bắp rời rạc, “Thưa Đức ông, làm ơn xin đừng giận Finnula. Đó là lỗi của tôi. Chính tôi đã bắt em nó làm điều đó. Nó không muốn đâu, nhưng tôi đã khóc lóc và nó...”

“Phải rồi, cô đã khóc rất nhiều,” ngài Hugo nói cộc lốc. “Và đúng thế đây, đó là lỗi của cô, cô và cái gã Jack Mallory của cô.”

Mellana há hốc miệng, cặp mắt màu xanh sáng của chị ném cái nhìn buộc tội về phía Finnula đang ngồi như tượng trên giường.

“Em đã để lộ ra!” Mellana thét lên. “Sao em có thể làm thế?”

“Phải, cô ấy đã kể rồi,” Hugo nói và Finnula không thể không nhận thấy sự thỏa mãn trong giọng nói của chàng. “Và may cho cô là cô ấy đã kể, nếu không cô đã chẳng nhận được thứ này ngay bây giờ, cùng với lời

chúc phúc của tôi...” Đức ông Hugo thả một túi tiền nặng vào trong bàn tay mà cô Mellana đang sững sờ vội vã chìa ra.

“Chừng này là đủ để làm hồi môn cho cô và mua thêm vài thứ khác nữa. Tôi đã đề nghị Sư huynh Robert tìm một chỗ cho chồng cô ở cối xay bởi vì nghề hát rong không phải là công việc ổn định, và anh chàng Jack của cô sẽ cần việc làm đều đặn, để đón đứa con sắp chào đời...”

Mellana lại thở gấp và lỗ mũi của Patricia thì như tóe lửa.

“Mel!” chị thốt lên đầy giận dữ. “Em...”

Nhưng Đức ông Hugo đã cắt ngang chị. “Sư huynh Robert đang đợi cô ở dưới nhà, Mellana ạ... tôi gọi cô như thế được chứ, bởi vì chúng ta sắp sớm trở thành họ hàng? Sư huynh Robert muốn nói vài lời với cô.”

Mellana quá sợ đến nỗi chẳng thể khóc lóc nổi nữa. Thay vào đó, cô nhồi túi tiền mà Hugo đưa cho vào trong ngực, lên ra khỏi phòng với cái đầu cúi xuống. Khi Hugo nhìn Finnula và thấy biểu hiện của nàng, chàng nói nhẹ nhàng, “Không có gì phải lo. Sư huynh Robert đã cam đoan với anh rằng anh ấy sẽ không bao giờ đánh một phụ nữ có thai.” Finnula cảm thấy nàng không thể chịu đựng hơn được nữa.

“Anh là đồ ngu lảm lời! Ai bảo anh kể chuyện đó với Robert? Giờ thì anh ấy sẽ biến cuộc đời chị ấy thành địa ngục!”

“Thà thế còn hơn để em phải chịu khổ, Finn ạ.” Hugo liếc nhìn Camilla và Patricia cùng với Christina đang nhìn chăm chăm vào chàng như thể chàng là thứ gì đó vừa từ dưới cống nước bò lên... hay từ trên trời rơi xuống. Finnula chẳng thể đọc được tất cả các biểu hiện của họ nhưng Hugo thì có.

“Xin các chị thứ lỗi,” chàng nói và cúi chào, “Finnula và tôi có chuyện riêng cần nói.”

“Tất nhiên rồi,” Camilla nói, nhún người thật nhanh và lao về phía cửa. “Tất nhiên, thưa Đức ông!”

“Xin hãy thứ lỗi cho chúng tôi, thưa Đức ông,” Christina dời đi kèm duyên dáng hơn bởi vì chị đang có thai nhưng vẫn nhanh nhẹn lắm.

Patricia là bà chị cuối cùng bỏ đi, và chị dừng lại, tay đặt trên quả đấm cửa và nhìn Hugo bằng cái nhìn tinh quái.

“Hôn con bé đi,” đó là lời khuyên bí ẩn của Patricia. “Rồi nó sẽ ngoan ngoãn thôi.”

Rồi chị sập cửa lại.

Còn lại một mình trong phòng cùng với ngài Hugo, Finnula cảm thấy mình đang ở vào thế bất lợi rõ rệt. Nàng suýt đã quên mất sức mạnh ghê gớm của người đàn ông này. Chàng quá cao và phải cúi người để tránh va đầu vào xà nhà. Và cơ thể to lớn của chàng dường như còn chiếm nhiều chỗ trong phòng hơn là năm bà chị của nàng cộng lại.

Có vẻ như Hugo nhận thấy trông chàng lúng túng như thế nào trong căn phòng của phụ nữ này, với những bó hoa hồng khô treo trên xà nhà và rèm cửa, nhưng chàng chẳng nói gì. Vậy là Finnula tấn công: “Cưới xin gì chứ? Tôi đã nói với anh trước kia rằng tôi không bao giờ muốn lấy ai nữa. Anh không nhớ sao?”

“Anh tự hỏi tại sao một thiếu nữ muốn tránh né hôn nhân đến vậy lại cư xử như em đã làm trong ngày hôm qua.”

Finnula cảm thấy má mình nóng lên, và nàng càng kiên quyết tránh ánh mắt của chàng.

“Nhìn anh này, Finnula.”

Nàng lắc đầu, quay mặt nhìn ra cái sân bên ngoài, nơi quận trưởng de Brissac đang cười và vỗ vai anh rể của nàng.

“Vậy em có cưới Hugh Fitzwilliam không?” chàng hỏi.

Liệu nàng có lấy gã hiệp sĩ khó ưa đó không à? Câu trả lời thật đáng ngạc nhiên là có thể. Nàng nhún vai.

“Đó đâu phải là câu trả lời.”

“Tôi chỉ có thể trả lời thế thôi,” Finnula bật lại, hướng cặp mắt giận dữ về phía chàng. “Tôi không biết. Tôi không thể đoán sẽ như thế nào. Nhưng tôi cho anh biết tôi sẽ không bao giờ đặt chân vào ngôi nhà đó nữa, vậy nên chuyện chúng ta lấy nhau là không thể.”

“Ngôi nhà nào? Ý em là Thái ấp Stephensgate?”

“Phải,” Finnula nói, và không thể kiềm chế cái rùng mình khi nghe cái tên đó. “Những giờ phút tôi ở đó là những khoảnh khắc tệ hại nhất trong đời tôi. Tôi đã thề khi nào được thả ra tôi sẽ không bao giờ bước qua cái ngưỡng cửa đáng nguyền rủa đó nữa...”

“Finnula, anh biết chuyện đã xảy ra giữa em và cha anh.. ”

“Không” nàng cắt ngang lời chàng. “Anh không biết gì cả. Không ai biết gì cả. Cha anh là kẻ điên rồ và ông ta nghĩ rằng tôi là mẹ của anh. Quận trưởng de Brissac có kể điều đó với anh không? Ngài Geoffrey gọi tôi là Marie. Chẳng phải đó là tên của mẹ anh sao?”

Khi Hugo im lặng gật đầu, Finnula nói tiếp, “Ông ta không hề yêu tôi, ông ta còn chẳng biết gì về tôi. Nhưng trong cái đầu loạn trí của ông ta, tôi là Phu nhân Marie, và vậy là ông ta phải có tôi, và tôi chẳng thể làm hay nói gì để ngăn ông ta...”

“Finnula,” chàng nói và bước một bước về phía nàng, nhưng nàng giơ tay ra ngăn chàng lại.

“Xin lỗi khi nói điều này nhưng khi đó tôi cảm thấy và bây giờ tôi vẫn cảm thấy rằng đã có một phép màu xảy ra để cứu tôi khỏi cái đêm hôm đó. Ngay khi chúng tôi bước vào phòng ngủ đó, thì ông ta đổ gục xuống sàn. Tôi đã vô cùng hoảng sợ, tôi không biết phải làm gì...”

“Finnula, nghe anh nói này. Chúng ta sẽ khóa căn phòng đó lại. Em sẽ không bao giờ phải vào đó...”

Nhưng Finnula vẫn tiếp tục nói như mê sảng, như thể nàng chẳng hề nghe thấy lời chàng. “Tôi đứng bên ông ta khi ông ta xiết tay vào ngực cố gắng thở. Tôi chạy đi gọi quận trưởng de Brissac, cầu mong ông ấy vẫn chưa rời khỏi đó, nhưng khi tôi tìm được quận trưởng, ngài Geoffrey đã chết.” Finnula nhận ra rằng mình bắt đầu khóc khi đang nói, “Và rồi tôi bị buộc tội giết ông ta và Reginald Laroche muốn cho treo cổ tôi ngay lập tức! Chỉ là quận trưởng de Brissac không cho phép điều đó...”

Lần này Hugo không ngăn nàng lại. Chàng tới bên nàng, siết nàng vào ngực và thì thầm, “Anh biết. John đã kể hết với anh rồi. Nhưng ta hãy bỏ những chuyện đó lại phía sau, được không? Hãy quên hết đi và bắt đầu lại từ đầu. Ngay khi về nhà, anh sẽ bãi chức của Laroche, và rồi anh sẽ cho bịt kín phòng ngủ của cha anh. Sẽ không có ai bước vào trong đó nữa. Finnula, em đừng khóc...”

Nhưng nàng không thể kìm được. Nàng bám chặt lấy chàng, khóc lóc và khinh miệt chính mình vì điều đó. Sao nàng có thể thể hiện sự yếu đuối trước mặt chàng? Chẳng phải lòng kiêu hãnh của nàng đã bị tổn thương đủ rồi sao? Nàng có cần phải làm mất mặt mình thêm nữa trước người đàn ông này không? Chùi nước mắt bằng tay áo, nàng cố gắng gượng dậy và đẩy chàng ra. Nhưng Hugo không buông ra. Chàng chỉ càng siết nàng chặt hơn và nói, “Nghe này, Finnula. Việc này sẽ chẳng làm thay đổi điều gì cả. Em sẽ không sống ở nhà cối xay nữa, nhưng Thái ấp Stephensgate sẽ là nhà của em, em muốn làm gì tùy thích. Và em vẫn phải chịu trách nhiệm về các nông nô của anh. Họ đã nghĩ em là bà chủ của họ từ lâu rồi. Chẳng phải sẽ tốt hơn sao nếu em thực sự trở thành Bá tước phu nhân Finnula? Em có thể giúp anh trả lại những gì đã bị tước đi của họ một cách sai trái. Anh cần em giúp đỡ. Anh đã đi xa mười năm rồi. Anh không thể tin Laroche. Anh cần có ai đó cho anh biết phải làm những việc này như thế nào...”

Finnula vịn người để thoát khỏi vòng tay của nàng. “Anh hỏi Robert ấy. Robert có thể cho anh biết. Và cả ngài John de Brissac nữa. Anh không cần em...”

“Nhưng anh cần.” Chàng siết tay quanh eo của nàng. “Thực ra tên anh có thể không phải là Hugh nhưng anh vẫn là con người đó bên dưới một cái tên mới. Tại sao tự dưng em lại ghét bỏ anh đến vậy?”

“Bởi vì,” nàng cắn nhằn. “Anh đã nói dối em!”

“Đó là trước khi anh biết em là ai,” chàng giải thích. “Hơn nữa, em đã dí dao vào cổ anh, em nhớ chứ? Em không thể mong chờ anh cho em biết anh là một bá tước khi mà em bắt anh làm con tin.”

“Và anh chỉ đồng ý cưới em bởi vì anh trai em đã dọa giết anh...”

“Xin lỗi em, Finnula, nhưng anh tin người chữa kiết vào anh trai em chính là anh, chứ không phải ngược lại. Và sự thực là anh đã muốn phải có em bằng mọi giá kể từ khi em bắt anh ở tuổi nước nóng và tuyên bố rằng anh là tù nhân của em. Và bởi vì kết hôn là cách duy nhất để anh có thể có được em và vẫn được đám nông nô của anh kính trọng, vậy thì ta hãy kết hôn đi...”

“Thấy chưa!” Finnula cố gắng tìm cách để huých cùi trở vào bụng chàng. “Thấy chưa, em đã bảo mà. Anh đâu có muốn cưới em...”

“Chẳng gã đàn ông nào thích hôn nhân cả, Finnula ạ. Chỉ là có những người phụ nữ mà họ không thể có bằng cách nào khác, và đó là sự hy sinh mà họ tình nguyện thực hiện để đạt được một mục tiêu cụ thể...”

“Ôi!” Finnula quá tức giận. “Tôi biết mà!” nàng hét lên. “Tôi cho anh biết, có những phụ nữ cũng không quan tâm đến việc kết hôn đâu! Và tôi là một người như thế! Và tôi cho anh biết tôi không phải là người vợ tốt đâu. Tôi không biết khâu vá, không biết dọn dẹp và tôi là một thảm họa trong bếp. Tôi sẽ rời nhà từ sáng sớm và đi suốt cả ngày và trở về vào lúc ban đêm, bẩn thỉu và mệt mỏi, và khi đó anh sẽ không muốn tới gần tôi đâu...”

“Nếu em nghĩ như vậy thì em còn ngây thơ hơn anh tưởng vào tối qua.” Hugo nói, và toét miệng cười, và trước khi nàng có thể tung ra những lời đe dọa khác, chàng hôn nàng, đúng như chị nàng đã mách nước. Và rồi, khi môi hai người đã rời ra, cặp mắt xanh của Hugo nhìn nàng với vẻ tha thiết nhất, và chàng hỏi, “Giờ thì em sẽ lấy anh chứ?”

Nàng chẳng thể nói được gì, cổ họng nàng khô khốc vì cái hôn nồng nhiệt vừa rồi. “Em làm gì có sự lựa chọn nào khác,” nàng nói.

“Tất nhiên là không rồi. Nếu cần thiết anh sẽ bắt em phải làm thế.”

Finnula ngẫm nghĩ. “Nhưng em sẽ không bỏ mấy cái quần da của em,” nàng nói.

“Có chứ. Em sẽ phải bỏ chúng, cho dù anh có phải đốt hết chúng đi.”

“Anh không dám đâu!”

“Anh sẽ làm. Và giờ thì anh đề nghị em bắt đầu sắp xếp đồ đạc đi là vừa, bởi vì anh sẽ chỉ buông tha cho em một đêm nay thôi. Ngày mai chúng ta sẽ làm đám cưới.”

“Ngày mai!” nàng nhướn mày đầy căm phẫn.

“Phải, ngày mai. Và đừng có tìm cách chạy trốn, bởi vì anh sẽ chẳng nương tay đâu nếu em không vâng lời anh.”

“Em tưởng anh đã nói với Robert...”

“Anh đã nói với Robert rằng từ giờ trở đi, người duy nhất có thể động tới em chính là anh đây.” Chàng cúi xuống hôn vào môi nàng. “Anh không hề nói rằng anh sẽ nương tay nếu em thiếu khôn ngoan đến mức không nghe lời anh.”

Finnula cân nhắc này nọ và chắc rằng việc Hugo có ra tay chắc cũng chẳng phải là điều tệ nhất từng xảy ra với nàng. Thế nhưng nàng nghĩ tốt nhất là đừng nên chọc tức chàng.

13. Chương 11

Đã mười năm kể từ lần cuối Hugo nhìn thấy ngôi nhà mình, nếu ai đó có thể gọi Thái ấp Stephensgate là nhà. Còn Hugo thì không thể. Ký ức về sự phản bội của người anh trai vẫn còn sắc nét như thể nó chỉ mới xảy ra ngày hôm qua. Và dù anh trai của chàng đã qua đời từ lâu, và bố mẹ chàng cũng vậy, nhưng Hugo không thể tránh khỏi rùng mình khi chàng tiến vào cổng của thái ấp.

Dù chuông nhà thờ trong làng đã điểm tám tiếng nhưng trời vẫn còn khá sáng[13]. Và trong ánh sáng màu tím đỏ, Hugo có thể nhận rõ những bức tường bằng đá bao quanh thái ấp Stephengate. Nó không hẳn là một lâu đài, bởi vì thiếu hào nước và cầu rút và các đồ vũ trang thường có ở một pháo đài được phòng thủ tốt, thế nhưng nó vẫn là một tòa nhà đường bệ, phủ bóng xuống làng Stephengate như là một con chim săn mồi.

[13] Tại Châu Âu, vào mùa xuân, hè mặt trời lặn khá muộn.

Được xây dựng hoàn toàn bằng đá, kể cả phần mái, cùng với bức tường cao gần hai thước bao quanh chuồng ngựa, lò nướng bánh và nhà kho, thái ấp Stephengate là nơi ở cho chủ nhân của Stephengate và thuộc hạ của ngài vào thời chiến, thế nhưng công trình duy nhất thực sự phục vụ ục đích này là hai tòa tháp ở biên sườn của thái ấp. Trên đỉnh tháp là những lỗ châu mai nơi cung thủ có thể đứng nấp và bắn vào kẻ địch ở bên ngoài.

Bởi vì chúng được xây dựng thuần túy ục đích chiến sự, vậy nên bên trong tháp hoàn toàn không có gì ngoài cầu thang xoắn để đi lên nóc.

Vì hơn một thế kỷ qua Stephengate không phải trải qua cảnh chiến tranh, hai tòa tháp bị bỏ hoang trước khi đến đời cha của Hugo, và ngoại trừ khi Hugo hay anh trai Henry trèo lên những bậc thang đó vì một trò chơi khăm trẻ con nào đó, Hugo chẳng hề thấy bất cứ ai khác vào những tòa tháp đó vì bất cứ lý do gì. Bởi vậy mà khi chàng và John de Brissac đi qua cánh cổng của thái ấp và xuống ngựa, Hugo ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng gọi từ trên lỗ châu mai.

“Xin chào.”

Hugo ngược nhìn lên trong ánh trời chạng vạng và thấy khuôn mặt của một cậu bé trai đang cúi xuống nhìn chàng.

“Chào,” Hugo nói. Đó là một buổi tối yên ả, sự tĩnh lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng gù gù của lũ chim câu đang làm tổ giữa các lớp ngói của nhà chính. Giọng của chàng có vẻ như to một cách khác thường trong cái sân tĩnh lặng.

“Chào Jamie,” quận trưởng de Brissac vui vẻ gọi với lên. Ông đã xuống ngựa, và con tuấn mã của ông, sau khi được giải thoát khỏi gánh nặng đáng kể của ông chủ to lớn, nhún nhảy trên lớp đá sỏi. “Gọi Webster tới đây đi nhóc. Chúng ta cần có người dắt ngựa đi.”

Đầu của Jamie không nhúc nhích, “Ông đi cùng ai vậy, ông quận trưởng?” cậu hỏi. Hugo nhận thấy cậu bé chỉ khoảng chín hay mười tuổi, nhưng cậu ta có cái vẻ rất là oai cho dù đang ở trên đỉnh tòa tháp cao tới sáu thước.

“Người đó à?” Quận trưởng de Brissac tắc lưỡi.

“Đây chính là ngài Bá tước đấy.”

Cậu bé nhướn mày với vẻ quan tâm. “Đức ông Hugo ạ?”

“Đúng vậy đấy.”

Cậu bé nhìn chằm chằm vào Hugo trong một giây và rồi mái tóc vàng óng biến mất. Hugo nhìn viên quận trưởng với vẻ thú vị.

“Thằng nhóc đó là ai vậy?” chàng hỏi, tháo đôi găng tay cưỡi ngựa ra.

“Đó là Jamie.”

“Laroche đang cho phép bao nhiêu kẻ ăn bám tụ tập ở đây vậy?” Hugo nhìn quanh sân và lấy làm kinh ngạc vì mười năm qua chẳng có gì thay đổi cả. Các chuồng ngựa, lò nướng mì... mọi thứ vẫn hết như vậy. Có thể là hơi tiêu tụy hơn một chút. Chắc chắn là không phải phồn thịnh hơn. Nhưng thật lạ là lại giống nhà hơn.

Quận trưởng thở dài. “Đủ mọi loại luôn. Bao gồm cả gã hộ vệ mà ngài đã cử về trước...”

“Vậy ư? Peter đã tới đây rồi à?” Hugo lấy làm ngạc nhiên. Chàng chẳng mong hẳn ta tìm được cầu Luân Đôn mà không bị lạc lấy một vài lần.

“Hắn đã tới hôm qua, với một câu chuyện khá là giật gân. Kể rằng ngài đã bị bọn cướp đường mai phục và rằng chúng sẽ gửi tin đòi tiền chuộc ngài sớm. Laroche không biết chắc hẳn ta là người thế nào nên đã cho gọi tôi tới. Tất nhiên, khi thằng nhóc trông thấy tôi, hẳn ta cảm như hén.”

Hugo cười thầm. “Finnula đã bảo hẳn rằng nếu hẳn hé miệng nói với quận trưởng về việc tôi biến mất thì mạng sống của tôi sẽ gặp nguy hiểm.”

“Thì ra là thế. Webster đây rồi.”

Người hầu già đã từng coi sóc các chuồng ngựa của nhà Fitzstephens từ thời mồ ma cha của ngài Geoffrey, lật đặt bước về phía họ, cặp mắt mờ đục của ông nhìn chăm chăm vào Hugo.

“Là ngài đấy ư, thưa Đức ông?”

“Là tôi đây, Webster.” Trái tim Hugo rung động vì những cảm xúc bất ngờ khi thấy ông già đó vẫn đang làm việc ở thái ấp này, bất chấp việc ông đã trở thành người tự do từ một năm rồi. Dù là một hay hai mươi năm, Hugo tin rằng Webster sẽ chẳng ra đi cho tới khi ông chắc chắn rằng tất cả các mỹ nhân của ông, như cách ông gọi lũ ngựa, sẽ được chăm lo đầy đủ.

“Thật vui được gặp lại ông,” Hugo nói, sẵn bước tới và nắm lấy tay Webster.

“Đúng là cậu rồi,” Webster nói. “Tôi nhận ra cái siết tay đó ở bất cứ đâu. Cậu chẳng bao giờ hiểu hết về sức mạnh của mình. Vậy là cậu đã trở lại rồi.”

“Tôi về rồi đây,” Hugo buông tay ra. “Tôi sẽ ở lại đây.”

“Cũng đã đến lúc rồi.” Ông già gật đầu. “Các mỹ nhân của tôi bắt đầu phải chịu khổ rồi. Nhưng giờ thì cậu đã về, chúng sẽ ổn thôi.”

Chẳng nói năng gì thêm, ông già quay ra cầm lấy cương của hai con ngựa, lê bước về phía cửa chuồng ngựa và thì thầm vào tai Skinner. Hugo nhìn theo người hầu già, môi chàng mím lại với vẻ không hài lòng.

Chàng nói với viên quận trưởng, “Lẽ ra tôi nên thấy hài lòng vì họ giữ ông ấy lại. Chúa biết họ có thể đuổi ông ấy đi khi mà ông ấy mù lòa như thế này. Nhưng sao họ không sai một thằng nhóc giúp ông ấy...”

“Lại phải nuôi thêm một miệng ăn ư?” John de Brissac nhếch mép cười dưới bộ râu rậm rạp. “Đó không phải là kiểu cách của ông chú họ Laroche của ngài. Không, ông ta giữ ông già lại bởi vì chẳng thể kiếm được ai làm tốt thế với tiền công rẻ mạt như vậy. Ông ấy rất tận tâm với lũ ngựa. Và viên quản lý của ngài chỉ phải trả cho ông ấy mức lương của một cô vắt sữa bò...”

“Ra là vậy. Lẽ ra tôi phải đoán được chứ. Thế còn thằng nhóc Jamie đó?” Hugo nhìn qua sân để tìm thằng bé tò mò đó. “Nó không phải là thằng bé trông ngựa sao?”

“Jamie ư? Không đâu.”

“Nó không phải là con của bà Laver đấy chứ? Bà Laver còn làm trong bếp không?”

“Thì vẫn nhưng Jamie không phải là con của bà ấy, và cậu bé vẫn giúp đỡ khi nào có thể, cho dù là rõ ràng cậu ta gây hại nhiều hơn là giúp.”

Quận trưởng de Brissac vỗ vỗ hay tai vào nhau, một cử chỉ mà Hugo nhận ra là kiểu cách ưa thích của ông. “Giờ thì, thưa bá tước, ta nên gõ cửa hay là cứ tiến thẳng vào?”

Hugo thấy rõ rằng viên quận trưởng đang háo hức được bắt tay vào việc, chẳng hề có chút nóng lòng mong được về nhà - John đã kể với chàng rất thoải mái rằng ông ấy chẳng có bà vợ nào đang đợi ở nhà, chỉ có mỗi bà mẹ già hay gắt gỏng.

Không giống như quận trưởng, Hugo chẳng mấy háo hức với cảnh tượng đang chờ đợi chàng. Chàng đã thấy quá đủ cảnh chết chóc, bạo lực, và chẳng mong mỗi gì hơn một cuộc sống yên ả, mà chắc chắn điều đó sẽ chẳng xảy ra với người vợ mà chàng đã lựa chọn, nhưng chàng chắc có thể đạt được sự bình yên khi nào chàng và Finnula đã lên chức ông bà. Trông coi lũ nông nô, tham dự một hai giải đấu và chăm sóc con cái là tất cả những sự vui thú mà chàng muốn trong phần còn lại của cuộc đời.

Nhưng để có được sự bình yên đó, chàng cần phải tống cổ Laroche khỏi nhà của chàng, vậy nên chàng nói, “Vớ vẩn, John ạ. Sao tôi lại phải gõ cửa khi vào nhà của chính tôi chứ?”

Nói rồi chàng giơ tay ra để mở cánh cửa nặng nề, nhưng cái chốt bằng sắt đã được rút ra ngay trước khi chàng chạm vào nó. Cánh cửa bằng gỗ sồi nhích ra và một mái đầu tóc vàng quen thuộc lộ ra.

Đứng chỉ cao đến hông của Hugo, Jamie nói bằng cách giọng cao chói lói, “Xin mời vào. Các ngài đừng đứng ngoài đó mãi thế.”

Hugo cúi xuống nhìn thằng bé. “Cháu thoải mái như thể Thái ấp Stephensgate là nhà của cháu ấy nhỉ?”

“Con mong là như vậy,” Jamie nói. “Con sinh ra ở đây mà.”

“Vậy à?” Hugo đi lướt qua cậu bé tiến vào đại sảnh của ngôi nhà, cũng chính là một phòng ăn rất lớn.

Đại sảnh chiếm gần hết tầng một của tòa nhà, ở giữa là phần trần vòng cung giống như trong một nhà thờ, từ đó rủ xuống mấy dải biểu ngữ tẻ tã có từ thời chiến tranh xa xưa lắm rồi.

Ở cuối sảnh, đối diện với cửa chính là một lò sưởi rất lớn, đủ để làm ấm toàn bộ căn phòng. Phía trước lò sưởi đã đặt sẵn hai cái ghế tựa cao. Ngay lập tức, Hugo nhận ra người ngồi trên một trong hai cái ghế đó là gã hộ vệ Peter của chàng. Còn trong chiếc ghế kia là một người đàn ông gù gù mà Hugo nhận ra là ông em họ Reginald Laroche của cha chàng.

Nghe thấy tiếng họ bước vào, Peter quay đầu lại và thốt lên đầy vui mừng.

“Nhìn này!” gã hộ vệ gọi to, giọng của hắn ta vang vọng khắp căn phòng rộng, “Ông chủ của tôi đây rồi!” Bước đi lảo đảo, Peter lao qua phòng để chào đón Hugo và quận trưởng, và Hugo nhận ra ngay lập tức rằng hắn ta đang say. Đồ ngu nào đã mở hầm rượu cho hắn thì Hugo chỉ có thể đoán, nhưng gã trai say sưa đến mức gần như không thể đứng vững nổi. Dù vẫn mặc cái áo chùng bằng nhung, ít ra gã đã bỏ đi bộ giáp xích và đeo một sợi dây chuyền bằng vàng mà Hugo chưa thấy bao giờ. Chàng hy vọng không phải Laroche đã cho hắn để hồng chiếm lấy sự trung thành của hắn. Hugo biết thừa rằng một mưu mẹo như thế sẽ thành công bởi vì chàng biết rõ sự phụ phàm của Peter. Chỉ cần tẩm cho hắn trong quà tặng và cho hắn say khướt như con lợn trong bùn là có thể dễ dàng chiếm được tình cảm của hắn.

Hugo phớt lờ gã hộ vệ, ánh nhìn của chàng hướng về người đàn ông đã đứng dậy và chậm rãi tiến về phía họ, với cánh tay mở rộng trong một cử chỉ thể hiện sự chào đón.

“Đây không thể nào là Hugo Fitzstephen,” Reginald Laroche thốt lên. “Đây đâu phải là chàng trai trẻ đã ra đi mười năm trước trong cơn giận giữ. Chẳng phải sáng hôm đó cháu đã nguyên rửa tất cả mọi người trong cái nhà này sao, thưa bá tước? Giờ thì nhìn cháu mà xem. Cao lớn hơn nhiều bố cháu ngày xưa. Chuyển trở về vui đây chứ John nhỉ? Tôi thấy là anh đã giải cứu bá tước của chúng ta khỏi lũ cướp đường dê tiện mà Peter đã kể cho tôi nghe...”

“Chẳng phải bọn cướp đường gì đâu, Reginald ạ,” John nói, “Đó chỉ là tác phẩm của nữ thợ săn yêu quý của chúng ta thôi.”

Khuôn mặt của viên quân gia sa sầm một chút khi nghe nhắc tới Finnula. Ông ta là một người khá cao, dù không vạm vỡ như Hugo, để ria và khăng khiu, với mái tóc đen đã ngả bạc ở phía trước. Hugo nhớ rằng lúc nào ông ta cũng có mặt trong thời của cha chàng, không chỉ như một người nhà, một người cố vấn, một viên tổng quản, mà trên hết là bạn thân nhất của Geoffrey Fitzstephen. Một người bạn mà nếu sự nghi ngờ của Hugo là đúng, có thể đã sát hại cha chàng để nắm lấy quyền kiểm soát thái ấp, và rồi đổ tội lên cô dâu vô tội của vị bá tước quá cố.

“A,” Reginald thốt lên và sự thất vọng trong giọng nói của ông ta chỉ có một nửa là giả vờ. “Thế mà gã hộ vệ của cháu nói với bọn tôi rằng những kẻ đó ghê gớm lắm!”

“Cô ta đã nói sẽ giết ông chủ nếu tôi để lộ điều gì,” Peter nói líu nhíu một cách sung sướng. “Nhưng mà tôi sẵn sàng chết một ngàn lần để đổi lấy một nụ hôn từ cô nàng...”

Nụ cười của Reginald dường như đóng băng trên khuôn mặt hẹp của ông ta. “Chúng tôi đang chờ thư đòi tiền chuộc, nhưng vui mừng thay cháu đây rồi. May quá, con gái tôi... cháu nhớ Isabella chứ? Giờ nó đã thành một thiếu nữ xinh đẹp... và nó đã chuẩn bị phòng ngủ của cha cháu sẵn sàng cho cháu...”

Hugo nhún mảy. “Chẳng phải chú đang sử dụng nó sao, Reginald?” chàng hỏi sau sự ra hiệu của quận trưởng.

“Cái gì, tôi ấy à? Phải rồi, nhưng giờ khi mà cháu đã trở lại, thưa bá tước, nó chỉ hợp với...”

“Đúng đấy.”

Hugo thấy rõ Laroche định chơi trò gì. Người chú họ trung thành, đã cố gắng hết sức để chèo chống thái ấp sau cái chết đau đớn của ngài bá tước, giờ lại rất vui sướng được phục vụ hậu duệ của Đức ông quá cố. Chắc hẳn Laroche không biết rằng Hugo đã được nghe nói ít nhiều về tình hình đất đai và nông nô của chàng. John de Brissac chẳng có lý do gì để ba hoa điều đó, và sẽ chẳng có ai khác dám làm điều đó. Ngoại trừ tất nhiên là Finn Xinh đẹp. Nhưng cô ta đang bị nghi ngờ về việc ám sát ngài Geogttrey. Ai lại ngu ngốc đến nỗi tin lời của cô ta?

“Nơi này trông ổn đấy, chú Reginald ạ.” Hugo nói. “Tôi rất mừng khi thấy ông già Webster ở ngoài kia. Nhưng chắc chú thấy rõ là ông ấy giờ yếu đi nhiều rồi. Chú có nghĩ đến việc cho người giúp ông ấy chưa?”

“Mọi việc bây giờ không còn được như xưa đâu, thưa bá tước. Không hề.” Gã quản gia lắc đầu với vẻ đau thương. “Cha của cậu đã bán đi gần hết số ngựa trước khi ông qua đời. Việc duy trì một tàu ngựa lớn chẳng có ích gì khi mà ông ấy chỉ còn có một mình, cậu biết đấy...”

“Ông ấy làm vậy thì lạ thật, chú có nghĩ vậy không?” Hugo quất găng tay của chàng vào một cái khiên treo trên tường, với gia huy của dòng họ Fitzstephen có hình hai con chim cắt và một con cừu. “Xét theo việc ông ấy định kết hôn. Ít ra, hẳn ông ấy phải dành cho cô dâu của mình một con ngựa chứ. Rồi còn con cái của họ nữa...”

Reginald do dự, nhưng chỉ trong một giây. “Ngài quận trưởng đã kể với cháu chuyện đó rồi phải không? Đúng là một ngày đen tối trong lịch sử dòng họ. Sự điên rồ đã chiếm hữu cha cháu trong những tuần lễ bất hạnh đó, dẫn tới cái đám cưới yếu mệnh...” Mặt viên quản gia tối sầm khi nhớ lại kỷ ức đó, rồi với một tiếng thở dài, ông ta tươi tỉnh trở lại, giống như một người đàn ông muốn được gạt bỏ những ý nghĩ không hay lại phía sau.

“Nhưng sẽ chẳng có ích lợi gì mà cứ nín kéo những ngày đau buồn đó, khi mà có bao ngày vui đang đợi cháu ở phía trước, thưa bá tước. Chúng ta phải ăn mừng sự trở về của cháu mới được. Jamie, chạy đi bảo bà Laver rằng ngài bá tước đã trở về, và bảo bà ấy hãy chuẩn bị một bữa ăn xứng đáng với một vị bá tước. Bảo bà ấy là ta cho phép giết một con lợn thật béo tốt...”

Jamie đang quan sát toàn bộ sự việc với đôi mắt màu hạt dẻ mở to, trông có vẻ giật mình. “Một con lợn ư, thưa ông? Tiểu thư Isabella sẽ không thích thế đâu...”

“Bảo với tiểu thư Isabella rằng ngài bá tước đã trở về. Nó sẽ hiểu thôi.” Reginald chậm rãi nói, rít những từ ngữ qua kẽ răng theo cách của một kẻ quen với việc mệnh lệnh của mình được thi hành ngay lập tức. Cậu bé lập tức chạy biến và viên quản gia quay lại với một tiếng thở dài.

“Thời buổi này tìm được người tin cậy khó làm sao,” Reginald nói, lắc đầu.

“Tôi cũng nghĩ chắc là khó khăn lắm.” Hugo khoanh tay trước ngực. “Đặc biệt là khi chú chỉ trả cho họ một phần ba mức họ đáng được nhận.”

“Gì cơ?” Reginald trông có vẻ bối rối.

“Chú nghe rồi đấy.” Hugo gằn giọng. “Peter, ra chuồng ngựa giúp Webster buộc ngựa của chúng ta đi.”

Peter say đến nỗi gần như không đứng vững, ấy thế nhưng vẫn khó bảo như mọi khi. “Giúp Webster à?”

Gã rên rỉ. “Tại sao ạ? Ông già đó có thể lo cho hai con ngựa được mà. Hơn nữa chỉ có ba con nữa trong tàu ngựa...”

“Làm như ta bảo!” Hugo gầm lên, giọng của chàng vang vọng khắp đại sảnh.

Peter nhảy dựng lên và chạy biến. Hugo chưa bao giờ thấy gã chạy nhanh như vậy và chàng cảm thấy rất hài lòng rằng dù đang say, nhưng gã hộ vệ vẫn rất mau lẹ.

“Thưa bá tước,” Reginald nói, khi cánh cửa gỗ sồi to lớn đóng sầm lại sau lưng gã hộ vệ. “Có chuyện gì à? Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, nhưng dường như cháu... không hài lòng.”

“Thành thực mà nói, thưa bá tước,” Reginald nói tiếp với một nụ cười ngọt xớt, “nếu việc ngài Geoffrey bán ngựa khiến cháu lo lắng, thì tôi có thể nói rằng những tuần cuối đời của ông ấy không được dễ chịu cho lắm. Ông ấy dường như là một người bị ám ảnh...”

“Hay một người với đầu óc bị phá hủy từ từ bằng thuốc độc,” Hugo hòa nhã nói.

“Thuốc độc ư, thưa bá tước?” Tay quản gia nhướn mày ngạc nhiên. “Cháu vừa nói là thuốc độc ư? Vâng, người ta có nói về khả năng bị đầu độc vào lúc ông ấy qua đời. Tôi cho rằng con nhóc mà ông ấy cưới đã lên bả thứ gì vào cốc của ông ấy...”

“Không,” Hugo nói chắc chắn. “Sự đầu độc đã bắt đầu rất lâu từ trước đám cưới đó. Chính vì bị đầu độc mà ông ấy trở nên điên rồ đến mức muốn có một đám cưới như vậy.”

“Nhưng thưa bá tước,” Reginald nói, liếm môi bối rối. “Cháu có hiểu mình đang nói gì không?”

“Tôi hiểu quá đi chứ.” Hugo bắt đầu bước thành vòng tròn rộng quanh viên quản gia. “Trong lịch sử của gia đình tôi, thưa ông Laroche, chẳng hề có ghi chép nào về chứng điên. Không phải ông tôi, không phải cụ tôi, hay kỵ tôi từng phải chịu cảnh mất trí như vậy...”

“Có rất nhiều thứ có thể khiến một con người trở nên điên rồ,” Reginald Laroche khẳng định. “Trong trường hợp của cha cháu, đó là do mảnh khoe của một đứa con gái. Vào thời xưa người ta đã có thể buộc tội nó là đồ phù thủy...”

“Không,” Hugo nói, không hề rời mắt khỏi viên quản gia. “Finnula Crais không phải là nguyên nhân cho sự điên rồ của cha tôi. Nguyên do là vì ông đã bị đầu độc, chỉ đơn giản là như vậy.”

Reginald thở mạnh, hướng cái nhìn về phía quận trưởng, “Ông đã kể với cậu ấy những gì tôi đã nói sau khi lão già... ý tôi là ngài Geoffrey chết chưa? Rằng tôi đã nghĩ rằng chính đứa con gái đó đã bỏ thuốc độc. Hugo, cháu nên thấy con bé đó căm ghét ông ấy đến thế nào. Nó không để cho ông ấy chạm đến nó. Một đứa con gái lạ lùng, chẳng có chút gì nữ tính. Ông quận trưởng đã kể cho cậu ấy là chúng ta nghi ngờ nó sẵn trộm thú của tôi... của ngài Bá tước chưa? Một kẻ sát nhân, sẵn trộm, có khi còn là đồ phù thủy nữa...”

“Ông đang buộc tội một cô gái lương thiện, chất phác,” Hugo bước ngày càng nhanh hơn.

“Chất phác ư, thưa bá tước? Không đâu, Finnula Crais không hề đơn giản. Cô ta mặc cái quần tởm trên đó cho tất cả nhìn thấy, chứ không chịu mặc váy dài như là một con chiên biết kính sợ Chúa...”

“Đủ rồi,” Hugo quát lên, dừng lại ngay trước mặt gã quản gia. “Ông không được phép nói thêm một lời xấu xa nào nữa về cô ấy. Việc của ông bây giờ là xuất trình giấy tờ mua bán ngựa của cha tôi. Hãy mang cho tôi xem các sổ sách kế toán và giải thích tại sao mức thuế mà các nông nô của cha tôi phải nộp lại tăng thêm một phần ba. Và ông sẽ phải giải thích cho tôi tại sao mùa đông này, có rất nhiều nông nô lẽ ra đã phải chết đói nếu không có lòng tốt của con người mà ông vừa phỉ báng độc địa đó.”

Reginald Laroche chắc hẳn đã ngờ tới việc như thế này sẽ xảy ra. Chắc hẳn hẳn ta đã nghĩ nếu Hugo sống sót trở về sau cuộc Thập tự chinh, thế nào chàng cũng sẽ biết về các hành động của hẳn ta sau cái chết của ngài Geoffrey. Hugo không thể chứng minh rằng hẳn ta đầu độc cha chàng, cho dù chàng khá chắc chắn về khả năng đó.

Nhưng chàng có thể dễ dàng chứng minh Reginald Laroche về tội bòn rút và biển thủ, và vì thế mà chàng muốn John de Brissac có mặt khi buộc tội hẳn ta.

“Thưa bá tước,” gã quản gia thốt lên và khiến cho Hugo ngạc nhiên bằng một nụ cười cho dù là nhợt nhạt. “Thưa bá tước, chuyện gì thế này? Ngài nghe lời đồn thổi ở trong làng ư. Tôi thấy ngạc nhiên đấy. Trước kia ngài đâu có phản xét ai đó mà không cho người ta cơ hội giải thích...”

“A!” quận trưởng de Brissac kéo ghế ra ngồi và quan sát Hugo và ông chú họ của chàng. “Vậy ta hãy lắng nghe những điều ông nói nào, thưa ông Laroche. Chắc sẽ là một câu chuyện thú vị lắm đây. Bá tước Hugo, xin mời ngồi xuống thưởng thức màn biểu diễn nào.”

“Tôi đứng được rồi, cảm ơn John,” Hugo nói và không thể kìm nổi một nụ cười trước sự hứng thú rõ rệt của viên quận trưởng trước tình huống này. “Chúng tôi nghe đây, Reginald,” chàng nói và lại khoanh tay trước ngực. “Bắt đầu từ lũ ngựa đi.”

“Chuyện đó từ lâu rồi, tôi cũng không nhớ được nhiều, nhưng dường như lúc đầu có một con bị ốm, và rồi chuyện đó lây lan sang những con khác, cho tới cuối cùng, gần như tất cả đàn đã bị chết...”

“Vậy là cha tôi cũng không bán chúng?”

“Có vẻ như tôi đã lầm lẫn về điều tôi nói lúc trước, thưa bá tước...”

“Vậy còn việc tăng thuế?” Lời bào chữa của hắn ta sẽ là gì đây, Hugo tự hỏi và không thể không thấy ấn tượng với điều mà hắn ta bịa ra một cách dễ dàng, nặn lút.

“Ôi thưa bá tước, cái trận lụt khủng khiếp đó. Nước sông dâng lên vào tháng Sáu vừa qua làm ngập gần hết đất đai của ngài, phá hủy hơn nửa mùa màng. Tôi phải tăng thuế, để bù vào chỗ mùa màng đã bị phá hủy và giữ cho thái ấp duy trì được qua những tháng mùa đông...”

Hugo liếc nhìn quận trưởng de Brissac trông đang có vẻ rất trầm ngâm. “Đúng rồi, nước sông dâng lên vào tháng Sáu,” ông đồng ý. “Và nó có làm ngập một vài cánh đồng thật. Nhưng theo tôi nhớ thì đâu như chỉ có một cánh đồng lúa mỳ bị hư hại...”

“Tổn thất nặng nề hơn thế nhiều. Toàn bộ đất đai bị ngập nước trong nhiều ngày...”

“Vì thế mà ông đòi Matthew Fairchild cả đồng tiền để được lấy Mavis Poole và rồi anh ta buộc phải nhận của bố thí để có tiền trả cho ông?” Cặp mắt của Hugo dầy vẻ bức tức.

“Matthew Fairchild?” Reginald Laroche có vẻ hoảng sợ như một con quạ trong bầy. “Mavis Poole ư? Chắc hẳn phải có nhầm lẫn gì đó. Tôi không biết những cái tên này...”

“Gia đình nhà Mavis Poole đã trồng trọt cho dòng họ Fitzstephens hơn năm mươi năm rồi,” Hugo thông báo với vẻ khinh miệt. “Thế mà ông vẫn nói tên của cô ta nghe không quen ư? Ông đã làm quản gia cho cha tôi nhiều năm trước khi ông qua đời. Vậy thì ông làm công việc gì nếu không phải là ghi nhớ tên những người làm công cho ông?”

Reginald lắp bắp câu trả lời, nhưng Hugo đã cắt ngang lời hắn ta một cách giận dữ. Chàng không thể chịu đựng thêm nữa. Gã đàn ông này, nếu không phải là đã giết hại ngài Geoffrey, thì cũng đã sát hại ký ức của chàng, bằng cách để cho người của chàng chết đói. Cơn giận của Hugo lên tới cực điểm và chàng không thể kiềm chế nó được nữa.

Vị bá tước túm lấy Reginald Laroche, nhìn chăm chăm vào hắn bằng cặp mắt đã chuyển sang màu vàng đầy nguy hiểm. “Tôi có thể bẻ gãy ông,” Hugo gầm gừ, “như là một cành cây. Tôi có thể quăng ông vào bức tường đó để cho ông bị gãy cổ...”

“Thưa bá tước...” Quận trưởng de Brissac nhੌm dậy khỏi cái ghế yên ấm, trông ông có vẻ báo động.

“Tôi có thể buộc tội ông vì những tội lỗi rành rành,” Hugo nói tiếp, bằng giọng nói vô cảm của người mà cơn giận đã vượt quá khả năng biểu hiện. “Và rất vui được thấy ông mục nát trong tù trong suốt phần đời còn lại. Nhưng tôi sẽ còn thích hơn nữa nếu có thể thọc thanh kiếm của tôi xuyên qua người ông, và rồi lau máu vấy trên thanh kiếm đó bên trên cái xác thối hại của ông...”

“Bá tước!” viên quận trưởng thốt lên, “Không được đâu!”

“Nhưng thay vào đó,” Hugo gầm ghè, vẫn túm chặt lấy cổ áo của gã quản gia, “Tôi sẽ cho ông biết ông đã làm những gì, bởi vì ông đóng vai kẻ vô tội thuyết phục đến vậy...”

Hugo giật mạnh gã quản gia về phía chàng. “Không gì cả,” chàng rít lên, nhỏ đến nỗi quận trưởng de Brissac phải nghiêng về phía trước để nghe điều chàng nói. “Ông không làm gì cho cái nhà này và không làm gì cho cha tôi. Ông không lo lắng tới những mạng sống mà cha tôi đã thề sẽ bảo vệ và đã ra lệnh cho ông làm điều đó. Ông chỉ quan tâm tới việc lấp đầy cái túi bẩn thỉu của ông bằng vàng của nhà Fitzstephen. Tối nay, điều đó sẽ chấm dứt.”

Xô gã đàn ông gầy gò ra, Hugo quan sát tên quản gia va vào bức tường đối diện rồi trượt xuống, rên rỉ, thân hình hắn ta cuộn lại như là một đứa trẻ. Hoàn toàn không có một chút thương cảm cho kẻ đã làm hại biết bao nhiêu người, Hugo hờ hững nói, “Từ giờ tới cuối năm, ông phải trả lại từng đồng ông đã bóp nặn từ người của tôi. Tôi muốn ông trao tất cả những ghi chép về các giao dịch ông đã thực hiện cho quận trưởng Brissac trước khi trời tối. Và tôi muốn ông xéo khỏi nhà tôi trước trưa mai. Như thế đã rõ chưa?”

Trong một khoảnh khắc, Reginald Laroche ngược nhìn lên, và khi đó Hugo nhìn thấy điều gì đó lướt qua khuôn mặt của ông chú họ, không phải là sự sợ hãi hay lo âu, mà là sự thù ghét, sự thù ghét tuyệt đối và lạnh lùng như Hugo đã từng thấy trong mắt của những kẻ Saracen mà chàng đã từng giao chiến. Chỉ có điều sự căm ghét này còn có vẻ khủng khiếp hơn, bởi vì bị kẻ thù của mình căm ghét là chuyện bình thường.

Nhưng bị ai đó trong gia đình mình căm ghét, đó lại là chuyện khác. Reginald Laroche căm ghét Hugo và có thể là cả cha chàng nữa. Tại sao cha chàng không nhận ra sự khinh ghét rõ rệt đó trong cặp mắt đen của ông em họ, thì quả thực Hugo không thể hiểu nổi.

Nhưng điều đó lập tức biến mất ngay khi Hugo nhìn thấy nó, bộ dạng của Reginald co lại thành một sự biểu hiện của sự khúm núm đầy lo lắng khi hắn ta bò tới bên Hugo.

“Thưa Đức ông,” tên quản gia lẩm bẩm, vội vàng chỉnh sửa quần áo như thể hắn ta chỉ vô tình trượt ngã, chứ không phải là bị ai đó quăng qua gian phòng. “Tất cả những gì tôi làm khi ngài đi vắng đều là vì lợi ích của thái ấp. Đúng là rất nhiều nông nô than phiền này nọ, nhưng ngài phải biết rằng cha của ngài đã nuông chiều bọn chúng. Chúng là những nông nô được đối xử tốt nhất trong vùng, ngay cả ngài quận trưởng đây cũng có thể làm chứng điều đó”

“Đã từng thôi,” John sửa lại. “Đã từng được đối xử tốt nhất.”

“Đó, ngài thấy chưa? Cha ngài, Chúa phù hộ linh hồn ông ấy, là một người tử tế, nhưng ông ấy lại không biết làm ăn. Tôi rất vui sướng cho ngài xem bất cứ giấy tờ gì ngài muốn, thưa Đức ông, nhưng sao phải vội như vậy. Ngài cứ để chuyện đó tới mai hẵng tính, thưa bá tước. Ngài đã mệt mỏi vì chuyến đi và có thể tai của ngài đã phải nghe lời lẽ thô tục của những kẻ chống lại tôi...”

“Chẳng có gì phải nghĩ cả,” Hugo lắc đầu nói. Quả là gã này muốn chết rồi thì mới cả gan nghĩ rằng hắn có thể làm Hugo nguôi đi cơn giận chết người hiện tại. “Ngày mai ông sẽ phải đi, nếu không thể có Chúa, Laroche ạ, tôi sẽ dùng lưỡi kiếm của tôi để đuổi ông đi...”

“Cha à?”

Một giọng nói du dương ngân vang về phía họ, và Hugo nhìn về hướng cầu thang ở bên phải của đại sảnh. Ở đó, một cánh tay thon thả lướt trên thành cầu thang gỗ được đánh bóng khi cô gái đi xuống cầu thang, trôi nổi như một ảo ảnh màu tím. Làn da trắng xanh xao như kem được tôn lên bởi mái tóc đen như gỗ mun, tạo nên một vẻ bề ngoài nữ tính mong manh hiếm người có được. Isabella Laroche, người mà Hugo chỉ nhớ tới như là một con nhóc mười tuổi đáng ghét, đã lớn lên thành một phụ nữ thực sự quyến rũ.

“Cha à?” cô gái hỏi lại bằng giọng nói thật mềm mại. “Có chuyện gì à?” Rồi nhận ra Hugo, cô nàng đặt một tay lên ngực và rồi thở gấp.

“Trời ơi, bá tước Hugo!” cô nàng thốt lên, và chỉ bằng vài bước chân nhanh nhẹn và duyên dáng nàng đã tới trước chàng, nhún mình điệu đà khiến cho gấu váy rộng màu tím của nàng quấn quanh chân Hugo.

“Cứ như là mơ vậy! Em nghe thằng nhóc Jamie nói rằng cuối cùng anh đã về, và em không thể nào tin nổi, khi mà em chưa tận mắt được thấy!”

Cặp mắt nàng đen như mã não, Isabella mỉm cười rạng rỡ với Hugo. Chàng lấy làm buồn cười khi nhận thấy cặp môi tuyệt đẹp của cô nàng được tô son, bởi vì chúng đỏ một cách khác thường, màu của hạt lựu mà Hugo đã từng ăn khi ở Ai Cập.

“Ôi anh họ, bây giờ anh cao lớn lắm sao! Cứ như là trong mơ vậy. Trông anh ấy tuyệt quá, phải không cha?”

Reginald Laroche cầu nhàu, chẳng còn chút khúm núm nào trong giọng nói của hắn ta, “Vào bếp đi, Isabella, vào xem bà Laver chuẩn bị bữa tối đến đâu rồi”

“Không phải cha nói thật đây chứ! Lâu lắm rồi con và anh Hugo mới được gặp nhau. Chúng con có biết bao chuyện cần nói. Dù sao thì anh ấy đã đi khắp thế giới. Con muốn nghe về chuyện đó, và về những tên Saracen mà anh ấy đã giết, và những thắng cảnh mà anh ấy đã thấy. Anh đã thấy kim tự tháp chưa, anh Hugo? Em muốn được tận mắt thấy chúng làm sao. Chúng có thực sự như mọi người nói không?”

Hugo nhìn xuống tạo vật mê hoặc này và hiểu tại sao Finnula và các chị gái của nàng ghét cô ta đến vậy. Xinh đẹp và quý quý, Isabella Laroche theo cách riêng của cô ta, còn nguy hiểm hơn cả cha của mình, và bất kỳ cô gái nào không hiểu rõ đều sẽ thấy ghen tị với bề ngoài và địa vị của cô ta. Rõ là Isabella đã chuẩn bị rất kỹ càng cho buổi tối hôm nay, với một chiếc váy bằng lụa cổ trễ và đủ thứ trang sức nặng trĩu trên cổ tay và ngón tay của cô ta.

“Có vẻ như người cha hay quên của em còn chưa mời anh uống một ly,” Isabella thủ thỉ, nắm lấy cánh của Hugo. “Để em mời anh một ly, thưa bá tước...”

Quận trưởng de Brissac phá ra cười vì điệu bộ mời mọc của cô nàng, và Isabella ném về ông một cái nhìn bực tức, cặp lông mày mảnh mai của cô ta nhíu lại.

“Ôi,” cô nàng nói toẹt ra. “Là ông đấy à. Tôi không nhìn thấy ông ở đó. Xin hỏi ông cười cái gì vậy?”

“A, thưa tiểu thư,” viên quận trưởng thở dài. “Nếu cô không biết, thì tôi cũng chẳng thể cho cô biết được.”

“Isabella,” Reginald quát nạt. “Đi đi.”

“Cha!” Cô nàng tóc đen đậm chân. “Cha đang tỏ ra thô lỗ với chủ nhà của chúng ta đấy!”

“Ngài Hugo và cha đang bàn chuyện quan trọng, không liên quan đến con! Mau xuống bếp giúp bà Laver chuẩn bị bữa tối đi...”

“Thực ra thì thưa ông,” Hugo cắt ngang, “Tôi sẽ ăn tối ở nhà cối xay tối nay. Vậy nên ông hay bà Laver không cần phải lo bữa tối cho tôi, mặc dù tôi chắc quận trưởng de Brissac, người sẽ ở lại đây giúp ông đóng gói hành lý, sẽ rất cảm kích vì bữa tối đây.”

“Ăn tối ở nhà cối xay?” Isabella thốt lên với vẻ kinh hoàng. Cô ta không nghe thấy gì khác ngoài điều đó. “Tại sao anh lại ăn tối ở đó? Ăn ở nhà thì ngon hơn ở chỗ đó chứ...”

“Có thể như vậy.” Quận trưởng de Brissac cười. “Có thể đấy, thưa tiểu thư. Nhưng tiểu thư không thể cung cấp một người bạn đồng hành như Đức ông đã có trong vài ngày vừa qua.”

“Ý của ông ta là gì?” Isabella hướng cặp mắt buộc tội về phía Hugo. “Ông ta nói gì vậy, thưa Bá tước?”

Hugo không muốn nói ra tên của Finnula, vì vậy chàng chỉ nhún vai. “Hãy nhớ những gì tôi đã nói, thưa ông,” chàng nói, hướng cái nhìn chết người về phía viên quân gia. “Không quá trưa mai.”

Hugo không cần phải nói thêm rằng, Nếu không ông sẽ phải hối tiếc đấy. Sự đe dọa đó đã có sẵn trong giọng chàng, chẳng cần nói thành lời.

“Thưa bá tước, xin ngài...”

Một bàn tay nặng nề đặt lên vai của Reginald Laroche, viên quân gia giận giữ quay lại, và thấy mình đang đối diện với khuôn mặt vuông vức, râu ria rậm rạp của ông quận trưởng.

“Cho tôi xem sổ sách kế toán của ông đi, ông bạn thân mến,” John ra lệnh rất nhã nhặn. “Và nếu có chút rượu đi kèm thì càng tốt.”

“Nhưng...” Reginald gọi với theo Hugo, người đã quay đi và hướng ra phía cửa. “Thưa Đức ông, đợi đã...”

Nhưng Hugo đã đi ra ngoài trước khi viên quân gia kịp nói thêm câu gì. Hít thở sâu không khí lạnh của buổi tối, Hugo cảm thấy mùi hương của thông và khói gỗ thân thuộc.

Hugo nhìn về hướng chuồng ngựa, và sắp sửa tới đá đít gọi gã hộ vệ của chàng dậy, bởi vì chắc hẳn thằng khốn đó đang lăn ra ngủ sau trận say sưa vừa rồi, thì một giọng nói nhỏ nhắn chàng lại.

“Ngài đi đấy ạ?” Thằng nhóc tóc vàng như thể từ trong không khí hiện ra.

“Chỉ một lúc thôi,” Hugo nhẹ nhàng nói. “Ta sẽ về sau khi cháu lên giường ngủ.”

“Con thích đi ngủ lúc nào cũng được,” Jamie cam đoan với chàng. “Con sẽ đợi ngài.”

Hugo nhướn lông mày. “Tùy nhóc thôi.”

Đi về phía chuồng ngựa, Hugo có cảm giác rằng thằng nhóc đang đi theo chàng, và khi chàng quay lại thì nó giả bộ như đang để mắt tới một con mèo đang lảng vảng gần đó, chàng tò mò hỏi, “Cháu là người nhà ai hả cậu nhóc?”

“Ngài hỏi gì ạ?” Thằng nhóc nuốt khan, ánh mắt rời khỏi cái lưng của con mèo mướp. “Con ấy ạ?”

“Phải, cháu đấy. Cháu là người nhà ai? Bà Laver hay Laroche?”

“Không, thưa ngài,” cậu bé thốt lên và đứng thẳng người dậy. “Con thuộc về ngài đấy.”

Hugo thờ ơ gật đầu. Chắc hẳn nàng hầu nào đó đã có thai và rồi bỏ đứa bé này lại với họ. Trông nó cũng khá cứng cáp, mặc dù rõ là bẩn thỉu.

“Được rồi,” Hugo nói, cọ cọ cằm của chàng. Đã lâu rồi chàng mới cạo râu nhẵn nhụi thế này, đến mức chàng vẫn chưa thấy quen với việc đó. “Có việc này cháu có thể làm cho ta trong khi ta đi.”

Thằng bé háo hức gật đầu. “Gì vậy ạ?”

“Hãy để mắt tới quận trưởng de Brissac. Đừng để ông ấy ngủ gật trước khi ta quay về. Ta đã ra lệnh cho ông Laroche và con gái của ông ta ra đi, và ta không muốn họ chơi trò lừa gạt ta...”

“Con hiểu, thưa ngài,” cậu nhóc nói. “Con sẽ không để chuyện gì xảy ra với ngài quận trưởng. Ông ấy rất tốt với con. Còn đưa con đi câu cá.”

Hugo nhướn lông mày khi nghe điều đó nhưng không nói gì. Thay vào đó chàng quăng một đồng tiền ra và cậu nhóc đón lấy rất thành thạo.

“Nhóc ngoan lắm,” Hugo nói rồi chàng đi tìm gã hộ vệ của mình.

14. Chương 12

Bữa tối ở nhà cối xay hôm đó thật là đáng nản. Theo tục lệ Hugo không được ngồi gần hay nói chuyện với vị hôn thê cho tới khi làm đám cưới, vậy nên bữa tối này quả là một sự thất vọng.

Điều đó cộng với câu chuyện khó chịu chàng đã trải qua với Laroche, trong đó chàng suýt thì giết chết hẳn ta, khiến cho Hugo trở thành vị khách gắt gỏng và không hề cười lấy một lần trong suốt cả bữa tối, một sự thực mà Patricia không ngần ngại chỉ ra.

“Với một người sắp lấy vợ, ngài quả là rầu rĩ đấy, thưa Đức ông,” chị chọc ghẹo.

Hugo nhìn vào mắt của chị, cũng có màu giống như mắt Finnula, nhưng thiếu đi sự ấm áp và vui vẻ mà chàng đã quá quen thuộc, và chàng nói đơn giản, “Khi nào cô ấy đã là vợ tôi rồi, thì tôi sẽ vui. Cho đến lúc đó thì tôi chưa dám.”

Patricia có vẻ rất ranh mãnh. “Tôi thấy rằng, ngài nên nói điều đó với Finnula chứ không phải với tôi.”

Hugo ngược nhìn Finnula ngồi ở phía bên kia của cái bàn rộng, có vẻ như đang phản đối dữ dội điều mà anh trai nàng đang nói. Chàng lấy phải loại phụ nữ gì thế này, người mà chỉ toàn nói chuyện về kỹ năng săn bắn và vũ khí chứ không phải là trẻ con và công thức làm bánh?

Hugo mỉm cười lần đầu tiên trong suốt buổi tối, đột nhiên chàng cảm thấy vô cùng thỏa mãn với bản thân. Đó chính xác là kiểu phụ nữ mà chàng muốn chung sống đến cuối đời. Chàng thì quan tâm gì tới trẻ em và bánh cơ chứ? Không hề.

Chàng ngắm nhìn cuộc nói chuyện sôi nổi của Finnula với các ông anh rể và cảm thấy ghen tị với gia đình của nàng. Cho dù có cả Robert khó ưa và Mellana tẻ nhạt, nhìn chung nhà Crais là một gia đình hạnh

phúc, kiểu gia đình mà Hugo luôn ao ước. Nếu chàng và Finnula có thể tạo ra một gia đình lớn và ấm ỹ như này, chàng có chết cũng thấy thỏa mãn. Tới gần nửa đêm, bữa tiệc ẩm ỹ và say sưa đó mới tan, và Hugo sau nỗ lực hôn chúc Finnula ngủ ngon đã bị các bà chị đang cười khúc khích của nàng cản trở, buộc phải tìm đường tới chỗ để ngựa của chàng. Chàng lên ngựa hướng về phía thái ấp, và nghĩ rằng với những gì đang đợi chàng ở đó, lẽ ra chàng không nên uống nhiều như vậy. Ngài mai chàng sẽ tổng khứ được cái nhà Laroche đó, và đón về một cô gái xinh đẹp, người đã chứng tỏ nàng sẽ là một người vợ xứng đáng.

Chẳng rõ đó là ảo giác do ánh trăng hay lượng bia chàng đã uống tạo ra, bởi vì chàng bỗng thấy một hình bóng xuất hiện ngay trước mắt. Bằng cách nào đó Finnula đã xoay sở thoát khỏi các bà chị và đang ra hiệu cho chàng từ trong bóng tối của một cây sồi lớn nơi nàng đang giấu mình.

Hugo giục ngựa đi về phía nàng, và cúi người xuống vươn tay ra. “Lên đây nào,” chàng thì thầm và Finnula dễ dàng đu người lên yên ngựa phía trước chàng với sự duyên dáng của một con mèo.

“Chào buổi tối,” Hugo mỉm cười, vòng đôi tay mạnh mẽ quanh eo nàng.

“Phải là chào buổi sáng chứ,” cô dâu sắp cưới nói.

“Chắc em đã phải mạo hiểm rất nhiều khi lên ra gặp anh như thế này?” Hugo hỏi. “Liệu các chị gái em có trút sự tức giận xuống đầu chúng ta nếu chúng ta bị bắt gặp không?”

“Đừng ngốc thế,” Finnula nói. Trong ánh trăng vàng vạc, Hugo thấy khuôn mặt đẹp của nàng trở nên lo lắng.

“Có chuyện gì vậy?”

“Chỉ là...” Finnula ngược nhìn chàng, cặp mắt xám của nàng mở rộng và sáng lấp lánh trong ánh trăng. “Em chỉ muốn...”

Hugo mỉm cười và vuốt tóc nàng. “Em muốn gì hả? Lại muốn nói với anh rằng em ghét việc phải làm vợ của anh đến thế nào ư?”

Finnula cau mày. “Em nghĩ có lẽ anh nên cân nhắc lại.”

“Chẳng lẽ việc lấy anh lại khủng khiếp đến vậy?” Hugo không thể kiềm chế tự rửa thầm. “Anh chưa bao giờ gặp cô gái nào ghét cưới xin đến thế này. Nhìn chung các cô nàng chỉ nghĩ đến mỗi chuyện đó thôi!”

“Em nghĩ nhiều điều lắm.” Finnula cảm phần nói. “Nhưng chẳng có điều gì trong đó liên quan tới cưới xin cả.”

“Không, nhưng anh cá là rất nhiều trong số đó là về những điều chỉ có một phụ nữ đã kết hôn mới nên biết. Em cần có một người chồng hơn bất cứ cô nàng nào anh từng gặp. Anh quả là không hiểu nổi tại sao em vẫn là một trinh nữ lâu đến vậy...”

Finnula thở gấp. “Ý anh là gì vậy? Rằng tôi là một đứa con gái phóng dăng?”

“Chắc chắn là như vậy rồi.” Hugo tắc lưỡi. “May thay, cho đến giờ anh là người duy nhất biết điều đó. Và anh muốn nó như vậy mãi. Vậy nên em cứ biết điều ngồi đợi đi...” Chàng hôn nàng cuồng nhiệt trước khi nàng tức tối leo xuống khỏi yên ngựa. “Và từ nay cho đến lúc đám cưới đừng có giở trò quỷ gì ra đấy.”

Khi Finnula sắp sửa bỏ đi, Hugo cúi xuống ngăn nàng lại.

“Gì vậy?” nàng hỏi.

“Hãy nhớ đây, Finn. Em đã hứa rồi.”

Cô nàng nhăn mặt. “Em biết rồi,” và giật tay chàng ra. “Em sẽ làm mà.”

Hugo bật cười và buông nàng ra, thích thú nhìn nàng lén băng qua sân đi vào nhà cối xay, rồi thì đóng cửa đánh sầm. Cô phù thủy nhỏ. Nàng thật biết cách làm chàng cười biết bao. Chẳng có người phụ nữ nào chàng quen có thể làm chàng vui đến vậy.

Tinh thần của Hugo cứ phơi phơi như vậy cho tới khi chàng về đến thái ấp, nơi chàng kinh ngạc nhận ra rằng các chuồng ngựa đang đầy chật. Rồi chàng nhận ra trong đại sảnh có rất nhiều người mà Hugo chẳng

biết là ai, tất cả đang tụ tập quanh cái bàn ăn dài, với John de Brissac ngồi ở ghế chủ tọa, rõ ràng là đang say và đặt một bàn tay nặng chịch của ông trên vai một Reginald Laroche đang rất cau có.

“Cuối cùng thì ngài bá tước đây rồi!” quận trưởng de Brissac xô ghế đứng dậy. Giọng nói trầm trầm của ông ta vang khắp đại sảnh rộng lớn. “Thưa quý vị, xin hãy nâng cốc. Đây là ngài Hugo Geoffrey Fitzstephen, bá tước thứ bảy của Stephensgate.” Những người đàn ông lịch cách đứng dậy, cầm cốc và nhìn về phía Hugo. Hugo cũng đã say đến mức đủ để phá lên cười ha hả.

“De Brissac,” chàng cuối cùng cũng thốt lên được. “Sự chào đón gì thế này? Những người này là ai?”

Viên quận trưởng nhún vai. “Người của tôi đây. Lâu lắm rồi hầm rượu của Thái ấp Stephensgate mới được mở ra...”

Hugo vẫn đang cười khi người ta gửi một cái ly vào tay chàng. Mỗi viên phó của John de Brissac - mà phải có tới hơn hai mươi người - giơ cốc của họ về phía Hugo.

“Hugo Fitzstephen muôn năm,” viên quận trưởng tuyên bố. “Và chúc mừng hạnh phúc với cô dâu nhỏ bé của ngài, Finn Xinh đẹp...”

“Vì Finn Xinh đẹp!”

Tiếng hô vang vọng khắp sảnh và rồi đám đàn ông uống, ngoại trừ Reginald Laroche, người không đứng dậy cùng họ và trông như thể không được khỏe. Khi Hugo uống cạn cốc của mình, chàng tới chỗ John de Brissac để hỏi han sức khỏe của viên quản gia.

“Cái gì, ông ta ấy à?” Viên quận trưởng nhìn ông Laroche với vẻ chán ghét, “Ông ta chẳng đau đớn gì đâu, tin tôi đi. Ông ta đã cho tôi xem sổ sách và những hóa đơn còn lại mà ông ta chưa kịp thủ tiêu trước đó.”

Reginald Laroche ngược nhìn Hugo và sự căm ghét thiêu đốt trong cặp mắt ông ta.

“Chào mừng trở lại, thưa lãnh chúa của tôi,” Ông ta châm chọc, rõ ràng là người duy nhất tỉnh táo trong phòng này. “Tôi xin phép đi nghỉ được chứ? Tôi phải thu xếp nhiều thứ để cha con tôi có thể rời khỏi đây trước trưa mai...”

Hugo cảm thấy tác động của chỗ rượu bia mà chàng đã đổ vào người, và chàng vẫy vẫy tay với viên cựu tổng quản của cha chàng.

“Cứ đi đi,” chàng nói. Và khi Hugo yêu cầu viên quận trưởng cử người trông coi ông ta, Brissac lập tức sai ba người của mình, được vũ trang bằng một bình rượu, để mắt canh chừng viên cựu quản gia.

Đến hai giờ sáng thì Hugo đã leo được lên tới tầng thứ hai nơi có phòng ngủ của chàng. Chàng không đến nổi lảo đảo nhưng vẫn phải bám vào thành cầu thang. Bên dưới nhà, John de Brissac đang ngáy khò khò bên lò sưởi, cũng như rất nhiều người của ông ta. Thấy cậu nhóc Jamie nằm co trên một tấm da bẩn thỉu ở góc nhà, Hugo bèn đắp áo choàng của chàng lên người cậu bé. Ngôi nhà trở nên tĩnh lặng, và Hugo đi theo ánh sáng của ngọn đuốc gắn trên tường tìm tới một cái giường nơi chàng có thể cho cái đầu đang quay cuồng của mình nghỉ ngơi.

Phòng ngủ của cha chàng không thể dùng được. Hugo sẽ chẳng ngủ đêm trên cái giường mà ngài Geoffrey đã chết. Phòng của anh trai chàng gợi lên những ký ức cay đắng, vì ở đó chàng đã bị buộc phải vào tu viện hết lần này tới lần khác. Cuối cùng Hugo quyết định về phòng cũ của chàng, cái góc nhỏ rất mát mẻ vào mùa hè nhưng vô cùng lạnh giá vào mùa đông, cho tới khi nào chàng sửa sang lại ngôi nhà này.

Chàng thấy căn phòng vẫn hệt như khi chàng ra đi mười năm về trước, với cái giường ngủ phủ rèm nhung xanh và tấm thảm da gấu đã sờn. Trong phòng có vẻ bí nên Hugo mở những cánh cửa sổ gỗ ra, và hít vào không khí ban đêm trong lành của nước Anh trước khi cởi quần áo và kéo tấm chăn bụi bặm phủ trên cái giường rộng.

Chàng vừa tắt ngọn đuốc và trườn vào chăn thì có tiếng gõ cửa nhỏ vọng vào. Bị làm phiền, Hugo gắt gỏng, “Gì vậy?”

Cánh cửa mở và một quầng sáng của ánh nến hiện ra.

“Ai thế?” Hugo hỏi, ngồi dậy trên giường và nheo mắt lại trong ánh sáng rực rỡ của ngọn nến. Ban đầu Hugo với đầu óc đang mụ mị cứ ngỡ rằng đó là hồn ma của một tổ tiên xa xưa tới thăm chàng, nhưng rồi chàng nhớ ra rằng ma thì chẳng cần đến nến. Và khi vị khách lúc sáng sớm bước hẳn vào trong phòng, chàng nhận ra cô ta, chỉ khác là sắc đỏ trên đôi môi đã nhạt bớt.

“Hugo,” Isabella Laroche thì thầm, cặp lông mi sẫm màu của cô ta chớp chớp. “Thưa bá tước, em cứ tưởng anh chưa đi ngủ. Em có chuyện cần nói với anh!”

Hugo không thể không mỉm cười. “Nói chuyện với tôi ư?” Chàng tắc lưỡi, ngắm nhìn trang phục của cô nàng. Với cái váy làm bằng loại lụa mỏng nhất có thể, Isabelle không có vẻ gì là đang mặc thứ trang phục để đi nói chuyện, mà là vì việc gì đó thân mật hơn nhiều.

“Anh họ Hugo,” Isabella thở ra, đi tới giường của chàng, tay nâng cao ngọn nến. “Em e là có sự hiểu lầm ở đây...”

“Chắc chắn là có rồi,” chàng nói và nhướn mày. “Rõ ràng là em đi lạc đường, và vô tình tới nhầm chỗ ngủ của tôi. Tốt nhất em nên trở lại giường của mình đi, cô em họ, trước khi em bị cảm lạnh vì bộ váy mỏng manh này.”

Isabella phớt lờ lời cảnh báo và quỳ xuống trên giường của chàng. “Anh Hugo, cha em cho em biết anh đã đề nghị ông rời khỏi đây vào trưa mai...”

“Thực ra là sáng nay,” Hugo sửa lại.

“Em không thể tin đây là sự thật! Nơi đây đã là nhà của em cả nửa cuộc đời. Chắc em có thể làm gì đó để thay đổi ý định của anh chứ?”

Khi nói tới từ “gì đó,” Isabella ngược nhìn về phía Hugo mắt chớp chớp. Hugo, người chưa bao giờ thấy một nỗ lực quyến rũ vớ vẩn đến vậy, cố gắng giấu đi một nụ cười.

“Không đâu, thưa tiểu thư, em chẳng làm gì được đâu. Trở về phòng của em ngay đi, bởi vì tôi cần phải ngủ...”

“Nếu em có thể nói thẳng ra,” Isabella thì thầm, lướt một ngón tay dọc theo cánh tay rám nắng của Hugo, “em có thể giúp cho đêm nay của anh trở nên vô cùng thú vị...”

Một lần nữa, Hugo lại không thể nén được một nụ cười. “Và em sẽ làm thế bằng cách nào đây?”

“Em nghĩ cả hai ta đều biết mà, anh họ Hugo.” Isabella mỉm cười về gợi ý. “Em đã là cô chủ của thái ấp này một thời gian rồi. Và em sẽ là vô giá với anh về phương diện đó và cả những phương diện khác nữa...”

Ngay lập tức, Hugo không cảm thấy buồn cười nữa. Chàng tự hỏi không hiểu có phải cha của cô gái này đã bảo cô ta làm việc này, và chẳng lẽ gã ta có thể sử dụng con gái theo cách như vậy. Rồi chàng nhớ lại sự khinh bỉ mà Finnula và các chị của nàng dành cho Isabella Laroche và chàng tự hỏi liệu cha cô ta có liên quan gì tới chuyện viếng thăm sáng sớm này không.

“Tiểu thư Laroche,” chàng cẩn thận nói. “Em có biết tại sao tôi cần ngủ đến vậy không?”

Cô nàng lắc đầu, mái tóc bồng bềnh quanh khuôn mặt như làn sóng.

“Ngày mai tôi sẽ làm đám cưới.”

Câu nói đó khiến cho ngón tay cô nàng khựng lại. “Cưới ư?” cô nàng lặp lại, bằng một cái giọng khác hẳn trước đó. “Nhưng anh chỉ mới vừa trở về...”

“Phải. Nhưng sự thật là như vậy. Ngày mai tôi sẽ thành hôn.”

“Em không tin anh.” Isabella nói. “Anh cố tình nói dối như vậy. Anh sẽ cưới ai mới được chứ?”

Hugo mỉm cười. “Finnula Crais.”

“Finnula...” Isabella nhảy bật khỏi giường, khuôn mặt đẹp đẽ của cô ta méo mó như thể cô ta đang bị ghen. “Finnula Crais?” cô nàng ré lên. “Anh điên đấy à? Anh mất trí rồi hay sao? Finnula Crais đã từng lấy...”

“Cha tôi, tôi biết.” Một làn sóng mệt mỏi bao trùm Hugo và chàng thực lòng mong ước cô gái này biến đi chỗ khác. “Chúc ngủ ngon, thưa tiểu thư.”

“Con phù thủy đó!” Isabella thốt lên. “Con ranh phù thủy đó! Đầu tiên là Ngài Geoffrey, giờ lại đến anh. Em không thể hiểu nổi. Chắc đó là do phép phù thủy!”

“Không có chuyện đó,” Hugo lạnh lùng nói. “Giờ thì, nếu em có thể làm ơn...”

Đóng cửa lại sau khi đi ra là điều Hugo định nói, nhưng chàng nhận ra rằng những lời đó là không cần thiết bởi vì cô gái đang nổi khùng lên đã hùng hổ đi khỏi phòng chàng, đóng cửa đánh rầm. Bóng tối lại bao trùm căn phòng của Hugo, và chàng thở dài nằm lại trên đồng gối. Chàng thành thật mong rằng Finnula sẽ không nao núng khi sử dụng cây cung của nàng với các nữ địch thủ, bởi vì cứ xét theo vẻ mặt của Isabella Laroche, thì hành động đó có thể sẽ rất cần thiết.

15. Chương 13

Khi bình minh đã ửng hồng ở phía Đông và lũ chim trên ngọn cây bắt đầu bản giao hưởng hỗn độn nhúc óc của chúng, Finnula từ phòng ngủ rón rén đi xuống cầu thang, cẩn thận tránh bậc thang cuối cùng mà nàng biết sẽ phát ra tiếng kêu kè kè, cho dù giờ này chắc chắn cả nhà vẫn còn đang ngủ, Finnula lén vào nhà bếp, cắt lấy một khúc bánh mỳ đen và nhai ngấu nghiến trong khi xỏ chân vào trong ủng. Nàng chỉ vừa kịp uống chỗ bia thừa còn lại từ tối hôm qua và dùng ống tay áo để chùi miệng thì cửa sau bật mở, và Finnula phát hoảng khi thấy Robert bước vào.

“Gì thế này,” anh nói vui vẻ khi thấy ống tên của cô em gái nhỏ. “Đi sẵn vào đúng ngày cưới của mình hả Finn?”

Nàng quắc mắt nhìn anh. Anh ấy làm gì mà dậy sớm thế? Bữa tiệc tối qua tưởng đã phải đánh gục anh ấy rồi. Lẽ ra hai vò rượu đó phải vật anh ấy ra rồi chứ. Sao anh ấy lại không nằm xõng soài trên giường mà rên rỉ nhỉ?

Đặt bao bột nặng ở trên vai xuống, Robert đứng thẳng người và nhìn vào cái tay nải nhỏ ở bên sườn của Finnula.

“Không phải lại định chạy trốn đấy chứ, Finn?”

Robert bước về phía nàng, vươn tay về phía cái tay nải, nhưng Finnula đã giật nó khỏi tầm với của anh và ôm chặt cái túi trước ngực.

“Nếu đúng thế thì sao?” nàng hỏi nóng nảy. “Anh định ngăn em đấy à?”

“Tất nhiên là anh sẽ làm.” Robert nói rồi ngồi xuống bên cạnh Finnula trên cái ghế dài. Nàng ngồi nhích ra. “Em đang nghĩ gì vậy? Chạy trốn bá tước Hugo ư? Anh tưởng em thích anh ta.”

Finnula nhìn chằm chằm xuống sàn nhà lát đá. “Em có thích,” nàng thừa nhận. “Vậy thì tại sao em lại muốn bỏ chạy? Anh ta đã làm gì em à?”

Finnula lắc đầu.

“Lừa dối em?”

Một lần nữa, nàng lại lắc đầu phủ nhận.

“Hay hẳn ỨC HIẾP GÌ EM?”

Finnula cân nhắc có nên thú nhận rằng Hugo đã lấy mất sự trong trắng của nàng không, nhưng nhớ ra rằng người nàng đang nói chuyện là Robert, nàng nghĩ cứ giữ im lặng thì sẽ khôn ngoan hơn. Hơn nữa cũng không hẳn là nàng đã bị cướp đi sự trong trắng. Rõ ràng nàng là tông phạm trong vụ cướp đoạt đó, điều mà khi nghĩ lại vẫn khiến nàng đỏ bừng mặt.

“Vậy thì có chuyện gì?” Robert gặng hỏi. “Anh thấy anh ta cũng là người tử tế. Anh biết em không muốn cưới một người nhà Fitzstephen nữa, nhưng anh ta tốt hơn cha mình nhiều mà, chẳng phải vậy sao?” Finnula rầu rĩ nhún vai.

“Vậy thì em còn chạy trốn cái gì? Em phải là cô gái hạnh phúc nhất trong vùng đấy. Em kiếm được một ông chồng giàu có và bảnh trai. Mellana đang xanh mặt vì ghen tức kìa.”

“Chính là vì chuyện đó, anh Robert ạ. Anh ấy giàu có và đẹp trai. Anh ấy có thể có bất cứ ai mà anh ấy muốn. Vậy tại sao lại là em?”

“Tại sao lại là em à?” Robert nhú mồm nhìn cô em gái nhỏ.

“Vâng. Tại sao lại là em? Em không giàu có. Em không xinh đẹp. Em chẳng có gì hấp dẫn với một người như ngài Hugo...”

“Rõ ràng là ở em phải có điều gì đó,” Robert cắt ngang. “Nếu không thì anh ta đã chẳng muốn lấy em.”

“Em không hiểu tại sao anh ấy muốn lấy em,”

Finnula khẳng khái. “Ngoại trừ việc anh ấy đã nói rằng anh ấy chẳng có cách nào khác để có được em.”

Nghe tới đó lông mày của Robert nhướn lên. “À,” anh nói. “Vậy thì là anh ta yêu em.”

“Yêu em ấy à? Vớ vẩn!” Finnula bật dậy khỏi ghế băng, mạnh tay quăng cái tay nải vào góc xa trong bếp. “Em chưa từng nghe anh ta nói được điều gì tử tế tình cảm cả. Yêu ấy à! Anh ta chẳng biết nghĩa của từ đó đâu.”

Nàng nhìn thấy anh trai mỉm cười. “Vậy ra là vì chuyện đó?”

“Ý anh là gì?” Finnula giậm chân.

“Em chỉ đang lý sự chuyện lật vật,” Robert nói. Anh ngửa ra sau, dựa người vào thành bàn. “Em muốn anh ta tuyên bố sự tận tụy bất diệt của anh ta với em, muốn anh ta khóc than anh ta cần em biết nhường nào, như thể anh ta là thằng khốn hát rong của Mellana. Em muốn anh ta viết thơ ca ngợi vẻ đẹp của em và hát về...”

“Chúa ơi, anh Robert,” Finnula nói với vẻ khinh miệt. “Đó đâu phải là điều em muốn, và anh biết thế mà. Một câu ‘Anh yêu em, Finnula’ là đủ rồi.”

“Đó là điều mà tất cả lũ đàn bà các cô muốn,” Robert không đồng ý. “Các cô muốn sự lãng mạn. Các cô muốn được tán dương. Cách duy nhất để em có được những thứ đó từ ngài Hugo là em phải chơi trò chơi của anh ta.”

Finnula khi đó đang đi đi lại lại trong bếp với vẻ bức tức bèn dừng lại, nhìn chằm chằm ông anh của mình. “Chơi theo anh ta? Chơi gì?”

“Thì phải thực hiện phần cô gái xinh đẹp,” Robert nói. “Cô tiểu thư dòng dõi, với làn da trắng như sữa và cặp mi mắt dài chớp chớp.”

“Cái gì?” Finnula nhìn như thể anh đã bị loạn trí.

“Anh đang nói gì vậy? Lông mi của em làm sao hả?”

“Finnula, nếu em muốn anh ta hát ca ngợi vẻ đẹp của em, thì em phải trông cho thật xinh đẹp... hay ít nhất là trông giống như một phụ nữ thực sự, vì Chúa. Em cứ trưng mấy cái quần da như thế thì làm sao anh ta có cảm hứng ca ngợi được.” Robert nhìn nàng về chỉ trích. “Và sao em không làm gì đó với tóc của em thay vì buộc nó lại như cái đuôi lừa thế kia? Sao em không thử xoắn nó ra, gài nơ vào? Mellana biết phải làm thế nào mà...”

“Và hãy xem điều đó đưa chị ấy tới đâu kìa,” Finnula lạnh nhạt nói.

“Chính xác. Finnula, anh không hiểu sao em lại thấy bản thân mình khổ sở đến vậy. Em đã có được người đàn ông mà em muốn. Nếu anh ta không được hoàn hảo như em muốn, vậy thì em hãy thay đổi anh ta. Dù sao thì đó cũng là việc phụ nữ thích làm nhất mà.”

Mân mê bím tóc của mình, Finnula nhìn anh chăm chăm. Thật ngạc nhiên khi nàng cảm thấy lời của anh trai nàng cũng có phần nào có lý. Rõ ràng nàng đã chẳng cư xử như một trinh nữ đáng được tôn thờ; mà giống một đứa con gái đáng bị quất roi vào mông hơn.

“Thay vì bỏ chạy,” Robert nói tiếp, “sao em không ở lại và chiến đấu cho những gì em muốn?”

Finnula không trả lời. Thay vào đó nàng khoanh tay trước ngực, nheo mắt nhìn anh trai. “Anh đã biết là sáng nay em sẽ chạy trốn, đúng không?” nàng hỏi. “Vì thế mà anh dậy sớm như vậy. Sáng nay anh không có việc ở cối xay, đúng không?”

“Ngài Hugo đã cảnh cáo anh rằng có thể em sẽ tìm cách đào tẩu,” anh thừa nhận với nụ cười toe toét.

Finnula thở mạnh. “Cái gì? Anh ta đã bảo với anh...”

“Anh ta đã nói gì đó vào tối qua.” Robert duỗi đôi chân dài ra, bắt chéo nhau, và lần đầu tiên trông anh giống như một người đàn ông đang bị đau đầu.

Finnula khịt mũi khinh bỉ. “Hay thật đấy! Sau khi em đã hứa với anh ta!”

“Và em biết giữ lời ghê nhỉ,” Robert mỉa mai. “Em đã tìm cách trốn đi trong khi em đã hứa sẽ không làm vậy.”

Finnula ngồi xuống trên chiếc ghế dài bên cạnh anh. Sau một chốc im lặng, khi cả anh trai và em gái đều chăm chú xem xét đôi giày của mình, nàng hỏi với vẻ ngưỡng ngùng, “Anh Robert này?”

“Sao hả Finn?”

“Anh sẽ giúp em chứ?”

“Giúp em gì cơ?”

“Cư xử cho ra dáng con gái hơn.”

Robert nhăn mặt. “Sao em không hỏi các chị của em ấy? Em có tới năm bà chị mà. Bốn đứa đã kiếm được một tấm chồng, vậy nên rõ ràng là chúng nó biết mình đang làm gì. Sao em lại hỏi anh?”

“Bởi vì.” Finnula đung đưa chân như một cô bé con. “Em tin tưởng anh nhất. Đi mà?”

Robert thở dài. “Finnula, đầu anh sắp vỡ làm đôi đây...” Nhìn thấy vẻ mặt tiu nghỉu của cô em nhỏ, anh thở dài. “Được rồi. Dù chẳng thể hiểu làm sao em lại nghĩ rằng anh biết về mấy cái thứ này...”

Ấy thế mà hóa ra Robert Crais biết khá nhiều về những thứ như thế. Sau khi cho phép anh đi ngủ thêm mấy tiếng, Finnula hỏi anh về cách trang điểm... tóc thẳng hay quăn? lên hay xuống? móng tay thế này đã sạch chưa? - và về áo xống của nàng - liệu cái váy của nàng có quá bó? hay quá rộng? cài hoa hay lược đính đá ở trên tóc? - và nàng phát hiện ra rằng sau 25 năm ở trong một ngôi nhà toàn phụ nữ, anh trai của nàng đã thu thập được khối ý kiến về những vấn đề như thế này. Khi các cô em của anh đã kỳ cọ, xúc dầu, rảy nước thơm, chải chuốt và mặc váy cho cô em út xong, Robert kiểm tra kết quả rất khắt khe và với một chút chỉnh sửa nhỏ ở đây đó, anh tuyên bố Finnula đã qua được cuộc sát hạch.

“Anh không hiểu sao em lại nghĩ rằng em không đẹp,” anh nhận xét như vậy khi Finnula, rục rịch trong chiếc váy cưới, đi từ phòng ngủ của nàng xuống nhà.

Nhìn xuống người mình với vẻ nghi ngờ, Finnula nói,

“Cái gì, em ư? Mel mới là người đẹp của nhà mình, anh Robert.”

Robert khịt mũi. Cơn đau đầu của anh vẫn chưa biến đi, vậy nên anh cố gắng kiềm chế không tranh cãi. Với chiếc cốc vai trong tay, anh đi vòng quanh Finnula, anh xem xét kỹ lưỡng mọi góc cạnh bộ váy của nàng.

Bộ váy cưới của nàng không còn mới, cho dù nàng mới chỉ mặc nó một lần trước đó, cách đây gần một năm. Một bộ váy màu trắng đơn giản được làm từ loại vải lanh đẹp nhất, ôm sát lấy cơ thể nàng. Ở bên trên nàng mặc một chiếc áo choàng dài bằng gấm trắng, với tay áo rộng và to đến nỗi chúng suýt thì chạm xuống sàn. Quanh eo nàng đeo chiếc thắt lưng bằng sợi xích bạc, thứ đồ trang sức duy nhất của nàng, bên cạnh một vòng hoa đại được bện vào những lọn tóc buông xõa của nàng.

Với Robert, Finnula giờ đã giống như cô dâu trong mơ của bất cứ người đàn ông nào. Thỏa mãn với bản thân, anh bảo nàng nhấc váy lên đến đầu gối, và khi anh chỉ nhìn thấy đôi chân trần chứ không có cái quần da nào, anh thở phào nhẹ nhõm.

“Finn yêu quý.” Anh nắc. “Em đã làm quá tốt. Anh chưa thấy cô dâu nào đẹp như thế này.”

Nhận định này gây nên sự phẫn nộ trong các chị em còn lại của nhà Crais, những cô nàng đang tụ tập trong bếp để quan sát kết quả lao động cực nhọc cả buổi sáng của họ, nhưng Robert đã vẫy tay dẹp yên họ.

“Con bé lấy được chàng rể giàu nhất,” anh khẳng định. “Điều đó khiến cho nó trở nên đẹp nhất. Và giờ thì nếu tai anh không nhầm lẫn, thì đó là tiếng chuông nhà thờ, tới giờ rồi. Chắc cỗ xe của lệnh bà đã sẵn sàng rồi.”

Các chị gái của Finnula đưa nàng ra sân, nơi các ông anh rể đã đợi sẵn với một chiếc xe kéo được trang hoàng bằng ruy băng và hoa. Theo tục lệ của làng, chiếc xe sẽ được buộc vào một con lừa nhỏ màu trắng, và dù Finnula phản đối việc phải ngồi trên cái xe mất thể diện như thế này, nhưng rồi nàng buộc phải vâng nghe theo, và cái đám đông vui vẻ đó - phần lớn trong đó cầm theo những vại bia của Mel - hộ tống nàng đi tới nhà thờ.

16. Chương 14

Tiếng động lớn đánh thức Hugo ngay trước buổi trưa hóa ra không phải là một cú nện vào đầu chàng như chàng tưởng. Không, có ai đó đang gõ cửa phòng chàng và tiếng đập thình thịch trong đầu chàng là kết quả của quá nhiều rượu hoặc quá nhiều bia - hay đúng hơn là quá nhiều cả hai thứ đó. Vẫn nằm yên trên giường, chàng cần nhắc, “Vào đi!” và lấy làm hối tiếc ngay lập tức khi chàng nhìn thấy vị khách bước vào chẳng đẹp đẽ gì mà cũng chẳng mang theo thứ gì ăn được.

Cậu nhóc Jamie ghé nhìn ông chủ mới của mình với cặp mắt mở to khi cậu ta tiến lại gần chiếc giường lớn. “Xin chào,” cậu bé nói với vẻ cảnh giác. “Quận trưởng de Brissac bảo con tới đánh thức ngài, ông ấy bảo rằng ngài sẽ không ném thứ gì vào thùng bé như con.”

Hugo nhìn cậu bé với cặp mắt đỏ quạch nói, “John nói đúng đây. Vậy ông ta cử cháu tới đánh thức ta để làm gì?”

“Ông Laroche và tiểu thư sắp đi rồi,” cậu bé nói.

“Ông quận trưởng nghĩ có thể ngài muốn chào tạm biệt họ ”

Hugo rên rỉ. Điều cuối cùng chàng muốn là lặp lại cảnh tối qua có liên quan tới cô tiểu thư Laroche.

Nhưng chàng có bốn phận là chủ của thái ấp, và vậy nên dù đầu đang đập tung tung, các khớp xương của chàng kéo kẹt phản đối, chàng nhổm dậy khỏi giường và còn tìm được một bộ đồ sạch sẽ để mặc. Toàn bộ cảnh đó diễn ra với sự chứng kiến của cậu bé Jamie, người mà Hugo đã nhận thấy vẫn đang mặc chính xác bộ đồ của ngày hôm qua và chẳng có vẻ gì là cậu ta đã từng nhìn thấy một mẫu xà phòng trong đời mình. Và dường như cậu ta cũng chẳng có việc gì để làm ngoại trừ nhìn chằm chằm vào Hugo trong khi chàng đang rửa ráy, và điều đó quả là gây khó chịu.

“Cháu là người nhà ai hả, chú nhóc?” Hugo hỏi, mắt nhìn thẳng nhóc trong khi chàng cạo râu.

“Chẳng phải con đã nói rồi sao. Con thuộc về ngài,” cậu bé trả lời ngay.

“Nhưng cháu làm việc gì trong cái nhà này?” Hugo hỏi. “Cháu có giúp bà Laver làm bếp không? Hay phụ ông Webster trông coi lũ ngựa? Làm gì hả?”

“Tất cả”. Cậu bé nhún vai. “Chẳng có việc gì họ không nhờ con làm ngoại trừ việc giúp tiểu thư Isabella trang điểm...”

Hugo nhăn mặt. “Ta cũng nghĩ vậy.”

Sau khi rửa ráy xong, ngài bá tước buộc chặt dây cương, phòng khi cần phải tỏ ra đáng sợ. Rồi thì chàng xuống nhà đi tiễn ông chú họ của mình.

Ở trong sân, chàng thấy Reginald Laroche và con gái của ông ta đang ngồi trên một chiếc xe ngựa sơ sài, xung quanh là người của quận trưởng de Brissac, không có ai trong số họ có vẻ ít đau đầu hơn Hugo. Đứng sau xe chất đầy những thứ đồ cổ mà có thể ban đầu thuộc về hoặc không thuộc về nhà Laroche - thực ra thì Hugo đã thấy một tấm thảm thêu và chàng khá chắc nó là của mẹ chàng. Nhưng chàng vẫn còn đang quá vág vất vả để mà tranh cãi, và sau khi kiểm tra để chắc chắn rằng ít ra lũ ngựa kéo xe không phải ngựa của chàng, chàng vỗ vào hông một con và không thể kiềm chế một nụ cười.

"Vậy ông đã biết sẽ đi đâu chưa," chàng nói với Laroche. "Vì tôi mong chờ sẽ được đền bù toàn bộ trong năm tới..."

"Tôi biết rồi," viên cựu tổng quản cần nhần. Chắc ông ta cũng đang cảm thấy khó chịu chẳng kém Hugo vào lúc này. Những viên đen bao quanh mắt của ông ta, và có vẻ như cũng khá lâu rồi ông ta không nhìn thấy một cái lược. "Tôi đã nói với Quận trưởng de Brissac rồi."

Viên quận trưởng đứng đó với ngón cái ngoắc vào thắt lưng, mở một con mắt đang sưng lên vì thiếu ngủ và quá nhiều bia và nói, "Vâng, ông ta có người chị ở Leesbury. Bà ta kết hôn với em họ của... Gì ấy Laroche nhỉ?"

Reginald Laroche nhìn Hugo với vẻ cay đắng. "Em họ của thị nữ thân tín của hoàng hậu. Nhà vua sẽ nghe nói về sự xúc phạm này, cháu Hugo ạ. Tôi đảm bảo đấy."

"A." Hugo mỉm cười. "Và chắc chắn, khi nghe nói về chuyện này, ngài sẽ đứng về phía ông? Tôi không nghĩ vậy đâu, thưa ông."

Viên quận trưởng tắc lưỡi. "Dù sao thì chúng ta có thể tìm ra ông ta nếu cần. Nhưng sẽ chẳng cần đâu, phải không Laroche? Bởi vì ông sẽ thanh toán cho Đức ông đúng như thời gian đã định, nếu không mời ông vào ngục..."

"Các người sẽ nhận được tin từ tôi," Laroche gầm gừ. "Tôi đảm bảo đấy."

Bên cạnh ông ta, Isabella ngược lên từ bên dưới chiếc khăn trùm đầu, và Hugo nhìn thấy mặt của cô nàng có vết nước mắt, cặp mắt đen đẹp đẽ của cô nàng đỏ lên vì khóc lóc. Cô nàng đang mặc bộ đồ không nghi ngờ gì nữa là bộ đồ cũ kỹ nhất của cô nàng, và trông chẳng giống với cô nàng lộng lẫy chiều qua.

"Rồi anh sẽ nghe tin của chúng tôi," cô nàng điên cuồng hét lên về phía Hugo. "Đồ hèn hạ, đáng ghê tởm!"

Hugo nhướn mày. Chàng không còn bị gọi là hèn hạ, đáng ghê tởm kể từ khi... Có thể là từ lần cuối cùng chàng gặp Finnula. Đã khá quen với việc bị các cô gái trẻ mắng nhiếc, chàng chỉ cúi chào cô nàng với vẻ giễu cợt.

"Thưa tiểu thư," chàng nói. "Tôi xin chúc tiểu thư mọi điều tốt lành. Nếu tôi có thể khuyên tiểu thư một điều.. "

"Không đâu," Isabella bật lại.

"... hãy rời khỏi cha của tiểu thư ngay khi có thể. Hãy cưới một người tử tế, nếu vẫn còn có thể tìm được người như vậy muốn lấy cô, và hãy sử dụng tài năng và vẻ đẹp của cô để làm việc tốt chứ không phải những chuyện bậy bạ."

Isabella mím môi như thể cô ta sắp sửa nhổ bọt, và Hugo lập tức tránh khỏi đường đạn.

"A," quận trưởng de Brissac thốt lên, và thoát ra khỏi trạng thái vág vất bằng một tiếng cười. "Cô gái này có cá tính mạnh thật!"

"Đúng vậy đấy," Hugo đồng ý và nhìn bãi nước bọt chỉ cách chân chàng vài tấc.

Reginald Laroche quát roi đánh ngựa và cỗ xe rung lên, khiến ấy thứ đồ ở đằng sau va vào nhau kêu lanh canh rất đáng lo ngại. Isabella bảo cha của cô ta dừng lại để xếp lại đồ kéo võ nhưng Laroche phớt lờ cô ta. Cái đám rước mất thể diện đó biến mất khỏi cổng thái ấp và ngay lúc đó tiếng hoan hô bùng lên ở trong khu vực bếp.

Hugo nhìn quanh và thấy bà Laver và ông già Webster đứng cạnh nhau, chứng kiến sự ra đi của nhà Laroche với vẻ khoải trá rõ rệt trên khuôn mặt.

“Biến đi au,” bà Laver gọi với theo.

“Đừng bao giờ quay lại nhé!” ông Webster kêu khò khè.

Hugo liếc nhìn quận trưởng. “Có vẻ như chẳng có chút tình yêu nào còn rơi rớt lại giữa các người hầu và ông em họ của cha tôi,” chàng nhận xét.

“Hắn đã bòn rút từng đồng lương còm của họ mỗi khi có thể,” de Brissac ôn tồn nói. “Thật kỳ lạ là họ vẫn còn ở lại. Có thể họ đợi ngài đấy, tôi nghĩ vậy.”

“Và họ sẽ được thưởng vì điều đó,” Hugo tuyên bố và giữ đúng lời hứa của mình, chàng gọi người hầu già và bà nấu bếp vào, và cảm ơn họ vì sự phục vụ trung thành, rồi đổ cả một gia tài nhỏ từ cái túi đeo bên hông chàng vào lòng bàn tay của họ.

Trong khi bà Laver hòa nhã thể hiện sự biết ơn của mình, ông già Webster nhe một nụ cười móm mém và vuốt vuốt mớ tóc trước trán. “Chúa phù hộ ngài, thưa chủ nhân!”

“Chiều nay tôi sẽ lại cần có sự chúc phúc của ông đấy,” Hugo nói, “Tôi sắp sửa đưa cô dâu của tôi về đây, và tôi cần mọi người giúp để cô ấy cảm thấy nơi đây là nhà của cô ấy.”

“Cô dâu của ngài!” bà Laver thốt lên, nhét những đồng tiền mà chàng cho vào sâu trong túi tạp dề. “Đúng là một ngày vui! Tôi sẽ phải vào việc ngay để chuẩn bị cho tiệc cưới. Nếu ngài cho phép, tôi sẽ đi nhờ mấy đứa cháu tới làm giúp?”

“Cần nhờ bao nhiêu người bà cứ nhờ, bà Laver ạ,” Hugo nói. “Chúng tôi không chỉ cần có tiệc cưới thôi đâu, ngôi nhà này cần được quét dọn thì mới có thể sống thoải mái ở đây được. Nhờ bà xử lý cho những bụi bặm và mạng nhện và lũ chuột...”

“Và những túi rượu trống rỗng,” viên quận trưởng chu đáo nói thêm.

Bà Laver đi ra với vẻ phấn khích, trong khi lăm bắm về thăm và bánh ngọt và vải trải giường, ông già Webster lê bước đi và Hugo chợt nhận ra sự vắng mặt của một người. Chàng nhìn sang trái rồi phải và thấy Jamie đang đứng đó, khuôn mặt bần thiêu của chàng nhóc đang nhìn chàng không chớp.

“Còn gã hộ vệ thân tín của ta đâu rồi?” Hugo hỏi.

“Anh ấy đang ngủ trong cái chậu giặt,” Jamie vui vẻ trả lời. “Tối qua anh ấy đã uống cả thùng rượu đầy, và ngáy to đến mức làm lũ chó săn thức giấc...” Hugo nhăn nhó lùa tay vào mái tóc dài của chàng và nhận thấy viên quận trưởng đang ra dấu hiệu cho người của mình lên ngựa.

“Chúng tôi sẽ hộ tống ngài tới nhà thờ và rồi một số trong bọn tôi sẽ đi,” John de Brissac nói với một cái ngáp sái quai hàm mà ông ta còn chẳng buồn che giấu. “Tôi chỉ được ngủ có một tiếng tối qua, vì phải để mất tối gã quản gia của ngài, rồi còn chuyện này chuyện nọ nữa...”

“Nhưng tối nay tất cả các vị sẽ trở lại đây để lo thêm ‘chuyện này chuyện nọ’ nữa,” Hugo nói. “Nếu còn chút rượu nào sót lại trong hầm rượu của tôi, tôi hy vọng các vị sẽ uống mừng sức khỏe bà chủ mới của Stephensgate.”

“Ngài không thể gạt tôi đi được đâu, thưa Đức ông.” Viên quận trưởng toe toét cười.

Và vậy là Hugo tới đám cưới của chàng với một đoàn hộ tống có vũ trang, một tên hộ vệ say xỉn ở bên cạnh và một cái đầu đau nhức nhối. Nhưng cơn đau đầu có giảm đi đôi chút khi chàng nhìn cô dâu đang đợi chàng trong giáo đường, trông còn giống thiên thần hơn cả cái đêm mưa đó trong nhà trọ, khi chàng đã tự thề với mình sẽ biến nàng thành của mình.

Kỳ thực, nếu không phải vì một tia sáng nổi loạn quen thuộc trong cặp mắt màu xám đó, Hugo đã tưởng rằng có phép thuật gì đó trời đây, bởi vì cô gái đợi chàng ở bậc cưới còn đẹp hơn điều chàng nhớ về Finnula Crais. Trông nàng đầy nữ tính và thậm chí còn có vẻ quý phái trong bộ váy trắng tinh, thật khó mà có thể hình dung rằng cô nàng xinh đẹp này đã từng dí dao vào cổ chàng. Nàng lặp lại lời thề nguyên bằng giọng nói mềm mại, hầu như chẳng hề nhìn về hướng Hugo, và chàng cho rằng chắc hẳn một trong các bà chị tộc

mạch của nàng đã nhồi nhét cho nàng những lời dối trá về việc một người vợ đúng mực phải cư xử như thế nào. Chàng tự tin rằng vào tối hôm đó, nàng sẽ lại là Finnula của riêng chàng. Chàng tự hỏi không hiểu nàng có đang mặc quần da bên dưới cái váy cô dâu đó, và mong đợi tới khoảnh khắc khi họ được ở một mình và chàng có thể tự mình tìm ra điều đó.

Vào lúc họ được tuyên bố là vợ chồng, nhà thờ nhỏ của Stephensgate đã đầy chật không chỉ với vô số họ hàng của Finnula, mà cả các nông nô của chàng, những người bằng cách nào đó đã nghe nói về đám cưới này và tới đây để chúc phúc cho hai người. Có nhiều người tới đến nỗi không có đủ ghế ngồi cho tất cả trong nhà thờ và họ đứng tràn ra hành lang và thậm chí là cả sân nhà thờ. Khi Hugo, theo lời của Cha Edward, cuối xuống để hôn cô dâu, tiếng hoan hô bùng nổ gần như làm rung các rui xà trong nhà thờ.

Rồi thì ngài bá tước và cô dâu của ngài bị mắc kẹt trong một làn sóng của những lời chúc mừng, đến nỗi Hugo buộc phải hét lên lời mời tất cả mọi người tới uống một ly tại thái ấp, đơn giản chỉ để mở đường ra khỏi nhà thờ.

Ngoài trời, trong tiết xuân tươi đẹp trông Finnula còn rạng rỡ hơn nữa. Nhưng đúng như Hugo dự đoán, tính cục cằn thường lệ của nàng không được giấu quá sâu bên dưới vẻ bề ngoài tiết hạnh đó.

“Anh nghĩ cái quái gì vậy mà lại mời tất cả những người này tới ăn tối?” nàng hỏi khi chàng đặt nàng lên yên cương phía trước chàng. “Bà Laver không thể tính trước...”

“Ấy thế mà có đấy, người yêu của anh ạ,” Hugo nói và vòng tay quanh cái eo thon của vợ mình. Cô nàng then thùng vì sự va chạm này, cứ như thể hai người chưa bao giờ làm gì đến mức hôn hít nhau trước đó. Hugo không thể kìm được một nụ cười. “Và nếu em có thể thuyết phục Mellana cung cấp cho chúng ta vài thùng bia, thì ta có thể xoay sở được...”

Finnula cau có khi nghe tới tên chị gái mình. Lời mời của Hugo đã có tác dụng khiến cho nhà thờ vắng tanh, nhưng một người tới muộn đã thu hút sự chú ý của Robert Crais và các ông em rể. Tin đồn về đám cưới không chỉ lan tới tai các nông nô của Hugo, mà vươn tới những ngôi làng hẻo lánh, thu hút cả những người bán hàng rong, hy vọng sẽ bán được thứ này thứ nọ ở đây, và vài gã hát rong, một trong số đó không ai khác chính là Jack Mallory.

Trong khi họ đang cảm ơn Cha Edward vì đã đồng ý đứng ra làm đám cưới trong thời gian gấp gáp như vậy, thì một tiếng thì thầm trong đám đông đã báo động cho Robert về sự hiện diện của người tình của Mellana. Dù mọi người có thể đã nghĩ khác đi, nhưng vận may đã mỉm cười với Jack Mallory trong ngày hôm đó, khi có sự hiện diện của ông quận trưởng. Chỉ nhờ có John de Brissac mà anh chàng hát rong khốn khổ mới không bị ông anh trai đang nổi điên của người tình giết chết ngay tại trận.

Quận trưởng de Brissac chấm dứt cuộc đánh lộn trước khi Mallory phải chịu đòn quá nặng, nhưng chẳng có gì trấn an được một Mellana đang kêu la inh ỏi.

“Đồ sát nhân!” cô nàng hét vào mặt anh trai, vòng tay quanh anh chàng hát rong gần như bất tỉnh. “Xem anh đã làm gì này! Khuôn mặt đẹp đẽ của anh ấy! Jack ơi, mặt của anh!”

Robert phủi tay lấy làm thỏa mãn với công việc của mình. “Nó chưa chết đâu,” anh nói, và chẳng buồn che giấu sự hối tiếc trong giọng nói của mình. “Dù sao thì cũng chưa chết. Nhưng khi tao bắt nó làm việc cho tao ở cối xay, thì nó sẽ ước là mình đã chết rồi.

“Đồ dã man, tàn bạo,” Mellana rên rỉ. Cô nàng vui mái đầu vàng óng vào cổ Jack Mallory, và tạo nên một bức tranh đẹp đẽ trong sân nhà thờ, với chiếc váy màu sáng trải ra trên nền đất và thân thể bất tỉnh của người tình trong vòng tay cô nàng.

“Ta cho rằng điều đó nghĩa là sẽ sớm có một đám cưới nữa của nhà Crais phải không?” Cha Edward tiến tới phía trước, hờ hững ra hộp tiền công đức. “Đúng rồi đấy, thưa Cha,” Robert chưa chút đáp lời. “Chúng con sẽ cần Cha làm lễ ngay khi chú rể tỉnh lại đấy ạ.”

“A,” Đức Cha thốt lên và làm dấu thánh trên thân thể mềm oặt của chàng hát rong, mong cho anh ta sớm tỉnh lại bởi vì cha Edward đang nóng lòng tới dự bữa tiệc ở thái ấp.

Finnula, nếu không bị Hugo cản lại thì cũng đã cùng với ông anh trai đánh cho chàng hát rong một trận, cứ khẳng khẳng trên đường về thái ấp rằng nàng chẳng muốn làm đau Mallory quá, chỉ đá vài cái thôi. Ngược

lại Hugo thì khẳng khái muốn tránh xa bạo lực. Hơn nữa chàng còn có chút biết ơn thầm kín dành cho chàng hát rong, kẻ đã khiến cho Mellana có bầu, và nhờ có chuyện đó mà Finnula mới bắt cóc chàng. Hugo chẳng thể không cảm ơn người đã mang lại cho chàng một báu vật bất ngờ như vậy, và chàng đã dự định thưởng cho chàng hát rong bằng cách nào đó, ngay khi anh ta tỉnh lại.

Vào lúc họ tới thái ấp thì Finnula đã gần như quên đi cơn giận của nàng. Người ta khó mà bấu môi mãi khi mà đang ngồi trên ngựa, trong vòng tay người chồng mới cưới, và vây quanh con tuần mã của Hugo là đám trẻ con trong làng và các cháu trai, cháu gái của Finnula, đầu đội vòng hoa và ca hát. Và mãi đến khi Hugo quay lại để ngăn chúng không cài hoa dại lên bờm và đuôi con ngựa của chàng, thì chàng nhận thấy có một con chó lớn nhất và xấu xí nhất mà chàng từng thấy đang bám theo họ.

“Nó là thứ gì vậy?” Hugo thốt lên, và nhận ra rằng dường như chẳng có đứa trẻ nào thấy sợ con vật đó.

Finnula liếc nhìn qua vai. “Đó hả? Đó là một con chó.”

“Anh biết nó là một con chó. Nhưng sao nó lại đi theo chúng ta?”

“Nó là Gros Louis, con chó săn của em, và tất nhiên nó sẽ tới sống ở thái ấp với em.” Finnula giải thích. “Các chị em không chăm lo cho nó và sẽ bắt nó ngủ trong nhà kho, nhưng em hy vọng, với một người rộng lượng như anh, anh sẽ có quan điểm thoáng hơn. Nó rất thích ngủ cùng em.”

“Đừng có mơ. Anh sẽ không ngủ cùng giường với một con chó đâu. Mà sao nó phải đi với chúng ta vào lúc này?” Hugo than phiền. “Chẳng lẽ ngày mai nó tới cùng với đồ đạc của em không được à?”

“Nó sẽ chẳng làm vướng chân đâu,” Finnula vui vẻ nói. “Anh sẽ chẳng nhận ra là nó ở đây ấy chứ.”

Hugo đảo tròn mắt tự nhủ sẽ phải nhớ báo thù chuyện này.

Vào lúc đoàn diễu hành đám cưới tới Thái ấp Stephensgate, mùi thơm ngào ngạt của thịt lợn nướng tràn ngập không khí, tất cả các cửa sổ của tòa nhà đã được mở, và các vòng hoa được treo lên khắp các ô cửa. Ngay cả Finnula, dù vô cùng căm ghét việc phải trở lại cái nơi đáng nguyên rủa này, cũng phải mỉm cười khi nàng thấy những khuôn mặt vui vẻ của các nông nô mà nàng đã giúp đỡ để vượt qua mùa đông giá lạnh, giờ đây đang tụ tập ở những cái bàn dài trĩu nặng trong đại sảnh. Những tiếng hô “Lệnh bà Finnula!” và “Finn Xinh đẹp!” tràn ngập không khí, những chiếc cốc được giơ lên để chúc mừng người vợ của bá tước mới của Stephensgate. Ngồi trong hai chiếc ghế được kết hoa ở đầu dãy bàn, Hugo và Finnula đón nhận những lời chúc tụng truyền thống trong đám cưới. Khi gia đình của nàng tới, chở theo một Jack Mallory vẫn còn đang chớp mắt đầy bối rối, Finnula mỉm cười ngọt ngào với người anh rể mới nhất của nàng và chẳng nói gì về cách anh ta đã cư xử với Mellana.

Buổi khiêu vũ bắt đầu vào buổi tối, khi mà một chục con lợn đã được quay chín, ba chục vò rượu đã khai và cả chục thùng bia đã mở. Sau mười năm ở nước ngoài Hugo chẳng biết chút gì về những điệu nhảy quay cuồng phức tạp này, nhưng Finnula đã cho thấy mình là một vũ sư kiên nhẫn, và không ngại khi Hugo liên tục dẫm lên chân nàng.

Vào lúc nửa đêm, các chị gái của Finnula tới bên nàng và cười khúc khích khi dẫn nàng tới căn phòng của Hugo, giải thích rằng họ phải giúp nàng “sẵn sàng” cho đêm tân hôn. Khi Hugo dứt ra được khỏi đám đàn ông đang chén tạc chén thù để trở về phòng của mình, chàng thấy Finnula đang mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh chẳng kém gì của Isabella Laroche tối hôm trước. Vào lúc đó quận trưởng de Brissac làm đúng theo lời dặn của Hugo vào đầu buổi tối, tuyên bố có một túi rượu dành cho cho tất cả những ai đồng ý để cho Đức ông và phu nhân được yên. Tiếng bước rầm rập của những người vội vã đi lấy túi rượu của mình vang lên như tiếng sấm. Cuối cùng khi đã còn lại một mình với vợ, Hugo nằm xuống giường liếc mắt nhìn Finnula. “Thế này cũng không quá tệ nhỉ?”

Finnula đứng bên cửa sổ, thờ ơ liếc nhìn chàng và chẳng nói gì.

“Có phải tình cờ,” - Hugo nhún vai, với vẻ phòng thủ - “em vẫn chưa chết đấy chứ?” Chàng chưa bao giờ gặp phải một người phụ nữ nào mâu thuẫn hơn thế này. Chàng đã cưới nàng và sau bao nhiêu rắc rối chàng đã phải trải qua, những gì chàng nhận được là một cái nhún vai.

Finnula làm phong phú thêm điệu bộ của mình bằng cách đảo tròn mắt. Rồi ngược nhìn quanh căn phòng, nàng hỏi bằng giọng điệu tò mò, quá rụt rè so với một phụ nữ sử dụng dao thành thạo như vậy. “Vậy ra

đây là nơi anh ngủ khi còn nhỏ?”

Hugo gập người lại để tháo ủng ra khỏi chân. “Ừ. Mùa đông ở đây lạnh lắm. Có thể phòng của anh trai anh sẽ khá hơn. Anh vẫn chưa có thời gian nhìn qua bên đó.”

“Lẽ ra nên dành một trong các phòng đó cho Jamie,” Finnula nói, khi nàng chải cái lược vào mái tóc dài của mình.

“Jamie?” Hugo, dừng lại khi đang cởi cái áo dài ra. “Thằng nhãi đó ư? Nó đã làm gì để đáng được có một phòng riêng trong nhà của dòng họ Fitzstephen?”

Dừng lại giữa nhịp chải, Finnula ngược nhìn chàng. “Em thích thế đấy!” nàng tuyên bố. “Và em chắc con chúng ta, nếu chúng ta có con mà em thành thực nghi ngờ điều đó, sẽ không xứng đáng có phòng riêng phải không?”

“Em đang nói gì vậy?”

“Hugo,” Finnula nói chậm rãi, và chàng nhận ra với niềm sung sướng rằng đó là lần đầu tiên nàng gọi chàng bằng tên như vậy. “Anh không biết Jamie là ai ư?”

“Không.” Hugo nói với vẻ cau kỉnh.

“Hugo,” Finnula cắn môi dưới. “Jamie là con trai của anh.”

17. Chương 15

“Cái gì của anh?”

Finnula nẩy người bởi vì giọng của Hugo vang như sấm khắp phòng.

“Cái gì của anh?” Hugo lại gầm lên.

Gros Louis bật dậy và gằm lên, lớp lông trên cổ nó xù ra như lông nhím.

“Chúa ơi, Finnula,” Hugo hét lên. “Em bảo nó đi kìa!”

“Nằm xuống, Gros Louis,” Finnula nói, và con chó nằm xuống nhưng nó không rời mắt khỏi Hugo, và cũng không thôi gằm gừ.

“Giờ thì anh hiểu tại sao em lại là một trinh nữ lâu đến vậy, vợ yêu ạ,” Hugo lạnh lùng nhận xét.

“Nó tưởng anh định đánh em,” Finnula nói và gãi gãi phía sau tai của con chó.

Hugo cười cay đắng. “Đánh em à? Có kẻ đáng bị đánh vì đã giấu anh chuyện này. Tại sao không ai nói gì cho anh biết rằng anh có một đứa con trai? Ví dụ như em chẳng hạn? Hay là em định để dành câu chuyện này cho đêm tân hôn của chúng ta?”

“Em thật không thể tin nổi là tự anh không nhận ra điều đó. Trông nó giống hệt anh.”

“Dưới cái lớp bùn đất lấm lem đó thì cũng khó nói lắm.” Hugo sải bước khắp căn phòng, cũng nhanh như một con sói bị nhốt trong lồng mà Finnula đã từng thấy ở Leesbury. “Thằng nhóc đó bao nhiêu tuổi, mười à?”

“Khoảng như vậy.”

Hugo đột ngột dừng bước và nhìn chăm chăm vào nàng. “Và mẹ của nó là?”

Finnula rời khỏi bậu cửa sổ và ngồi lên giường. Lông mày của nàng nhíu lại với vẻ bức bối và nàng quên bẵng lời khuyên của Robert rằng nàng nên cư xử nữ tính hơn trước mặt chồng mình. “Anh quên các người tình của mình nhanh quá nhỉ. Em tự hỏi không hiểu bao lâu nữa thì em cũng sẽ bị anh quên đây!” Nàng biết mình có vẻ như một người vợ hờn dỗi nhưng nàng không thể kiềm chế được. Sao người đàn ông này

có thể ngủ với người ta và mười năm sau không thể nhớ nổi tên cô ấy? Cho dù có sống tới trăm tuổi thì Finnula cũng sẽ chẳng thể quên nổi Hugo.

“Người tình của anh?” Hugo lặp lại. “Khi đó anh mới có mười lăm tuổi! Anh làm gì có người tình nào.” Rồi chàng cười với nàng. “Nhưng anh chẳng dám quên em đâu. Em được vũ trang quá tốt.”

Finnula im lặng nhìn chàng. Chàng có vẻ như đang đùa, nhưng nàng không thể nói chắc điều đó. Cái người đàn ông mà nàng lấy làm chồng này thật lạ. Nàng không thể hiểu tại sao anh ta lại đồng ý lấy nàng. Ngoại trừ, nàng giả định là để tránh tai tiếng.

“Cho anh biết đi,” Hugo nói. “Anh được cho là đã có con với ai vậy?”

“Chẳng có được cho là gì về chuyện đó cả,” Finnula chưa chút trả lời. “Cha của anh đã thừa nhận Jamie là cháu của ông ấy. Chỉ vì Maggie đã chết khi sinh nó ra nên thằng bé không được ai quan tâm...”

“Maggie,” Hugo nói, lông mày chàng nhíu lại. “Tên cô ta là Maggie?”

Khó chịu bởi vì chàng trông vẫn có vẻ vô cảm như vậy, Finnula nói, “Phải rồi. Maggie. Em không biết cụ thể bởi vì khi đó em mới chỉ có bảy tuổi, nhưng có vẻ như anh đã ve vãn chị ấy ở trong trại bò sữa...”

“Trại bò sữa,” Hugo lặp lại. Rồi thì chàng rên rỉ âm ỉ, “Không thể là Maggie! Không thể là cô vắt sữa ấy!”

Finnula nhìn chàng chăm chú. “Phải rồi, Maggie, cô vắt sữa. Giờ anh bắt đầu nhớ ra rồi chứ?”

Tin mới này có vẻ làm cho Hugo choáng váng, và chàng nằm vật xuống cuối giường, suýt nữa thì giẫm lên chân trước của Gros Louis.

“Maggie,” Hugo lặp lại như một tiếng vang. “Maggie cô vắt sữa. Maggie đáng yêu...”

Finnula không nghĩ rằng mình sẽ dành đêm tân hôn để bàn về những người tình cũ của chồng mình, tuy nhiên vì đêm tân hôn trong đám cưới khác của nàng còn khủng khiếp hơn thế, vậy nên nàng nghĩ mình nên thấy hài lòng bởi vì mọi chuyện lẽ ra có thể còn tồi tệ hơn.

“Maggie,” chồng nàng lại thì thầm, và nếu như Maggie còn sống, Finnula sẽ lấy làm vui thú được xuyên một mũi tên qua người chị ta.

“Phải,” nàng nói về bậc bội. “Giờ thì anh tắt đèn đi được chưa? Em mệt rồi và em muốn đi ngủ.”

Hugo có vẻ giật mình quay lại và liếc nhìn nàng. Nàng cố gắng giữ một vẻ mặt dửng dưng, nhưng có điều gì đó mà Hugo đã nhìn thấy khiến cho chàng cười với một thái độ khiến cho người ta phải điên tiết. “Em ghen đấy ư, người yêu của anh?”

“Chắc chắn là không rồi,” Finnula khịt mũi. “Anh nghĩ về mình quá nhiều đấy, thưa bá tước.”

“Vậy ư?”

Có gì đó đầy cuốn hút trong ánh mắt chàng khiến cho Finnula phải tránh đi. “Anh nhìn em như vậy cũng vô ích thôi. Đừng tưởng anh có thể khuất phục người ta bằng ánh mắt như thế...”

“Kết hôn xong em có vẻ đức hạnh quá nhỉ.”

Finnula nhún vai. “Em đã bảo rồi anh sẽ hối tiếc vì lấy em mà.”

“Phải rồi, anh đã bắt đầu cảm thấy như thế rồi đấy.”

“Vẫn chưa quá muộn để sửa đổi chuyện đó đâu,” Finnula nói tiếp.

“Và em muốn thoát khỏi đám cưới này,” chàng nói, “vì em khinh rẻ và ghét bỏ anh?”

Chúa ơi! Cái gã này thật không thể chịu nổi.

“Không phải vậy,” Finnula nói, cố gắng làm sao để giữ cho giọng của mình được bình tĩnh. “Em cũng... khá thích anh.”

“Thích anh à?” Finnula khó chịu khi nhận ra rằng, giờ đây khi chàng quay lưng lại lò sưởi, nàng khó có thể nhận ra biểu hiện của chàng. “Thật ư? Vậy thì tại sao em lại muốn hủy bỏ đám cưới nhanh như vậy sau

khi anh phải bỏ biết bao tâm huyết và tiền bạc, để sắp xếp nó?” Trong khi Finnula đang chán nản không biết phải nói thế nào cho hợp ý chàng, Hugo nói tiếp, “Là vì đứa bé phải không?”

Finnula ngần ngại. “Không...”

“Hay là vì mẹ của nó? Chẳng nhẽ em không nhận ra anh thấy tiếc thế nào về chuyện đã xảy ra với cô ấy? Maggie rất đáng yêu... nhưng chắc cô ấy phải hơn anh tới năm tuổi, và anh chắc cô ấy hiểu rõ việc mình làm. Rõ hơn anh nhiều... Nhưng anh thấy tiếc là mình đã không có mặt ở đây để chăm sóc cho cô ấy... cô ấy và thằng bé... nhưng chắc em còn nhớ gia đình anh đã cố gắng để tống anh vào một tu viện.”

“Phải,” nàng nói, giọng nàng bỗng khàn khàn thật kỳ lạ. “Nhưng điều đó chứng tỏ anh chẳng quan tâm việc mình đã ngủ với bao nhiêu phụ nữ...”

“Từng có thời như vậy,” Hugo nói và vuốt những lọn tóc của nàng, “Và anh rất may mắn vì ngoài Maggie tội nghiệp, những chuyện phiêu lưu tình ái của anh chẳng làm hại tới ai khác. Nhưng giờ thì anh đã lấy vợ, anh sẽ chỉ trung thành với cô ấy, như Đức Cha đã răn bảo anh chưa đầy mười hai giờ đồng hồ trước.”

“Một người vợ chẳng mang lại cho anh tiền của gì ư?” Finnula lắc đầu. “Một người vợ không biết nấu ăn hay may vá? Thưa Đức ông, rõ ràng là anh đã rời khỏi nước Anh quá lâu và mất hết ý thức về hiện thực rồi. Một người vợ như vậy vô tác dụng...”

“Vô dụng ư? Anh tin rằng những vị khách tới dự đám cưới của chúng ta hôm nay đã cho thấy em làm được biết bao việc cho họ Finnula ạ,” Hugo nói. “Mà không chỉ với cây cung của em đâu. Anh nghĩ em còn làm được rất nhiều việc khác nữa đấy...”

18. Chương 16

Khi Hugo tỉnh dậy vào ngày hôm sau, trời đã gần trưa và Finnula đã không còn ở trên giường. Tuy nhiên nàng không đi đâu xa. Chàng có thể nghe thấy tiếng nàng vọng lên từ cái sân bên dưới cửa sổ phòng chàng, ra lệnh này nọ với điệu bộ của người thường quen làm chuyện đó. Hugo chẳng biết nàng đang làm gì và cũng không chắc chắn là mình muốn biết không. Chàng vươn người đứng dậy, và sau một màn co chân duỗi căng và vỗ nước lạnh lên mặt - chàng chưa bao giờ nghĩ rằng việc có một cô vợ trẻ lại có thể khiến người ta kiệt sức đến vậy - Hugo kéo chốt cửa sổ và chớp chớp mắt trước màu sắc mùa xuân rực rỡ đang chào đón chàng... bầu trời xanh không một gợn mây, những vòm cây với màu xanh ngọc lục bảo, và màu đồng đỏ tươi sáng từ mái tóc của vợ chàng.

Ban đầu Hugo tưởng rằng vì ánh sáng chói khiến cho chàng cảm thấy như cái sân bên dưới chứa đầy đồ đạc, và Finnula - với cái quần da khố kiếp của nàng, đang đi lại quanh đó cùng với con chó Gros Louis đang nhún nhảy quanh chân nàng. Nhưng sau khi đã giụi mắt mấy lần, chàng thấy rằng đúng là cái giường ngủ có rèm treo của cha chàng đang nằm ở giữa sân cùng với một loạt thứ đồ khác lấy từ phòng ngủ của vị bá tước quá cố. Hugo nhận ra vài cái khiên, bình đựng nước của cha chàng, thậm chí là cả một cái xô, tất cả đang nằm vất vưởng ở giữa sân. Vừa lúc đó Peter, tên hộ vệ của chàng, loạng choạng tiến vào, còng người xuống bên dưới sức nặng của chiếc ghế yêu thích của ngài bá tước quá cố.

“Tốt lắm, Peter,” Finnula nói. “Đặt nó ở cạnh cái giường.”

“Vâng, thưa lệnh bà.” Chiếc ghế rơi xuống phát ra tiếng kêu ầm ỉ và tiếng gỗ gãy vỡ khiến cho Hugo, ở trên đó hai tầng lầu, vẫn phải nhăn mặt. “Phu nhân có muốn tôi đưa cái rương trong góc cạnh cửa sổ xuống không?”

“Tất nhiên rồi,” Finnula trả lời như thể nàng đang nói với một đứa trẻ đặc biệt chậm hiểu... và xét trong trường hợp của Peter, Hugo không nghĩ rằng nàng đã quá sai lầm. “Mọi thứ, Peter ạ. Tôi muốn anh đưa tất cả mọi thứ xuống đây.”

“Vâng, thưa phu nhân.” Peter quay đi, tuân theo mệnh lệnh của bà chủ của anh ta với sự sốt sắng mà anh ta chưa bao giờ trưng ra trong khi phục vụ Hugo. Hugo cau mày gõ gõ ngón tay vào khung cửa sổ và hắng giọng.

“Này phu nhân Finnula,” chàng gọi xuống với giọng vui vẻ.

Vừa lúc đó ông già Webster xuất hiện, kéo theo một cái thảm thêu xơ xác ở đằng sau. “Thưa phu nhân, phu nhân muốn đặt nó ở đâu?”

“Ông thích để đâu cũng được.” Lấy tay che trước mắt, Finnula ngược lên nhìn Hugo.

“Chúc buổi sáng tốt lành, thưa bá tước,” nàng gọi.

“Xin chào phu nhân.” Hugo khoanh tay trước ngực. “Hôm nay đẹp trời quá nhỉ?”

“Đúng vậy,” Finnula trả lời. “Anh ngủ ngon chứ?”

“Như chết vậy, thưa phu nhân. Ngủ say đến nỗi, anh không nhớ là em có nói gì đến việc em sẽ lật tung cái nhà này lên vào sáng nay.”

“Không phải là cả cái nhà, thưa phu quân,” Finnula nói và len lỏi bước qua đồng hồ đặc, trong tay nàng ôm một đồng quần áo của người cha quá cố của chàng. “Chỉ có phòng của ngài Geoffrey thôi.”

Hugo gật đầu. “Anh thấy rồi. Và anh có thể hỏi là em định làm gì với những thứ đồ đặc đó không?” Finnula, trong một cử chỉ mà Hugo nhận ra ngay lập tức là sự bối rối, gạt mấy lọn tóc trên trán nàng.

“Đốt chúng, thưa phu quân,” nàng nói với lên.

Hugo chẳng hề lấy làm ngạc nhiên. Xét theo mức độ căm ghét nàng dành cho vị bá tước quá cố thì đây vẫn là một cử chỉ tương đối nhã nhặn. Thế nhưng việc nàng phớt lờ không thềm nói trước chuyện này với Hugo khiến chàng cảm thấy khá khó chịu.

“Anh hiểu rồi,” Hugo nói, và chàng không thể giấu đi sự chê trách trong giọng nói của mình. “Anh sẽ xuống dưới đó ngay để bàn chuyện này với em, thưa phu nhân Finnula.”

Hugo cạo râu và ăn mặc chỉnh tề chỉ trong nháy mắt, một kỹ năng chàng đã có được từ thời đi Thập tự chinh, nơi những cuộc đột kích của kẻ thù đòi hỏi việc vệ sinh cá nhân phải thật nhanh chóng. Luôn một bàn tay qua mái tóc còn ướt, chàng đi nhanh xuống cầu thang, nhận thấy gần như mọi dấu hiệu của bữa tiệc tối hôm qua đã được dọn sạch. Sàn nhà bằng đá đã được kỳ cọ sạch, bốc mùi thơm thoang thoảng. Những cái bàn dài đã biến mất, ngoại trừ cái bàn dùng cho các bữa ăn của chàng và Finnula từ giờ trở đi. Bởi vì hôm đó trời khá ẩm áp, nên lửa không được nhóm lên trong lò sưởi bằng đá đồ sộ. Thay vào đó, tất cả chỗ hoa của tối hôm qua đã được xếp vào nơi để củi, tạo nên hình ảnh bất mắt và mùi hương dịu dàng.

Hugo quá mải hướng ra sân sau, nơi Finnula đang chắt đồng hồ đặc của cha chàng, đến nỗi chàng vấp phải một chướng ngại vật ột thước hai khi đang đi xuống cầu thang.

“Này!” một đồng vải rèm thốt lên ở chân cầu thang. “Đi lại phải nhìn chứ!”

Hugo nhanh chóng lùi lại và thấy cái kẻ đang bùng bùng trong đồng vải gấm đó chẳng phải ai khác chính là con trai của chàng, và thằng nhóc đang có vẻ khá là bức bối vì bị người ta giẫm lên. Bò lồm cồm đứng dậy, thằng nhóc kéo áo chàng và nói, “Chỉ bởi vì con nhỏ không có nghĩa là con không tồn tại.” Rồi nó phẫn nộ nói thêm, “Thưa ngài.”

Hugo nhìn xuống thằng nhóc đang hờn dỗi và tự hỏi sao trước đó chàng không nhận thấy sự giống nhau này. Cho dù ký ức của chàng về mẹ thằng bé chỉ là những đốm lơ mờ, nhưng chàng có thể nhận ra khá rõ những đường nét của mình trên khuôn mặt thằng bé. Đặc biệt là đôi mắt màu nâu lục.

“Được rồi, Jamie,” chàng nói và cúi xuống giúp cho thằng bé đứng thẳng lên. “Ta xin lỗi về việc đó. Con ổn rồi chứ?”

“Vâng ạ,” Jamie thừa nhận. “Vì ngài đã xin lỗi rồi, phu nhân Finn muốn đưa những thứ này ra ngoài...”

“Chờ chút đã, Jamie,” Hugo nói, đặt bàn tay lên bờ vai gầy guộc của nó và kéo nó lại gần. “Ta tin có điều này con và ta cần phải nói rõ.”

Cậu bé nghe lời và quay lại nhìn chàng chờ đợi với chỉ một chút xíu nôn nóng hiện ra trên khuôn mặt, khi Hugo ngồi xuống bậc thang dưới cùng.

“Khi ta hỏi con ngày hôm qua,” Hugo ngần ngừ bắt đầu, “rằng con là người nhà ai, Jamie, con đã nói...”

“Con thuộc về ngài, thưa ngài.”

“Phải, đúng rồi. Con đã nói là con thuộc về ta, và ta cho rằng, điều đó nghĩa là con là người hầu của ta...”

“Vâng,” Jamie nói. “Đúng thế ạ. Như là bà Laver ấy.”

“Phải rồi, Jamie ạ.” Hugo gãi gãi cằm. “Nhưng điều ta thực sự muốn nói là... Jamie, con có biết cha con là ai không?”

“Con nghĩ là có,” Jamie tuyên bố. “Chính là ngài.”

Hugo gật đầu cảm thấy như trút được gánh nặng. “Phải rồi, đúng như vậy. Ta. Ta đã đi quá lâu và ta thấy là con đã phải chịu khổ nhiều...”

Jamie trông như có vẻ sự kiên nhẫn của cậu bé đang mất dần.

“Phu nhân Finn sẽ lột da con nếu con không mang những cái rèm này ra sân.”

“Con cứ ở lại đây. Ta sẽ đi cùng con và giải thích chuyện này với, ờ, phu nhân Finn. Điều ta muốn nói là, Jamie này, nếu như có điều gì, bất cứ điều gì con cần...”

“Con cần phải tới chỗ phu nhân Finn trước khi phu nhân giết con,” Jamie khẳng định.

“Ừ. Được rồi.” Thấy rằng theo đuổi chủ đề này vào lúc này chỉ vô ích, Hugo đứng dậy và cầm lấy chỗ rèm vải trong tay cậu bé và nói, “Để ta giúp con nào.”

Sự hớn hở lộ rõ trên khuôn mặt của Jamie. “Ngài hãy cầm chỗ đó giùm con, còn con sẽ lên trên kia lấy thêm nữa! Phu nhân Finn sẽ hài lòng lắm đây!”

Nhìn thẳng nhóc chạy vụt trở lại trên gác, Hugo lắc đầu. Bằng cách nào đó, Hugo sẽ phải làm cho Jamie nhận ra rằng cậu bé không phải là một người ở. Dù rằng, để cho công bằng với Finnula, Hugo không thể để thằng bé làm người thừa kế của chàng, nhưng chàng sẽ đảm bảo để nó được chăm sóc và nuôi dạy nên người. Cậu bé sẽ được học hành rồi đi học nghề ở đâu đó. Mặc dù ai sẽ nhận nó, khi mà trông nó nhếch nhác như thế này, thì Hugo chẳng thể hình dung nổi. Có thể Finnula, người mà dường như thằng bé tôn thờ, có thể thuyết phục nó đi tắm.

Mang theo đồng rèm vải, Hugo hướng ra phía sau của ngôi nhà, thận trọng tránh né những cô hầu phòng và chị thợ giặt, những người không nhận ra sự xuất hiện của chàng. Chàng có thể nghe thấy tiếng bà Laver ra lệnh này nọ cho cậu bé phụ bếp không may nào đó, và nếu mùi hương đang tỏa ra từ nhà bếp là dấu hiệu báo trước cho bữa sáng đang chờ đợi chàng, thì chàng nghĩ bà nấu bếp chẳng cần phải mắng mỏ ai cả.

Nhưng bản thân chàng sẽ phải dự vào một vụ cãi vã trách mắng khi chàng tới sân sau và thấy vợ mình đang chỉ dẫn người phụ việc mới của ông già Webster ang xe kéo tới, bởi vì vợ chàng muốn tất cả đồ đạc của Đức ông quá cố sẽ được chất lên xe chở tới cánh đồng phía nam, nơi mà, nàng ngọt ngào giải thích, chúng sẽ bị đốt ra tro. Finnula không hề nhận thấy sự hiện diện của Hugo và chẳng hề quay lại cho tới khi người giữ ngựa ngập ngừng chỉ qua vai nàng.

“Tôi nghĩ là Đức ông đang đợi bà đây, thưa phu nhân Finn,” anh chàng có vẻ ngoài bẽn lẽn đó nói. Finnula quay lại, nhìn thấy đồng rèm vải trong tay Hugo và thốt lên, “Ồi, tuyệt quá! Phu quân cứ để nó ở kia nhé?”

Hugo vút đồng rèm xuống và vòng tay quanh người vợ của chàng. “Finnula,” chàng nói qua hàm răng nghiêng chết. “Nàng và ta cần phải nói chuyện.”

“Để lúc khác đi,” Finnula nói và tìm cách giằng ra. “Em còn có việc phải làm.”

“Anh thấy là sáng nay em làm việc chăm chỉ quá đấy, người yêu dấu ạ.” Vòng tay của Hugo không hề lay chuyển, và cuối cùng nàng buộc phải chịu thua không tìm cách thoát ra nữa và ngược mắt nhìn chàng, cái nhìn của nàng thận trọng nhưng cảm của nàng chìa ra đầy buồn bã.

Hugo kéo vợ chàng ra khỏi tầm nghe thấy của đám người hầu, dẫn nàng tới phía bên kia của sân lâu đài, gần chỗ giếng nước. Khi Hugo buông nàng ra, Finnula chỉnh sửa lại quần áo và ném cái nhìn nghi ngờ về phía chàng.

“Khi ở cối xay anh đã nói rằng,” nàng bắt đầu đầy ngạo mạn, “rằng thái ấp Stephensgate là nhà của em, và em thích làm gì thì làm...”

“Nhưng đốt tất cả đồ đạc của cha anh ư?” Hugo gầm gừ. “Em không nghĩ gì đến cảm giác của anh về chuyện đó ư?”

“Cảm giác của anh?” Finnula giậm chân, má nàng đỏ bừng vì giận giữ. Cặp mắt màu xám của nàng đột nhiên như tóe lửa khi nàng chĩa một ngón tay vào ngực Hugo. “Cha anh là một kẻ yếu đuối khốn khổ” - nàng nhấn mạnh mỗi từ bằng một lần dí ngón tay - “kẻ đã cho phép con đĩa hút máu Reginald Laroche hút hết máu của ông ta cho tới khi tất cả những gì còn lại chỉ là cái xác không hồn. Cha anh đã để cho hắn ta cướp bóc và bỏ đói những người mà ông ta đã thề sẽ bảo vệ, và rồi, thêm nữa, ông ta buộc em phải lấy ông ta dù em không muốn, rồi ông ta chết và để em bị buộc tội đã giết hại ông ta!” Dừng lại lấy hơi, Finnula tay chống nạnh và quắc mắt nhìn chàng. “Và anh thì đứng đó và bảo vệ cho cảm giác của anh?”

Hugo nhú mồm nhìn cô vợ bất trị của chàng. Cơn giận của chàng thật ra chỉ là giả vờ. Chàng quan tâm gì tới đồng đồ cũ đó chứ? Nhưng chàng không thể để cho Finnula nghĩ rằng nàng, chứ không phải chàng, chính là chủ nhân của thái ấp này.

“Và việc đốt hết đồ đạc của cha anh sẽ là cách sửa chữa cho các sai lầm của ông ấy?” chàng hỏi bằng giọng điệu mà chàng cho là rất cộc cằn và đầy đe dọa.

Không ngạc nhiên, Finnula trông chẳng có vẻ gì là sợ hãi.

“Đốt đồ đạc của ngài Geoffrey sẽ khiến em thấy vui,” nàng thông báo cho chàng với vẻ danh đá. Rồi thì nàng nói thêm, sau khi liếc nhanh về phía ông già Webster, người đang chập vọt đi vào sân, mang theo cái yên ngựa của ngài bá tước quá cố. “Và điều này sẽ khiến cho người hầu của ông ta vui nữa. Em rất tiếc phải nói rằng vào thời gian cuối đời, tình cảm giữa ngài Geoffrey và các nô bộc của ông ấy chẳng còn mấy tốt đẹp. Việc anh cho phép họ đốt những thứ này sẽ khiến cho vài người trong bọn họ chấp nhận tha thứ và quên đi chuyện cũ. Điều đó và việc anh đã tổng khứ gã Laroche sẽ khiến họ chấp nhận anh...”

“Em nghĩ vậy ư?” Hugo không thể không mỉm cười. “Và em quan tâm tới việc các nô bộc có chấp nhận anh hay không?”

Nàng héch mui lên. “Em thêm vào quan tâm. Nhưng điều đó sẽ khiến cho vai trò bà chủ của em dễ dàng hơn...”

Ngước mắt lên nhìn chàng, đột nhiên Finnula cắn môi dưới và đặt một bàn tay mảnh dẻ lên cánh tay chàng. Finnula rất hiếm khi tự động chạm vào chàng thế này - ít ra là khi trong tay nàng không có con dao - và cử chỉ đó đã khiến cho Hugo ngạc nhiên, lông mày chàng nhướn lên. Chàng hoàn toàn không biết điều gì đã khiến cho Finnula đột nhiên dịu dàng với chàng, nhưng cùng lúc đó, nàng nhìn chàng với ánh mắt gần như là sự đồng cảm.

“Em xin lỗi vì đã nói xấu cha anh như vậy, Hugo ạ. Em biết rằng vào lúc cuối đời ông ấy... không được khỏe. Nhưng ngay cả trước khi đó, ông ấy cũng đã khá là tàn nhẫn...”

Hugo nhún vai. “Chính anh từng nói với em rằng ông ấy khá tàn nhẫn, nhớ chứ?”

Nàng chớp mắt nhìn chàng, và chàng thấy sự dịu dàng rời khỏi khuôn mặt nàng. “Phải rồi. Câu chuyện cha mẹ anh đã cố ép anh vào tu viện.” Nàng cười ngắn không chút vui vẻ, và buông tay khỏi tay chàng. “Em thật ngu ngốc vì khi đó không nhận ra anh thực sự là ai. Câu chuyện đó khá là nổi tiếng ở đây.”

Hugo lại cau mày. Vậy là cô nàng vẫn còn vấn vương về cái gã Hugh Fitzwilliam đó ư? Chúa ơi, nhưng chàng bắt đầu thấy ghét cái gã hiệp sĩ tưởng tượng đó. Thật không tin nổi, nhưng chàng thành thực tin rằng cô gái này sẽ thích được lấy gã hiệp sĩ tâm thường đó hơn chính chàng. Chàng sẽ phải làm gì để chiếm được tình cảm của cô nàng vô ơn này? Đúng là chàng có được thể xác của nàng nhưng dường như trái tim của nàng thuộc về một kẻ mà chính Hugo đã tưởng tượng ra.

“Thích thì cứ đốt đi vậy,” chàng nói về miễn cưỡng qua hàm răng nghiến chặt. “Đốt luôn cả cái ghế của anh nữa, nếu điều đó khiến em vui. Anh không quan tâm đâu.”

Quay lưng lại, chàng sải bước đi, và Finnula, chàng chán nản nhận ra rằng nàng chẳng hề làm gì để ngăn chàng lại. Chàng biết rằng mình đang cư xử thật ngu ngốc, hờn dỗi như thể chàng chỉ bằng tuổi của Jamie, nhưng chàng thật sự cảm thấy khó chịu khi vợ chàng lại có thể lạnh lùng đến vậy. Mọi chuyện đâu có như vậy khi chàng còn là con tin của nàng. Sao lại thành ra thế này khi hai người đã trở thành vợ chồng?

Hugo vào nhà tìm thứ gì đó để ăn sáng, và trong khi chàng đang ăn - không phải một mình, bởi vì Gros Louis dường như đã quyết định thôi ghét bỏ chàng, và tối gặm một cái xương bên dưới chân chàng ở đầu cái bàn dài trong đại sảnh - thì Peter xuất hiện, mặt mướt mát mồ hôi và bụi bẩn sau khi kiệt sức dọn sạch phòng ngủ của ngài bá tước quá cố, và thông báo rằng quận trưởng de Brissac đang đợi ở ngoài cổng để xin ý kiến của Đức ông Bá tước. Nuốt nốt một miếng lớn trứng và thịt lợn, Hugo nhồm dầy đi theo gã hộ vệ của mình, kẻ tranh thủ cơ hội để than phiền về sự đãi ngộ hần được nhận gần đây. “Tôi đâu có rời Luân Đôn để tới đây khuôn đồ đặc,” Peter rên rỉ. “Tôi không quen phải vậy bản vì công việc tay chân. Khi nào tôi sẽ bắt đầu được huấn luyện để trở thành hiệp sĩ, thưa ngài? Tôi còn chẳng có thanh kiếm riêng...”

Hugo đang trong tâm trạng cáu kỉnh, bật lại, “Nhưng mày có một cái giường tử tế để ngủ phải không?”

“Vâng, thưa Đức ông...”

“Hồi ở Luân Đôn, mày không có cơm ăn ba bữa, quần áo đẹp, một con ngựa riêng, và một cái giường cho ra hồn, đúng không?”

“Vâng, thưa ngài...”

“Những thứ đó còn quan trọng hơn là gươm kiếm đấy.”

“Nhưng tôi tưởng tôi sẽ được huấn luyện để chiến đấu.” Peter thở hển hển vì phải cố theo kịp sải chân dài của Hugo đang băng qua khu chuồng ngựa. “Tôi tưởng tôi sẽ được học dùng kiếm để đánh lại kẻ thù...”

Hugo khịt mũi. “Kẻ thù không chỉ đấu kiếm đâu, hộ vệ của ta ơi. Vũ khí của chúng tinh vi hơn thế nhiều.”

“Gì cơ ạ?”

“Kẻ thù còn dùng cả bề ngoài xinh đẹp và cái eo đung đưa...”

“Thưa ngài?” Peter trông rõ là bối rối. “Ngài đang nói là... Có phải ngài đang ám chỉ đàn bà không?”

Khi đó Hugo đã đi tới cổng và chàng chỉ nhún vai. “Biến đi. Tao sẽ huấn luyện ày vào một dịp khác. Giờ thì hãy cứ làm những gì bà chủ của mày ra lệnh.”

Peter lăm bắm gì đó trong hơi thở rồi quay lại trở vào trong nhà.

John de Brissac ngồi chót vót trên lưng ngựa, trông có vẻ ngạc nhiên khi thấy Hugo đứng trong sân. “Xin kính chào Đức ông!” ông ta thốt lên và xuống ngựa với sự nhanh nhẹn đáng ngạc nhiên với một người nặng nề như vậy. “Tôi không định làm phiền ngài. Tôi chỉ mới hỏi gã hộ vệ của ngài xem ngài hay phu nhân có đồng ý tiếp khách không.”

Hugo tựa người vào tòa tháp đá trước cổng, tận hưởng cảm giác mặt trời rọi trên khuôn mặt của chàng. “Có chứ,” chàng nói. “ít ra là tôi có tiếp khách. Còn Phu nhân Finnula đang bận mất rồi.”

Viên quận trưởng cười đầy vẻ hiểu biết. “Quá ngưỡng chừng phải xuất hiện sau đêm tân hôn ư?”

Hugo khịt mũi. “Không hẳn thế đâu. Sự e lệ không phải là một đặc tính của vợ tôi. Cô ấy đang chỉ đạo một đội người hầu khuôn hết đồ đạc của cha tôi ra khỏi phòng của ông ấy, với ý định làm một đồng lửa cực lớn ở cánh đồng phía nam tối nay.”

“Vậy ư?” Sự vui mừng trong giọng nói của viên quận trưởng thật không thể nhầm lẫn. “Cô gái được đấy!” Rồi thì, với một cái nhìn liếc thận trọng về phía Hugo, người đang cau có, de Brissac sửa lại, “Ý tôi là...”

“Không, không cần đâu John.” Hugo gạt bỏ lời xin lỗi của ông ta. “Tôi thấy rõ rằng ông coi việc đó là một ý hay. Tôi đã đi quá lâu chẳng thể biết rõ mọi chuyện ở đây. Vậy ông nghĩ rằng đó là một ý hay à?”

“Điều đó rõ ràng cho cộng đồng này thấy rằng ngài muốn trở thành người lãnh đạo khác với cha của ngài,” viên quận trưởng chu đáo nhận xét.

“Vậy tất cả chỗ rượu và lợn quay tôi mời họ tối qua vẫn chưa đủ chứng tỏ sao?” Hugo hỏi với một chút hài hước.

“Cái đó thì cũng tốt, nhưng đồng lửa này...”

Viên quận trưởng tắc lưỡi, lắc đầu. “Điều này giống như việc tống khứ những rác rưởi xấu xa, nếu ngài thứ cho sự nói năng khinh suất này của tôi.”

Hugo gãi gãi cằm và cau mày. “Tôi hiểu ý ông rồi. Điều này sẽ khiến cho các nông nô của tôi cảm thấy giống như ngày hôm qua, khi tôi đuổi nhà Laroche ra khỏi đây.”

“Chính xác!” Nhận thấy Hugo vẫn đang cau có, John de Brissac vỗ vỗ vào dây cương ông ta đang nắm trong tay và huýt sáo khi dài khi ngắn. Khi Hugo nhướn một bên mày ra chiều dò hỏi, viên quận trưởng nói với nụ cười toe toét, “Thưa Đức ông, nhìn ngài tôi khó có thể nghĩ ngài là một người vừa mới cưới vợ. Tôi hy vọng sự tư lự này là vì cơn đau đầu do uống quá nhiều rượu tối qua gây nên, chứ không phải vì cô vợ trẻ xinh đẹp của ngài...”

Lông mày của Hugo chỉ hơi giãn ra một chút. “Sao ông lại đoán như vậy?”

Đến lượt quận trưởng de Brissac khịt mũi. “Chắc ngài đã quên rằng tôi là người có nhiệm vụ ngăn Finn Xinh đẹp săn trộm trên đất của ngài. Việc đó chẳng khác gì bảo tôi ngăn gió dừng thổi. Tất nhiên Phu nhân Finnula của ngài và tôi đã có những cuộc nói chuyện dài...”

“Cô ấy chẳng nói gì mấy với tôi kể từ khi phát hiện ra tôi thực sự là ai,” Hugo gầm gừ. “Cho tôi biết đi, ông quận trưởng. Người ta phải làm thế nào khi về nhà sau thời gian dài vắng mặt, và phát hiện ra rằng anh ta có một đứa con trai mười tuổi với một phụ nữ mà anh ta chỉ nhớ mang máng, các nô bộc ghét anh ta, và một người vợ sẽ chỉ thừa nhận là “khá thích” anh ta?”

John de Brissac cần nhằn. “Ngài đang hỏi ý kiến một gã độc thân không có đất đai hay vợ con ư?”

Hugo nhìn xuống đám đất dưới chân. “Tôi chẳng biết hỏi ai khác cả.”

Viên quận trưởng vỗ vào con ngựa của ông ta. “Hãy tử tế.”

“Gì cơ?” Mắt của Hugo gần như chuyển sang màu vàng.

“Hãy tử tế,” John de Brissac lặp lại. “Hãy tử tế với thằng bé. Tử tế với nô bộc của ngài. Và tử tế với vợ ngài. Họ sẽ tới với ngài. Tất cả bọn họ.” Ông ta lén nháy mắt với Hugo. “Tôi biết rõ tất cả bọn họ. Và sẽ có lúc tất cả bọn họ sẽ đều cảm kích ngài.”

Trong khi đang nói, viên quận trưởng ngược đầu lên và bị phân tâm vì một tiếng động nhỏ phát ra từ phía bên trên họ. Ngược mắt lên cái gờ của ngọn tháp nơi Hugo đang tựa người vào, mặt John đột nhiên biến sắc, và ông ta kêu lên cảnh cáo cùng lúc lao người về phía trước. Quãng cả trọng lượng khổng lồ của mình vào Hugo, John de Brissac đẩy chàng trai xuống đất. Hugo bị bất ngờ, ngã vật ra, hình thể to lớn của viên quận trưởng đè nặng lên người chàng...

... nhưng không nặng bằng phiến đá cứng dài cả gần nửa thước đã rơi xuống ở ngay chỗ Hugo vừa đứng. Con ngựa của John de Brissac chồm lên vì sợ hãi khi phiến đá rơi xuống, làm bắn tung lên bụi đất và cỏ, và cả hai người đàn ông lấy tay che đầu khi các mẩu đá vụn rơi như mưa từ trên xuống. Khi cơn mưa rào ngừng ngửi đó chấm dứt, Hugo ngược đầu nhìn chăm chăm vào khối đá lớn, mà nếu viên quận trưởng không hành động mau lẹ như vậy, thì chắc chắn đã giết chết chàng, và hỏi, “Chuyện quái gì vậy?”

John de Brissac đã xoay sở đứng được dậy và nắm lấy cương con ngựa đang phát khùng của ông. “Một phiến đá ở gờ tháp, thưa ngài. Có ai đó đã đẩy nó...”

“Đẩy cái con khỉ,” Hugo cần nhằn, và nhăn nhó đứng dậy. Cơ thể chàng, ở những chỗ bị Brissac xô vào, đang đau như dằm. “Những cái tháp đó lúc nào chẳng nguy hiểm. Nhân tiện Finnula đang cho trang hoàng lại nhà cửa, có lẽ tôi nên cho kéo sập chúng...”

“Không đâu, thưa ngài,” viên quận trưởng thở hổn hển. Ông ta đã giữ yên được con ngựa và đang thì thầm trấn an vào tai nó. “Tôi nghĩ không phải vậy đây. Tôi nghe thấy tiếng bước chân ở trên đó, ngay trước khi nó rơi xuống. Ai đó đã đẩy phiến đá đó xuống, tôi dám lấy mạng mình ra đảm bảo.” Mắt ông ta sáng rực lên, de Brissac lắc đầu. “Thưa ngài, có kẻ nào đó đang muốn giết ngài.”

19. Chương 17

“Đừng có lỗ bịch như vậy.”

Hugo đã đứng thẳng lên và tựa vào tòa tháp. Chàng tự hỏi, giống như Finnula vào cái ngày mà dường như đã lâu lắm rồi, không hiểu có phải chàng đã bị bấm dập một bên sườn.

“Ai lại muốn giết tôi chứ?” Hugo bật cười, và rồi lấy làm hối tiếc về chuyện đó khi bên sườn của chàng lại đau nhói. “Là gã Laroche mà mọi người đều khinh ghét đó ư.”

“Rõ ràng không phải là tất cả mọi người.” Viên quận trưởng cuối cùng đã trấn an được con ngựa của mình, giờ đang giơ tay che trước trán, ngược mắt lên nhìn tòa tháp. “Phiến đá đó không tự rơi xuống. Ai đó đã đẩy nó. Thôi nào. Giờ thì thủ phạm đã tháo chạy rồi, nhưng có thể hắn đã để lại vài dấu vết. Đạo này thời tiết ẩm ướt, mưa nhiều, có thể ta sẽ tìm được dấu chân.”

Giờ thì khi cơn sốc ban đầu đã qua đi, Hugo nhận ra mình đang lắc đầu đầy vẻ hoài nghi. “Chẳng trách ông được chỉ định làm quận trưởng, John de Brissac ạ. Ông thấy tội ác ở cả nơi người ta còn chưa gây ra nó!”

Viên quận trưởng chẳng nói chẳng rằng khi ông ta sải bước vào trong cổng, tìm cánh cửa dẫn tới đường vào phía trong tòa tháp bên trái. Hugo chán nản đi theo nhà điều tra đầy dằn. Tuy nhiên sự hoài nghi của chàng đã bị lung lay khi de Brissac phát hiện ra bản lề cánh cửa dẫn tới cầu thang của tòa tháp bị bung ra. Nó không phải như vậy khi chàng vừa đi qua lúc trước. Nếu có chàng đã nhận thấy. “Những cái tháp này không được sử dụng thường xuyên, phải không?” viên quận trưởng hỏi khi ông ta quỳ xuống để xem xét chỗ đất ở chân cầu thang xoắn.

“Không,” Hugo thở ra. “Nơi này không an toàn. Cầu thang bị lún và chưa được sửa lại kể từ thời ông nội tôi. Hồi nhỏ, anh trai tôi và tôi từng chơi ở đây, nhưng...” Chàng chợt tái nhợt đi khi nhớ ngày chàng trở về thái ấp Stephengate. Chẳng phải Jamie đã gọi chàng từ chính tòa tháp này sao?

Như thể đọc được ý nghĩ của Hugo, viên quận trưởng ngược đầu lên khỏi việc quan sát đám đất bẩn và nói, “Không phải thằng bé làm đâu. Nó quá nhỏ để có đủ sức đẩy cả một phiến đá lớn như vậy. Phiến đá đó phải nặng bằng tôi.” de Brissac nhồm dậy phui bụi đất dính vào đầu gối. “Không, tôi thấy các dấu chân của thằng nhóc, nhưng còn có những dấu chân khác ở đây, tất cả rồi hết cả lên. Tôi cho rằng đã có người tới viếng thăm tòa tháp này tối qua, trong lúc mọi người đang tiệc tùng. Đi nào. Chúng ta hãy lên trên đó xem có phát hiện được gì không.”

Cái cầu thang gỗ hẹp còn nguy hiểm hơn là Hugo từng nhớ. Các bậc thang gỗ, cái thì bị mất, cái thì bị một và biến dạng, còn những bức tường thì phủ đầy mạng nhện và phân chim. Kéo kẹt phản đối khi bị Hugo và quận trưởng giẫm lên, các bậc thang đe dọa sẽ gục xuống dưới sức nặng của cả hai người cộng lại. Thật nhẹ cả người khi Hugo mở cái cửa sập để leo lên tầng mái hư hỏng ở bên trên. Sau khi kiểm tra các tấm ván, Hugo nghĩ chúng có vẻ đủ khỏe để đỡ trọng lượng của chàng, vậy là chàng bèn chui qua cái cửa sập để bước ra đỉnh của cái tháp canh.

Tuy nhiên quận trưởng de Brissac, thì không được tin tưởng như vậy. Ông ta vẫn đứng trên cầu thang và chỉ thò đầu và vai qua cửa sập.

“Kia kìa,” ông ta gầm gừ, chỉ về phía cái rìa đá lởm chởm, nơi khối đá chữ nhật từng nằm, viên thứ bảy trong một loạt tám khối đá. “Ngài thấy đồng đá vụn đó chứ? Ai đó đã tìm cách nạy khối đá ra từ trước rồi.”

Hugo quỳ xuống xem xét chỗ đá vụn. Rõ ràng đã có ai đó dành nhiều giờ để nạy vữa giữa các khối đá trên tường. Việc đó chỉ có thể được thực hiện với một công cụ bằng kim loại sắc và sự kiên trì không mệt mỏi. John de Brissac đã nói đúng. Khối đá không phải rơi xuống vì sự hư hại tự nhiên. Ai đó đã cố tình nạy nó ra... và đẩy nó xuống.

“Ngài Hugo!”

Hugo đứng thẳng người và thấy gã hộ vệ của chàng đang đứng ở sân giữ ngựa bên dưới, tìm kiếm chàng với vẻ ngu ngốc đặc trưng của hắn. Hugo hắng giọng, gã hộ vệ ngược nhìn rồi rống lên.

“Thưa ngài Hugo, ngài làm gì trên đó? Ở đó không an toàn đâu. Ông Laroche đã bảo tôi ngay khi tôi tới đây...”

“Laroche,” Hugo thì thầm, và ném về phía viên quận trưởng một cái nhìn sắc bén. “Tôi đã quên búng mắt về ông Laroche.”

Viên quận trưởng gật đầu. “Có lẽ tôi nên đi Leesbury một chuyến để đảm bảo rằng quý ông đó đã tới chỗ bà chị an toàn. Có thể chuyện gì đó đã xảy ra khiến cho ông ta bị chậm trễ...”

Hugo bật cười. “Như là việc ám sát kẻ thù đáng ghét nhất của ông ta?”

“Thưa chủ nhân,” Peter hét lên từ bên dưới. “Phu nhân Finnula có ở đó cùng ngài không? Tôi không thể tìm thấy phu nhân, tôi cần biết phu nhân muốn tôi làm gì với đồ trong nhà tắm của ngài Geoffrey...”

Quận trưởng de Brissac đã bắt đầu đi xuống cái cầu thang ọp ẹp, và Hugo cũng đi xuống theo. “Mày thử tìm ở sân sau chưa?” chàng nói với hắn. “Lúc này ta đã thấy cô ấy ở đó...”

“Phu nhân không có ở đó...”

Hugo nhún vai và vội đi theo viên quận trưởng, cúi đầu xuống để tránh mạng nhện và phân dơi. Khi chàng tới chân cầu thang xoắn, gã hộ vệ lấm mồm đã đợi chàng ở đó, há hốc mồm nhìn cảnh tượng phiến đá bị vỡ.

“Chúa ơi,” gã hộ vệ nói lắp bắp, nhấp nhồm đầy vẻ kích động. “Ai đó đã định giết ngài! Có kẻ muốn giết ngài, thưa chủ nhân!”

“Im mồm đi, cái đồ xác lác này.” Quận trưởng de Brissac cảm thấy khó chịu. Hơn thế, ông vẫn còn đôi chút vầng vất đau đầu sau cuộc chèn chét tối qua. “Chẳng có ai định giết Đức ông cả. Ai cũng thấy là những tòa tháp này đang vỡ ra từng mảnh.”

Hugo ném cho ông quận trưởng một cái nhìn tán thưởng. “Đúng vậy đấy, ông quận trưởng. Peter, mày phản ứng hơi quá rồi đấy. Mau đi tìm Webster và bảo ông lão cử ai đó tới bít cái cửa này lại. Những cái tháp này không an toàn, và ta không muốn Jamie ngã gãy cổ khi chơi bởi ở trên đó...”

“Tôi thì thấy rằng ngài mới chính là người cần coi chừng cho cái cổ của mình, thưa Đức ông,” Peter nói với đôi chút phẫn nộ. “Xin ngài thứ lỗi, nhưng chỉ có thằng ngốc mới nghĩ rằng phiến đá này tự rơi xuống...”

“Mày đang nói rằng tao là đồ ngốc đấy hả?” Hugo trông đầy vẻ hăm dọa. Gã hộ vệ bắt giắc bước lùi lại và nuốt khan.

“Không, thưa chủ nhân!”

“Vậy thì xéo đi!” Hugo vẩy vẩy ra dầu cho hắn đi. “Đi tìm Webster đi. Tốt hơn là đi tìm lấy cái búa và ít đinh rồi bịt kín những cái cửa đó lại. Chẳng cần phải làm phiền tới ông già đó trong khi chính mày có thể làm được.”

Tên hộ vệ rống lên. “Nhưng tôi đang phải giúp phu nhân Finnula tổng khứ đồ đạc của ngài bá tước quá cố...”

Hugo chẳng có tâm trạng đâu mà quan tâm tới bản tính nhạy cảm của gã hộ vệ của mình. Chàng quay lại và rống lên, “Xéo đi! Ta không muốn thấy cái mặt búng ra sữa của mày cho tới khi nào mày làm xong việc này!”

Khuôn mặt trắng như sữa của Peter bỗng trở nên trắng hơn nữa, và không nói thêm lời nào, gã hộ vệ quay người chạy về phía khu chuồng ngựa nơi ông lão Webster để các đồ dụng cụ. Quận trưởng de Brissac vẫn

đang tắc lưỡi vì cơn giận bùng nổ của Hugo thì Finnula hiện ra từ phía ngôi nhà, chùi tay nàng vào trong một mảnh vải.

“Chuyện gì mà ầm ĩ vậy?” nàng hỏi, khi đang bước về phía họ. “Tôi còn chẳng thể nghe thấy các ý nghĩ của chính mình nữa.”

Hugo vẫn còn đang bực tức vì gã hộ vệ đầu đất của mình. “Đó là cái thằng hộ vệ khốn kiếp của anh. Anh chưa nghe được lời nào cho ra hồn từ cái mồm của hắn, trong suốt thời gian anh biết hắn.”

Finnula nhăn mặt. Nàng chẳng có chút yêu thương nào dành cho gã hộ vệ, kẻ đã suýt làm nàng gãy xương sườn, “Ồi.” Nàng nhún vai về hiểu biết. “Peter.” Rồi thì khẽ liếc về phía quận trưởng, nàng gật đầu. “Xin chào ông de Brissac. Sáng nay trông ông khá đấy. Tôi phải thừa nhận là tôi khá ngạc nhiên. Tôi có thể thề là đã nghe thấy tiếng ông cười nói bên dưới cửa sổ phòng chúng tôi cho tới nửa đêm.”

Viên quận trưởng, lần đầu tiên kể từ khi Hugo biết ông ta, mặt bỗng trở nên đỏ lự. Lúng túng, de Brissac khom vai xuống, và nhìn chăm chăm vào chân của mình, “Tôi phải thừa nhận tối qua tôi hơi quá chén. Rượu thì cứ chảy như suối. Đức ông và phu nhân quả là đã rất hào phóng...”

“Hừm,” là tất cả những gì Finnula nói trong khi tiếp tục lau tay vào miếng vải, nhưng rõ ràng là nàng đang cố dập tắt một nụ cười trước sự bối rối của viên quận trưởng.

Nhanh chóng thay đổi chủ đề, viên quận trưởng vội nói, “Biết đâu Phu nhân có thấy ai đó đi từ trên tháp xuống lúc trước, và có thể...”

Hugo ngay lập tức cắt ngang lời ông ta. “Anh đoán là em đã ăn sáng, vợ yêu quý,” chàng nói và vòng tay quanh eo của vợ mình. Chàng phớt lờ việc nàng nhướn mày lên, và tiếp tục giả như sự xích mích của họ chưa đầy một giờ trước đó chưa hề xảy ra. “Nhưng em sẽ vui lòng ăn bữa trưa với phu quân của mình chứ? Anh nghĩ chúng ta nên cưới ngựa tới nhà cối xay để chào hỏi chị gái của em. Cả chị ấy cũng vừa mới kết hôn.”

Thật nhẹ nhõm cho chàng làm sao khi thấy Finnula cười rạng rỡ với lời đề nghị này, mọi xích mích đã được cho qua. “Và em có thể chào đón anh rể mới của em. Hôm qua em chưa có dịp nào để làm việc đó...”

“Và anh sẽ đảm bảo để em mang quà tặng chứ không phải là vũ khí tới gặp anh ấy,” Hugo cảnh cáo. Finnula nhún mày có vẻ không hài lòng, và điều đó khiến cho viên quận trưởng bật cười ha hả.

“Nhưng em sẽ không tham dự bất cứ cuộc gặp xã giao nào mà lại ăn vận như thế này,” Hugo nói với sự chế giễu rõ ràng rành rành. “Vào nhà mặc thứ gì đó phù hợp đi. Giờ em là vợ của một bá tước, và em phải ăn vận cho xứng đáng.”

Finnula đảo tròn con mắt nhưng vẫn tuân theo bỏ đi, vắt mảnh vải nàng đã lau tay quanh cái cổ mảnh dẻ giống như một chiếc khăn quàng. Hugo liếc nhìn viên quận trưởng để cảm ơn ông ấy đã kiềm chế không để cặp tới phiên đá bị vỡ trước mặt vợ chàng, nhưng rồi chàng nhận thấy sự chú ý của de Brissac hoàn toàn tập trung vào chuyện khác. Nhìn theo hướng nhìn của viên quận trưởng, Hugo nghiêng chặt rằng. Thứ thu hút de Brissac đến vậy chính là cái eo lưng duyên dáng của vợ chàng. Và điều đó càng để Hugo có thêm lý do để tổng tiền cái quần da đó ra đi cùng những đồ đạc của cha chàng trong đồng lửa tối nay.

Quàng tay quanh cổ Brissac, Hugo kéo ông ta khỏi hướng nhìn về Finnula. “Đi nào John. Tôi phải xem liệu ông có uống tới giọt bia cuối cùng trong hăm bia của chúng tôi tối qua chưa.”

Viên quận trưởng dường như sực tỉnh, và húng hắng ho rất thiếu tự nhiên. “Điều đó sẽ giải thích cho những cơn đau đầu của tôi khi ngài phát hiện ra tất cả các thùng bia đều trống rỗng.”

“Thật không may là lời giải thích duy nhất cho bên sườn đau ê ẩm của tôi là tôi bị một viên quận trưởng to bằng cái xe bò lao vào”.

Về mặt của quận trưởng de Brissac bỗng trở nên nghiêm trang. “Thưa ngài, ngài nên nhìn nhận thực tế rằng có ai đó rất mong thấy ngài chết đi. Tôi nghĩ ngài nên cẩn trọng cho tới khi tôi xác minh được về ông bạn Laroche của chúng ta.”

“Cẩn trọng,” Hugo lặp lại và lắc đầu. “Tôi cứ tưởng khi từ Ai Cập trở về tôi sẽ chẳng cần phải nghĩ đến cái sự cẩn trọng đó nữa.” Chàng khoát tay, làm một cử chỉ bao trọn cả cái sân và bầu trời không một gợn mây.

“Đây là nhà của tôi. Thế mà tôi phải cảm thấy lo sợ ạng sống của mình ngay cả khi ở trên giường ngủ của mình!”

Quận trưởng de Brissac gãi gãi bộ râu. “Tôi hy vọng là ngài không gặp nguy hiểm gì ở trên giường,” viên quận trưởng nói. “Chắc đó không phải là ý của ngài.” Hugo ngay lập tức hiểu ra ý của de Brissac. “Chắc chắn là không rồi, đó chỉ là cách nói thôi.”

Và bất giác, chàng nhìn về phía Finnula vừa rời đi, tự hỏi liệu đó có phải là điều có kẻ muốn chàng phải nghĩ tới.

20. Chương 18

Finnula lẽ ra sẽ chẳng bao giờ tán thành mối quan hệ của chị gái mình với Jack Mallory. Chuyện tình bí mật đó xảy ra mà chẳng ai biết. Mellana không phải là cô gái giỏi nói dối, vậy nên chắc hẳn Jack chính là kẻ muốn giấu kín chuyện này, từ đó có thể cho thấy ý định ban đầu của anh ta không có gì là tốt đẹp. Chuyện đó, cộng với việc có gì đó không được thành thật trên khuôn mặt của anh ta khiến cho Finnula không ưa nổi ông anh rể này. Có thể đó là do cái đầu anh ta quá to so với thân hình nhỏ bé, gầy gò.

Nhưng không chỉ có hình thể của tay nhạc công khiến cho Finnula cảm thấy phiền lòng. Mà cả sự đam mê cuồng nhiệt của anh ta với những thứ lờ lẹt vô giá trị, thật không khác gì Mellana. Khắp người tay hát rong giăng đầy nhung và ruy băng. Có những cái chuông bóng loáng đính trên ủng của anh ta, và khuy áo của anh ta thì làm bằng đồng. Finnula còn nhìn thấy một cái nhẫn ở ngón út của anh ta!

Loại đàn ông gì mà lại ăn vận phù phiếm như thế này? Trong khi Hugo là một bá tước, nhưng chàng lại ăn mặc rất đơn giản... khá là đơn giản, xét theo những đá quý và của cải chàng thu được ở đất thánh. Nếu muốn, Hugo có thể trông vượt xa cả đức vua. Vậy thì tại sao một gã hát rong tầm thường lại ăn mặc lờ lẹt hơn một vị bá tước?

Finnula cố hết sức để che giấu sự chán ghét với ông anh rể, chỉ vì ông chồng của nàng muốn thế. Trên đường tới nhà cối xay, Hugo đã bảo nàng phải cư xử như thế nào, và Finnula, rất muốn xoa dịu cảm giác tội lỗi mà nàng cảm thấy sau khi làm chàng bức mình vì vụ đồng lửa, nên đã đồng ý nghe theo. Nàng cảm thấy day dứt vì đã quên không nghĩ tới cảm xúc của chồng mình trong việc đó. Nàng đã quen với việc làm theo ý mình muốn, vào lúc nào mình muốn, vì vậy nàng khá choáng váng khi nhận ra rằng, giờ đây nàng phải hỏi ý kiến một người khác nữa khi quyết định một điều gì.

Thế nhưng vẫn khó mà có thể bỏ qua cho Jack Mallory. Cái phòng ngủ, mà cho tới hôm qua, Finnula vẫn chia sẻ cùng với chị của mình giờ đây trở thành phòng tân hôn của Mellana, và Jack Mallory thì cứ khoe khoang về việc vứt hết những bông hồng khô mà Finnula đã treo trên xà nhà, vì cho rằng chúng làm cho anh ta bị hắt hơi. Thêm nữa, gã hát rong dường như không hề thích thú với ý tưởng trở thành thợ cối xay, và cười mỉa Robert mỗi khi có dịp. Và sự thực rằng gã hèn đó rất cẩn thận, chỉ cười khi chắc chắn rằng Robert không nhìn thấy hắn ta làm việc đó, chỉ càng khiến sự tình thêm tồi tệ hơn.

Thế nhưng Finnula vẫn cố gắng cười duyên dáng trong suốt cả bữa tối. Và Finnula không biết có phải không, nhưng nàng thấy ánh nhìn của Hugo thường xuyên hướng về phía nàng. Ban đầu nàng cứ tưởng đó là vì có thức ăn dắt vào kẻ răng nàng, cuối cùng thì nàng kết luận rằng đó là ánh nhìn ngưỡng mộ của chàng. Có lẽ chàng thực sự thấy nàng hấp dẫn, nàng tự hỏi? Thật khó tin khi có người đàn ông nào đó lại để ý đến nàng khi có một người đẹp như Mellana ở trong phòng.

Và ngay cả Jack Mallory, sau vài vại bia, dường như cũng nhe cái nụ cười nhếch nhác của hắn về phía nàng với cường độ đáng báo động. Finnula, cố gắng kiềm chế sự thôi thúc được tung một cú đấm vào giữa mặt gã hát rong, bèn quyết định dừng bữa và đi ra ngoài. Nàng đã rất cố gắng nghe theo lời khuyên của Robert và cư xử cho ra dáng đàn bà, với hy vọng mong manh rằng Hugo sẽ thực sự cảm thấy điều gì đó ở nàng hơn là ham muốn thể xác, nhưng nàng thấy việc đó thật khó khăn. Nàng muốn được xuyên một mũi tên qua người cái tay hát rong đó làm sao! Và nàng nhớ cái quần da của mình làm sao khi mà nàng đang phải kéo

lê lét cái vấy dài trên đất bẩn. Và lại còn một sự cảm dỗ nữa! Cái con điều hâu lén lút luôn nhòm ngó đàn gà của Mellana lại tới đậu trên nóc chuồng gà. Ấy thế mà nàng lại không mang cung tên theo!

Trong khi nàng đang lên kế hoạch tiêu diệt con điều hâu thì Peter, gã hộ vệ của Hugo tiến vào sân nhà cối xay, trông như thể hắn đã được mời tới vậy. Finnula, vẫn còn hơi ê ẩm ở chỗ bị hắn húc vào, nhìn hắn với vẻ hồ nghi nhưng chẳng nói năng gì, hy vọng rằng hắn sẽ bỏ đi mà không để ý tới nàng. Nhưng không được may mắn như vậy. Peter không chỉ để ý thấy nàng, chào nàng, và mặc dù nàng chào lại với sự lạnh lùng nhất có thể, hắn đi về phía nàng với nụ cười trên môi.

Peter có vẻ như nhận thấy sự lạnh nhạt của nàng, bèn hỏi nàng về các vấn đề việc nhà mà nàng đã giao cho người hầu vào sáng nay, và Finnula trả lời nhát gừng, nói năng rõ ràng để đảm bảo không có sự hiểu lầm nào hết. Kể cũng lạ khi Peter đi từng ấy đường đất tới đây chỉ để hỏi rõ một chuyện lật vật trong nhà, và nàng không thể không nhìn hắn ta với vẻ nghi ngờ.

Sau khi vấn đề việc nhà đã rõ ràng, Peter gạt đầu, nhưng vẫn chẳng bỏ đi. Thay vào đó, hắn hỏi bằng giọng hờ hững giả tạo rằng nàng có nghe nói gì về nhà Laroche không.

“Nhà Laroche ư?” Sự ngạc nhiên trong giọng nói của Finnula khó mà che giấu được. “Ý anh là... là Reginal Laroche và con gái Isabella của ông ta?”

Peter khẳng định đó là nhà Laroche hắn nói tới. “Bởi vì, tôi thấy là ngài Bá tước đã đối xử rất tàn tệ với họ.”

Finnula nhìn gã chăm chăm - nói thật thì hắn chỉ hơn nàng một hai tuổi thôi - và nói, “Hay nhỉ! Đối xử tàn tệ ấy à! Chắc cô à Isabella đã kêu ca với anh như vậy hả.”

Peter trông có vẻ ngạc nhiên, nhưng cố che giấu cảm xúc của mình. “Không. Nhưng mà cô ấy đã quen với cuộc sống sung túc, đột nhiên bị quẳng ra khỏi nơi cô ấy đã ở từ khi còn nhỏ thì, để cô ấy phải tự xoay sở...”

Finnula khịt mũi. “Để cho cô ấy phải tự xoay sở à? Nhưng đó là điều Isabella Laroche làm giỏi nhất đấy! Không phải lo cho Isabella đâu. Cô ta giống như một con mèo. Cô ta luôn biết cách hạ cánh an toàn.” Trông thấy gã trai có vẻ nghi ngờ, lông mày của Finnula cau lại. Chuyện ngu ngốc gì thế này? Có phải gã đã bị cô nàng Isabella tót đen làm ê mắt? Tại sao hắn ta lại nói chuyện này với nàng? Nàng chẳng thể làm gì cho Isabella. Và nàng sẽ chẳng làm gì cho cô nàng tự cao tự đại đó.

Nhưng Peter nhanh chóng cho thấy rằng hắn không chỉ nghĩ Finnula có thể làm gì đó mà là nàng nên làm.

“Phu nhân không thể nói một lời với ngài Bá tước ư?” Peter muốn biết.

“Một lời ư?” Finnula thành thực mong ước rằng nàng đã ở lại trong nhà. Thà phải ở bên Jack Mallory còn đỡ hơn thế này. “Nói gì cơ chứ?”

“Nói đỡ cho nhà Laroche. Một lời nói tốt cho họ của phu nhân có thể làm ọi việc khác đi. Tôi hiểu là ngài Hugo bực mình vì cho rằng trong khi ngài vắng mặt, mọi việc ở thái ấp của ngài đã không được quản lý đúng cách, nhưng ngay cả ngài ấy cũng phải nhận thấy rằng có những tình huống vượt quá sự kiểm soát của ông chú họ...”

Cái nhìn của Finnula trở nên nghiêm khắc. “Đó là điều Isabella đã nói với anh à?”

“Phải.” Cổ họng của Peter rung lên dữ dội khi hắn cố kìm nước mắt. Bài kể lể của Isabella chắc hẳn đã làm gã xúc động ghê lắm. “Nếu như phu nhân được nghe cô ấy kể đáng thương như thế nào về những điều cha cô ấy đã làm cho các nông nô của ngài bá tước...”

“Anh quên mất rằng, Peter à,” Finnula lạnh lùng nói. “Tôi là một trong những nông nô đó. Tôi không nhớ rằng ông Laroche đã làm gì cho tôi ngoại trừ việc vu cho tôi tội giết người, một tội mà lẽ ra tôi đã bị treo cổ nếu như quận trưởng de Brissac không đứng về phía tôi.”

Điều đó dường như khiến cho Peter nín bật mắt một lúc. Hắn đứng đó nhìn Finnula và cặp mắt nhợt nhạt của hắn ạng nước. Dù rằng sự ngu dốt của hắn thật khiến người ta điên tiết, nhưng Finnula không khỏi cảm thấy tiếc cho hắn, kẻ rõ ràng đang phải vật lộn với những rối bời của mối tình đầu. Nàng không thể trách hắn đã khinh suất đến mức đi phải lòng Isabella Laroche. Nhiều người đàn ông cứng rắn hơn nhiều cũng đã từng sa vào lưới của ả.

“Peter,” Finnula nói năng nhẹ nhàng nhất có thể và chạm vào cánh tay hắn. “Tôi chẳng thể nói gì về nhà Laroche với Đức ông. Chỉ cần nhắc đến tên của họ thôi cũng khiến cho anh ấy sa sầm mặt mày vì giận dữ.”

“Nhưng chắc chắn ngài sẽ nghe lời của phu nhân,” Peter tuyệt vọng thốt lên. “Bởi vì rõ ràng là ngài tôn sùng phu nhân...”

Finnula rút tay lại như thể Peter đã làm nàng bị sốc. “Anh nói gì vậy?” nàng lẩm bẩm với vẻ bối rối. “Anh chỉ nói vớ vẩn.”

“Không, thưa phu nhân. Thằng ngốc nào cũng có thể thấy là Đức ông yêu phu nhân. Mắt của ngài, khi ngài nhìn phu nhân, mắt ngài có màu của nắng...”

Finnula nhanh chóng chặn hắn. “Thôi đi, đồ trẻ con. Anh không biết mình đang nói gì đâu.”

“Tôi biết mà...” Peter khẳng khái, nhưng có điều gì đó trong biểu hiện của nàng chắc hẳn đã cảnh cáo hắn không nên nói thêm gì nữa. Vậy nên hắn chẳng nói gì thêm về chuyện đó nữa, miệng chỉ lẩm bẩm, “Tùy phu nhân thôi.”

Finnula cảm thấy mặt mình nóng bừng vì ngượng nghịu. Sao cái gã hộ vệ trợ trên đó có thể nghĩ ra những lời dối trá kỳ quặc như vậy? Ấy thế mà trong một khoảnh khắc, nàng đã ngu ngốc tới mức tin vào chúng... Nàng sẽ không dễ dàng tha thứ cho bản thân vì điều đó. Bá tước Hugo yêu nàng? Anh ta còn chưa biết nàng được một tuần. Đó là điều không thể... hơn nữa, anh ta chưa từng có một lời nào ám chỉ sự yêu thương dành cho nàng, kể cả trong những lúc gần gũi nhất của họ.

Tên hộ vệ có thể đã nhận thấy sự mất bình tĩnh của nàng bèn nói sang chuyện khác. Hắn cảm ơn Finnula đã nói chuyện với hắn và lịch sự hỏi có thể xin các chị của nàng một ngụm bia nhấp hóng trước khi trở lại thái ấp. Finnula chỉ hướng cho hắn và rồi trở vào trong nhà. Có vẻ như định mệnh của nàng là bị ma trêu quỷ ám ở bất cứ nơi nào nàng đến, vậy nên nàng nghĩ tốt hơn hết là ở bên chồng vào lúc này.

Ở trong nhà, Jack Mallory đang hát một bản tình ca trong cái nhìn tôn sùng của Mellana, một cảnh mà theo ý của Finnula là khá cải lương. Các bà chị của nàng và vị hôn phu của Robert là Rosamund đang ngồi phía dưới chân gã hát rong, có vẻ như bị mê hoặc vì giọng hát của hắn. Ngay cả Patricia, thường thì rất điềm tĩnh, cũng nhìn lên với vẻ khó chịu khi Finnula mở cửa đánh rầm, và ra hiệu cho nàng im lặng.

Khịt mũi rất thiếu nữ tính, Finnula nhón chân đi qua phòng và nhìn thấy chồng mình đang ở trong bếp với Robert, nơi họ chạy trốn giọng hát êm ái của tay hát rong. Không thấy Peter đâu nhưng Finnula cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên. Khi nào gã trai trẻ này nghe thấy giọng nói của chủ nhân, hắn thường có xu hướng chạy theo hướng ngược lại.

“Em đây rồi.” Hugo mỉm cười và dịch ra chừa chỗ cho nàng trên chiếc ghế dài chàng đang ngồi cùng Robert. “Thật là một nỗ lực đáng quý.”

Finnula ngồi xuống nhìn chàng. “Ý anh là gì?”

“Bọn anh đều thấy em sắp sửa đâm vào mặt hắn ta trong bữa tối như thế nào,” Robert nói với một nụ cười thích thú. “Nhưng em đã kìm lại được. Anh thấy là hôn nhân đã bắt đầu giúp cải thiện tâm tính của em rồi đây.”

Finnula cứ tưởng họ đang nói về Peter nhưng rồi nhận ra đó là họ đang nói về Jack Mallory. Nàng nhún vai về không thoải mái vì nàng có cảm giác rằng điều đó không thích hợp với địa vị vợ của một bá tước. Ngược nhìn Hugo đang nói chuyện với anh trai nàng, nàng quan sát màu mắt của chàng. Chúng màu xanh lục. Rõ ràng khi ở trong sân Peter đã nói năng vớ vẩn, nhưng cũng chẳng hại gì nếu kiểm tra điều đó.

Rồi khi nghe thấy tiếng các chị gái của Finnula hò hét đòi Jack Mallory hát thêm một bản tình ca nữa, Hugo lập tức đứng dậy và tuyên bố đã đến lúc họ phải đi. Robert cũng đứng lên, bảo rằng anh thà tiễn họ ra chỗ buộc ngựa còn hơn phải chịu đựng thêm một bản ballad nữa của Jack Mallory.

Giúp Finnula leo lên lưng Violet, Hugo bật cười vì sự ác cảm của ông anh vợ đối với ông em rể mới nhất. Và chàng cảm thấy hài lòng vì sự xuất hiện đúng lúc của tay hát rong vào ngày hôm trước, khi mà toàn bộ

sự oán giận của Robert đều tập trung vào tay nhạc công, chứ không phải Hugo, người đã phạm một tội lỗi còn lớn hơn, đó là lấy mất viên ngọc đặc biệt nhất của nhà Crais.

Và viên ngọc đó đang thúc giục chàng mau lên ngựa. “Bởi vì,” Finnula nói với sự bên lên hiềm thấy, “Em có một bất ngờ này cho anh ở nhà.”

Biết thừa rằng cô gái chẳng có tiền và bởi vậy chẳng thể mua thứ gì tặng chàng, Hugo cho rằng sự bất ngờ này sẽ là một điều gì đó thật lãng mạn. Thầm tắc lưỡi với mình, Hugo háo hức nhảy lên yên ngựa, rồi thúc gót giày vào sườn Skinner.

Nhưng Skinner, thay vì chạy nước kiệu như thường lệ, lại hí lên ầm ĩ, và chồm lên với sức mạnh mà, nếu là một kỵ mã ít kinh nghiệm hơn, Hugo chắc hẳn đã ngã lăn xuống đất.

“Này, này!” Chàng thốt lên với con tuấn mã đang nổi khùng. “Bình tĩnh nào!” Thế nhưng Skinner vẫn chưa hết cơn sợ hãi. Con ngựa này chưa từng hoảng sợ, cho dù đó là lũ bọ cạp hay bọn Saracen tàn bạo tay vung vẩy thanh mã tấu. Thế nhưng con ngựa vẫn đang hí lên ầm ĩ, nhảy chồm trên hai chân sau hồng hắt văng Hugo đi. Hugo kẹp đầu gối chặt vào mình ngựa, hoảng loạn nhìn quanh để tìm nguồn cơn của cơn giận dữ bất ngờ này, trong khi Gros Louis sửa văng lên đầy vẻ báo động. Finnula, chứng kiến toàn bộ cảnh hoảng loạn đó từ trên lưng cô nàng Violet bình thản, nài nỉ hét lên, “Hugo, nhảy xuống đi!”

Hugo ném cho vợ chàng một cái nhìn khó chịu. Tất cả các chị gái của nàng cũng như Rosamund, con gái của ngài thị trưởng, đã đổ xô ra ngoài ngay từ tiếng rít đầu tiên của Skinner. Chàng quyết không thể biến mình thành thằng ngốc bằng cách nhảy khỏi lưng ngựa trước mặt cả nửa làng được.

Nhưng Robert cũng đã hét lên. “Nhảy đi, thưa ngài! Nó muốn ngài xuống khỏi lưng nó!”

Skinner, mà Hugo từ lâu đã cho rằng có thể hiểu được tiếng người, dường như ủng hộ ý kiến này bằng cách còn lồng lên dữ dội hơn nữa, và Hugo đành phải cam chịu trượt xuống khỏi yên ngựa.

Ngay khi Hugo vừa chạm chân xuống đất, Skinner lập tức bình tĩnh trở lại, chạy nước kiệu quanh sân, khịt khịt và hất hất cái đầu cao quý của nó. Cả Gros Louis cũng lập tức trở nên yên ắng, hướng sự chú ý của nó tới một cái cây, nơi nó nhấc chân lên và tè. Hugo mãi nhìn con ngựa của mình mà không nhận thấy có một thân hình mảnh mai lao tới chỗ chàng ngay khi chàng vừa đứng vững trên mặt đất.

Finnula lao tới với sức mạnh cũng giống như quận trưởng ngày hôm qua, chỉ khác là nàng nhẹ hơn nhiều, và Hugo thích cú va chạm này hơn nhiều. “Hugo anh không sao chứ?”

Ngạc nhiên vì sự run rẩy trong giọng nói của cô gái, Hugo tắc lưỡi, vuốt tóc nàng. “Anh không sao.” Chàng nháy mắt. “Một chút trái tính của Skinner làm sao giết được anh.”

Gương mặt của Finnula trở nên nhợt nhạt, bắt chập ánh mặt trời đang chiếu vào nàng. “Nó bị làm sao thế? Cứ như là nó đã bị điên vậy!”

Robert đã lao tới con tuấn mã vừa bị kích động, và thành thạo đưa tay dọc theo cẳng chân của Skinner. “Tôi không tìm thấy gì bất thường với nó cả, thưa bá tước,” ông chủ cúi xay nói, và đứng thẳng người dậy. “Không có gì. Thực sự như thế con ngựa này đã phát điên vậy.”

“Không thể nào,” Hugo khẳng định. “Nó là con ngựa khôn nhất tôi từng có.”

“Vậy thì tại sao?” Cặp mắt lo lắng của Finnula tìm khuôn mặt chàng. “Vậy thì có gì khiến cho nó khó chịu vậy?”

Hugo quay sang Robert. “Robert, anh làm ơn xem có gì ở bên dưới tấm vải lót dưới yên ngựa không.” Robert y lời làm theo, và anh thở mạnh khiến cho ai cũng nghe thấy. “Chúa ơi!” anh thốt lên, kéo mạnh thứ gì đó từ trên lưng con ngựa. “Nhìn này!”

Biểu hiện của Hugo trở nên kiên quyết hơn. “Một búi gai phải không?” chàng hỏi.

“Đúng vậy,” Robert thốt lên, trong bàn tay anh là một nắm cây kế gai đâm máu. “Thứ này được nhét vào bên dưới tấm chăn lót dưới yên. Nó đã đâm vào lưng con ngựa tội nghiệp của ngài khi ngài ngồi lên...”

“Nhưng làm thế nào một nắm gai có thể vào tít bên trong yên ngựa trong khi chúng ta đang ăn tối? Con ngựa không đi xa được khỏi cái hang rào nơi chúng em buộc nó, và quanh đây chẳng có bụi gai nào...”, Finnula thắc mắc.

“Có kẻ đã cố tình đặt nó ở đó!”

Tiếng rống đó phát ra từ đám người đang tụ tập chứng kiến sự việc ở cửa nhà cối xay, và Christina dịch cái bụng bầu của chị sang một bên để cho Peter lách qua.

“Tôi bảo là có kẻ đã cố tình đặt nó ở đó,” Peter rống lên trong khi mọi người đều nhìn hẩn chăm chú. “Cũng giống như khối đá sang nay vậy. Có kẻ đang muốn giết ngài, thưa chủ nhân!”

Finnula nhìn Hugo với vẻ hoài nghi. “Tảng đá nào? Hẩn đang nói gì vậy?”

Hugo chẳng nói gì nhưng nếu có bao giờ mắt chàng rực cháy như mặt trời, thì chính là lúc này. Hnnula chưa bao giờ thấy một ánh nhìn đầy hăm dọa như vậy, và nàng thấy mừng là ánh mắt đó dành cho gã hộ vệ chứ không phải cho nàng.

“Sáng nay, một phiến đá rơi từ tháp canh xuống ngay chỗ ngài Hugo đang đứng,” Peter tuyên bố. “Lẽ ra ngài bá tước đã chết rồi nếu như ngài quận trưởng không đẩy ông ấy ra...”

“Im đi, thằng ngu,” Hugo gầm lên. Chỉ với hai sải chân, Hugo đã túm lấy gã hộ vệ, ghì chặt lấy đầu của hẩn, khiến cho hẩn chẳng thể nói năng gì nữa. “Mày hãy câm miệng cho tới khi về đến thái ấp Stephengate, và khi đó tao sẽ lột cái bộ da láo xược của mày!”

“Hugo!” Finnula thực sự giận giữ. Nàng lao về phía trước, mặc kệ cái gấu vấy dài quét trong đất bẩn, tới đứng trước mặt chồng. “Anh hãy thả anh ta ra ngay lập tức! Em muốn nghe điều anh ta nói.”

“Nó chẳng có gì để nói cả,” Hugo tuyên bố, không hề rời tay cho gã hộ vệ đang tắc thở. “Nó chỉ là một thằng khốn láo xược cần được dạy một bài học về cách xử sự khi có phụ nữ ở bên...”

“Thả hẩn ra ngay!” Finnula lao vào chồng mình như một con chim sẻ quấy rầy. “Anh nghĩ gì vậy? Sao anh có thể giấu em chuyện này? Có phải có kẻ đang muốn giết anh không? Có phải hẩn nói thế không?” Hugo cố gắng trấn an cô vợ của mình, buộc phải lỏng tay với gã hộ vệ. Peter vội vùng ra, tay ôm chặt lấy cổ họng đau đớn của hẩn và thở hổn hển cho tới khi hẩn vấp phải một gò đất tại nơi Rosamund đang đứng và ngã lẩn ra.

“Không có ai,” Hugo thở hổn hển, chùi tay vào quần, “muốn giết anh đâu, Finnula. Em cứ bình tĩnh. Anh cam đoan với em là anh định sống thật lâu, để dẫn vật em vì tội cứ tơ tưởng tới cái gã hiệp sĩ Hugh đó.” Finnula chẳng thấy câu đùa đó có gì thú vị, và nàng trở lại bên cô nàng Violet đã có vẻ bắt đầu mất kiên nhẫn. Hugo tặc lưỡi trước sự bức tức của nàng nhưng rồi cũng theo nàng lên ngựa.

Khi bá tước Hugo và phu nhân của ngài đã đi khỏi tầm nghe thấy, Peter bèn ngồi dậy, xoa xoa về không hài lòng vào chỗ đau ở cổ, nhìn chăm chăm theo họ với nét mặt mà chắc chắn sẽ khiến cho Finnula phải cảnh giác, nếu như nàng tình cờ nhìn thấy cảnh đó. Anh trai Robert của nàng, sẵn tâm trạng không được tốt đã kéo Jack Mallory về phía cối xay, để xem em rể mới có thể vác bốn bao bột để như anh ta hát hò hay không. Mellana cảm thấy bị tổn thương vì điều đó, và các chị gái đã vào trong nhà an ủi cô. Chỉ có Rosamund vẫn đang nhìn chăm chăm vào gã hộ vệ khốn khổ và lấy làm thương cảm cho những gì gã vừa phải trải qua.

“Này anh,” nàng thì thầm, cúi xuống và đặt một bàn tay trắng trẻo thon thả lên vai gã. “Tôi có thể làm gì cho anh không?”

“Tôi không phải là người cần được lo lắng, thưa tiểu thư,” Peter can đảm nói.

Rosamund trông có vẻ bối rối. “Anh nói gì cơ?”

“Chủ nhân của tôi đang gặp nguy hiểm, chứ không phải tôi. Nhưng ngài cứ khẳng khẳng không chịu nhìn nhận điều đó!”

Rosamund cắn môi. “Anh đang nói gì cơ?”

“Cô đã thấy người ta đã làm gì để hại ngài Bá tước, phải không?”

“Ý anh là...” đôi lông mày thanh mảnh của Rosamund nhíu lại. “Ý anh là nắm gai bên dưới yên ngựa của ông ấy?”

“Có kẻ đã đặt nó ở đó, và sớm hôm nay, có kẻ đã đẩy một khối đá nặng xuống nơi ngài Bá tước đứng. Có kẻ muốn giết Đức ông Hugo.”

“Nhưng ai lại muốn giết ngài bá tước chứ?” Rosamund dường như nín thở. “Một con người cao quý và đẹp đẽ như vậy chắc chắn chẳng thể có kẻ thù...”

“Nhưng tôi e rằng kẻ thù này là người cuối cùng mà ngài bá tước sẽ ngờ tới.”

Rosamund nhìn vào khuôn mặt của gã hộ vệ, đọc được điều gì đó trong biểu hiện của hắn khiến cho nàng rút tay lại và đứng thẳng người lên.

“Ôi không,” nàng thở gấp. “Không thể nào!”

“Tôi e là như vậy đấy,” Peter nói về cái kính. “Tôi thực sự mong không phải như vậy, nhưng cô ta có cả động cơ và cơ hội...”

“Tôi không thể tin là cô ấy! Đó là điều họ đã nói khi ngài Geoffrey...” Trước cái nhìn đầy ẩn ý của Peter, Rosamund lại thở hổn hển lần nữa. “Không! Anh nghĩ là... Anh nghĩ cô ấy thực sự đã giết ngài Geoffrey, và giờ lại đang tìm cách giết con trai của ông ấy?”

Peter trông có vẻ rất thê lương. “Giá mà không phải như vậy, thưa tiểu thư Rosamund, nhưng tôi lo lắng lắm...”

“Nhưng tại sao?” Rosamund rõ là đang rất kinh hoàng. “Tại sao cô ấy lại muốn giết ngài Hugo?”

“Cô ta không giống như những người phụ nữ khác, thưa tiểu thư,” Peter chậm rãi nói. “Tôi đã thấy cô ta dí dao vào ngài Bá tước. Tôi đã thấy cô ta trói Đức ông lại dễ dàng như thể ông ấy là một con lợn...”

“Nhưng mà giết chính chồng của mình thì...”

“Finnula Crais không phải người bình thường, và không thể trông đợi cô ta có các cảm xúc của một phụ nữ bình thường.” Peter lắc đầu. “Không đâu, thưa tiểu thư Rosamund. Tôi cho rằng Finnula Crais là một người đàn bà rất nguy hiểm. Thực sự là rất nguy hiểm.”

Rosamund nhìn hắn và nuốt khan. “Đúng là cô ấy là cung thủ giỏi nhất ở Shropshire...”

“... và cũng đúng là cô ấy không thích kết hôn, bởi vì việc đó sẽ ngăn cản cô ấy đi săn...”

“... và tôi đã thấy cô ấy ra khỏi phòng, sau bữa tối, chỉ có một mình. Cô ấy có đủ điều kiện để nhét búi gai đó dưới yên ngựa của ngài Bá tước!”

“Và chẳng ai biết cô ta ở đâu khi phiến đá rơi xuống vào sáng nay...”

“Ôi!” Rosamund đặt cả hai tay lên má. “Chuyện này tệ quá!”

“Nhưng ta có thể làm gì chứ?” Peter nhìn xuống tay của mình. “Quận trưởng sẽ không bao giờ bắt cô ta. Thằng ngốc nào cũng thấy ông ta bị cô ta làm ục mị. Tôi... tôi rất lo sợ cho tính mạng chủ nhân của tôi, thưa tiểu thư.”

“Phải rồi,” Rosamund nhẹ nhàng nói. “Tôi đã thấy sự thiên vị của Quận trưởng de Brissac dành cho Finnula. Tôi e là ông ấy thực sự rất ngưỡng mộ cô ta.”

Peter thở dài rõ to. “Vậy thì hỏng hết rồi.”

Nhưng Rosamund, người đã mất cả năm để thuyết phục cha mình cho nàng cưới Robert Crais, cho dù anh thuộc tầng lớp thấp kém hơn nàng và dính lằng nhằng với sáu cô em gái, thì không phải là một cô gái dễ dàng từ bỏ.

“Không,” nàng nói. “Chưa hỏng hết đâu. Anh cứ để việc đó cho tôi.”

“Cho cô ư?” Peter làm bộ vô cùng sững sốt. “Nhưng cô chỉ là một thiếu nữ yếu đuối. Làm sao cô có thể ngăn được cô ta, thưa tiểu thư?”

“Đợi đây,” Rosamund nói với vẻ sốt sắng. “Anh cứ đợi mà xem.”

Và Peter đang xoa xoa cái cổ bị đau, đã sẵn sàng để làm đúng như vậy.

21. Chương 19

Sự ngạc nhiên Finnula dành cho Hugo không giống như chàng đã nghĩ... Ít ra là không giống hệt như vậy.

Khi họ về tới nhà, bà Laver gặp họ ở trong sân và kín đáo thông báo cho bá tước phu nhân biết mọi thứ đã sắp xếp xong. Hugo không có tâm trạng nào để bí với chả mật, mặc dù chàng đã cự tuyệt mọi câu hỏi của Finnula liên quan tới tuyên bố của Peter lúc ở nhà cối xay, và chàng tuyên bố rằng nàng muốn làm gì tùy thích, nhưng chàng định sẽ đi tắm để gội rửa đất bẩn sau cú ngã ngựa vừa rồi.

Finnula chẳng phản ứng gì, vậy nên Hugo sải bước vào nhà một mình, và sau khi ra lệnh đưa nước nóng vào phòng của chàng, chàng rào bước lên đó. Nhưng khi lên tới căn phòng chàng đã ở khi còn nhỏ, chàng nhận ra rằng, giống như phòng của cha chàng, nó đã bị lột trụi trống không. Mọi thứ đã biến mất, từ quần áo của chàng cho tới tấm thảm da gấu trải trên sàn. Ngay cả những cái rương mà chàng cho gửi từ Cairo về trước, những cái rương mà chỉ chàng mới có chìa khóa và chứa đựng một gia tài gồm đá quý và vải vóc, cũng đã biến mất. Nếu mà chúng đang nằm ngoài kia, chờ đợi trở thành một phần trong đồng lửa của Finnula thì...

Tiếng hét của Hugo làm rung chuyển cả mái nhà vốn không được xây dựng chắc chắn. Và tất cả người hầu trong nhà đổ xô tới, nhưng không có vợ chàng, người mà chàng đang hét gọi tên.

“Đâu rồi,” Hugo hét vào mặt bà Laver, người đã quá quen với các cơn thịnh nộ của cha chàng nên bình tĩnh hơn những người hầu khác, “đồ đạc của tôi đâu?”

“Ở cùng chỗ với vợ ngài,” bà Laver rụt rè trả lời.

“Vậy vợ của tôi đâu?” Hugo hỏi.

“Trong phòng ngủ của Đức ông, nơi thích hợp với một mệnh phụ phu nhân.”

Hugo tưởng như chàng sắp sửa bị tắc mạch máu não nếu như không ai đó cho chàng một câu trả lời trực tiếp vào vấn đề. Thấy vậy, bà Laver mỉm cười và nhẹ nhàng nói, “Phu nhân Finnula đã cho chuyển tất cả đồ đạc của ngài sang phòng của cha ngài. Phu nhân quả là người hào hiệp, nếu xét theo những gì đã xảy ra vào lần cuối cùng phu nhân ở đó. Nhưng cô ấy nghĩ ngài sẽ hài lòng...”

Hugo đã quay đi trước khi lời cuối cùng kịp thoát ra khỏi miệng của bà nầu bếp. Phòng của cha chàng ở cuối hành lang, nhưng chàng đã tới trước cánh cửa gỗ nặng nề chỉ sau vài sải chân. Chàng giơ tay lên định gõ cửa nhưng nhớ ra rằng giờ nó đã là phòng của chàng, chàng đẩy cửa vào.

Giường của chàng được kê ở chỗ khác với của cha chàng trước kia, đối mặt với một dãy cửa sổ ở phía nam căn phòng. Những chiếc rương được gửi từ Cairo về đây giờ được xếp gọn gàng ở một góc. Tấm thảm da gấu trải trên sàn nhà trước lò sưởi, và Gros Louis đã tự tiện chiếm một chỗ ở đó. Ở giữa phòng Finnula đang thay cái váy gấm màu hoa oải hương của nàng ra, và mặc thứ gì đó ít cầu kỳ hơn, nhưng Hugo nhẹ nhõm nhận ra nàng không mặc cái quần da trứ danh của mình.

“Có phải em vừa nghe thấy anh gào thét ngoài đó không?” Finnula hỏi. “Anh cứ phải gào thét tên em trong nhà như thế à? Như thế mất mặt lắm, anh biết không?”

“Anh tưởng là... anh tưởng em định quẳng cả đồ đạc của anh vào đồng lửa đó.”

“Thật ư? Em đã nói anh là đồ ngốc thì mới lấy em. Em có nói là em ngốc đâu. Em ném đồ của anh đi làm gì cơ chứ? Người em không thể chịu nổi là ngài Geoffrey cơ mà.”

Hugo băng qua phòng để tới bên nàng. “Và em cho dọn đồ của ông ý đi để dành chỗ cho chúng ta?”

“Anh đã nói phòng của anh bị gió lùa vào mùa đông. Và nơi đó quá nhỏ để chứa đồ của anh, chưa kể tới đồ của em nữa. Em nghĩ sẽ tốt hơn nếu ta chuyển tới đây.”

Hugo im lặng nhìn nàng đắm đuối.

“Anh đã bảo là muốn đi tắm mà,” nàng nhắc cho chàng nhớ.

“Nhưng chẳng có lý do gì anh phải tắm một mình cả.” Chàng cười với nàng. “Em có gì phản đối không, thưa phu nhân?”

Finnula bật cười. “Không hề, thưa Đức ông.”

22. Chương 20

Nếu cả làng Stephensgate tới dự đám cưới của Hugo và Finnula, thì cả tổng Shropshire tụ tập để xem đồng lúa tới hôm đó. Hoặc ít ra là Hugo nghĩ vậy. Chàng đã kinh ngạc khi thấy cái đám đông muốn chứng kiến việc phá hủy tài sản của cha chàng, và hơi xấu hổ khi thấy có quá nhiều người dành cho cha chàng sự căm ghét đến vậy.

Được một lúc thì người nông dân làm ở cánh đồng đó tới gặp ngài bá tước và than phiền rằng cỏ trên cánh đồng của ông ta đã bị giẫm đạp nát hết, và gia súc của ông ta biết lấy gì mà ăn cho tới cuối mùa hè?

Hugo đền bù ắt mất của ông ta hậu hĩnh hơn mức cần thiết, bởi vì sau một buổi chiều dễ chịu bên cạnh Finnula, chàng đang vui vẻ và muốn làm hài lòng tất cả mọi người. Dù đúng là vợ chàng có vài thói quen khiến cho người ta bực mình, như là cái kiểu cứ thích tự lập và bướng bỉnh đó. Nhưng ở các khía cạnh khác, nàng có tất cả những điều Hugo luôn tìm kiếm ở một người phụ nữ, và chàng chưa bao giờ tìm được, mãi cho tới bây giờ.

Bởi vì tiệc cưới vẫn chưa tàn phá hết kho rượu bia của thái ấp Stephensgate, Finnula đã bảo bà Laver và các cô cháu của bà mang rượu tới cho những ai tới tham dự cuộc hành quyết đồ đạc và nói chung là tinh thần của mọi người lên rất cao.

Khi Hugo và ngài quận trưởng đang cụng ly thì Finnula tiến tới chỗ họ với một nụ cười bên lên trên môi và tay nàng cầm một bình rượu. “Ngài quận trưởng, hình như cốc của ngài cạn rồi,” vợ chàng nói thê thọt với một cái nhìn liếc về hướng Hugo để xem chàng có nhận ra nàng đang cư xử dịu dàng thế nào không. “Tôi rót thêm cho ngài nhé.”

Lông mày nhướn lên vì ngạc nhiên, quận trưởng de Brissac giơ cái cốc rỗng ra, và Finnula làm như thể tất cả những gì nàng muốn trên đời này là rót đầy chiếc cốc của ông ta. “Rồi đây,” nàng nói với vẻ thỏa mãn khi chiếc cốc đã đầy. Hướng cặp mắt màu xám về phía Hugo, nàng hỏi, “Còn ngài thì sao, thưa Đức ông? Ngài có muốn em rót thêm không? Bởi vì nếu trí nhớ của em không lầm, thì chiều nay ngài đã phung phí sức lực hơi quá đấy.”

Hugo bật cười. Bên dưới bộ trang phục đắt tiền kia, Finnula vẫn luôn là Finn Xinh đẹp, và chẳng lời khuyên nào của các bà chị có thể chữa được căn bệnh đó của nàng. Đến giờ Hugo vẫn không thể tin nổi nàng thợ săn mặc quần da mà chàng gặp lần đầu tiên đó lại có thể đầy nữ tính như vậy khi nào nàng muốn. Và dù chiếc quần da có thể làm tổn lên cặp chân thon thả của Finnula, nhưng giờ đây khi nàng đã là của chàng, Hugo không muốn một ai khác ngoài chàng được thấy điều đó.

Và vì vậy mà chàng đã lên kế hoạch trừ khử mối lo này càng sớm càng tốt.

“Ừ,” chàng nói, cặp mắt của chàng xanh như viên ngọc lục bảo nàng đang đeo trên cổ. “Một chút rượu sẽ khiến cổ họng anh dễ chịu hơn.”

Finnula mỉm cười và nghiêng người rót rượu vào cốc của chàng. Khi cốc rượu đã đầy, Hugo quay về phía đám đông đang tụ tập quanh đồng đồ đạc cao ngất của cha chàng.

“Hỡi những con người tử tế của Stephensgate,” chàng nói lớn, tay nâng cao chiếc cốc. Chàng không phải nói gì thêm để thu hút sự chú ý của các nông nô. Mọi con mắt đều hướng về vị bá tước mới, và đám đông im bật để nghe lời ngài Bá tước Hugo cần nói.

“Ngày hôm qua,” chàng nói bằng chất giọng trầm của mình, “các vị đều đã làm chứng cho cuộc hôn nhân của tôi...” Tiếng vỗ tay và huyết sáo vang lên. Khi họ đã yên lặng trở lại, Hugo nói tiếp. “Tối nay, tôi rất vui mừng vì các bạn đã tới đây trong khoảnh khắc trọng đại này. Bởi vì từ tối nay trở đi, các vị không còn là nông nô của cha tôi hay gã quản gia Reginald Laroche nữa, và từ giờ tôi sẽ đứng ra lãnh lấy trách nhiệm chủ nhân của Stephensgate...”

Thêm tiếng vỗ tay, Hugo giơ tay lên ra hiệu cho họ im lặng.

“Và việc đầu tiên tôi làm trong vai trò Bá tước Stephensgate là tôi tuyên bố xóa bỏ tất cả các khoản thuế thập phân phụ trội dành cho gia đình tôi...”

Sự huyền não nổi lên sau lời tuyên bố này lớn đến mức phải vài phút sau Hugo mới lấy lại được sự chú ý của các khán giả. Finnula ở bên cạnh đang nhìn chàng với sự sững sờ trong mắt đến mức chàng cúi xuống và hôn nàng nồng nàn, và khi chàng ngẩng đầu lên, đám đông đã lắng xuống để chàng có thể nói tiếp.

“Và tôi muốn các bạn hãy cùng tôi đưa các ký ức về cha tôi vào quá khứ,” Hugo nói với giọng u ám hơn. “Tôi thật đau buồn vì ngài Geoffrey không phải là một người cha có thể khiến cho con mình tự hào, và tôi” - nói tới đây mắt chàng tìm kiếm Jamie trong đám đông, thẳng nhóc dù đã có đôi chút sạch sẽ hơn trước kia, nhưng trông vẫn giống con trai người chần lộn hơn là con một vị bá tước - tôi chỉ có thể hy vọng rằng tất cả các vị sẽ có lý do để nghĩ khác đi về Bá tước và phu nhân mới của Stephensgate...” Nói rồi, Hugo ngoắc tay gọi Peter đang đứng gần đó, tay cầm một ngọn đuốc rực cháy. Peter chạy tới và đưa cây đuốc vào tay của ông chủ. Hướng về phía Finnula, Hugo cúi chào và giơ ngọn đuốc ra cho nàng.

“Thưa phu nhân,” chàng nói, với một giọng nói chỉ giành riêng cho nàng. “Vinh dự này tất nhiên là thuộc về em.”

Finnula mỉm cười với vẻ bên lên. “Cảm ơn anh,” nàng thì thầm và cầm lấy ngọn đuốc. Nàng bước tới bên đồng hồ đặc và quần áo đã được đồ dầu trước đó để chúng có thể cháy nhanh hơn.

Chỉ cần một ngọn lửa là đủ để làm ngọn tháp đồ đặc bùng cháy. Finnula nhìn chằm chằm như thể bị thôi miên khi lưỡi lửa màu cam đầu tiên bùng lên, và khi nàng không hề nhúc nhích trước ngọn lửa đang bốc lên rừng rực, Hugo bước tới và nhẹ nhàng kéo nàng lại phía sau.

Finnula không phải là người duy nhất chờ đợi vì ngọn lửa. Đám đông vừa mới hoan hô mỗi lời nói của Hugo giờ bỗng trở nên lặng lẽ một cách ma quái khi ngọn lửa bốc lên, nuốt lấy những đồ vật vô tri với sự tàn bạo mãnh liệt. Nếu không phải tự mình chứng kiến, Hugo sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng một đám đông lớn như vậy có thể lặng yên đến thế này. Nhưng sự tĩnh lặng đó không kéo dài lâu. Bất thành linh chẳng biết từ đâu ra, Jamie lao tới và quăng một cái thắt lưng da dày lên trên đồng hồ lửa.

“Đó!” thằng bé thốt lên với vẻ thỏa mãn khi ngọn lửa nuốt lấy cái thắt lưng. “Hóa kiếp ày nhé!”

Quận trưởng de Brissac mỉm cười trước sự hăng hái của thằng nhóc. Nhận thấy ánh mắt dò hỏi của Hugo, ông giải thích, “Đó là cái thắt lưng cha ngài dùng để dạy nó khi nào nó hư.”

Hugo kinh hoàng quan sát hàng tá người khác được truyền cảm hứng từ hành động của Jamie, giờ đây đang vút vào đồng hồ lửa những thứ đồ vật cá nhân gợi nhớ tới ngài bá tước quá cố. Trong đó có cả những mẫu giấy da với dấu tay diềm chỉ của những người nông dân mù chữ. Chàng biết đó là những giấy tờ thu thuế mà cha chàng và Reginald đã đưa cho các nông nô mù chữ. Hugo chưa bao giờ thích cha mình, chưa bao giờ dành cho ông sự quý trọng, nhưng nhìn thấy những mẫu giấy đó, chàng cảm thấy, không phải là lần đầu tiên, xấu hổ vì người đã sinh ra mình. May thay, sức nóng tỏa ra từ ngọn lửa đã giấu đi gò má đỏ bừng của chàng.

Rồi thì đột nhiên sự tĩnh lặng bị phá vỡ. Tiếng reo hò bùng nổ khi ai đó ném một hình nộm nhồi rơm vào trong đồng hồ lửa. Cái đầu của hình nộm được vẽ nguệch ngoạc vài nét sơ sài và Hugo nhận ra bộ ria quăn của Reginald Laroche. Ở đâu đó tiếng đàn của Jack Mallory vang lên réo rắt và một giai điệu vui tươi hòa trộn với tiếng cười đầy áp không gian.

Quay về phía vợ mình, Hugo ngần ngại hỏi, “Em có nghĩ rằng... giờ mọi việc đã tốt hơn chưa?”

Finnula liếc nhìn chàng thật nhanh trước khi nhìn đi nơi khác. “Vâng. Em nghĩ là tốt hơn rồi.”

Hugo cảm thấy gánh nặng trong lòng chàng đã được xóa bỏ. Mỉm cười ranh mãnh chàng hỏi, “Vậy thì ta cũng nên ném một thứ khác gọi nhớ tới quá khứ vào trong ngọn lửa chứ nhỉ?”

Khi mắt hai người gặp nhau, nàng hỏi với vẻ nghi ngờ. “Thứ gì vậy?”

Chàng nói chẳng rằng, Hugo thò tay vào trong áo và lấy ra một cái gói được buộc chặt. Finnula nhìn với vẻ căng thẳng cho tới khi Hugo giũ nó ra, để lộ chiếc quần da của nàng. Khi đó thì nàng hét lên giận giữ. “Anh phải bước qua xác em thì mới hồng đốt nó được,” nàng tuyên bố. “Trả lại đây!”

Phá lên cười vì sự căm phẫn của nàng, Hugo giơ cao tay khiến cho nàng chẳng thể với tới cái quần được. “Không,” chàng chọc ghẹo nàng. “Nó cũng là biểu tượng ột thời kỳ đã qua. Thời thiếu nữ của em đã hết rồi, và đã đến lúc em đối diện với sự thực rằng...”

“Em lấy gì mặc khi cười ngửa đi sẵn đây?” Finnula dậm chân bực tức.

“Em sẽ phải ăn mặc phù hợp với địa vị của một bá tước phu nhân,” Hugo nói kiên quyết.

Finnula vô cùng tức tối. Má nàng nóng bừng cũng gần bằng ngọn lửa đang cháy. Đây chính là Finnula như khi chàng gặp lần đầu tiên. Mọi sự dịu dàng này nọ đã biến sạch. Nụ cười của chàng biến thành một cái cười rộng miệng đầy vui sướng khi nhận ra rằng Finn Xinh Đẹp đã trở lại.

“Sao anh dám?” nàng điên cuồng giận giữ. “Sao anh dám lấy đồ của tôi? Tôi cần có nó để mặc đi sẵn! Tại sao đàn ông muốn mặc gì cũng được,” nàng hỏi, “còn phụ nữ thì phải kín mít từ đầu tới chân?”

Sự thực thì Hugo không có câu trả lời cho câu hỏi đó... Chàng bắt đầu phân vân không hiểu kế hoạch của mình có đúng không. Nhưng giờ thì chàng không thể lùi bước được nữa.

“Không. Anh đã mang từ Ai Cập về số lụa đủ để may cả kho váy áo ột bà hoàng. Em có thể thuê người may bất cứ thứ gì em muốn, nhưng không mặc quần nữa.”

“Quý tha ma bắt đồng lụa của anh đi! Tôi không quan tâm tới váy áo đẹp. Tôi chỉ muốn những gì là của tôi. Trả nó lại cho tôi!”

Hugo lắc đầu kiên quyết và ném cái quần quý tha ma bắt vào trong đồng lửa, trước khi chàng có thể đổi ý. Finnula rít lên đủ để làm người chết sống dậy. Kỳ thực là rất nhiều người quay đầu lại, tưởng rằng sẽ thấy một nữ thần báo tử, chứ không phải là Bá tước phu nhân của Stephensgate đang trong cơn giận giữ điên cuồng.

Finnula hét lên giận giữ khi cái quần yêu quý của nàng bị ngọn lửa vây kín. “Anh... anh...” Finnula dường như không thể tìm được lời nào đủ xấu để dùng cho trường hợp này. Nàng lao vào Hugo và hét lên, “Anh là... đồ khốn!”

Nói rồi nàng quay gót và ùng ùng bỏ đi. John de Brissac, từ nãy giờ quan sát câu chuyện tâm tình giữa hai vợ chồng với sự thích thú, giờ thì thở hắt ra. “Thưa bá tước,” ông nói và lắc đầu. “Ngài quả là can đảm. Hiếm có ai dấy vào Finn Xinh đẹp mà không bị làm sao cả. Ví dụ như là nhà Laroche... cho tới khi ngài trở về.”

Hugo cố tỏ ra vui vẻ. Kỳ thực chàng không cảm thấy mãn nguyện như chàng đã tưởng, khi thấy cái quần da đó bị thiêu rụi.

“Finnula không dữ tợn như cô ấy tỏ ra đâu,” chàng nói với vẻ thuyết phục mà chính chàng cũng không thấy tin tưởng. “Tôi đã thấy những con mèo còn dữ tợn hơn nhiều...”

Chàng còn định nói thêm nữa nhưng vào lúc đó, một âm thanh quen thuộc khiến chàng phân tâm. Chàng ngược nhìn lên, phản xạ của chàng đã trở thành bản năng, được mài giũa sau bao năm chinh chiến. Chàng đã thấy thứ đó từ trước khi nó đâm vào chàng, trước khi chàng nghe thấy tiếng hét cảnh cáo của quận trưởng de Brissac. Mũi tên sắc nhọn phóng vọt ra từ ngọn lửa và cho dù chàng đã giơ tay gạt nó đi, nhưng mũi tên vẫn găm sâu vào vai chàng với sức mạnh để khiến chàng gục xuống.

“Ngài bá tước!”

Quận trưởng de Brissac lao đến bên chàng ngay lập tức, cùng với nửa tá người đang sững sờ khi chứng kiến cảnh đó. Hugo nằm vật ra cỏ, chớp mắt nhìn những khuôn mặt đầy vẻ lo lắng, và chàng nghĩ thật nực cười vì sau cả thập kỷ chinh chiến ở nước ngoài, cuối cùng chàng lại ngã xuống ngay trên đồng cỏ nhà mình. Chàng hé môi định nói điều này, nhưng John de Brissac đã ra hiệu bảo chàng im lặng.

“Ngài đừng nói gì cả,” viên quận trưởng nhắc đầu Hugo lên và luồn cái áo khoác ngắn của ông ta xuống làm gối. Rồi ông ta hét qua vai, “Này anh kia. Chạy đi tìm Phu nhân Finnula ngay. Còn anh, gọi Cha Edward tới mau lên!”

Hugo mỉm cười, dù chàng đã bắt đầu cảm thấy đau. Như thể có trống đập dồn bên thái dương của chàng. “Cha Edward ư, ông quận trưởng?” chàng nói với vẻ châm biếm. “Chắc chắn không đến nỗi trầm trọng như thế...”

“Tôi đã bảo ngài nằm yên,” viên quận trưởng gắt. “Phu nhân Finnula đâu?”

“Tôi chắc cô ấy chưa đi xa đâu, thưa quận trưởng,” một trong các phụ tá của ông đáp lời.

“Vậy thì đi tìm cô ấy đi, vì Chúa.”

“Nhưng có lẽ ngài là người đi tìm cô ta thì hợp hơn chẳng?” Viên phó chỉ vào mũi tên trên vai Hugo, nhưng vì cổ chàng cứ cứng đờ ra nên chàng chẳng thể quay ra nhìn được, “Ông hãy xem màu của cái lông chim đi.”

Hugo nhìn thấy vẻ mặt của quận trưởng... và rồi chàng trở nên nhợt nhạt.

“Gì vậy John?” Hugo cố chống tay nhô dậy nhưng những cánh tay lo lắng đã ấn chàng nằm xuống, và chính chàng cũng cảm thấy tay chân mình như đã hóa thành đá. “Chuyện gì vậy? Cái lông chim làm sao?”

Nhưng viên quận trưởng chỉ nói, “Ai đó đi tìm thầy lang tới đây...” Hugo vươn tay ra chụp lấy cái áo của de Brissac, kéo đầu ông ta lại gần phía mình.

“Cho tôi biết đi,” chàng nói khò khè. “Cho tôi biết đi, nếu không tôi thề sẽ moi tim ông ra đấy.”

“Cái lông chim ở cuối mũi tên,” John thì thầm. “Nó có màu tím.”

Thì sao?”

“Lông chim gắn ở cuối mũi tên của phu nhân Finnula đều được nhuộm tím, thưa ngài.” Hugo dù đang rất đau đớn, suýt nữa thì đã bật cười, “Ông đang đùa đấy à. Cô ấy sẽ không bao giờ... Ông không thể cho rằng Finnula...”

“Tôi không cho rằng gì hết. Xin ngài, thưa Đức ông, ngài hãy nằm yên. Ngài đang mất máu đấy...”

Hugo biết mình bị thương rất nặng. Chàng chẳng thể nhìn thấy gì ngoài thứ ở ngay trước mặt chàng, mà thật không may, đó lại là khuôn mặt to bè bè của John de Brissac. Chàng vẫn giữ được tỉnh táo và chỉ mất một khoảnh khắc để cái ấn ý khủng khiếp mà ông quận trưởng vừa nói tới thấm vào trong trí óc chàng.

“Đừng để cho họ,” Hugo nói, ngón tay chàng nín chặt lấy áo của John. “Đừng để cho họ đưa cô ấy đi...”

“Xin ngài đừng lo.” Giọng của John nghe thật dịu dàng. “Tôi sẽ lo việc đó. Cô ấy sẽ không bị làm hại đâu.”

“Mọi người sẽ nghĩ...”

“Tôi biết họ sẽ nghĩ gì. Cứ để tôi lo việc đó. Đây là lỗi của tôi. Vì công việc trong thị trấn mà hôm nay tôi chưa có thời gian tới Leesbury xem Laroche thế nào. Tôi sẽ lo mọi chuyện. Xin ngài cứ nghỉ ngơi đi...” Hugo chẳng cần tới lời khuyên bảo đó. Mi mắt chàng trở nên nặng trĩu đến nỗi chàng không thể chống đỡ chúng được nữa, và chàng cảm thấy như mình đang chìm sâu xuống mảnh đất ở bên dưới.

“Hugo!”

Tiếng kêu kinh hoàng đó dường như không thể nhận ra nổi, nhưng Hugo vẫn biết ai đang gọi tên chàng. Điều cuối cùng chàng thấy trước khi bóng tối xâm chiếm chàng là khuôn mặt của Finnula, trắng bệch vì sợ hãi, ngay cả trong ánh lửa đỏ rực, nhưng thật xinh đẹp, đẹp như lần đầu chàng đã nhìn thấy nàng. “Hugo! Ôi không!” Nàng sụp xuống bên cạnh chàng, tay nàng siết chặt tay chàng. “Hugo!”

Chàng cố nói với nàng điều gì đó - chàng cũng không biết đó là điều gì - nhưng lưỡi của chàng, cũng giống như tay chân chàng, trở nên nặng như chì. Và rồi mí mắt chàng sụp xuống, và chàng không biết gì nữa.

23. Chương 21

Finnula nhìn thấy đầu của Hugo gục sang một bên, và nàng thốt lên đau xé lòng. “Không, không!” nàng tuyệt vọng bám chặt lấy các ngón tay của chồng mình. “Không, Hugo, không!”

“Thưa phu nhân.” Bàn tay của quận trưởng de Brissac siết chặt lấy vai nàng. “Phu nhân không thể làm gì được đâu. Hãy để việc đó cho người có thể giúp ông ấy...”

Finnula tìm cách vùng ra khỏi bàn tay của viên quận trưởng, và chỉ thôi vịn vịn khi Robert, anh trai nàng, lách qua đám đông đang sững sờ tới nắm lấy cánh tay nàng. Vào lúc đó, ông thầy lang của làng đã tới và Finnula nín thở nhìn ông già cúi xuống bên thân thể bất động của chồng nàng, xem xét vết thương với vẻ nghiêm trọng.

“Vết thương sâu đấy.” Ông già Gregor thở hắt ra sau một lúc ngừng lại khiến cho Finnula cảm thấy điếng người. “Nhưng không trúng tim.”

“Ông ấy sẽ sống chứ?” viên quận trưởng từ tốn hỏi, trong khi Finnula vùi mặt vào vai anh trai và khóc thốn thức.

“Điều đó chỉ có Chúa mới biết được”. Nói rồi ông thầy lang già sửa soạn để người ta đưa bệnh nhân của ông trở về thái ấp.

“Có chuyện gì vậy?” nàng nói qua làn nước mắt, tay nàng siết chặt lại. “Ai có thể làm chuyện này với anh ấy?”

“Ta sẽ chưa nói tới chuyện đó vội, thưa phu nhân,” quận trưởng de Brissac nói với vẻ u ám. “Điều quan trọng bây giờ là đưa bá tước về nhà, để ông ấy có cơ hội bình phục...”

“Điều quan trọng bây giờ là tìm ra kẻ đã làm chuyện này!” có ai đó tuyên bố trong đám đông những kẻ đang tụ tập bên ngoài bá tước. Mọi con mắt đổ dồn về hắn và hắn đứng thẳng người lên. Kẻ đó không phải ai khác chính là Peter, hộ vệ của ngài bá tước.

“Phải rồi,” nàng đồng tình, giọng nàng run lên vì xúc động. “Peter nói phải lắm. Chúng ta phải tìm ra kẻ đã làm việc này...”

“Tôi thấy chuyện này rõ quá rồi còn gì,” Peter thô lỗ cắt ngang.

Finnula sững sờ không nói gì, nhưng nàng cảm thấy bàn tay của anh trai mình đang siết chặt lại trên vai nàng.

“Mày nói gì hả, thằng khốn?” Robert giận giữ hỏi. “Sao mày dám...”

“Phải, tôi dám đấy,” Peter ngoác mồm. “Tôi dám buộc tội cô em quý giá của anh âm mưu giết hại ngài Hugo đây!”

Trong nháy mắt, Robert đã buông Finnula ra và lao vào gã hộ vệ. Chỉ có phản ứng mau lẹ của quận trưởng de Brissac mới ngăn chặn được một vụ ám sát nữa ngay trước mắt họ. Nhưng ngay khi quận trưởng vừa tách được hai người ra, một người khác đã tham chiến.

“Anh ta nói sự thực đấy!”

Finnula há hốc mồm. Miles Hillyard, thị trưởng của Stephensgate và là cha của Rosamund đang đứng trong quãng đồ của ngọn lửa, khuôn mặt nhăn nhoe của ông ta trông như một chiếc mặt nạ của sự giận giữ.

“Phải rồi,” Hillyard nói lớn. “Sự thực đấy! Con gái tôi đã kể cho tôi nghe về chuyện xảy ra chiều nay. Trước chuyện này đã có hai vụ ám hại nhằm vào ngài bá tước, và cả hai lần đó Finnula Crais đều có cơ hội...”

“Đúng là điên rồ!” Robert tuyên bố. “Ông không biết mình đang nói gì đâu. Em gái tôi không thể nào muốn ám hại chồng của nó...”

“Thế ư?” Viên thị trưởng trông đầy vẻ thỏa mãn. “Vây còn ngài Geoffrey thì sao? Chẳng phải cô ta đã cưới ngài bá tước quá cố, và chẳng phải ngài đã chết đầy bí ẩn vào đêm tân hôn sao?”

“Phải,” một giọng nói chói tai cất lên, và Patricia, chị gái của Finnula cùng với Christina và Mellana đi qua đám đông cho tới khi đứng trước mặt những kẻ buộc tội em gái của các chị. “Đúng là ông ta đã chết. Nhưng không phải vì Finn đã giết ông ta!”

“Không ai chứng tỏ được rằng ngài Geoffrey đã bị ám sát,” Robert làm ầm lên.

“Không ai chứng tỏ được rằng ngài Geoffrey chết vì... vì...” Mellana hướng nhìn Robert cầu cứu. “Nó gọi là gì ấy nhỉ?”

“Nguyên nhân phi tự nhiên. Và đó là chuyện khác hẳn! Finnula có lý do gì để giết ngài Hugo chứ? Hãy nhìn nó đi, ông già ngu ngốc. Ai cũng thấy là nó yêu ngài bá tước.”

Có thể là ngài Miles Hillyard không thích bị con rể tương lai gọi là ông già ngu ngốc, hoặc có thể ông không muốn người ta nghi ngờ về các tuyên bố của ông, ông chẳng thêm chú ý tới lời nói của Robert Crais và các em gái của anh.

“Quận trưởng de Brissac,” ngài thị trưởng lớn tiếng, “Tôi yêu cầu ông bắt cô ta vì tội tình nghi ám sát...” Đám đông xôn xao và rồi ngay sau đó là vô số tiếng la ó phản nộ và phản đối. Thế nhưng Finnula chẳng hề nhận ra tất cả những điều đó. Cái nhìn của nàng chẳng hề rời khỏi thân thể bất động của chồng mình. Nếu anh ấy chết, nàng nghĩ. Nếu như Hugo chết... Matthew Fairchild lao tới phía trước và hét lên, “Các người không thể bắt phu nhân Finn! Thằng ngốc nào cũng có thể thấy mũi tên đó không phải do cô ấy bắn ra...”

“Thằng ngốc nào cũng có thể thấy điều đó hả?” Miles Hillyard trông rõ là cáu bẳn. Ông ta là một người giàu có và không thích bị chỉ trích. “Vây thì hãy cho ta biết ta là thằng ngốc từ khi nào hả.”

“Rất sẵn lòng.” Matthew chỉ về phía Hugo đã được đưa lên xe kéo vốn dùng để đưa bia từ thái ấp tới. “Nếu như phu nhân Finn muốn ngài bá tước chết, cô ấy đã chẳng dùng mũi tên của chính mình. Như thế sẽ chứng tỏ rằng cô ấy có tội!”

Peter đứng sát vai với Hillyard, cười ngẩn. “Đó chính xác là điều cô ta muốn các người nghĩ...”

“Finnula là người tốt nhất tôi từng biết,” Patricia cam đoan. “Nó thà tự hại mình còn hơn làm đau người khác...”

“Tốt à!” Peter vặc lại. “Tôi cho cô biết thế nào là tốt! Cô ta đã từng đặt bẫy tôi. May lắm tôi mới không mất mạng đấy!”

“Anh biết rõ đó chỉ vì nó muốn bắt ngài Hugo,” Mellana bật lại.

“Mellana,” Patricia nói ngay. “Em đang đổ thêm dầu vào lửa đấy.”

“Và nó sẽ chẳng bao giờ làm điều như vậy,” Mellana khẳng định, phớt lờ sự cảnh cáo của Patricia, “nếu không phải vì tôi nhờ nó làm điều đó. Finnula là người chị em đáng yêu nhất, trung thành nhất mà người ta có thể có được.”

“Đáng yêu!” Peter lắc đầu với vẻ hoài nghi. “Cô ta đáng yêu kiểu gì mà lại chửi bới Đức ông như vậy ngay trước khi ngài bị bắn? Cô ta đã gọi ngài là đồ khốn!”

Đám đông xì xào bởi vì đó là sự thực. Ai cũng nghe thấy những gì Finnula đã nói cho dù chẳng ai biết nguyên nhân thực sự của cơn giận này. Thế nhưng Finnula chẳng hề làm gì để tự biện hộ ình. Nàng còn chẳng nhận thấy mọi chuyện đang xảy ra xung quanh. Nếu như Hugo chết, đó là tất cả những gì nàng có thể nghĩ tới. Nếu như Hugo chết...

“Tôi có thể chứng tỏ rằng không phải Finnula bắn mũi tên đó,” Mellana quả quyết.

Quận trưởng de Brissac, người đã chứng kiến toàn bộ sự việc với sự lo lắng không hề che giấu, gạt đầu với vẻ động viên. “Vây thì cô hãy nói đi.”

“Nếu Finn thực sự muốn chồng nó phải chết,” cô gái tóc vàng nói, cẩn thận lựa chọn từ ngữ, “nó sẽ không bắn trượt đâu.”

Viên thị trưởng buột ra tiếng khịt mũi cáu tiết. “Cô mù à? Cô ta có bắn trượt đâu! Cô ta bắn trúng ngài bá tước!”

Patrica, cuối cùng đã hiểu được ý của Mellana, tiếp lời, “Nhưng nó đã bắn trượt tim anh ta. Ông không thấy sao? Finnula là tay cung giỏi nhất ở Shropshire. Nó chẳng thể bắn trượt một mục tiêu dễ dàng như vậy, ở khoảng cách gần như vậy...”

“Vớ vẩn!” Hillyard vung tay lên trời. “Chuyện này thật là điên rồ! Quận trưởng de Brissac, ông có bắt cô ta không đây, hay tự tôi phải làm?”

John de Brissac hít thật sâu, ánh mắt ông bắt gặp mắt của Finnula. Ngọn lửa giờ đã không còn mạnh như lúc trước, nhưng trong quầng lửa màu cam, nàng vẫn có thể thấy người ta đưa chồng nàng về lâu đài. Tất cả sự chú ý của nàng chỉ tập trung vào chàng. Nếu như Hugo chết... nếu như Hugo chết... Cả nàng cũng sẽ chết. Và đó không phải là bởi vì nàng sẽ bị treo cổ nếu như bị buộc tội giết chàng. “Tôi phải đi cùng anh ấy,” nàng thì thầm, tiến lên phía trước nhưng viên quận trưởng đã giơ tay ra chặn nàng lại.

“Không, Finnula,” ông nói bằng một giọng mềm mại đáng ngạc nhiên so với một con người to lớn như thế này. “Hãy cứ để Gregor chăm sóc cho ông ấy. Cô không thể làm gì đâu...”

Finnula lắc đầu, hoàn toàn thờ ơ vì lo lắng cho chồng mình. “Không, không. Ông không hiểu rồi. Tôi phải đi cùng anh ấy. Tôi là vợ của anh ấy.”

“Cô không đi được, Finnula.” Quận trưởng de Brissac lấy cái áo mà ông đã từng đặt bên dưới đầu Hugo và giữ nó ra, khoác lên vai Finnula. Nàng dường như không nhận thấy cử chỉ đó, và chỉ đứng nhìn theo chiếc xe kéo chở chồng nàng đang rời đi. “Tôi phải đi,” nàng lặp lại, nhưng khi nàng bước một bước về phía tòa nhà, Peter nhảy ra chặn trước mặt nàng, mặt hần méo mó vì ác ý.

“Ở nguyên đây, đồ giết người!” hần hét lên. “Quận trưởng, ông không thể để người đàn bà này thoát khỏi tầm mắt của ông! Á ta sẽ bỏ trốn vào trong rừng, không ai biết rõ nơi đó hơn ả...”

Giật mình, Finnula bước lùi lại, cho tới khi nàng cảm thấy bàn tay của quận trưởng de Brissac ở trên vai nàng. Rồi thì nàng cứng đờ người, mắt mở to nhìn vào những kẻ buộc tội nàng. Tiếng gầm trong tai nàng không phải là âm thanh của ngọn lửa ở đằng sau, mà dường như tới từ trong đầu của nàng, khi nàng nhớ lại một cảnh tượng cũng chẳng khác thế này mấy, đã xảy ra gần một năm về trước.

“Phu nhân Finnula sẽ không đi đâu cả,” giọng của quận trưởng de Brissac vang lên. “Không phải vì sự láo xược của anh...”

“Láo xược à!” ngài thị trưởng lấy làm phật ý. “John, chẳng có gì là láo xược ở đây cả. Đầu óc của cô ta không được bình thường, bất cứ ai ở đây cũng thấy điều đó. Loại phụ nữ nào lại ăn mặc đáng hổ thẹn như vậy? Loại phụ nữ gì mà suốt ngày săn trộm thay vì ở nhà thêu thùa, khâu vá?”

“Chẳng phải ông cũng ăn thịt thú săn trộm của em tôi suốt đấy sao, thưa ngài thị trưởng,” Patricia nhắc nhở ông ta với một cái cười mỉa.

Robert rảo bước về phía trước. “Chuyện này thật là điên rồ,” anh thốt lên. “Tôi sẽ không cho phép điều này xảy ra. Có ai đó đã bắn ngài Hugo, nhưng đó không phải là em gái tôi! Chẳng lẽ không ai làm gì để tìm ra hung thủ thực sự sao?”

“Chẳng cần phải tìm kiếm đâu xa,” thị trưởng Hillyard nói ngắn gọn. “Ả đàn bà này rõ ràng là có tội. Lẽ ra chúng ta đã phải thấy ả bị treo cổ từ một năm về trước, khi ả đầu độc ngài Geoffrey...”

Cả đám đông lại rộ lên tiếng thì thầm.

“Chẳng có gì là rõ ràng cả!” Robert tuyên bố. “Có ai ở đây thấy em gái tôi giương cung tới nay không? Có ai có thể khẳng định chắc chắn rằng em tôi là người đã bắn ngài Hugo không?”

Đám đông yên lặng, ngoại trừ gã hộ vệ Peter. Hần bước lên phía trước rồi hỏi với vẻ thách thức. “Có người nào ở đây thấy có kẻ nào cầm cung tới nay không?”

Tuy nhiên Robert chưa nói xong. “Em gái tôi không đeo ống tên, và người ta cũng chẳng tìm thấy cây cung nào. Ai có thể nói mũi tên đã bắn ngài Hugo ở đâu ra? Cửa thái ấp Stephensgate không khóa. Ai cũng có

thể lên vào trong đó và lấy một mũi tên của em gái tôi...”

“Phải rồi, ai cũng có thể,” Peter đồng ý. “Nhưng ai có thể làm việc đó tốt hơn chính phu nhân Finnula?”

“Chuyện tranh cãi này quả là vô ích,” Thị trưởng Hillyard chỉ tay vào Finnula và tuyên bố. “Cô ta phải bị giam lại! Cô ta phải bị đem ra xét xử. Nếu ngài Hugo chết, cô ta sẽ bị buộc tội sát nhân. Nếu ông ấy còn sống, thì là tội mưu sát. Dù là tội nào thì cô ta cũng sẽ bị treo...”

Quận trưởng de Brissac bước lên phía trước, chặn Finnula khỏi tầm nhìn của viên thị trưởng. “Thế là đủ rồi, thưa ngài thị trưởng. Tôi sẽ đưa Phu nhân đây về nhà tôi...”

“Tối nhà ông?” Viên thị trưởng cười gằn không có chút hài hước nào. “Để làm gì chứ? Cô ta phải bị nhốt lại trong nhà ngục của làng, như là bất cứ kẻ tội phạm nào...”

“Cô ấy là vợ của bá tước Stephensgate,” quận trưởng de Brissac nhắc nhở ông thị trưởng. “Nhà giam không phải là nơi dành ịnh phụ phu nhân.”

“Không phải là nơi cho những ả đàn bà sát hại chính chồng mình ư?” mặt của thị trưởng Hillyard đã đỏ bừng vì mất kiên nhẫn. “Quận trưởng, ông làm tôi thất vọng quá. Chính ông cũng đã bị con phù thủy đó bỏ bùa rồi! Finnula Crais là một mối họa, là con mụ lăng loàn chuyên săn...”

Quận trưởng de Brissac giơ tay lên với vẻ mất kiên nhẫn, “Ông đang mất tự chủ đấy, Miles,” ông nói lạnh lẽ.

Patricia bước lên phía trước, mắt chị rực lên sự ghét bỏ dành cho ông thị trưởng. “Tôi biết rằng ông không muốn gả con gái ông cho anh trai tôi, thưa ngài,” chị thì thầm với vẻ hăm dọa. “Tôi biết ông muốn gả Rosamund ột người giàu có hơn nhiều, hay ít ra là một người có địa vị tốt hơn. Việc ngài Hugo bị bắn bằng mũi tên của em gái tôi chẳng phải là quá tiện cho ông sao...”

Mắt thị trưởng Hillyard nheo lại. “Cô nói sao, thưa cô?”

“Ông cần tôi nhắc lại ư? Vậy thì tôi rất sẵn lòng nói to lên để cho tất cả những người này nghe thấy rằng ông đã gạt bỏ sự công minh của mình để kiếm ình một ông con rể giàu sang hơn...”

Ông thị trưởng sắp sửa thốt lên những lời phủ nhận nhưng John de Brissac đã cắt ngang với vẻ buồn chán.

“Tôi là quận trưởng của vùng này,” ông nhắc nhở mọi người. “Do chính Đức vua chỉ định. Ở đây ông thị trưởng không phải là người làm luật, ông ấy tuân theo nó, giống như mọi người biết kính sợ Chúa khác. Và tôi tuyên bố phu nhân Finnula sẽ không bị đưa tới bất cứ nhà giam nào hết.”

Miles Hillyard trông như thể sắp phản đối, nhưng ông ta ngậm miệng lại khi anh rể của Finnula, cùng với nửa tá nông nô của Hugo, những người trung thành với vị phu nhân đã giúp gia đình họ vượt qua mùa đông khắc nghiệt, đang len lỏi qua đám đông và tiến về phía ông ta.

“Miles,” ông chồng của Patricia chỉ tay về phía ông thị trưởng và bình tĩnh nói. “Ông sẽ không bao giờ được đặt chân vào quán rượu của tôi nữa.”

Ông thị trưởng lấp bắp gì đó nhưng bị cắt ngang. “Lệnh bà sẽ không vào nhà tù nào hết,” một trong mấy người nông dân tuyên bố, và những người khác nhao nhao đồng tình.

Thị trưởng Hillyard, mặt mũi tái nhợt vì sự xuất hiện của các nông dân giận giữ, bèn giơ hai tay lên. “Vậy cứ thế đi,” ông ta nói. “Cứ làm thế đi. Nhưng nếu ngài Hugo chết, và cô ta trốn thoát, vậy thì các người hãy giơ đầu ra mà chịu trách nhiệm.”

Finnula bình thần đứng nhìn cuộc tranh cãi xem nàng có tội hay vô tội như thể họ đang nói về một người nào đó khác. Tất cả những gì nàng nghĩ tới là thái ấp, nơi mà đứng từ đây nàng có thể nhìn thấy. Nàng chớp mắt khi các ngọn đèn trong phòng của bá tước được thắp lên, và cầu nguyện cho Hugo không gặp phải nhiều đau đớn. Nếu như chàng phải chết, nàng lập đi lập lại trong đầu, thì ta cũng vậy.

Chị gái Patricia quay về phía nàng và rít lên, “Em làm sao vậy Finn? Lòng can đảm của em đâu rồi? Những kẻ này đang buộc tội em vậy mà em cứ đứng trơ như tượng vậy. Cho họ biết là em không giết người đi. Nói đi!”

Nhưng Finnula, người chẳng bao giờ ngại phải nói ra ý nghĩ của mình, không thể thốt ra âm thanh nào, dù là để cứu mạng chính mình đi nữa. Ánh sáng phát ra từ cửa sổ trong phòng của bá tước chập chờn, nhưng nàng chẳng thấy bóng ai qua lại. Khi quận trưởng de Brissac tới bên nàng, nàng ngước đôi mắt đầy nước lên nhìn ông và im lặng gật đầu khi ông ngại ngùng báo rằng nàng đã bị bắt. Viên quận trưởng dường như cũng bực mình vì sự im lặng của nàng hết như các chị nàng vậy.

Trong khi các chị nàng đang nhặng xị xung quanh, dường như Finnula vẫn chẳng thể nói gì. Nàng nhìn thấy ngựa của quận trưởng được đưa tới, và ông ta đứng đó, bên cạnh anh Robert, kiên nhẫn chờ nàng nói nốt lời tạm biệt. Finnula ngoan ngoãn bước tới chỗ ông, phớt lờ các bà chị đang bám riết lấy nàng. “Anh đừng lo,” quận trưởng de Brissac lẩm bẩm với Robert. “Sự thực sẽ được làm rõ. Và em gái của anh ở với tôi thì sẽ tốt hơn. Kẻ muốn giết ngài Hugo sẽ không dừng lại cho tới ngài bá tước đã chết mười mười, và có vẻ như hắn cũng muốn tiêu diệt nốt cả bá tước phu nhân nữa. Ở nhà tôi cô ấy sẽ an toàn hơn là ở thái ấp”.

Robert gật đầu tán thành, “Ngài bá tước mới là người khiến tôi lo lắng... Tôi luôn nghĩ rằng Reginald Laroche đã giết ngài Geoffrey, nhưng giờ thì dường như kẻ thù của ngài Hugo đang nằm lẫn trong bạn bè đấy.”

“Tôi sẽ cho người canh bên ngoài phòng của ngài Hugo,” viên quận trưởng nhấn mạnh. Không ai được vào ngoại trừ thầy lang. Trừ khi kẻ thù của ngài là một con ma có thể đi xuyên qua tường, còn thì ngài bá tước sẽ được an toàn cho tới khi bình phục...”

Hai người đàn ông im lặng khi Finnula tiến đến bên họ, trắng bệch như một hồn ma. Đám đông đã vãn đi khá nhiều kể từ khi Hugo bị bắn; các bà mẹ lo lắng đã vội kéo con của họ về nhà đi ngủ và tránh xa chỗ tên rơi đạn lạc. Nhưng rất nhiều ông chồng vẫn ở lại, và giờ đây họ buồn bã chứng kiến việc Finnula bị bắt giữ. Không ít người đang đứng ở đây cảm thấy họ mắc nợ nàng, nếu không phải là mạng sống của họ thì cũng là rất nhiều bữa ăn trong lúc đói kém.

Quận trưởng de Brissac leo lên lưng ngựa, rồi cúi người xuống chìa một tay ra cho người tù xinh đẹp của mình. “Cứ giẫm lên ủng của tôi ấy.” Finnula làm như ông bảo. “Đúng rồi,” viên quận trưởng nói với vẻ thỏa mãn khi nàng đã ngồi lên yên ngựa phía trước ông ta. “Lại giống như lần trước nhỉ?”

Một nụ cười âm thầm hiện ra trên khuôn mặt Finnula để đáp lại câu đùa của ông.

“Ông quận trưởng.” Ngài thị trưởng cau mày. “Tù nhân của ông phải bị trói tay và kéo theo sau ngựa của ông...”

“Cha ơi!” Lần đầu tiên, Rosamund, người đã im lặng chứng kiến toàn bộ sự việc, lên tiếng. “Đâu cần phải làm như vậy!”

“Không cần ư? Ắt ta là kẻ sát nhân! Nhờ ả thọc con dao vào tim của ông quận trưởng thì sao? Dù gì thì ả cũng sẽ bị treo cổ vì tội sát nhân. Thêm một người chết thì có nghĩa lý gì chứ?”

“Kìa cha!”

“Chính con là người đã xin cha cho bắt ả.” Thị trưởng Hillyard lắc đầu. “Giờ con lại đứng về phía ả sao?”

“Kìa cha!”

Rosamund hướng cặp mắt đầy nước về phía người chồng sắp cưới, nhưng Robert đã chú ý tới cuộc trò chuyện của hai cha con, và nói cộc lốc, “Không, đừng cãi lời cha nàng. Ta rất muốn nghe ông ấy nói nốt.”

Viên thị trưởng húng hắng ho, lấy làm sung sướng khi có ai đó cuối cùng đã lắng nghe ông ta. “Khi Rosamund từ cối xay về chiều nay, và kể cho tôi nghe những câu chuyện kỳ lạ về phiến đá rơi, và bụi gai bên dưới yên ngựa, tôi không biết nên tin vào điều gì. Nhưng tôi phải thừa nhận rằng tôi không hề kinh ngạc vì những gì xảy ra tối nay... đặc biệt là nếu tính tới việc từ lâu em gái cậu đã trắng trợn phủ nhận những giá trị mà cánh đàn ông chúng ta đề cao ở nữ giới.”

“Tôi hiểu rồi,” Robert nói và chàng quay sang Rosamund, cúi chào lạnh nhạt. “Thưa tiểu thư, xét theo cách cư xử của cô hôm nay, tôi cho rằng cô muốn hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta...”

Rosamund thở dốc. “Cái gì? Robert, không!”

“Tôi hủy bỏ hôn ước của chúng ta, và cầu chúc cho tiểu thư một cuộc sống lâu dài và hạnh phúc.” Trùng mắt nhìn cha nàng, Robert quay lưng lại với Rosamund và sải bước về phía thái ấp, trong khi các em gái của anh nhìn theo với vẻ sững sờ còn vị hôn thê của anh thì òa lên nước mắt. “Ồi! Tôi đã làm gì thế này?”

“Con nín đi. Đừng có như vậy nữa. Con đã tổng khứ được thằng ranh đó. Hấn chẳng xứng đáng với con đâu. Giờ thì, ông quận trưởng này,” viên thị trưởng tiếp tục như thể cuộc nói chuyện của họ chưa hề bị gián đoạn. “Ít ra ông phải trối tay ả ta cho đúng phép tắc chứ?”

Quận trưởng de Brissac chẳng có hứng thú tranh cãi. Ông nói, “Ông cứ lo thực hiện bổn phận làm thị trưởng của mình đi. Tôi tự khắc biết cách đối xử với các tù nhân của tôi thế nào cho phù hợp.”

Thị trưởng Hillyard chỉ tay vào ông quận trưởng với vẻ giận giữ. “Tôi sẽ thưa chuyện này lên Đức vua. Cứ đợi mà xem. Sự thiên vị của ông dành cho ả ta... Đợi đã, ông đi đâu vậy? Trở lại đây. Ông có nghe tôi nói không đấy? Tôi bảo trở lại đây!”

John de Brissac đã chấm dứt cuộc tranh cãi bằng cách giục ngựa và đưa Finnula ra đi.

24. Chương 22

Khi người đàn ông tự nhận là cha của cậu bị trùng tên, Jamie đã lên trốn đi, tự trách đó là lỗi của cậu. Đó là lỗi của Jamie bởi vì cậu biết về nguy hiểm đó. Cậu đã thấy người đẩy phiến đá xuống. Cậu đã biết rằng có kẻ đang định làm hại bá tước Hugo. Lẽ ra cậu phải nói với quận trưởng, người trước kia hay đưa cậu đi câu cá. Hoặc ít ra cậu phải nói với phu nhân Finn, người chẳng bao giờ phàn nàn về chuyện cậu không đi tắm và còn dạy cậu đi săn và bắn tên. Có lẽ cậu nên nói với chính cha mình. Nhưng cậu chẳng nói với ai cả. Thay vào đó, cậu lại trốn, như một đứa bé con, ở bên dưới bàn nơi họ đặt các thùng bia. Và vào lúc cậu đủ can đảm để chui ra, thì cả quận trưởng và phu nhân Finn đã đi rồi, cậu chẳng thể nói với ai về điều cậu biết. Cậu chẳng khác hơn gì con mèo mướp đã liếm sạch xô đựng sữa. Cậu chẳng làm gì để ngăn người ta không được hại cha cậu.

Giờ thì cha cậu đang nằm đó, trong phòng của ngài Geoffrey, và một ông già đang lượn lờ bên ngài, làm những việc rất kỳ lạ. Ông già đó đã nói với bà Laver rằng ngài Hugo sẽ không chết. Và đó là khi Jamie lấy thanh kiếm treo trên cọc giường và kéo nó tới khoảng tối ở trước cửa phòng ngủ của cha chàng, quyết không để cho kẻ muốn giết cha cậu vào trong. Cậu còn quá nhỏ để mang thanh kiếm đó, nhưng cậu có thể dùng nó để ngăn kẻ muốn giết cha mình. Cậu có thể quăng nó vào chân hắn ta. Cậu sẽ không để cho cha mình bị hại thêm nữa. Quận trưởng và phu nhân Finn sẽ sớm trở về, và rồi Jamie sẽ cho họ biết những gì cậu biết. Từ giờ tới lúc đó cậu sẽ là người bảo vệ cho cha mình.

Không ai nhìn thấy Jamie trong bóng tối. Chẳng ai thấy cậu được trừ khi cậu muốn để họ thấy. Đó là bởi vì từ lâu rồi Jamie đã nhận ra rằng cách duy nhất để tránh cơn thịnh nộ của ngài Geoffrey là đừng để cho ông ta nhìn thấy. Vậy là cậu đã học cách để biến mất, để lẩn vào trong bóng tối, và lặng lẽ như một bóng ma. Cậu trốn rất giỏi, cậu tan chảy vào các bức tường. Sự nhếch nhác bẩn thỉu cũng có ích. Chẳng ai nhận ra khuôn mặt trắng trẻo của cậu bởi vì nó thường xuyên lấm lem đất cát.

Sau khi ngài Geoffrey chết thì Jamie lại phải trốn ông Laroche và cô con gái của ông ta. Viên quản gia chưa bao giờ đánh cậu chỉ là vì ông ta chẳng bao giờ bắt được cậu. Tiểu thư Isabella thì lại là chuyện khác. Cô ta rất mau lẹ, găm những móng tay dài vào sâu da thịt của Jamie. Một tay giữ chặt lấy cậu, tiểu thư Isabelle đánh cậu bằng cái sống lưng của mình. Sau một lần bị phu nhân Finn bắt gặp, và đe dọa lấy đi cái lưng của cô ta, tiểu thư Isabella vẫn đánh Jamie nhưng chỉ đánh trong nhà thôi, khi phu nhân Finnula không thể thấy.

Ẩn trong bóng tối cùng với thanh kiếm lớn của cha mình, Jamie im lìm chờ đợi ông quận trưởng. Giờ khi đã biết rằng ngài Hugo sẽ không chết, thì cậu không cảm thấy quá sợ nữa. Kể từ ngày ngài Hugo trở về, Jamie không bị đánh nữa. Cũng chẳng ai dọa đánh cậu. Cậu không muốn ngài Hugo chết. Vì thế mà cậu thấy tự xấu hổ với chính mình vì đã không kể ra những gì cậu thấy.

Nhưng giờ thì cậu sẽ kể hết. Cậu sẽ là thần hộ mệnh của cha mình và cậu sẽ kể những gì đã thấy. Rồi thì mọi việc sẽ ổn thỏa.

Ở trong phòng, ông già đó vẫn đang làm những điều bí ẩn với cha cậu. Bà Laver vừa giúp ông ấy vừa nói năng không ngừng nghỉ, ông già chỉ gầm gừ đáp lại. Ông Gregor không thích phụ nữ. Jamie buộc phải đồng ý với ông ấy về điểm đó. Chỉ có rất ít ngoại lệ, còn lại thì phụ nữ chỉ mang tới phiền phức cho cuộc đời của Jamie.

Khi nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang, Jamie chìm vào bóng tối, tay siết chặt chuôi kiếm. Cậu đã mong đó là ngài quận trưởng hay phu nhân Finn cũng được, nhưng hóa ra đó là Peter, kẻ mà ngài Hugo đã đưa từ Luân Đôn về. Nhìn thấy cửa phòng của ngài Hugo đang mở, hắn bước thẳng tới.

Nâng thanh kiếm lên quá đầu, Jamie đâm nó xuống nền đá ngay trước ngưỡng cửa - và chỉ cách ngón chân của Peter mấy tấc.

Gã hộ vệ sững sốt nhìn xuống.

“Mày đang làm cái quái gì vậy hả?” Peter ré lên. “Suýt nữa thì cắt đứt chân tao rồi!”

Jamie gườm gườm nhìn hắn. “Anh không được vào phòng của cha tôi,” cậu nói cứng cỏi.

“Cha mày!” Peter phá ra cười. “Tao thích thế đây! Ngài Hugo, cha của mày?”

Nghe thấy tiếng ồn ào ngoài hành lang, bà Laver đi ra. Nhìn thấy Jamie cầm thanh kiếm của ngài Hugo, bà cau mày. “Hai đứa mày làm gì đấy, còn chơi đùa khi mà ngài bá tước đang chỉ mảnh treo chuông thế ư? Jamie, đưa nó cho ta!”

Nói rồi bà giật thanh kiếm khỏi tay Jamie, và quay sang Peter, “Tôi thấy ngưng thay cho hai cậu. Peter, cậu đây, lẽ ra cậu phải chín chắn hơn chứ. Cậu phải làm gương cho thằng nhỏ. Yên lặng đi, để ông Gregor còn làm việc.”

Cánh cửa khẽ khàng khép chặt lại sau lưng bà Laver. Jamie nhìn chăm chăm vào cánh cửa, tự hỏi phải làm gì bây giờ.

“Mày làm gì với kiếm của ngài Hugo vậy?” Dựa lưng vào tường, Peter khoanh tay lại nhìn xuống Jamie. “Mày nghĩ tao định làm hại ông ấy à?”

Jamie mím chặt môi không nói gì. Peter nhận thấy điều đó, “Tao lớn hơn mày nhiều. Nếu muốn tao có thể khiến ày phải nói ra.”

Jamie lén lùi lại phía sau, biết rằng nếu cậu có thể chìm vào trong bóng tối, cậu sẽ biến mất được. Cậu biết mình nên nói dối, nhưng cậu không giỏi nói dối. Cậu giỏi ẩn náu hơn.

“Chuyện ngài Hugo là cha mày là sao?” Peter mỉm cười, nhưng Jamie biết rằng mình phải cảnh giác với nụ cười đó. Tiểu thư Isabella cũng cười nhiều lắm và rồi ngay sau đó cô ta vớ lấy lược của mình.

“Vậy ngài Hugo có biết rằng mày là con của ông ấy không?” Gã hộ vệ hỏi. Khi Jamie không nói gì, hắn cười. “Chắc ông ấy phải thích điều đó lắm. Trở về nhà và thấy đứa con hoang của mình chạy lung tung khắp nơi, bùn đất lấm lem như người rừng. Vậy ông ấy đã gọi mày là con chưa?”

Jamie chợt nghĩ rằng việc đánh con trai của một bá tước, dù là con hoang đi nữa, cũng không phải là điều hay. Nếu thừa nhận ngài Hugo đã gọi cậu là con mà tránh được khỏi bị đánh thì Jamie sẽ chẳng tội gì mà không nói ra.

“Phải,” cậu nói, giọng của cậu nghe lạo xạo do ít khi được dùng tới. “Phải, ngài Hugo đã gọi tôi là con trai.”

“Vậy sao?” Peter nhe răng ra. Ánh sáng từ ngọn đèn gắn trên tường tạo nên một khoảng tối trên mặt của hắn. “Vậy nếu ngài Hugo chết, mày sẽ là người thừa kế của ông ấy?”

Jamie không hiểu gã trai này đang nói chuyện gì. Thay vào đó cậu đánh giá lại tình hình và nhận ra rằng kiểu gì cậu cũng sẽ bị đánh, cho dù có là con trai của bá tước hay không. Cậu tiếp tục lùi lại phía sau.

“Thế nào? Trả lời tao đi chứ nhóc. Ngài Hugo có nói điều gì về chuyện ày thừa kế không?” Peter gãi gãi cằm. Từ trước đó, Jamie đã nhận thấy rằng gã hộ vệ thường xuyên làm việc này, cho dù hẳn chẳng có sợi râu nào cả. “Không... không, ông ta sẽ có người thừa kế chính thức với con khốn tóc đỏ đó. Chẳng cần phải lo về người. Nhưng ta cũng không thể để rủi ro xảy ra...”

Jamie quay người và bắt đầu chạy. Cậu không biết điều gì khiến cậu bỏ chạy, chỉ là có điều gì đó trong giọng nói của hắn khiến cho tóc gáy của cậu dựng đứng hết lên.

Peter đuổi theo cậu, cười sằng sặc.

25. Chương 23

Khi họ đã đi xa khỏi tầm tai của ông thị trưởng, thì bà bá tước phu nhân của Stephensgate mới sụp xuống úp tay lên mặt khóc nức nở. Với vẻ lúng túng khó xử, ông quận trưởng giơ tay lên vỗ vỗ vào vai nàng không khác gì cách ông thường làm với con ngựa của mình. Nếu không phải đang quá đau khổ, chắc hẳn Finnula đã phá lên cười.

“Thôi nào,” ông quận trưởng lầm bầm. “Mọi việc không tệ đến thế đâu. Đừng để ông thị trưởng Hillyard làm cho cô suy sụp. Dù sao thì ngài Hugo vẫn còn sống...”

“Nhưng được bao lâu?” Finnula sụt sịt.

“Ông lang già đó đã nói là chỉ có Chúa mới biết được. Nhưng ông ấy là một người đàn ông trẻ tuổi mạnh mẽ. Chắc ông ấy sẽ vượt qua được.”

Finnula còn khóc to hơn nữa khi nghĩ về những lời lẽ nàng đã nói với chồng mình. “Tôi đã gọi anh ấy là đồ khốn!”

“Đúng đây. Và thật tình cờ, trông cô giận giữ đến độ như thể cô sẵn sàng giết chết ông ấy.”

“Đúng vậy,” Finnula thú nhận. Rồi đột nhiên nàng thở dốc, xoay người nhìn vào mặt của viên quận trưởng. “Nhưng ông không nghĩ tôi làm việc đó đúng không?” nàng thốt lên. “Giết chồng tôi chỉ vì một cái quần ư?”

“Tất nhiên là tôi không nghĩ vậy rồi.” Nàng nhìn thấy viên quận trưởng mỉm cười trong ánh trắng nhợt nhạt. “Nhưng trong đám đông đó có kẻ thực sự muốn ngài Hugo phải chết.”

“Tôi không thể nghĩ ra ai cả.” Finnula thở dài. Nàng đã hơi bình tĩnh lại và ngồi thẳng người trên yên ngựa. “Ai lại có thể ghét Hugo đến mức muốn anh ấy phải chết?” nàng tự hỏi. “Anh ấy mới trở về Stephensgate có vài ngày...”

“Tôi nghĩ tôi có thể đoán ra ai đứng sau chuyện này,” quận trưởng de Brissac nói. “Thật lạ là hẳn ta không có mặt ở đây tối nay để buộc tội cô lần nữa, giống như hắn đã làm một năm về trước.”

“Ý ông là Reginald Laroche?” Finnula lắc đầu.

“Nhưng sao hẳn ta lại muốn giết Hugo? Vì đã buộc hắn phải rời khỏi thái ấp ư?”

“Thế là đủ lý do rồi. Và ngài Hugo còn xỉ nhục và đe dọa hắn vì những việc hắn đã làm.”

“Nhưng đó đâu phải là lý do để giết một người!” “Người ta có thể giết nhau vì những lý do còn ngu ngốc hơn thế,” quận trưởng de Brissac nhận xét. “Nhưng...”

“Cũng có thể Laroche nghĩ rằng nếu gạt được Hugo sang một bên, hẳn có thể thừa kế tước vị...”

“Nhưng không thể như thế,” Finnula nói. “Vẫn còn có Jamie...”

“Ngài Hugo đã tuyên bố Jamie là người thừa kế chưa? Chưa, đúng không. Vậy Laroche có quyền nhận tước vị đó hơn là...”

Finnula sững sờ. “Thế là tội ác!”

“Việc đó quá tiện cho Reginald Laroche, người đã cống hiến bao nhiêu năm cho điền sản này, và có rất nhiều bạn bè ở tòa án...”

“Vậy ư?” Finnula ngạc nhiên. Nàng không thể hình dung rằng Reginald Laroche có bạn bè, đặc biệt là những người giàu có. Nhưng rồi nàng cho rằng những kẻ đó là loại người duy nhất hẳn có thể chịu đựng được.

“Đúng đây. Chị của hắn ở Leesbury đã lấy em họ của thị tỳ thân tín của hoàng hậu...”

Tinh thần của Finnula đã khôi phục trở lại đủ để nàng khịt mũi chế nhạo trước thông tin đó.

“Đừng có chế giễu, thưa phu nhân,” viên quận trưởng cảnh báo. “Những mối quan hệ như thế này sẽ giúp cho kẻ nào đó dành được sự sủng ái của nhà vua...”

“Ông vua nào sủng ái Reginald Laroche hơn Hugo thì là đồ ngốc.” Finnula tuyên bố.

Trong bóng tối, nàng nghe thấy viên quận trưởng cười khê. “Phu nhân ơi, cô sẽ chẳng bao giờ trở thành một mệnh phụ phu nhân đúng kiểu nếu cô không biết kiểm chế cái miệng của mình...”

Finnula cau mày. Chẳng lẽ người ta cứ phải nói mãi về chuyện nàng không phải là một người vợ chuẩn mực ư. Giờ đây, nàng đang bị bắt vì một tội nàng không hề phạm phải, trong khi chồng nàng đang nằm bất tỉnh ở cách đây nhiều dặm. Chỉ ít lâu trước đây, nỗi lo lớn nhất của nàng là bị quận trưởng de Brissac bắt vì tội săn trộm. Giờ thì nàng bị buộc tội sát nhân, và người đã bắt nàng lại đang cố giúp nàng tìm ra chân tướng của kẻ giết người thực sự. Nàng không hiểu mình là người may mắn nhất hay rủi ro nhất trên thế giới này đây.

“Ông phải ngăn Laroche lại,” nàng thốt lên. “Hắn sẽ không từ bỏ cho tới khi nào có được điều hắn muốn. Hắn đã giết người một lần... Hugo đang gặp nguy hiểm! Ông hãy thả tôi ra! Tôi sẽ tìm ra Laroche ngay...”

“Ngài Hugo không phải là người duy nhất đang gặp nguy hiểm.” Quận trưởng de Brissac từ tốn nói. “Vì thế mà tôi phải bắt cô cho dù không có ai xác nhận rằng đã thấy cô kéo cung. Tôi không thể để cô đi lang thang tìm kẻ thù của chồng mình...”

“Nhưng...”

“Được rồi! Ngày mai tự tôi sẽ đi tìm ông Laroche - tôi có thể làm việc đó mà không cần cô giúp đỡ, Finnula ạ, - và rồi chúng ta sẽ biết sự thực.”

“Còn tối nay... tối nay ông sẽ về thái ấp Stephengate, ở bên Hugo để đảm bảo rằng...” nước mắt của nàng lại có nguy cơ trào ra lần nữa.

“... đảm bảo rằng anh ấy không bị...”

“Chắc chắn tôi sẽ làm như vậy.” Một lần nữa, John de Brissac lại vụng về vỗ vai nàng. “Tôi sẽ không rời khỏi giường của ông ấy.”

Finnula thở ra nhẹ nhõm, và đột nhiên cảm thấy sự mệt mỏi tràn ngập cơ thể nàng sau một ngày dài, rất rất dài. Nhưng rồi nàng cảm thấy lạnh buốt dọc theo sống lưng và nàng ngồi thẳng người lên. Nàng ngoái nhìn ra phía sau nhưng chẳng thấy gì cả.

Cảm thấy sự lo lắng của nàng, quận trưởng de Brissac hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi không biết,” nàng thì thầm. “Tôi cảm thấy như có kẻ đang bám theo chúng ta. Hình như tôi đã nghe thấy tiếng thở...”

Quận trưởng de Brissac kéo cương ngựa dừng lại, ông đặt tay lên chuôi kiếm. “Ai ở đó?” ông hét vào bóng tối. “Hãy lộ diện đi...”

Tiếng thở lớn vẫn tiếp tục. Finnula cảm thấy như tim nàng ngừng đập, nàng vô cùng sợ hãi. Liệu có phải là Reginald Laroche đã bám theo họ, định khử luôn cả vợ lẫn chồng? Hay là thứ ma quỷ xấu xa gì đang ẩn náu trong bóng tối?

Mặt trăng vốn đang khuất sau đám mây bỗng đột ngột hiện ra, rọi ánh sáng bạc của nó lên xung quanh họ, và Finnula nhận ra rằng kẻ bám theo họ không phải là Reginald Laroche hay thứ ma quỷ gì mà chính là con chó của nàng.

“Gros Louis!” nàng nhẹ nhõm thốt lên. “Đó là Gros Louis!”

“Cô có rất nhiều người ủng hộ trung thành đấy chứ, thưa phu nhân,” ông quận trưởng nhận xét và rút tay khỏi chuỗi kiếm.

Finnula mỉm cười sung sướng. “Gros Louis ngoan lắm! Ngài quận trưởng, cho nó ở cùng tôi được không?”

Quận trưởng de Brissac nhún vai. Ông không quen với việc cho tù nhân mang theo thú nuôi vào nhà tù. Nhưng ông cũng chẳng quen với việc đưa tù nhân về nhà mẹ của mình. Và bà Clarisse de Brissac sẽ rất không hài lòng về cả tù nhân của ông và con chó của cô ấy.

Vậy nên quận trưởng de Brissac quyết định hành động hay nhất sẽ là gửi Finnula ở chỗ mẹ của mình nhanh nhất có thể, rồi cấp tốc quay về thái ấp. Như thế là nhất cử lưỡng tiện: Một, ông có thể để mắt tới nạn nhân, đảm bảo rằng chàng sẽ không bị nguy hại gì đến tính mạng nữa. Và hai là ông sẽ chẳng phải nghe bà de Brissac phàn nàn về Finnula và con chó của nàng.

Quyết định đó đã nâng đỡ cho tinh thần của ông suốt con đường về nhà. Chỉ tới khi cánh cửa mở ra, ông mới bắt đầu thấy rằng lẽ ra mình nên cân nhắc việc để tù nhân lại một mình với mẹ của ông. Trong hai kẻ đó, Reginald Laroche là kẻ nguy hiểm hơn, nhưng bà de Brissac có bộ não của một sát thủ. Nhưng vũ khí của bà chính là miệng lưỡi và bà làm cho người ta buồn chán đến chết với những lời than phiền không ngớt của mình. Nói chung thì John de Brissac cho rằng phải chết vì hòn tên mũi đạn còn dễ chịu hơn nhiều.

26. Chương 24

Khi ngài Hugo tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, chiếu ánh sáng qua cửa sổ, làm cho cả căn phòng ấm áp. Hugo cố gắng nhấc cánh tay để gạt tấm chăn da sói đang đắp trên người chàng sang một bên, nhưng chàng quá yếu không thể làm gì được. Họ đã làm cái quái gì với mình thế này, chàng tự nhủ. Vai chàng đau nhói, còn đầu thì như búa bổ. Miệng chàng khô khốc và chàng cảm thấy đau nhói ở đằng sau mắt. Cơn say tới tột nhất khi chàng ở Ai Cập cũng không đến nỗi tệ như thế này.

“Ngài đã tỉnh lại rồi!”

Hugo cau mày khi âm thanh đó dội lại trong cái đầu đang đau đớn của chàng.

“De Brissac,” chàng lẩm bẩm qua hàm răng, rồi mắt chàng nhắm lại vì ánh sáng ngày rạng rỡ chiếu vào. “Bỏ mấy tấm chăn đó ra hộ tôi không tôi chết ngạt mất.”

“Rất hân hạnh, thưa Đức ông.”

Hugo thở ra khoan khoái khi những tấm da sói nặng nề được bỏ ra. Chàng mạo hiểm mở một mắt ra và tất cả những gì chàng thấy là khuôn mặt râu ria rậm rì và bờ vai rộng của ngài quận trưởng. “Vợ tôi đâu?” Hugo cúi kính hỏi. “Tại sao ông lại ở bên cạnh giường tôi chứ không phải là vợ tôi?”

“Ngài không nhớ gì sao?” Tiếng của John de Brissac quá to so với sức chịu đựng của Hugo. Chàng rên rỉ và cố gắng vùi đầu xuống dưới gối. “Phải rồi. Có thể lúc đó ngài còn chưa tỉnh. Ngài đã bất tỉnh hai ngày rồi. Tôi và bà Laver đã rất lo cho ngài.”

Hugo nói qua hàm răng nghiến chặt. “Vợ... tôi... đâu?”

“Cô ấy ở nơi an toàn. Ngài không cần phải lo. Mẹ tôi đã nghĩ ra rất nhiều việc để cho cô ấy làm...”

Hugo mở cả hai mắt ra nhìn viên quận trưởng.

“Mẹ của ông? Sao vợ tôi lại ở chỗ mẹ của ông chứ không phải ở đây để chăm sóc tôi?”

“Tất nhiên là bởi vì cô ấy bị bắt.”

“Bị bắt?” Hugo ngạc nhiên đến nỗi chàng quên hết cả đau đớn. Cố gắng ngồi dậy, nhưng chàng nhận ra rằng chân tay vẫn chưa chịu hoạt động theo ý mình. “Ông vừa nói là bị bắt? Vì tội gì vậy?”

“Vì tội âm mưu giết hại ngài.” Viên quận trưởng giơ một cái ly lên. “Ngài có muốn nhấp một ngụm không?”

Hugo, với sự nhanh nhẹn đáng kinh ngạc so với một người bị thương nặng đến vậy, gạt cái ly khỏi tay viên quận trưởng, làm nước văng tung tóe lên sàn. “Đồ khốn,” Hugo chửi rửa. “Đừng có giỡn chơi với tôi. Cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra đi. Ông nói là Finnula đã bị bắt?”

Quận trưởng de Brissac cúi xuống nhấp cái ly bằng kim loại. “Vâng,” ông nói.

Hugo nổi giận. “Nếu ông đưa cô ấy vào cái nhà tù hôi hám đó, thề có Chúa, tôi sẽ giết ông...”

“Không, thưa ngài. Vợ ngài đang bị giữ ở nhà tôi và mẹ tôi là lính gác, nhưng phải nói thực rằng khó mà tìm được tên cai ngục nào ít khùng khiếp hơn...”

“Ông bắt cô ấy? Khốn kiếp, ông biết thừa rằng không phải cô ấy là người bắn tôi!”

“Tôi biết, thưa ngài.” John đổ đầy nước vào cái ly và đưa cho Hugo. “Không phải tôi mà là ông thị trưởng đã buộc tội cô ấy. Và xét tình thế lúc đó, tôi nghĩ rằng khôn ngoan hơn hết là cho bắt cô ấy, để tránh kẻ muốn mưu sát ngài sẽ trút cơn thịnh nộ lên đầu vợ ngài.”

Hugo giữ ly nước trong bàn tay vẫn còn rung lên không kiểm soát nổi, nói đơn giản, “Gã thị trưởng đó tiêu rồi.”

“Không thưa ngài. Ngài không thể giết người chỉ vì ông ta ra phán quyết.”

“Vậy ư?” Hugo nhấp một ngụm nước. “Khi phán quyết đó liên quan đến vợ tôi, thì tôi có thể đấy.”

“Vậy thì tôi sẽ phải bắt cả ngài nữa”.

Hugo uống một ngụm rồi đưa cái ly cho quận trưởng và chìm trở lại trong đồng gối.

“Nếu tôi từ chối buộc tội cô ấy,” chàng nói. “Thì ông sẽ thả cô ấy ra chứ?”

“Không, thưa ngài.” Chẳng cần được mời, quận trưởng de Brissac đặt cái thân hình to lớn của mình xuống mép giường của Hugo. “Phu nhân Finnula cứ ở nguyên chỗ hiện tại thì hay hơn.”

Nhận thấy vẻ buồn thảm trên gương mặt vốn vui tươi của viên quận trưởng, Hugo nói, “Ông chưa kể hết mọi chuyện với tôi. Có gì thì nói đi”.

Quận trưởng thở dài. “Tôi và phu nhân của ngài đều cho rằng thủ phạm đứng đằng sau những vụ ám sát vừa rồi chính là Reginald Laroche...”.

“Tất nhiên rồi,” Hugo thở ra. “Lẽ ra tôi nên nghĩ tới điều đó. Điều cuối cùng hắn nói với tôi là tôi sẽ còn nghe nói về hắn...”

“Thì rõ là như thế rồi. Bởi vì giờ đây tôi cho rằng hắn định giết ngài, và rồi chứng kiến vợ của ngài bị treo cổ vì tội đó.”

“Hắn sẽ phải chết.” Hugo nhún vai và ngay lập tức lấy làm tiếc vì cử chỉ đó khiến cho cổ bị tên bắn trên vai chàng đau nhói.

“Không đơn giản như vậy đâu, thưa ngài. Ngài phải tìm ra hắn trước đã, và có vẻ như hắn đã biến mất khỏi mặt đất này.” John nhăn nhó. “Tôi đúng là đồ ngốc khi nghĩ rằng hắn sẽ ngoan ngoãn ra đi. Bà chị ở Leesbury nói rằng chẳng có tin tức gì từ ông em hay cô cháu đã cả tuần lễ nay rồi.”

“Vậy là Laroche đang tự do ngoài đó, trong khi vợ tôi bị buộc tội vì những tội lỗi hắn gây ra. Không đâu, John ạ. Ngay khi khỏe lại, tự tôi sẽ bắt con chó ghê tởm đó và cắt cổ hắn.”

“Phải rồi,” John nặng nề nói. “Nhưng ngài sẽ chẳng tìm được hắn đâu. Tôi đã lục soát mọi quán trọ, mọi kho thóc, mọi cánh đồng từ đây tới Leesbury, và chẳng tìm được manh mối gì cả. Hắn đã thực sự bốc hơi rồi.”

Hugo nhú mảy. “Một người đàn ông lẩn trốn trong điều kiện thế này thì không khó, nhưng ta phải tính tới con gái hấn ta. Isabella không phải loại phụ nữ có thể lẩn trốn trong lều lán hay chuồng ngựa hôi hám. Tôi tin rằng cho dù chúng có ở đâu, thì đó cũng phải là một nơi tương đối dễ chịu.”

“Nhưng tôi đã tìm gần như mọi ngôi nhà trong hạt này và chẳng có ai thấy chúng...”

“Không ai thừa nhận điều này. Nhưng hấn đã ở đây rất nhiều năm. Chắc chắn hấn phải có bạn bè chứ.”

“Có khi là quá nhiều ấy chứ.” John thở dài.

Hugo nhìn ông ta với vẻ thông hiểu. “Tôi không thích cách nói của ông John ạ. Còn gì ông chưa kể cho tôi nghe nữa? Người bạn nào đã bỏ rơi tôi và chạy theo Laroche?”

“Tôi không nghĩ là bạn nhưng không ai trong chúng tôi nhìn thấy gã hộ vệ Peter của ngài kể từ khi ngài bị bắn.”

Hugo không ngờ tới điều này. Peter theo phe của kẻ thù ư? Khó có thể như vậy, khi mà kẻ thù đó khá là nghèo khó. Thằng ranh đó thì mờ mắt vì sự xa hoa. Hấn đã than phiền không ngớt về những bất tiện trên đường từ Luân Đôn về nhà. Sao một kẻ như vậy lại từ bỏ cuộc sống trong thái ấp để theo đuổi cuộc đời lẩn trốn cực nhọc đó?

“Ông chắc chứ?” Hugo ngần ngại hỏi. “Hoàn toàn chắc chứ? Tôi nghĩ thật là lạ...”

“Tôi cũng vậy, nên tôi đã lục soát căn phòng nơi hấn ngủ. Hấn mang đi mọi thứ, cả con ngựa của hấn nữa. Hấn đi rồi, và tôi nghĩ hấn sẽ không trở lại đâu.”

“Trở lại Luân Đôn,” Hugo nói về chắc chắn. “Phải rồi. Hấn nhớ thành phố...”

“Không, thưa ngài.” Có điều gì gần như là thương hại trong đôi mắt của viên quận trưởng. “Không phải Luân Đôn đâu.”

Hugo, người không thể nhớ đã từng được ai thương hại trước kia, cảm thấy khó chịu với thứ tình cảm đó. Chàng nạt viên quận trưởng, “Ông nói không phải Luân Đôn nghĩa là sao? Hấn còn biết đi đâu khác chứ? Tôi đã cho hấn tất cả mọi thứ, kể cả lương lậu rồi. Chắc là hấn đã thu nhặt đồ đạc của mình rồi trở về nhà...”

“Và ngài không thấy lạ vì hấn làm điều đó ngay sau khi ngài bị bắn sao? Ngài không nghĩ hấn chẳng thèm ở lại thêm một ngày để biết liệu ngài sống hay chết là lạ lắm sao? Và sau khi hấn buộc tội vợ ngài, trước mặt tất cả mọi người, là kẻ đã giết ngài...?”

Mắt Hugo thu hẹp lại. “Ông nói gì hả de Brissac? Chẳng lẽ hấn dám...”

“Tôi nghĩ gã trai đó không ngây thơ như ngài tưởng đâu,” viên quận trưởng lặng lẽ cắt ngang.

Hugo lắc đầu về hoài nghi. “Nhưng tại sao? Tại sao tên hộ vệ của tôi lại muốn tôi chết? Hấn đâu có nhận được gì từ gia sản của tôi...”

“Không, nhưng tình nhân của hấn thì có.”

“Cái gì của hấn...” Hugo chợt im bật, nhưng rồi chàng nói. “Isabella?”

“Đây là cách lý giải duy nhất tôi có thể nghĩ ra được,” de Brissac nói. “Laroche chẳng có gì để quyến rũ được thằng ranh ngu ngốc đó. Ngoại trừ, tất nhiên là, cô con gái xinh đẹp của ông ta. Một gã trai như Peter có thể làm rất nhiều điều để được một phụ nữ như vậy chấp nhận. Kể cả việc giết hại ông chủ của chính mình, để cho cha cô ta có thể được thừa kế...” Hugo lắc đầu phản đối nhưng viên quận trưởng đã gạt bỏ điều đó bằng một cái phẩy tay nóng nảy. “Phải đấy, thưa ngài. Ngài nghĩ mà xem. Khi Finnula bắt cóc ngài, ngài đã cử thằng ranh đó về trước, rõ ràng là để tống khứ cái của nợ phiền phức đó. Hấn đã ở cùng nhà Laroche một thời gian trước khi ngài về, nhưng thế là quá đủ. Sự trung thành của hấn đã thay đổi, có thể vì những bữa ăn uống mà Laroche đãi hấn, nhưng hầu như chắc chắn là vì Isabella quyến rũ hấn...”

“Quyến rũ hấn?” Hugo thốt lên. “Không đâu. Cô ta sẽ coi hấn chẳng xứng với tài năng tuyệt vời của cô ta.”

“Chẳng phải ngài đã cự tuyệt tài năng tuyệt vời đó của cô ta sao?” Quận trưởng nói về hiểu biết. “Chẳng lẽ cô ta chưa bao giờ tìm cách giành lấy tình cảm của ngài sao?”

Hugo nhìn chăm chăm vào viên quận trưởng, lần đầu tiên nhận ra rằng, bên dưới bộ râu xù xì và cái bụng bự, John de Brissac là một nhà quan sát hành vi của con người rất sắc bén, một người quả thực là phù hợp với nghề nghiệp của ông ấy. Chậm rãi nhớ lại cảnh tượng chàng đã thấy khi lần đầu tiên vào ngôi nhà - Peter say rượu và đang đeo một cái vòng cổ bằng vàng mới - chàng gật đầu.

“Phải. Cô ta đã tìm tới tôi,” chàng thừa nhận. “Cái đêm trước đám cưới của tôi...”

“Và khi ngài cho cô ta biết rằng ngài không quan tâm tới cô ta, cô ta chuyển hướng sang gã hộ vệ đó. Mặc dù rất có thể cô ta đã chán dốt hần ta từ rất lâu trước khi tìm tới ngài...”

“Nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao,” Hugo tuyên bố. “Cô ta hy vọng kiếm được gì từ việc đó chứ? Gã hộ vệ của tôi ư? Hẳn chẳng có gì cả!”

“Không, thực ra, Peter có thứ mà Isabella và cha của cô ta rất muốn. Hẳn có sự tin cậy của ngài. Hẳn có thể đi lại khắp nhà tùy thích mà chẳng ai nghi ngờ gì. Hẳn là con rối tuyệt vời trong trò chơi giết người của chúng.”

Lông mày của Hugo nhíu lại. “Ý ông là...”

“Vâng. Không phải là Reginald Laroche đã đẩy phiến đá, hay nhét búi gai vào dưới yên ngựa của ngài, hay bắn mũi tên đó. Đó là gã hộ vệ của ngài, Peter.”

“Phải rồi.” Ngón tay của Hugo siết lại thành nắm đấm, nhưng chàng còn quá yếu chẳng thể nhấc tay lên được. “Tôi sẽ giết hần. Tôi sẽ tìm ra hần và rồi tôi sẽ giết hần...”

“Được rồi,” viên quận trưởng bình tĩnh nói. “Ngài không thấy sao, thưa ngài? Gã đã trở thành một tên nô lệ trong tay của một kẻ cơ hội như là Isabella. Á yêu cầu hần giết ngài, nhưng phải làm sao cho ra vẻ như Finnula đã làm điều đó, nhất cử lưỡng tiện. Ngài chết, vợ ngài bị treo cổ vì tội giết ngài, và Reginald Laroche trở thành bá tước mới của Stephensgate. Vì chúng đoán ra rằng ngài chưa có thời gian để lập di chúc. Vậy nên di chúc của cha ngài sẽ là chứng cứ để toà án làm theo, trong đó ghi rằng Laroche là người thừa kế trong trường hợp ngài không trở về từ cuộc Thập tự chinh.” Lắc đầu, John tặc lưỡi. “Con quỷ xảo quyệt đó. Laroche có gan hơn tôi tưởng đấy.”

“Tôi sẽ bóp nát lá gan đó khi nào tôi tìm được hần.” Hugo giận bừng bừng, chàng có thể cảm thấy cơn giận chảy trong huyết quản và chàng không thể ở trên giường thêm nữa. Chàng bật dậy.

“Ngài đang làm gì thế thưa ngài?”

“Đi tìm tên khốn Laroche và xuyên lưới kiếm qua người hần,” Hugo trả lời với vẻ ngạc nhiên, chẳng phải việc đó đã quá rõ ràng rồi sao. Ấy thế mà John de Brissac lại phá ra cười.

“Ngài định làm thế nào để tìm ra hần đây? Khi mà tôi và người của tôi chẳng gặp chút may mắn nào cả?”

“Ông và người của ông đều không có động cơ để làm điều đó. Tôi muốn vợ tôi trở về.”

“Nếu ngài cứ bị kích động như vậy, thì vết thương của ngài sẽ lại hở toác ra đấy.”

“Tôi chẳng hiểu ông đang nói gì, de Brissac ạ.” Hugo phải thừa nhận rằng, khi thò chân xuống khỏi giường, chàng cảm thấy đôi chút choáng váng. Nhưng chàng từng bị những thương tích nặng hơn khi ở Acre, và đã hồi phục trong thời gian còn ngắn hơn.

“Ông già Gregor bảo với bà Laver rằng ngài phải nằm yên trên giường trong một tuần,” John nhắc nhở khi quan sát các nỗ lực yếu ớt để ngồi dậy của Hugo. “Ngài mất rất nhiều máu khi họ lấy đầu mũi tên ra.”

“Ông thích thế này phải không, con bò già kia?”

Hugo hỏi chẳng có vẻ gì là hài hước, “Ông muốn tôi nằm trên giường cả tuần trong khi vợ tôi bị nhốt trong nhà ông? Không có chuyện đó đâu. Lấy hộ tôi mấy thứ quần áo trong cái rương đằng kia.”

Viên quận trưởng trông có vẻ phản đối. Hugo tức giận gầm gừ định nói gì thì ngay lúc đó cơn choáng váng trong đầu chàng trở nên nghiêm trọng thực sự. Chàng thấy tối tăm mặt mũi và chẳng thể ngồi lâu hơn nữa. Nằm vật ra, chàng rên rỉ trong cơn đau đầu đau đớn đầu gối đau đớn công dử dội. Cơn đau khiến cho chàng cảm thấy mắt mình không thể nhìn được nữa. Quận trưởng de Brissac chẳng lấy làm kinh ngạc vì cơn suy sụp bất

ngờ đó. Ông tắc lưỡi và với lấy tấm da sói kéo lên người cho Hugo. “Cứ nghỉ ngơi đi, bạn của tôi,” ông nói. “Mọi việc hãy để cho tôi lo. Tôi sẽ tìm ra Laroche, cô dâu của ngài sẽ trở về bên ngài, và mọi việc sẽ trở lại hợp lẽ.”

“Còn thằng nhóc,” Hugo rên rỉ.

“Peter à? Vâng, cả hẳn nữa. Tôi sẽ tìm ra chúng sớm thôi. Ngài không phải lo.”

“Không.” Với một nỗ lực to lớn, Hugo đưa tay ra và túm lấy ống tay áo của ngài quận trưởng. De Brissac sững sờ nhìn xuống. “Không phải hẳn,” Hugo nói khò khè. “Thằng bé kia cơ.”

De Brissac chớp mắt về bối rối. “Thằng bé nào, thưa ngài?”

“Con... trai tôi.”

Lần đầu tiên, quận trưởng trông có vẻ thiếu tự tin. “Jamie,” ông lẩm bẩm. “Phải rồi. Jamie.”

“Nó đâu rồi?” Hugo muốn biết. “Có ai đó trông coi nó không? Cả nó cũng có thể gặp nguy hiểm...”

“Jamie,” viên quận trưởng lẩm bẩm một lần nữa, và rõ ràng từ biểu hiện trên khuôn mặt tròn trịa râu ria của ông có thể nhận thấy rằng chẳng ai nghĩ tới Jamie trong thời gian vừa qua.

Hugo buông ống tay áo quận trưởng ra và lại chìm xuống đồng gối, nguyên rửa sự yếu ớt của mình. “Tìm nó đi,” chàng găm lên giận giữ. “Ngay lập tức.”

27. Chương 25

Trong ba ngày làm tù nhân ở nhà de Brissac, Finnula đã nhận được không ngớt các chỉ dẫn về bí quyết làm bà nội trợ giỏi. Bà de Brissac buộc nàng phải làm những công việc mà trước kia các chị nàng luôn vui lòng đảm nhiệm, để mặc cho Finnula tự do đi săn bắn. Bà de Brissac đã kinh hoàng khi phát hiện ra rằng Finnula chẳng biết tí gì về các công việc nội trợ đơn giản nhất, như là khuấy bơ và xe chỉ, gần như cũng bằng bà đã sốc khi Finnula từ chối dùng khăn trùm đầu để che đi mái tóc sáng màu của nàng, cho dù nàng đã kết hôn được gần một tuần.

Đến cuối ngày giam cầm thứ ba, Finnula đã học được cách làm pho mát và bơ, nướng bánh mì, vá quần áo rách, xe chỉ và dệt cửi. Dù Finnula vô cùng buồn chán với những công việc nội trợ này nhưng ít ra tại đây nàng không phải ở trong buồng giam kín mít như ở nhà tù và các chị nàng đến thăm nàng thường xuyên. Chưa bao giờ các chị thấy cô em út của mình cam chịu những công việc nhà đó ngoan hiền đến vậy. Patricia còn thì thầm rằng Finnula là đồ ngốc mới không tìm cách đào tẩu, và bảo rằng chị sẽ giúp nếu nàng định làm việc đó, cái việc mà Finnula đã từ chối.

Bất kể sự ngoan hiền đó, Finnula không thể giấu được sự khổ sở trong thời gian bị cầm tù. Nàng cố tự nhủ rằng đó là bởi vì nàng lại bị buộc tội oan. Nhưng sự thực điều khiến nàng đau lòng đó là vì nàng lo cho chồng mình. Và dù đêm nào nàng cũng khóc cho tới khi ngủ thiếp đi, nhưng nàng cẩn thận không khóc thành tiếng để cho quận trưởng và mẹ của ông không nghe thấy. Nàng không nói với ai và nàng nghĩ rằng không ai đoán được nàng nhớ chồng mình đến mức nào, và lo lắng cho chàng, và cầu nguyện cho chàng.

Nhưng John de Brissac không thể không nhận ra rằng mỗi tối khi ông từ chỗ Hugo trở về, đã thấy Finnula đợi ông ở ngưỡng cửa, nóng lòng được nghe tin tức về sự hồi phục của chồng nàng, ông thấy nàng trở nên nhợt nhạt thế nào chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, và dù nàng tỏ vẻ khác đi, nhưng ông biết chắc nàng vùi mặt vào gối khóc hàng đêm. Những giọt nước mắt bí mật của Finnula càng khiến cho ông đẩy mạnh cuộc săn lùng nhà Laroche. Thậm chí ông còn đệ trình lên Đức vua để xin thêm người, ông rất dễ nổi nóng và thậm chí là có lần, đâm cả vào mặt ông thị trưởng. Sự khổ sở của cô gái khiến cho ông bứt rứt và vì thế mà ông trở về nhà vào tối thứ tư nàng bị giam cầm với một tâm trạng còn nặng trĩu hơn thường lệ.

Finnula nhận ra sự chán nản của ông và cảm thấy lo lắng, e sợ rằng sẽ phải nghe thêm tin xấu. Nhưng bà de Brissac thì lại chẳng thèm để ý đến tâm trạng của con trai, và lao tới chỗ ông như một con chim giẻ cùi lăm chuyen.

“Con có biết cái đồ ngồi lê đôi mách này làm gì suốt cả ngày không?” bà chỉ tay với vẻ buộc tội về phía Finnula đang ngồi thần thờ bên lò sưởi. “Chẳng làm gì cả. Chỉ toàn buồn chuyện với mấy con chị. Hình như cái con bé xinh đẹp lấy tay nhạc công đó, đã không thể giữ được hắn, trong khi mới lấy hắn có một tuần. Đêm qua hắn ta đã biến đi, mang theo tất cả số tiền ngài Hugo cho cô ta, cùng với cây đàn và con lừa của hắn. Có vẻ cuộc sống của một người thợ cối xây trung thực quá buồn tẻ với hắn, vậy là hắn biến chẳng một lời từ biệt. Con bé Mellana đó khóc nhiều lắm...”

Quận trưởng de Brissac đang tháo đôi ủng, ngược mắt nhìn Finnula, cho dù ông không thể nói là mình quá ngạc nhiên về điều đó. “Vậy à?” ông hỏi.

Finnula gật đầu u ám. “Đúng đây. Tôi chắc chúng tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại Jack Mallory nữa. Hoặc nếu có thì cũng là khi hắn đã chết vì tay anh trai của tôi rồi...”

“Tôi không hề nghi ngờ điều đó.” John quay lại với đôi ủng của mình. “Nhưng có một vụ mất tích nữa,” ông cầu nài.

Finnula nghe thấy và ngay lập tức ngẩng đầu lên. “Một người nữa? Ai vậy? Tôi biết ông đang tìm nhà Laroche và Peter, nhưng còn ai nữa? Liệu có chuyện gì xảy ra với Hugo...”

“Không, không.” John sải chân băng qua phòng và quàng mình xuống chiếc ghế dài đặt trước lò sưởi. “Nghe này, Finnula. Người tôi đang lo sợ không phải là ngài Hugo mà là Jamie.”

“Jamie?” nàng lặp lại. “Jamie làm sao?”

“Không ai nghe hay nhìn thấy thằng bé kể từ đêm đó... đêm chồng của cô bị bắn. Ngài Hugo sợ rằng có chuyện không hay đã xảy ra với thằng bé...”

“Chuyện không hay ư?” Finnula đứng phắt dậy, đi lại quanh phòng. “Hugo không sợ có chuyện không hay, mà là sợ nó bị sát hại! Liệu chúng có sát hại Jamie không, ngài quận trưởng? Ông nghĩ có ai làm hại nó không?”

John de Brissac thở dài nặng nề. “Tôi e là như vậy. Thằng bé chưa bao giờ đi xa nhà lâu đến thế. Tôi - và cả ngài Hugo - đều sợ rằng đồ khốn Peter đã đưa Jamie đi cùng với hắn...”

“Nhưng Jamie sẽ không đi khỏi nhà với hắn,” Finnula nói chắc chắn, “trừ khi bị ép buộc.”

“Tôi biết thế. Vì vậy mà tôi đã tăng gấp đôi việc tìm kiếm nhà Laroche. Nhưng đến giờ thì vẫn vô vọng. Không hề có chút tăm tích nào để biết chúng đang ở đâu...”

“Người của ông đã dùng biện pháp gì để tìm Jamie?” Finnula hỏi sau một thoáng im lặng.

John ngần ngại nhưng rồi ông thành thật trả lời, “Họ đã sục sạo con sông, họ đã tìm kiếm trong rừng. Họ đã tìm mọi đồng rơm...”

“Vậy là ông nghĩ thằng bé đã chết rồi.” Giọng nàng lạnh lẽo.

“... Phải.”

“Ông đã dùng chó săn chưa?”

“Rồi.” Đột ngột đứng dậy, viên quận trưởng cho tay vào trong túi lôi ra một miếng vải bẩn thỉu mà Finnula nhận ra ngay đó là cái áo Jamie thường mặc. Có lẽ nó chưa được giặt bao giờ. Trong trường hợp này thì đó hóa ra lại là điều hay.

“Lũ chó săn đã đánh hơi cái áo này,” quận trưởng nói, giữ cái áo bé nhỏ trong bàn tay to lớn của ông. “Nhưng cứ vào rừng là chúng lại bị lạc hướng...”

Finnula cầm lấy cái áo trên tay ông, quan sát thật kỹ. “Gros Louis có thể tìm xa hơn,” nàng nói dứt khoát. “Đúng thế. Nhưng nó chỉ tìm khi cô ra lệnh thôi, Finnula.”

Finnula cắn môi, không dám ngược nhìn quận trưởng. “Và ông sẽ không... Ông sẽ không cho phép tôi...”

“Đừng có nghĩ về chuyện đó.” Viên quận trưởng lấy lại cái áo trong tay nàng và nhét vào trong túi của mình. “Điều cô đòi hỏi là không thể. Cho tới khi tôi có lời thú tội của Reginald Laroche và gã Peter, tôi không thể để cô bước chân ra khỏi cánh cửa đó.” Trông thấy vẻ mặt tiu nghỉu của Finnula, John de Brissac thở dài. “Đừng nhìn tôi như vậy, Finnula. Cô biết thừa rằng Miles Hillyard chẳng muốn gì hơn là treo cổ cô mà.”

Finnula nhăn mặt. “Tôi không hiểu sao ông ta ghét tôi đến vậy. Ông ta đâu có chê món thịt thú rừng tôi bán cho ông ta suốt mùa đông.”

“Thị trưởng Hillyard không muốn bị coi là ngu ngốc, và sự thực rằng không có ai bị bắt sau vụ ám sát ngài Geoffrey khiến ông ta trông quả là ngu ngốc. Ông ta muốn rằng lần này phải có kẻ trả giá cho tội ác đó. Người đó là cô hay ai khác không quan trọng, nhưng phải có ai đó. Đây không phải là chuyện tư thù cá nhân, Finnula ạ, cho dù đúng là sẽ tiện hơn cho ông ta nếu con gái ông ta không lấy một người ở tầng lớp dưới là Robert, anh trai cô.

“Vâng,” Finnula lặng lẽ đồng ý. Lướt tay dọc theo mặt lò sưởi bằng đá, nàng thở dài. Nghe thấy âm thanh đó, quận trưởng de Brissac chuyển sang xăm xoi móng tay của mình rồi ông hắng giọng.

“Chuyện gì vậy, Finn?” ông hỏi có đôi chút lo lắng. Finnula đang mang một bộ mặt mà ông chưa từng thấy, ấy vậy mà ông tưởng mình đã thấy hết mọi tâm trạng của cô.

“Reginald Laroche chỉ muốn một điều,” Finnula nói với vẻ hiển nhiên. “Đó là thấy ngài Hugo chết và hẳn ta trở thành bá tước của Stephensgate.”

“Đúng vậy,” John thừa nhận với một cái nhún vai. “Thì sao nào?”

“Vậy để hẳn có được điều hẳn muốn,” Finnula nói, “Ngài Hugo phải chết. Và khi đó, Laroche sẽ lộ diện.”

“Phải. Nhưng ngài Hugo không chết, Finnula ạ, và với sự canh chừng của người của tôi, không ai có thể tới gần và làm hại ông ấy hết.”

“Nhưng giả dụ như,” Finnula nói, “rằng ngài Hugo không qua khỏi vì vết thương quá nặng. Giả dụ như - chỉ giả dụ thôi - ngài Hugo sẽ chết tối nay...”

Quận trưởng de Brissac nhìn cô gái chăm chăm với vẻ kinh hoàng. “Cô có biết mình đang nói gì không? Có phải ý cô là...”

“... là chúng ta sẽ thông báo rằng ngài Hugo đã chết, và rằng tôi sẽ bị treo cổ vì tội giết hại ngài,” Finnula kết thúc lời của ông.

“Nhưng...”

“Tin đó sẽ khiến Laroche lộ diện nhanh hơn mọi nỗ lực tìm hẳn của chúng ta.”

“Nhưng thế sẽ là nói dối!”

Finnula trông có vẻ hết kiên nhẫn. “Tất nhiên đó là nói dối! Chứ ông cho rằng tôi nghĩ chúng ta nên giết chồng tôi thật ư? Ông có phải là kẻ chậm hiểu không đây?”

Choáng váng vì bị gọi là kẻ chậm hiểu, viên quận trưởng chỉ có thể ngồi lắp bắp không thành tiếng trong khi Finnula sải bước khắp phòng, lên kế hoạch của nàng.

“Chuyện thuyết phục mọi người rằng Hugo đã chết cũng dễ thôi. Không để cho họ nhìn thấy anh ấy, kể cả bà Laver cũng phải tưởng rằng anh ấy đã chết. Ông hãy ra lệnh ua quan tài và tổ chức một tang lễ trọng thể. Hãy tung tin rằng ngài Hugo đã chết vì vết thương, còn tôi sẽ bị treo cổ. Nhà Laroche sẽ trở về cùng với Peter. Ông hãy thăm vấn chúng và sự thực sẽ lộ ra, bởi vì cái gã Peter chết nhất đó không kín miệng được lâu đâu, tôi cam đoan với ông đấy, hãy bắt chúng vì tội bắt cóc và mưu sát. Chuyện đó thì có gì khó hiểu cơ chứ?”

Nàng ném về phía ông một cái nhìn khinh khỉnh, khi nhớ lại những lần ông đã đe dọa bắt nàng vì những chuyện lật vạt hơn giết người nhiều.

Quận trưởng de Brissac lắc đầu. “Nhưng liệu chồng cô có đồng tình với việc này không? Hãy nhớ rằng anh ta là một chiến binh, từ rất lâu trước khi trở thành một bá tước. Một con người như vậy mà giả chết thì... tôi không nghĩ anh ta thích điều đó đâu...”

“Chẳng lẽ anh ấy muốn để cho con trai của mình chết?” Sự cộc cằn của Finnular thật khó giấu. “Tôi nghĩ là không đâu. Hãy giải thích điều đó với anh ấy như tôi đã nói với ông, và anh ấy sẽ tán thành kế hoạch này ngay thôi.”

Quận trưởng de Brissac đưa tay gãi bộ râu, rõ ràng là đang suy nghĩ rất lung. Với Finnula khoảng lặng đó quả là đáng sợ. Nàng biết kế hoạch của mình rất hay; thực ra đó là cách duy nhất nàng thấy có thể bắt được một kẻ thông minh cỡ như Reginald Laroche. Nhưng nàng e rằng quận trưởng de Brissac sẽ không tán thành kế hoạch của nàng. Nếu ông từ chối thì Reginald Laroche sẽ mãi mãi được tự do và sẽ mãi mãi là một mối đe dọa cho nàng và Hugo và, nếu Chúa ban ơn, những đứa con mà họ sẽ có.

Đột nhiên, John de Brissac ngẩng đầu lên và gật đầu. “Được,” ông nói.

Nàng nhướn mày. “Được ư?”

“Phải. Chúng ta sẽ làm thế. Sáng mai tôi sẽ nói chuyện này với ngài Hugo.”

Finnula giậm chân sốt ruột. “Như thế thì muộn quá! Ông phải nói với anh ấy ngay đêm nay!”

Viên quận trưởng trông có vẻ kinh ngạc. “Tối nay? Để làm gì?”

“Chúng ta càng delay, thì Jamie sẽ càng bị nguy hiểm. Có thể giờ chúng vẫn chưa giết thằng bé, John!”

“Không, Finnula,” quận trưởng nói, sự hối tiếc hiện rõ trong giọng nói của ông. “Tôi nghĩ khó có khả năng...”

“Nhưng vẫn là có thể, đúng không?”

“Tôi nghĩ là có thể, nhưng...”

“Nhưng anh ấy phải chết vào tối nay! Hãy nói với anh ấy. Hãy nói với Hugo rằng tối nay anh ấy phải giả chết, và tin tức phải truyền đi ngay sáng mai...”

Giật mình vì sự cuồng nhiệt của cô gái, John nói nhanh, “Được rồi. Được rồi, thưa phu nhân. Tôi sẽ làm theo lệnh của cô. Tôi sẽ đi ngay. Nhờ cô đưa giùm tôi đôi ủng...”

Finnula lập tức làm ngay và trong khi viên quận trưởng cúi người xuống xỏ chân vào ủng, nàng nhanh như chớp luồn tay vào túi của ông và rút ra cái giẻ rách vốn là tấm áo của Jamie, và mau lẹ nhét nó vào ống tay áo rộng của nàng. Khi John de Brissac đứng thẳng người lên, ông nói ầm ầm với bà mẹ rằng ông sẽ đi ra ngoài, rồi giậm chân đi ra phía cửa, dừng lại và quay lại nhìn thật lâu Bá tước phu nhân của Stephensgate.

“Cô nghĩ việc này sẽ thành công chứ?”

“Tôi nghĩ vậy,” nàng nói, trong lòng nhói lên cảm giác tội lỗi.

“Tốt.” Viên quận trưởng quay người đi ra ngoài trong bóng chiều chạng vạng.

Còn Finnula đứng dựa vào khung cửa, hít thở không khí. Nàng hài lòng thấy rằng bầu trời không một gợn mây và chẳng có dấu hiệu là sẽ mưa. Đây sẽ là một đêm rất thích hợp để đi săn, nàng tự nhủ.

28. Chương 26

Finnula đợi cho tới khi màn đêm buông xuống, bao phủ vùng đất trong bóng tối màu xanh thẫm và mang lại vỏ bọc cần thiết cho cuộc đào tẩu của nàng. Nàng không định đợi cho tới khi bà mẹ của ông quận trưởng đã đi ngủ. Làm như vậy chỉ phí thêm thời gian quý giá trong cuộc tìm kiếm Jamie. Một khi đã quyết định ra đi, Finnula không thể đợi được. Sau khi đã sẵn sàng, Finnula mở chốt cửa sổ ở gác mái và leo ra cái mái lợp rơm.

Gros Louis đang nằm ở ngoài sân và nó trông thấy nàng ngay lập tức. Là con chó được huấn luyện tốt, nó không sủa mà đứng lên, vẫy đuôi vui vẻ cho tới khi Finnula xuống tới mặt đất an toàn.

Nàng không có dao, không có cung tên, không có đồ dự phòng gì trong trường hợp buộc phải ngủ ngoài trời và chẳng có tiền bạc để mua gì cả. Tất cả những gì nàng có là viên ngọc lục bảo nàng đang đeo trên cổ và nàng sẽ không bao giờ rời xa nó cho dù có đổi tất cả vàng bạc trên thế giới. Điều duy nhất khiến nàng lo lắng là về viên quận trưởng bởi vì chắc chắn ông ấy sẽ bị trừng phạt khi tin tức lộ ra rằng nàng đã bỏ trốn.

Nhưng nếu nàng có thể tìm ra Jamie trước buổi sáng, như nàng hy vọng, thì có thể mọi người sẽ chẳng biết rằng nàng đã bỏ trốn. Bởi vì nàng sẽ trở về nhà tù của mình ngay khi tìm được Jamie, và sẵn sàng hứng chịu mọi sự trừng phạt.

Nàng lén đi khỏi sân với Gros Louis bám theo sát gót. Họ tránh đường lớn và men theo những lối mòn xuyên qua rừng, hướng tới Thái ấp Stephengate. Trăng chưa lên nhưng Finnula biết rõ vùng đất này như là chỉ tay trong lòng bàn tay của nàng vậy, và họ tiến lên rất nhanh qua những vùng đất mấp mô, những bụi gai và đôi dòng suối.

Vào lúc họ tới tòa nhà chính của thái ấp, mặt trăng đã lên cho dù vẫn còn lấp ló sau những bụi cây thấp ở đường chân trời, ánh sáng bạc của nó vừa là lợi thế vừa gây bất lợi. Cho dù Finnula có thể nhìn rõ hơn nhưng nàng cũng sẽ dễ dàng bị phát hiện, và đó là điều nàng không hề mong muốn.

Và dù ý định của nàng là đi men theo rìa của khu nhà, nhưng sự hiện diện của Hugo giống như là một phép thôi miên khó cưỡng. Nhìn thấy có ánh đèn sáng phát ra từ cửa sổ phòng bá tước, nàng bỗng nhận ra mình đang bị hút về phía đó. Nàng cảm thấy mình như một kẻ ngốc bị phụ tình. Nàng phải tự trấn an mình, cố gắng dứt ánh mắt ra khỏi cửa sổ để có thể làm theo kế hoạch đã định.

Nàng quay lưng lại tòa nhà, đi tới nơi mà quận trưởng de Brissac đã cho biết bầy chó săn của ông không thể đánh hơi được mùi của Jamie nữa. Rút cái áo của thằng bé ra, Finnula chìa nó về phía Gros Louis, và con chó ngửi ngửi cái áo với vẻ tò mò.

Giữa nữ thợ săn và con chó của nàng có sự thấu hiểu không cần dùng lời. Con chó đã đi săn cùng Finnula quá nhiều đêm và biết rõ nàng muốn nó làm gì. Hạ thấp cái mõm xuống mặt đất, con chó đánh hơi những lá cỏ mùa xuân mới, sục mũi qua đám lá rụng và phân cừu. Rồi thì tai nó nhấc lên, nhưng mũi nó vẫn sát trên mặt đất, nó bắt đầu di chuyển, mau lẹ tiến vào sự tối tăm của khu rừng.

Finnula nhắc cái gấu váy dài sát đất của nàng lên, và bám theo nó.

29. Chương 27

“Không đời nào!”

Hugo ngồi bật dậy. Giờ đây chàng đã khá hơn, và mỗi giờ qua đi chàng lại cảm thấy khỏe hơn, kể từ khi chàng tổng khứ được ông già với cái thứ cao dán bốc mùi đó. Chàng chẳng biết có gì ở trong đó và chàng cũng chẳng quan tâm. Tất cả những gì chàng biết là nó hút đi sức lực của chàng cũng như đĩa hút máu vậy. Và chàng tin rằng điều duy nhất khiến chàng không chết đi chính là cái quyết tâm mạnh mẽ phải tiêu diệt Reginald Laroche.

“Thưa ngài,” quận trưởng de Brissac kiên nhẫn nói, “Đây là cách duy nhất...”

“Vậy thì tìm cách khác đi.” Hugo cảm thấy nỗi khát khao ghê gớm được đập vỡ một thứ gì đó. “Tôi sẽ không giả chết đâu,” Hugo tuyên bố. “Nếu ông không thể tìm được con tôi, vậy thì tự tôi sẽ làm. Bà Laver! Bà Laver, đưa kiếm cho tôi!”

Quận trưởng de Brissac thở dài. Ông chẳng mong đợi Hugo đồng ý với kế hoạch của Finnula. Điểm sai lầm lớn nhất trong kế hoạch này là nó đòi hỏi một người đàn ông ưa hành động phải nằm im trong một thời

gian khá dài. Hugo sẽ không bao giờ làm điều đó. Chỉ nói ra chuyện đó thôi cũng khiến cho John cảm thấy như mình là một thằng ngốc.

Và rồi, với một cảm giác kinh hoàng, quận trưởng tự hỏi tại sao Finnula, một người chắc chắn hiểu rõ chồng mình hơn ông nhiều, lại cho rằng kế hoạch như vậy là khả thi. Rõ ràng cô ấy đã tính tới khả năng Hugo nói không. Chắc chắn cô ấy phải biết rằng chồng mình không phải là người để cho người khác hành động trong khi chính anh ta thì ngồi chờ. Khi có tiếng đập dồn bên ngoài cửa phòng, quận trưởng de Brissac là người duy nhất không ngạc nhiên vì điều đó. Ông chậm rãi quay lại, các ngón tay ông mân mê bộ ria, trong khi ông nghĩ cách ứng phó với những diễn biến mới này.

“Ngài quận trưởng!” Một trong các viên phó của de Brissac lao vào trong phòng, thở hổn hển. “Thưa quận trưởng! Phu nhân Finnula... mẹ của ngài báo rằng phu nhân Finnula đã bỏ trốn!”

Ngài Hugo đã ra khỏi giường, cặp mắt của chàng xanh rực, còn xanh hơn cả viên đá mà quận trưởng đã thấy Finnula đeo trên cổ.

“Cái gì?” Hugo hỏi, trong căn phòng này, tiếng thì thầm của chàng cũng âm ỉ như tiếng hét vậy. “Cái gì?”

John de Brissac thọc tay vào trong túi. Cái áo của thằng bé đã biến mất, và ông đã biết điều đó từ trước khi đưa tay vào. Đồ ranh con mưu mô.

“Anh nói phu nhân Finnula đã trốn đi là sao?” Hugo hỏi, không còn thì thầm nữa. “Hắn ta có ý gì vậy John? Vợ tôi đâu? Vợ tôi đâu rồi?”

John de Brissac chỉ tay ra ngoài cửa sổ. “Ở ngoài kia, thưa bá tước,” ông nói, chỉ vào màn đêm bao phủ quanh ngôi nhà. “Ở ngoài kia.”

30. Chương 28

Nàng tìm thấy cậu bé trước lúc bình minh.

Jamie chưa đi đâu xa. Nàng và Gross Louis chỉ phải đi có vài giờ. Nhưng đường đi không dễ dàng.

Không có lối đi, chỉ có gai nhọn xé toạc cái váy dài và cào xước tay của nàng, trong khi Gros Louis với bộ lông ngắn có thể dễ dàng lách qua đó như cá trong nước vậy. Nó có đôi lần bị mất dấu nhưng rồi Finnula đã thấy điều mà không ai trong đám người của quận trưởng có thể nhận ra: đó là dấu vết của những cành cây gãy và bụi cây bị dẫm lên. Đã có người ở đây trước nàng, có vài người, và họ cũng chẳng buồn xóa dấu vết.

Ở sâu trong rừng như thế này, chẳng có gì ngoài những bụi gai và lũ sói, và cả hai thứ đó đều khiến cho các thợ săn và người hái dâu rừng tránh xa. Rõ ràng Reginald Laroche đã biết điều này và sử dụng nó để phục vụ mình.

Mặt trăng vẫn chưa lặn vào lúc con chó ngồi xuống trên hai chân sau và gầm gừ khe khẽ. Đặt một tay trên cái đầu to lớn của nó, Finnula quỳ xuống bên cạnh, nhìn xuyên qua bóng tối về nơi Gros Louis đã đưa nàng tới.

Nàng không ngạc nhiên khi người của quận trưởng không tìm ra được chúng. Cái hang này không được mấy người biết đến. Hồi nhỏ họ thường cảnh báo nàng không được tới đây chơi. Có tin đồn rằng có một đứa bé đã mất tích ở trong đó. Còn chuyện lũ sói sống ở trong đó trong những tháng mùa đông khắc nghiệt thì không phải là tin đồn. Vì thế mà nó được gọi là Hang Sói.

Nhưng không phải lũ sói chiếm giữ cái hang này vào đêm nay - hay ít nhất không phải là loài bốn chân.

Có ai đó đã sắp xếp lại nơi này, biến nó thành một nơi cũng ẩm ướt gần bằng Thái ấp Stephensgate. Một ngọn lửa sáng rực nhảy múa trên đồng lửa ngoài cửa hang, tỏa ánh vàng khắp khoảng đất trống nhỏ. Trong ánh sáng đó, Finnula nhận ra ngựa của Reginald Laroche, cùng với con ngựa của Peter đang gặm cỏ hiền

lành ở một bên. Có vẻ như gã hộ vệ Peter trực ca này, nhưng hẳn chẳng canh gác gì mấy, mà đang ngủ ngon lành trên một tấm thảm gần ngọn lửa. Bên cạnh hắn, Finnula nhẹ cả người khi nhận ra Jamie đang nằm im. Nhưng Jamie chắc chắn vẫn còn sống. Chúng sẽ chẳng mất công trói tay chân của một cái xác.

Giờ đây khi đã tìm ra họ, Finnula khá chắc phải làm gì tiếp theo. Tất nhiên nàng sẽ phải quay lại và báo cho ngài quận trưởng. Đó sẽ là kế hoạch hay nhất bởi vì nàng chẳng có dao hay cung tên. Nhưng cũng hay nếu nàng mai phục tên hộ vệ và cởi trói cho Jamie... mà nàng chắc chắn mình có thể làm được thế mà không làm nhà Laroche thức giấc.

Nhưng muốn thế phải có vũ khí.

Dù cảm thấy thật phẫn khích sau chuyến đi dài vừa rồi - phẫn khích và miễn cưỡng khi phải từ bỏ quá sớm sự tự do mà nàng mới tìm được - nhưng nàng phải quay trở lại. Thật khó có thể tin được nàng chẳng hề ở ngoài một mình kể từ khi nàng bắt được Hugo. Và nàng đã chẳng thể nào ngờ rằng việc bắt cóc chàng lại khiến nàng mất đi tự do như thế này. Mellana khóc lóc bảo rằng vì chị mà Finnula lâm vào cảnh này, nhưng Finnula chỉ tự trách mình. Nàng đã đánh giá sai tính cách của Hugo vào cái ngày ở quán trọ đó. Chàng không phải là người nàng có thể kiểm soát được.

Có thể vì thế mà nàng yêu chàng đến vậy.

Chính Gros Louis đã đột ngột làm thay đổi mọi chuyện. Con chó cũng vui sướng vì chuyến đi giống như nữ chủ nhân của nó, tình cờ nhìn thấy một con thỏ cách đó mấy thước, và nó phản ứng theo bản năng. Với tiếng gầm gừ trầm, con chó phóng mình đi, một hành động khiến cho con ngựa giật mình và nhấc đầu lên hí lớn. Tiếng động khiến gã hộ vệ tỉnh dậy, và Finnula vội núp xuống, đột nhiên cảm thấy mình ở vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

“Cái gì...” Peter đứng dậy, rõ ràng cảm thấy có lỗi vì đã ngủ gật khi đang gác. Nhìn vào bóng tối, hắn nhìn thấy cái đầu bạc rất lớn của Gros Louis. Peter thét lên, “Chúa ơi!”

Tệ thay, Laroche từ trong hang bước ra, nhanh chóng chỉnh lại trang phục, tay cầm thanh kiếm tuốt trần. “Chuyện gì vậy?” hắn thốt lên. “Quận trưởng à?”

“Không,” Peter run rẩy chỉ tay ra. “Có con sói, thưa ngài, con lớn nhất tôi từng thấy!”

“Khốn kiếp,” viên quản gia chửi thề, mắt hắn mở to khi nhìn cái mõm ghê gớm của Gros Louis. “Đừng có đứng ì ra đấy. Ném cái gì đó xua nó đi đi.”

“Cái gì, ném thứ gì vào nó ư?” Peter kinh hoàng. “Nó sẽ lao tới đây và cắn ngập răng vào người tôi!” Laroche gầm gừ, cúi xuống nhặt một hòn đá to bằng nắm tay. Finnula hốt hoảng khi hắn ném hòn đá vào Gros Louis, nhưng lo lắng của nàng hóa ra là thừa. Reginald chẳng thể ném trúng con bò ở trong chuồng, hắn ngắm quá tệ. Hòn đá bay vụt qua đầu Gros Louis và con chó vẫn còn đang quá bận bịu với con mồi còn chẳng để ý thấy nó.

Isabella Laroche từ trong hang cũng đã bước ra, dụi dụi mắt. “Có chuyện gì vậy?”

“Có chó sói,” Peter trả lời bằng một giọng mà Finnula chưa từng thấy hắn sử dụng bao giờ. Nó trầm hơn giọng bình thường của hắn và chắc hẳn tưởng như thế là nam tính hơn. “Xin tiểu thư đừng sợ. Tôi sẽ không để cho nó làm hại tiểu thư đâu.”

Ấy thế nhưng Isabella Laroche trông chẳng có vẻ gì là sợ hãi cả. Hất mái tóc dài ra đằng sau, cô nàng tiến lại gần bên đồng lửa. Dù là ngủ ở trong hang, nhưng cô ta đang mặc một chiếc váy ngủ khá cầu kỳ, Finnula nhận thấy như vậy.

Khi nhìn Gros Louis, Isabella khịt mũi khinh bỉ. “Nó không phải là chó sói,” cô ta nói vẻ khinh miệt, quay lưng trở vào trong hang. “Đó là con chó của Finnula Crais.”

“Cái gì?” cả Laroche và Peter quay phắt lại nhìn Isabella, và cô nàng nhìn lại như thể hai gã kia đều là những kẻ thiếu đầu óc.

“Hai người nghe thấy tôi nói rồi đấy,” cô nàng đáp. “Đó là con chó ghê tởm của Finnula Crais. Tôi nhận ra nó mà. Lúc nào nó cũng dính kè kè lấy cô ta. Sao không tống khứ nó đi? Cái đồ bẩn thỉu đó.”

Nói rồi Isabella quay lưng lại, không hề ngờ tới tác động những lời cô ta vừa nói đối với cha cô ta và Peter. Hai gã đàn ông nhìn nhau chằm chằm và rồi nhìn xuống con chó.

“Nếu con chó ở đây,” Reginald Laroche nói bằng cái giọng khiến cho Finnula lạnh toát cả sống lưng, “vậy thì chắc chủ nhân của nó cũng không ở xa?”

“Không thể nào,” Peter chế nhạo. “Finnula Crais đang ở trong tù!”

“Và con chó của cô ta chỉ tình cờ lảng vảng ở đây?” Trong ánh lửa, Finnula nhìn thấy những cái răng vàng ố của Laroche hiện ra bên dưới bộ ria của hắn.

“Không. Nó đang ở gần đây, ta có thể cảm thấy điều đó. Lúc nào cũng có thể có một mũi tên phóng ra từ đêm tối...”

Peter vội ngoái nhìn qua vai, như thể ngờ rằng có mũi tên nào từ sau lưng bay tới. “VẬY Ừ, thưa ngài? Nhưng không thể nào! Chúng ta đã đảm bảo rằng...” Laroche vẫy tay ra hiệu cho Peter im lặng. Cái nhìn tầm tối của hắn xăm soi rừng cây nơi Finnula đang nấp. Nàng cảm thấy những con mắt đỏ chĩa vào nơi nàng đang nấp, rồi di chuyển. Hắn chưa nhìn thấy nàng. Chưa thôi. Nhưng hắn biết nàng đang ở đó. Phải rồi. Hắn đã biết rằng nàng đang ở đây.

Hành động tiếp theo của hắn đã khẳng định điều đó. Gã quần gia lao tới chộp lấy Jamie, kéo lê thằng bé dưới chân, rồi hắn dí lưỡi kiếm vào cổ thằng bé. Jamie choáng váng vì kinh hoàng và vì bị đánh thức đột ngột, chỉ dám thút thít nho nhỏ. Laroche gọi vào trong bóng đêm, “Ra mặt đi, thưa phu nhân. Tôi biết cô ở đó. Ra đi, nếu không thằng nhóc sẽ phải chết.” Finnula siết tay lại thành nắm đấm. Nàng cảm thấy nôn nao khó chịu. Mồ hôi túa ra trên trán nàng, và cơn gió đêm mát lạnh bỗng trở nên lạnh giá như băng. Biết rằng mình chẳng còn sự lựa chọn nào khác, nàng bước ra khỏi chỗ nấp và tiến vào khoảng trống ngập ánh sáng. Khi tiến lại gần đồng lửa, nàng thấy những biểu hiện khác nhau trên khuôn mặt của những người đang đứng trước nàng. Với Laroche là sự chiến thắng, với Peter là hoài nghi, Isabella là giận giữ, và Jamie... Jamie òa khóc.

“Không!” cậu thốt lên, vùng vẫy thảm thương trong tay của Laroche. “Không, phu nhân hãy chạy đi! Chạy đi!”

Finnula không để ý tới cậu bé. Nàng bước tới trước bộ mặt đang nhăn nhó của Reginald Laroche, và sau khi liếc nhanh về phía Jamie để chắc chắn rằng cậu chưa bị làm hại gì, nàng ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt gã quần gia.

Laroche thốt lên với vẻ vui sướng. “Xem chúng ta có gì đây này, Isabella! Bá tước phu nhân của Stephensgate đi tới tận đây để chào hỏi con đấy!” Isabella quắc mắt nhìn Finnula. “Giết nó đi cha,” cô ta nói.

“Ồi đứa con khát máu của tôi.” Laroche cười. “Xin cô hãy tha thứ cho nó, thưa phu nhân. Isabella nóng tính lắm, cô biết mà.”

Finnula vẫn còn đủ sáng suốt để nói khê qua đôi môi trắng bệch vì sợ, “Gros Louis. Về nhà đi.”

Trước khi có ai kịp làm gì, con chó lớn đã nhảy vọt đi, cái lưỡi đỏ của nó lè ra ngoài. Finnula nhìn theo với vẻ hài lòng khi con chó của nàng biến mất vào bụi dương xỉ rậm rạp, và chẳng để ý thấy cánh tay giáng xuống nàng trước khi đã quá muộn.

Một cú đánh giáng xuống khiến cho nàng loạng choạng và chắc hẳn đã ngã xuống nếu một bàn tay thô bạo không chộp lấy tay nàng để giữ cho nàng đứng thẳng. Choáng váng, nàng ngược đầu nhìn lên và thấy gã Reginald Laroche đầy giận giữ đang điên cuồng nhìn nàng.

Trước khi gã kịp nói một lời, Finnula nhận ra miệng lưỡi của nàng đang tự hoạt động, “Quận trưởng và người của ông ấy đi theo tôi. Họ sẽ tới đây ngay thôi. Tốt nhất ông hãy thả chúng tôi ra.”

“Cô gái yêu quý.” Reginald Laroche buông Jamie ra, và thằng bé lại ngã dúi xuống mấy tảng đá. Giờ đây, khi giữ chặt Finnula, hắn nhìn vào mắt nàng và hỏi. “Mày đúng là con nhãi dối trá. Tao phải làm gì với mày đây?”

“Giết nó đi, cha ạ,” Isabella đề nghị lần nữa.

“Chắc chắn là nó sẽ phải chết rồi.” Laroche giơ tay ra và nhắc lên một lọn tóc nằm trên má của Finnula. Xem xét lọn tóc đỏ đó, tên quản gia nói, hơi thở của hắn nóng hổi trên mặt nàng. “Kế hoạch là như thế mà. Hoặc ít ra đó là điều chúng tao đã quyết định khi ông anh họ Geoffrey ngu ngốc của tao lấy mày, cưng ạ. Và rồi vừa hay hắn đã chết trước khi hắn có thể làm mày có con, và bọn tao cứ tưởng thế là đã an toàn.” Laroche thở như bễ. “Nhưng rồi vị vua kính yêu của chúng ta đã trả tiền chuộc cho những hiệp sĩ Thập tự chinh can đảm của ông ta, rồi tiếp theo mày đã bắt cóc Hugo... Tao còn có thể làm gì khác ngoài việc sử dụng cái kế hoạch đã phát huy tác dụng rất tốt trước đó? Tất nhiên, lần này thì khó hơn, khi mà tao đã bị trục xuất khỏi thái ấp, và không thể dùng thuốc độc, như trước kia...”

Finnula lắng nghe bài diễn văn này với sự kinh sợ ngày càng tăng lên. Nàng biết rằng mình đã chẳng được nghe lời thú tội chân thực này, nếu như nàng được sống đủ lâu để kể lại nó. Nghi ngờ này được xác nhận khi Isabella cắt ngang cha mình.

“Giết nó ngay đi cha,” Isabella khẳng khái. “Đừng phí thời gian nói dài dòng nữa. Giết nó rồi đi ngủ thôi! Con mệt quá rồi.”

Peter trông có đôi chút sững sốt trước sự khẳng khái của Isabella. “Giết nó, lạnh lùng như vậy sao?”

Isabella đảo tròn con mắt. “Thế anh định thế nào? Anh đã sẵn sàng giết ngài Hugo và để nó bị treo cổ vì tội đó. Giờ sao lại chần chừ khi có thể tự tay giết nó?”

“Nhưng...” Trong ánh sáng của ngọn lửa, rõ ràng Peter đang đỏ mặt. Có lẽ nào, Finnula tự nhủ, rằng hắn đang nghĩ lại về người tình của mình? “Nhưng giết một phụ nữ... cũng giống như với thằng bé đó. Thế là sai. Không nghĩa hiệp. Khi ta mới bàn về việc này, thưa ông, ông đâu có nói gì về giết phụ nữ và trẻ em...”

“Đồ ngu,” Isabella nạt. “Giết nó đi cha, rồi chôn xác nó. Chẳng ai tìm ra nó trong chốn rừng sâu này đâu. Người ta sẽ nghĩ nó bỏ trốn để thoát khỏi giá treo cổ vì tội giết hại chồng...”

“Nhưng ngài Hugo vẫn còn sống,” Peter bùng nổ.

“Họ sẽ không treo cổ cô ta, vì bá tước vẫn còn sống!”

“Làm sao ta quên được chuyện đó,” Laroche gầm gừ. “Nếu mày làm tốt phần việc của mày, thì hắn đã chết rồi. Ta bắt đầu nghĩ rằng có thể mày không muốn giết hắn...”

“Con đã bảo cha rồi,” Isabella thốt lên. “Sáng mai hãy để con về thái ấp để kết liễu anh ta. Đơn giản thôi mà. Chẳng có ai nghi ngờ con hết. Nếu Hugo thực sự yếu như họ nói, thì chỉ cần một lát để chẹn gối làm hắn ngạt thở...”

Finnula không thể chịu thêm được nữa. Nàng cảm thấy cơn giận giữ điên cuồng đang sôi lên trong người, nhưng khi không có vũ khí, nàng chẳng thể làm gì để giúp mình hay giúp ai khác. Thay vào đó nàng nói, giọng nàng run lên nhưng không phải vì sợ hãi mà vì giận giữ. “Cứ giết ta đi, nếu các người muốn. Và cả Hugo nữa, nếu các người có thể, nhưng ta nghi ngờ điều đó đấy. Nhưng hãy tha cho Jamie. Nó chỉ là một đứa trẻ. Giết nó các người chẳng được lợi gì.”

“Không có gì ư?” Laroche giật lọn tóc mà hắn đang nắm. “Jamie là người thừa kế của chồng mày. Để cho kế hoạch của tao được thành công, tao phải là người thừa kế duy nhất.”

“Thằng bé không phải người thừa kế hợp pháp.” Finnula nói. “Hugo không quan tâm tới nó. Thằng bé sẽ không bao giờ được thừa kế. Hãy để nó đi. Nó sẽ bỏ chạy, không bao giờ lộ mặt ở thái ấp Stephensgate nữa. Cả thế giới sẽ nghĩ nó đã chết rồi.” Nàng không dám nhìn vào mặt Jamie khi nói, và hy vọng thằng bé hiểu rằng nàng nói dối là để cứu nó.

Laroche bật cười. “Mày cầu xin cho người khác cũng thuyết phục đấy chứ. Thú thật là tao chẳng quan tâm tới cái chết của thằng nhóc, cũng như của mày. Khả năng thừa kế của nó ít hơn của những đứa con mà mày có thể đẻ ra. Thế nhưng tao vẫn cần phải giết cả hai đứa, để đảm bảo cho những thứ đáng thuộc về tao”. Laroche gật đầu, dường như là với chính mình. “Phải rồi. Mọi việc phải là như vậy. Peter, mang dây thừng lại đây. Chúng ta sẽ kết liễu phu nhân Finnula ngay bây giờ, theo cách mà đao phủ sẽ làm nếu cô ta bị đưa ra tòa xét xử.”

Finnula sững sờ. Nàng không thể hình dung ra chúng sẽ giết nàng nhanh chóng và lạnh lùng đến vậy. Nàng biết rằng vậy là Jamie sẽ không còn cơ hội sống sót.

Đột nhiên Isabella ghé sát vào mặt Finnula và phá lên cười. “Mày nghĩ cha tao sẽ để một trong những đứa con hoang của chồng mày được tự do sao! Lẽ ra cha tao đã giết nó từ lâu nếu như thằng họ vệ thăm hại của chồng mày không nặng xị lên về việc đó.”

Finnula liếc nhìn Peter, để xem hắn phản ứng ra sao với câu nói này. Nhưng hắn không dám nhìn nàng. “Vì thế mà Hugo lấy mày ư?” Isabella hỏi. “Bởi vì mày đang mang thai một đứa con hoang khác của hắn? Đồ ngốc! Giờ thì mày sẽ bị treo cổ và thằng nhóc sẽ chết và tao sẽ là cô chủ của thái ấp Stephensgate. Và tao xứng đáng là mệnh phụ phu nhân hơn mày nhiều,” cô ta cười khẩy, “với cái quần da và điệu bộ hoang dã đó của mày!”

Lẽ ra Isabella nên biết rằng tốt hơn hết đừng có mắng nhiếc kẻ đã không còn gì để mất. Hay ít nhất là cô ta nên đợi cho tới khi tay của Finnula đã bị trói chặt thì hẵng xỉ vả nàng. Thay vào đó, Isabella thấy một cú đâm lao về phía cô ả nhanh đến nỗi cô ả không kịp né. Nắm đấm của Finnula đập mạnh vào mũi của Isabella gây ra tiếng rạn vỡ lớn đến mức suýt át đi tiếng dương xỉ gãy rạp trong rừng ngay bên ngoài khoảng trống trước hang. Lũ ngựa hí lên, và Finnula, rút lại nắm tay đang đau nhức nhối, bỗng nghe thấy tiếng sủa của Gros Louis, và một giọng nói quá quen thuộc đang gọi tên nàng.

“Finnula!”

Miệng nàng há hốc vì không tin nổi, Finnula quay lại vừa đúng lúc Skinner mang trên lưng một Hugo nhọt nhọt nhưng rất kiên quyết, nhảy vào trong khoảng trống.

31. Chương 29

Chẳng sự dục dõ, xin xỏ hay đe dọa nào của John de Brissac có thể tác động tới quyết tâm đi tìm vợ mình của Hugo. Bá tước Stephensgate đã ăn vận chỉnh tề và lên ngựa trước khi quận trưởng kịp triệu tập người của mình. Nóng lòng lên đường, Hugo không đợi đoàn hộ tống của quận trưởng và đã lao thẳng vào rừng, chỉ được vũ trang bằng thanh kiếm của chàng và quyết tâm to lớn là phải cho cô nàng Finnula khờ dại này biết tay, khi nào chàng tìm được nàng.

Không phải chàng trách nàng vì đã ra tay hành động khi mà mọi sự xung quanh còn đang rối tung. Trong những ngày dưỡng bệnh, chàng đã nhận ra tại sao một người như Reginald Laroche có thể nắm giữ quyền lực lâu đến vậy, mà không ai dám ho he gì. Chỉ cần một người, một người thôi, dám tuyên bố điều đó là không đúng, thì những người khác sẽ làm theo.

Nhưng Finnula là sự khác biệt duy nhất trong cái làng hơn trăm người này, và bởi vì nàng là phụ nữ, sự phản đối của nàng chẳng có ý nghĩa gì... hay đúng hơn là điều đó khiến nàng bị coi là kẻ lập dị, và khi cần đổ lỗi việc gì cho ai đó, những sự phản kháng trước đó của nàng giờ lại được sử dụng làm bằng chứng chống lại nàng.

Và những kẻ như thị trưởng Hillyard và Reginald Laroche trên đời này chính là loại người mà Hugo đã chống lại trong suốt cả cuộc đời chàng, theo cách này hay cách khác. Thời điểm để chàng buông kiếm và sống trong bình yên vẫn còn chưa tới.

Nhưng khi chàng tiến vào khu rừng tăm tối, nơi de Brissac cho biết rằng dấu vết của Jamie đã bị mất, chàng đột nhiên nhận ra một nơi thẳng bé có thể tới. Thằng bé đã tới Hang Sói, nơi biệt lập đó, nơi mọi cậu bé trong làng đã bị cấm bén mảng tới. Hugo và anh trai chàng đã leo lên những tảng đá lớn đó rất nhiều lần, dù chưa bao giờ đủ can đảm để vào trong cái hang. Tất nhiên rồi... nếu như nhà Laroche tìm kiếm một nơi ẩn náu ở đây, nơi mà sẽ chẳng có ai tới tìm kiếm, Hang Sói sẽ là nơi phù hợp nhất.

Và chắc chắn Finnula biết những khu rừng này rõ tới mức có thể luận ra điều này. Giống như Hugo, nàng chẳng cần tới ánh trăng hay đuốc để tìm đường tới nơi đó.

Kẻ dẫn lối cho nàng chắc chắn là Gros Louis. Và khi Hugo thấy con vật đồ sộ đó lao về phía chàng trong thứ ánh sáng đang chuyển sang màu hồng của lúc bình minh, sửa lên với vẻ báo động, trái tim của chàng gần như nổ tung vì nỗi lo sợ đột ngột. Tại sao con chó chỉ có một mình, và tại sao nó lại không có chủ nhân đi cùng? Trừ khi, tất nhiên là nàng đã ra lệnh cho nó làm như vậy...

Hugo hét lên một tiếng, và con chó dừng lại ngược nhìn chàng. Cái đuôi của nó vẫy tít, Gros Louis quay lại và bắt đầu lao trở lại hướng nó vừa tới, chẳng cần nhìn lại phía sau để chắc chắn rằng Hugo đang đi theo nó. Điều này càng khiến Hugo lo sợ và chàng thúc Skinner chạy nước đại qua những bụi cây thấp. Chàng không hình dung được mình sẽ nhìn thấy điều gì khi tới khoảng trống trước hang. Chàng có thể chắc mình sẽ tìm thấy Finnula, nhưng trong tình cảnh thế nào thì chàng chẳng dám nghĩ tới. Nhưng khi Skinner nhảy qua bụi cây cuối cùng và đột ngột xuất hiện trước những nhân vật không hề ngờ tới sự xuất hiện của chàng, trong một cảnh tượng mà chàng thấy giống như trong một vở bi kịch Hy Lạp, được soi rọi bằng ánh sáng hồng tím của buổi sớm mai, chàng chỉ có thể ngớ người ra. Ở bên đồng lửa trước cửa hang, Isabella Laroche đang ôm chặt lấy cái mũi máu chảy ròng ròng. Đứng cạnh cô ta không ai khác chính là Finnula, mái tóc đỏ của nàng bay lượn như một vầng lửa. Tiếp đó là tên hộ vệ kiểm sát thủ của Hugo, Peter, trông như thể hắn vừa bị đá một cú vào bụng, và cách hắn không xa là một Reginald Laroche trông rất sững sờ, trong tay là một sợi dây đã được cuốn lại thành cái thòng lọng. Nằm sùm sụp cách đó vài bước chân là một đồng nhỏ mà Hugo chỉ có thể đoán rằng đó là thằng nhóc Jamie.

Cả năm người đều há hốc mồm nhìn Hugo, còn chàng thì, với lưỡi kiếm đã tuốt ra một đoạn, nhìn họ chăm chăm không biết nên hạ ai trước. Chàng đã biết rằng Finnula, dù không có vũ khí, chắc hẳn đã chiếm được thế thượng phong. Giờ thì chàng cảm thấy mọi chuyện thật tức cười và gần như bị chế ngự vì ham muốn được phá lên cười.

Cơn bốc đồng đó tắt ngay lập tức khi Laroche, kẻ đầu tiên thoát khỏi cơn kinh ngạc lao tới kẹp tay quanh cổ Finnula và kéo nàng về phía hắn.

“Xin chào ngài Hugo,” gã dí lưỡi dao vào cổ Finnula. “Thật là một sự bất ngờ thú vị. Nếu chúng tôi biết ngài định tới thăm chúng tôi, chúng tôi đã ăn mặc chỉnh tề hơn, Isabella nhỉ?”

Isabella rên rỉ, cố gắng ngăn dòng máu chảy ra từ mũi mình bằng gấu chiếc váy ngủ nhưng vô ích.

“Hugo,” Finnula gọi, giọng nàng nghèn nghẹt vì Laroche siết tay quanh cổ. “Hugo, anh làm gì ở đây? Anh phải nằm yên trên giường chứ. Anh còn yếu mà.”

Hugo mỉm cười khi nghe lời chỉ trích của vợ. Đã lâu rồi chàng chưa nghe thấy nàng trách móc. “Anh ổn rồi,” Hugo trả lời. “Và quận trưởng với người của ông ta đang đi theo anh. Họ sẽ tới đây ngay.”

“Vợ ngài cũng nói hệt như vậy đấy,” Laroche tặc lưỡi. “Hai người chỉ là một cặp nói dối. Xứng đôi lắm. Được xem hai người chết cùng nhau thì sẽ cảm động lắm đấy!”

Hugo hắng giọng. “Như tôi đã nói, quận trưởng và người của ông ta sẽ tới đây ngay, và chắc chắn là sẽ bắt ông, Laroche ạ, và điều đó sẽ tước đi của tôi niềm vui được tự tay thọc kiếm vào cổ họng ông.”

Vậy nên tôi khuyên ông hãy thả vợ tôi ra và cầm lấy thanh kiếm, vì tôi định giết ông ngay bây giờ.”

“Mày nghĩ tao là thằng ngốc hả, ông cháu họ?” Laroche siết Finnula chặt hơn, khiến nàng không nói nổi nữa. “Tao biết ít có kẻ dùng kiếm giỏi hơn mày...”

“Ông nghĩ vậy à? Ngay cả với một vết thương trên vai ở tay cầm kiếm của tôi?” Hugo quay người lại để chỗ băng bó bên dưới cái áo trắng của chàng lộ ra. “Ngay cả bây giờ, máu cũng đang thấm qua lớp gạc. Tôi là một người bị thương, Laroche ạ, và ông vẫn quá hèn nhát không dám đấu với tôi?”

“Mày có bị thương hay không thì tao cũng không đấu với mày đâu. Tao biết mày sẽ không dám làm gì tao trong khi tao đang giữ món hàng quý giá này, vậy nên xin phép bá tước cho phép tôi được ra đi...”

“Đấu với hắn đi cha,” Isabella cầu xin qua những ngón tay đầm máu. “Đánh hắn đi. Hắn đã sỉ nhục con! Peter sẽ giúp cha, phải không Peter?”

Peter vẫn đang cố lấy lại hơi thở sau khi rõ ràng là bị Finnula đá vào bụng, “Không.”

Isabella kinh ngạc nhìn hắn, cặp mắt đen của cô ta mở to kinh ngạc. “Cái gì?”

“Tôi nói là không.” Hugo thành thật ngạc nhiên khi thấy Peter nhìn sang Laroche. “Hãy buông cô ấy ra, thưa ông. Chuyện này đi quá xa rồi.”

Laroche quay người nhìn gã. “Cái gì? Mày mất trí rồi đây à?”

“Không.” Peter lắc đầu. “Tôi nghĩ lại rồi. Chuyện này là sai trái. Tôi đã tin ông khi ông nói rằng ngài Hugo chỉ là đứa con thứ vô học, chỉ may mắn mới trở thành bá tước. Tôi đã tin ông khi ông nói rằng ông sẽ làm chủ nhân Stephensgate tốt hơn ông ấy, bởi vì ông ấy chỉ biết chiều chuộng bọn nông dân và cưới một người vợ không xứng đáng. Nhưng tôi biết ngài Hugo sẽ không lạnh lùng giết một phụ nữ, giết một đứa trẻ. Giờ tôi đã hiểu được sự cao quý và nghĩa hiệp của ông ấy, và tôi lấy làm xấu hổ đã không nhận ra điều đó trước kia.” Quay sang Hugo, Peter nói, mắt hấn trào nước, “Chủ nhân, tôi đã sai rồi. Tôi rất lấy làm tiếc...”

“Mày nên như thế.” Hugo gầm gừ. Chàng xuống ngựa, rên rỉ vì vết thương trên vai lại nhói lên. “Vì tao định sẽ đánh mày như đòn, vì những gì mày đã làm với vợ tao.”

Peter cúi đầu ngượng ngùng. “Vâng, thưa chủ nhân. Tôi xin đợi sự trừng phạt của ngài.”

Hugo gật đầu. “Phải đây.” Rồi chàng quay sang Laroche, “Nào ông chú, ông hãy chọn vũ khí của mình đi.”

Reginald Laroche bắt ngờ về sự đào ngũ của Peter đến mức hấn nới lỏng vòng tay trên cổ Finnula, và nàng chỉ chờ có vậy để thúc cùi trở vào bụng hấn, rồi thoát ra khỏi vòng tay của hấn. Ngay lập tức nàng lao tới chỗ Jamie, kéo nó ra khỏi vòng nguy hiểm.

“Ôi, Jamie,” Finnula thốt lên. “Cháu không sao chứ?”

“Cháu không biết.” Thằng bé rên rỉ, chớp mắt nhìn nàng. “Phu nhân cỡi trói cho cháu được không?”

“Em điên đây à?” Hugo hỏi vợ mình khi chàng lao tới đứng chắn trước hai người.

“Anh điên thì có,” nàng bật lại trong khi đang chật vật cỡi trói cho thằng bé trong ánh trời còn chưa sáng hấn.

“Anh đang bị thương, và ông chú của anh thì đang cùng đường, vậy mà anh vẫn muốn đấu với hấn? Đừng có mà...”

“Cảm ơn em yêu,” Hugo cắt ngang, mắt chàng vẫn không rời khỏi Laroche, kẻ đang cố gắng đứng thẳng người sau cú thúc của Finnula. “Nhưng anh sẽ phải báo thù.”

“Báo thù à!” Finnula hét lên. “Hấn không đáng đâu, Hugo! Cứ để hấn cho ngài quận trưởng.”

“Hấn đã giết cha anh,” Hugo nói. “Và hấn lẽ ra đã giết em nếu như anh đến chậm.”

“Mày nói sao đây, cháu họ?” Reginald Laroche tiến tới chỗ Hugo, bộ ria đen của hấn xoắn lại. “Mày có muốn đặt cược tước vị bá tước của Stephensgate với tao không?”

“Được thôi,” Hugo nói. “Đánh bại tôi, Laroche, tước vị đó sẽ là của ông.”

“Hugo!” Finnula kinh hoàng thốt lên.

Nhưng Hugo không dừng lại được nữa. Gã cựu tổng quản này đã mang lại cho chàng quá nhiều rắc rối kể từ khi chàng đặt chân tới Shropshire, và Hugo muốn sẽ được sống bình yên.

Sau một khoảnh khắc do dự, Laroche nhe răng cười. “Các người sẽ là người làm chứng cho ta,” hấn tuyên bố, quay mặt về phía con gái và Peter. “Các người đã nghe hấn nói rồi đây. Hấn thua thì tước vị sẽ là của ta.”

“Giết hấn đi cha,” Isabella nói độc địa. “Và sau đó giết luôn cả con khốn hấn đã cưới nữa.” Quắc mắt về phía Peter, cô ả nói thêm, “Và giết nốt đồ phản bội này cũng chẳng hại gì.”

Reginald Laroche cười cười, lấy làm mãn nguyện với bản chất khát máu của cô con gái và rút kiếm ra. “Tới đây nào, cháu họ,” hấn gọi. “Để xem ai sẽ là bá tước tiếp theo của Stephensgate.”

Hugo đã nghe thấy tiếng lao xao trong rừng cây phía sau chàng, cho thấy de Brissac và người của ông ta đang tới, chàng cảm thấy thật vui khi có cơ hội giết Laroche trước khi bọn họ xuất hiện. Mỉm cười khích lệ Finnula, chàng bước lên trước, sẵn sàng đón nhận nhất kiếm tấn công của ông chú họ.

Reginald Laroche giờ cao kiếm thủ thế. Hugo nhìn hắn như thể một kẻ mất trí. Chàng không phải là một kiếm thủ. Chàng là một chiến binh. Lưỡi kiếm của chàng rất nặng, và chàng vung nó lên có chủ đích. Không có đòn nghi binh, không có thủ thế. Tấn công là điều duy nhất chàng biết và chàng làm thế như vũ bão.

Nhưng đối thủ của chàng không phải là chiến binh. Reginald Laroche học đấu kiếm ở triều đình Pháp xa xôi nào đó. Hắn ta mau lẹ hơn và nhanh hơn Hugo. Điều này trở nên hiển nhiên khi Hugo, bực mình vì kiểu nhún nhảy tránh né của Laroche, lướt lưỡi kiếm của chàng theo đường cong để cắt đầu hắn.

Laroche dễ dàng né được và cười đầy vẻ chiến thắng khi hắn nhảy ra xa Hugo, chẳng hề hấn gì. “Mệt chưa, ông cháu?” Reginald giễu cợt.

“Mệt vì phải xem ông nhún nhảy như con rối vậy,” Hugo gầm gừ đáp lại. “Sao ông không đứng im một chỗ hả Laroche?”

“Để mày xuyên kiếm qua người tao ư? Tao không nghĩ vậy đâu.”

Finnula đã cưỡi trời cho Jamie, nàng đứng ở một bên của khoảng trống, quan sát sự việc với sự lo lắng điên cuồng. “Cẩn thận, Hugo,” thỉnh thoảng nàng lại thốt lên khi thanh kiếm của Laroche vút qua quá gần đầu của chồng nàng. Nàng có thể thấy chồng nàng đã mệt rồi, chàng ngày càng khó nhắc thanh kiếm nặng của mình. Đồ ngốc! Chàng nghĩ gì mà lại đi thách đấu trong điều kiện như thế này. Chàng sẽ bị giết chết mất.

Thế nhưng kỹ năng sử dụng vũ khí của Reginald Laroche chẳng là gì so với Hugo, một người dày dạn trong chiến trận. Nếu không phải vì bị thương, thì vị bá tước của Stephensgate đã đánh gục hắn chỉ trong một nhát kiếm... hay ít ra đó là điều chàng tự nghĩ. Và trận đấu kéo dài cho tới khi quận trưởng de Brissac và người của ông ta đi qua đám cây bụi và tới khoảng trống với sự bối rối rõ rệt.

“Có chuyện gì vậy?” John de Brissac hỏi, khi tiếng kim loại đập chan chát vang lên trong không khí buổi sáng sớm.

“Hugo mất trí rồi,” Finnula nói. “Anh ấy sẽ trao lại tước vị cho ông chú nếu ông ta thắng...”

Quận trưởng de Brissac xuống ngựa. “Tôi đã biết rằng nếu có ai đó tìm ra hắn, thì người đó phải là cô, Finnula ạ. Lẽ ra cô phải được thả ngay để lần theo dấu vết của Laroche...”

“Làm ơn đi mà quận trưởng! Họ sẽ giết nhau mất!”

“Tôi khá chắc mục đích là thế mà. Mặc dù, nhân danh luật pháp...” Ông thở dài - “họ phải bị ngăn lại.”

“Ôi!” Finnula thở gấp khi Laroche chém một nhát rất mạnh về phía Hugo và chàng phải đưa kiếm của mình ra đỡ. “Quận trưởng! ông làm gì đi chứ? Phải chặn họ lại!”

“Nhưng mà,” quận trưởng nói khi quan sát hai gã đàn ông điên cuồng lao vào nhau, “Tôi sẽ không lấy đi của chồng cô cơ hội báo thù cho danh dự của cô.”

“Cái gì?” Finnula bám chặt lấy tay quận trưởng. “Không! Hugo chẳng quan tâm tới danh dự của tôi đâu. Không, ông phải ngăn họ lại...”

Nhưng ông quận trưởng vẫn cứ ì ra và Finnula buộc phải đứng đó, khổ sở chứng kiến chồng mình trong cuộc đấu tay đôi. Nàng chắc chắn rằng, vừa ra khỏi giường bệnh, Hugo là người yếu hơn, nhưng xét về sức lực thì cả hai người khá là cân bằng... cho tới khi, đột nhiên, mặt Laroche bắt đầu tái đi. Hugo, với một sự bùng nổ cho thấy rằng chàng đã giữ sức trong suốt trận đấu, ấn đối thủ của mình vào sát vách đá, nơi Isabella đang đứng.

“Nói cho tôi biết đi, ông chú,” Hugo nhếch mép. “Có phải chính ông đã đầu độc cha tôi?”

Laroche thở hổn hển không thể trả lời, nhưng dường như Hugo không để ý thấy điều đó. “Là ông? Hay cô con gái khốn kiếp của ông? Dù sao thì thuốc độc cũng là vũ khí của phụ nữ mà. Có phải ông đã giết ông ấy?”

“Hãy thừa nhận rằng ông đã giết cha tôi đi,” Hugo gầm gừ. “Thừa nhận đi.”

Laroche biết rằng hắn đã bị đánh bại, và chẳng còn gì để mất. Hắn cười gằn, một âm thanh đáng sợ khiến cho Jamie giấu mặt vào trong váy của Finnula, và đến lượt nàng cũng nhìn viên quận trưởng với vẻ cầu cứu.

“Phải, chính ta đã giết hắn,” Reginald Laroche nói về nhạo báng.

“Và đổ lỗi cho người phụ nữ mà ta yêu?” giọng của Hugo lạnh lùng đáng sợ.

“Phải.” Laroche cười. “Và lẽ ra ả đã bị buộc tội sát hại mày nếu thằng hộ vệ ngu ngốc của mày biết ngấm bần tốt hơn.”

Hugo gầm lên giận giữ. Finnula nhìn thấy bờ vai rộng của chàng run lên trong nỗ lực kiềm chế không xé toạc ông chú họ ra thành nhiều mảnh. Gỡ cậu bé Jamie đang nắm chặt lấy mình ra, nàng lao vội về phía trước, nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay đang run lên của chồng mình.

“Không, Hugo,” nàng nói nhẹ nhàng. “Không, đừng giết hắn. Hãy để hắn bị xét xử vì tội lỗi của mình.” Hugo hướng đôi mắt rực sáng về phía nàng. Môi chàng hé mở, và chàng nói với giọng khàn khàn, “Tại sao?”

“Tại sao?” nàng lặp lại. “Tại sao cái gì?”

Rõ ràng chàng phải cố lắm mới nói được thành lời. “Tại sao anh không nên giết hắn?”

Chắc đến cuối đời Finnula cũng chẳng thể nghĩ ra lý do gì mà Hugo không nên giết hắn, ngoại trừ việc nàng chẳng thể chịu được cảnh có người nào đó chết dưới tay chồng nàng, cho dù kẻ đó là gã Laroche này đi nữa. Không thể, sau những gì nàng đã nghe chàng nói, mà cho đến giờ nàng vẫn chưa tin vào tai của chính mình, rằng chàng yêu nàng. Nước mắt lấp lánh trên mi của nàng, Finnula thì thầm, “Em không biết. Nhưng anh đừng làm thế. Hãy về nhà với em. Hãy về nhà và yêu em như là em yêu anh.”

Nàng cảm thấy sự chấn động của chàng giảm đi và rồi, ngay lập tức chàng thả Laroche ra và chộp tay lấy vai nàng, như thể giờ đây chàng phải dựa vào sức mạnh của nàng để có thể đứng vững. Nàng chỉ cảm nhận lơ mơ rằng quận trưởng de Brissac đã bước tới bắt giữ người tù của mình - chính xác là người tù mới - và mọi sự chú ý của nàng chỉ tập trung vào chồng mình. Quá lâu rồi nàng mới được ở trong vòng tay chàng.

Khi chàng nâng cằm nàng lên để nhìn vào khuôn mặt chàng, Finnula nhìn thấy mắt của Hugo có màu vàng rực như màu nắng mặt trời đang nhô lên ở đường chân trời. Nhưng thay vì sự tự tin mà nàng từng thấy trong cặp mắt đó, nàng nhận thấy sự không chắc chắn. Khi chàng không hôn nàng, nàng tự hỏi liệu có phải nàng đã nghe lầm. Phải chăng người chàng yêu không phải là nàng? Liệu có phải nàng đã tưởng tượng quá nhiều?

Quá ngưỡng ngùng, nàng tìm cách giằng ra khỏi vòng tay chàng, nhưng ngạc nhiên làm sao, Hugo vội vàng kéo nàng lại, dù cho vẻ lo lắng vẫn không rời khỏi mắt chàng.

“Liệu em...” chàng lắp bắp, cẩn thận lựa chọn từng từ một. “Liệu em có... tha thứ cho anh không?” Finnula nhìn chàng bối rối. Bộ râu của chàng đã gần một tuần chưa cạo, và giờ đây trông chàng lại hơi giống như ngày đầu nàng gặp chàng, khi mà đối với nàng, chàng chỉ là một con tin để dành cho Mellana.

“Tha thứ cho anh?” nàng lặp lại. “Vì chuyện gì?”

“Vì đã đốt cái quần của em.”

Finnula không thể không bật cười. “Em tha thứ cho anh,” nàng nói. “Anh có tha thứ cho em không?”

“Vì chuyện gì?” Hugo hỏi vẻ hoang mang.

“Vì đã bắt anh để đòi tiền chuộc,” nàng giải thích.

“Chuyện đó à,” Hugo nói, tay chàng siết quanh người nàng. “Chuyện đó chẳng có gì cần phải tha thứ cả. Đó là khoảng thời gian dễ chịu nhất anh từng trải qua, những ngày anh là con tin của em ấy. Và anh rất hy vọng chúng ta sẽ trở về tuổi Thánh Elias để đi bơi một chuyến nữa...”

Nàng ngắt lời chàng bằng một nụ hôn, mặc dù khó mà có thể làm việc đó cho tử tế trong khi nàng đang cười như nắc nẻ.

32. Chương 30

Dù cái quần mới rất vừa vặn nhưng Finnula chẳng thể mặc nó được lâu. Sáu tháng sau, bụng nàng đã quá to để mặc vừa những cái váy cũ. Các chị nàng đã mau chóng mang cho nàng váy bầu của họ, đặc biệt là Mellana, người vẫn mang mặc cảm tội lỗi sau khi đã sinh một bé trai và nhanh chóng lấy lại vóc dáng cũ... mặc dù Jack Mallory chẳng bao giờ trở lại Stephensgate để tán thưởng điều đó.

Và cũng chẳng có ai ngoài Mellana ngạc nhiên khi quận trưởng de Brissac rõ ràng là rất ngưỡng mộ cái eo của cô nàng. Những khi nào không tới làm một ly với Hugo ở đại sảnh của thái ấp, John de Brissac chắc chắn sẽ có mặt ở nhà cối xay, giúp đỡ Mellana chăm sóc cho cậu con trai và đàn gà của cô. Mọi người đều nghĩ rằng khi bà de Brissac tạ thế - mà nhờ vào tình trạng bệnh gút rất nặng thì chuyện đó sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra - quận trưởng sẽ hỏi cưới Mellana, điều mà ông chẳng bao giờ dám làm khi bà mẹ còn sống.

Và rất nhiều người - kể cả Finnula - đều nghĩ rằng Mellana sẽ vui vẻ nhận lời.

Chuyện làm mẹ cũng không khiến cho Finnula sao nhãng trách nhiệm mới của nàng là Bá tước phu nhân Stephensgate. Bất kể cái bụng ngày một lớn, tự tay nàng gửi tặng ọi nông nô của Hugo một cái đùi nai lớn vào ngày lễ thánh Misen.

Còn Hugo, một phần nhờ vào vợ chàng, đã trở thành vị lãnh chúa được yêu quý. Sau khi ông chú rắc rối của chàng bị đưa ra xét xử và sau đó là treo cổ, giờ đây chàng đã có thể sống cuộc sống thanh bình mà chàng luôn mong muốn. Thậm chí chàng còn thấy phấn khởi khi biết rằng, sau một loạt sự rối ren, gã hộ vệ Peter của chàng và tiểu thư Isabella đã xoay sở trốn được khỏi đám người của quận trưởng, và hình như là bỏ trốn tới Scotland, nơi họ sống trong tình cảnh vô cùng khó khăn... nhưng, như Hugo đã từng có dịp nói với Finnula, ít ra họ vẫn còn sống. Finnula giả vờ như nàng không biết rằng Hugo đã hối lộ cho người của quận trưởng để họ thả cho hai kẻ đó đi, bởi vì nàng quá tự hào khi chồng nàng không làm theo cách ưa thích của chàng là giết phút chúng đi cho rồi.

Ngay trước dịp Giáng sinh, một nhóm người từng có thời ở dưới quyền chỉ huy của Hugo trong cuộc Thập tự chinh đã tới thái ấp Stephensgate. Khi đó, Finnula đang ở trong đại sảnh cùng với bà Laver thì một người hầu chạy vào thông báo sự xuất hiện của năm người lạ mặt.

“Hình như họ vừa từ đất thánh về, thưa phu nhân,” anh hầu nói. “Da họ rám nắng như da thuộc và mặc áo giáp bóng loáng!”

“Vậy thì,” Finnula nhún vai. “Cứ cho họ vào.”

Những người vừa vào có thể là hiệp sĩ, nhưng theo cử chỉ của họ, thì người ta khó mà có thể nghĩ như vậy được. Họ ồn ào tiến vào, phũ phàng và cười âm ỉ, rõ ràng là đang say xỉn sau một chầu tại quán rượu nào đó.

“Này người đẹp,” một tay hiệp sĩ nói líu nhíu. “Đây có phải là Thái ấp Stephensgate không?”

Finnula bình tĩnh đáp lời, “Phải đấy.”

Cười toét, gã hiệp sĩ nói tiếp. “Hay quá! Và có Hugo Fitzstephen nào sống ở đây không, thưa quý cô?”

“Có đấy,” Finnula trả lời. “Anh ấy sẽ tới đây ngay. Các vị ngồi chờ anh ấy chứ? Tôi sẽ ang bìa tới trong khi các vị ngồi chờ, hoặc là rượu nếu các vị thích.”

Đám đàn ông nhìn nàng chằm chằm, rồi một tên phá ra cười, “Tôi sẽ uống một ly nếu cô em chịu ngồi bên cạnh tôi, và để tôi ngắm nhìn đôi mắt bạc của cô em.”

Bà Laver rít lên. “Này ông kia! Ông có biết rằng...”

“Tôi chỉ biết rằng cô em đây là cô nàng hấp dẫn nhất tôi từng nhìn thấy nửa năm nay rồi,” gã hiệp sĩ với bộ râu màu nâu tuyên bố, và trước khi mọi người biết hắn định làm gì, hắn đã hôn một cái lên gò má mịn như tơ của nàng.

Finnula hành động theo bản năng. Nàng rút con dao nạm đá quý dắt ở thắt lưng ra và, nhanh như một con mèo, dí đầu nhọn vào cổ gã hiệp sĩ.

Gã đàn ông cứng đờ người.

“Cứ thử lần nữa đi thưa ông,” Finnula nói bằng giọng điệu vẫn lịch sự như lúc trước, “rồi thì ông sẽ được uống rượu bằng một cái lỗ ở cổ đấy.”

Nàng dừng lại khi tiếng bước chân quen thuộc của Hugo vang lên khắp đại sảnh.

“Finnula,” chàng gọi, giậm giậm chân để giữ tuyết. “Có khách tới à?” Chàng sải bước vào trong đại sảnh cùng với một Jamie sạch sẽ, ăn mặc tử tế chạy lon ton phía sau, Hugo đang mãi rút đôi găng tay nên chẳng để ý thấy đám đàn ông bỗng nhiên tỉnh như sáo đứng bên lò sưởi. “Anh trai em gửi lời hỏi thăm đấy, thưa phu nhân. Nếu anh không nhầm thì anh ấy sẽ làm đám cưới vào xuân tới. Rosamund ghé qua chơi trong khi bọn anh ở đó, bề ngoài là thăm Mellana, nhưng nếu anh hiểu đúng về phụ nữ, thì cô ấy sẽ đeo lại cái nhẫn đính hôn trước lễ Phục sinh...” Hugo đột ngột dừng lại khi thấy đám đàn ông đứng bên đồng lửa. “Khốn thật,” chàng chửi thề. “Nếu mất ta không đánh lừa ta...”

Giọng chàng chợt biến mất khi chàng nhận thấy con dao vợ chàng đang cầm trong tay, một nụ cười hiện ra trên khuôn mặt râu ria nhẵn nhụi của chàng. “Chà chà, thưa các quý ông,” chàng bật cười. “Tôi thấy là các cậu đã gặp vợ của tôi.”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-chuoc-trai-tim>